

ဆန်းလွင်

ရတနာသုံးပါးကို
ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်လာသူ
တစ်ယောက်
အကြောင်း

ဆန်းလွင်

ရတနာသုံးပါးကို
ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်လာသူ
တစ်ယောက်
အကြောင်း

သတ္တမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၂၊ နိုဝင်ဘာ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၉၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၁၉၉၀၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၁၉၉၃၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၁၉၉၉၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဆဋ္ဌမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်
 တန်ဖိုး: ၁၆၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စီ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ရတနာ သုံးပါးကို
ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လာသူ
တစ်ယောက် အကြောင်း
ဆန်းလွင်

SAMPLE BOOK

အမြတ် ဖြစ်အောင် ဝေဖန်၏။ ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ဤသို့ ဆိုသောအခါ သုဘ လုလင်က 'အဲဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ' ဟူသော မိလိန္ဒမင်း၏ အမေးနှင့် မတူသော 'အဲဒါ ဘာကြောင့် (Why) လဲ' ဆိုသည့် အမေး ပုစ္ဆာကို မေးပြန်လေသည်။ မေးပုံမှာ

'အရှင် ဂေါတမ၊ ဤအကျဉ်း ဟောထားသော တရားစကား၏ အနက် သဘောကို မသိ နားမလည်ပါ။ အကျယ် ဝေဖန်၍ ဟောတော်မူပါ' ဟု သုဘ လုလင် က တောင်းပန် မေးမြန်းသည်ကို ဗုဒ္ဓ မြတ်ရှင်တော်က ဖြေကြားခဲ့ဖူးသည်။ ဖြေပုံကို သဘောရရုံ အနည်းငယ် ချုံး၍ တင်ပြပါမည်။

အသက် တိုခြင်း ရှည်ခြင်း

ဤလောက၌ သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်လေ့ ရှိသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အသက် တိုရ၏။

အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်လေ့ ရှိသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့ပြည်သို့ ရောက် ခဲ့လျှင် အသက်ရှည်၏။

အနာရောဂါ များခြင်း နည်းခြင်း

ဤလောက၌ သတ္တဝါကို ညှဉ်းဆဲလေ့ ရှိသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ် ၍ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အနာရောဂါ များ၏။

သတ္တဝါကို ညှဉ်းဆဲလေ့ မရှိဘဲ သနားကြင်နာ နေလေ့ ရှိသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အနာရောဂါ ကင်းရှင်း၍ ကျန်းမာရေး ကောင်းတတ်၏။

အဆင်း မလှခြင်း၊ အဆင်း လှခြင်း

ဤလောက၌ အမျက်ဒေါသ ကြီးသောသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အရုပ် ဆိုး အကျည်းတန် တတ်၏။

ဒေါသ မကြီးသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အဆင်းလှ၏။

အခြံအရံ နည်းခြင်း များခြင်း

ဤလောက၌ သူတစ်ပါး ကောင်းစားသည်ကို မနာလို ငြူစုခြင်း (ဣဿာ) တရား အားကြီးသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရခဲ့လျှင် အခြံအရံ နည်းပါးရ၏။

သူတစ်ပါး ကောင်းစားသည်ကို မနာလို ငြူစုခြင်း ကင်းသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သော်မူ အခြံအရံ ပေါများရ၏။

ဥစ္စာ နည်းပါးခြင်း၊ ဥစ္စာ ပေါများခြင်း

ဤလောက၌ ဒါန မပြုဘဲ မစ္ဆရိယ အားကြီး သူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ ပါလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ နည်းပါး၏။

ဒါန ပြုလေ့ ရှိသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါလျှင် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပေါများ ကြွယ်ဝ၏။

အမျိုး ယုတ်ခြင်း မြတ်ခြင်း

ဤလောက၌ ခက်ထန် ထောင်လွှား မာနတရား အားကြီးသူသည် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက် ရတတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် အမျိုး ယုတ်ညံ့၏။

မခက်ထန် မထောင်လွှားဘဲ နိဝါတတရား ရှိသူ သည် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရတတ်၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ် ရောက် ခဲ့လျှင် အမျိုးမြတ်သူ ဖြစ်ရ၏။

ပညာ မဲ့ခြင်း ရှိခြင်း

ဤလောက၌ 'အဘယ် တရားသည် ကုသိုလ် တရားပါနည်း၊ အဘယ် တရားသည် အကုသိုလ် တရား ပါနည်း' စသည်ဖြင့် သမဏ ဗြဟ္မဏတို့ထံ၌ မမေး မြန်းသူသည် ပြုသင့်သည်ကို မပြု၊ မပြုသင့်သည်ကို ပြုမိခြင်းကြောင့် သေသည်မှ နောက်၌ ငရဲသို့ ရောက် တတ်၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မရောက်ဘဲ လူ့ အဖြစ် သို့ ရောက်ခဲ့သော် ပညာမဲ့သူ ဖြစ်ရ၏။

ကုသိုလ် အကုသိုလ် စသည်တို့ကို မေးမြန်းလေ့ ရှိသူသည် မပြုသင့်သည်ကို ရှောင်ကြဉ်၍ ပြုသင့်သည်ကို

mgyo.com

ပြုခြင်းကြောင့် သေသည်မှ နောက်၌ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရ၏။ အကယ်၍ နတ်ပြည်သို့ မရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ပညာကြီးသူ ဖြစ်ရ၏ဟု အကျယ်ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူလေသည်။*

အကုသိုလ်ကံ (အကုသလ ကမ္မပထ တရား) အလိုက် အကျိုး ပေးတတ်ပုံများကို အကျယ် ဟောတော်မူသော သုတ္တန်များသည် အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်တွင်လည်း အများအပြား ရှိလေသည်။ (ဤတွင် စာ လေးလွန်းမည် စိုး၍ အကုန် မဖော်ပြနိုင်။ ယင်း ပါဠိတော် ဒသက နိပါတ်တွင် သုတ်ပေါင်း ၂၁ သုတ်ဖြင့် ဟောထားတော် မူပါသည်။)

ဤတွင် သိလွယ်မည် ထင်သမျှကိုသာ အကျဉ်း ဆိုပါမည်။

ယင်း ပါဠိတော် ဒုစရိတပါက သုတ်၌ ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး နှင့် သုရာမေရယပါန ဒုစရိုက်တို့ကို မှီဝဲပွားများ အကြိမ်များစွာ ပြုအပ်သော် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ရ၏။

သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း (ပါဏာတိပါတ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား အသက် တိုတတ်၏။

မပေးဘဲ ခိုးယူခြင်း (အဒိန္နာဒါန) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးတတ်၏။

သူတစ်ပါး အိမ်ရာ၌ မှောက်မှား ကျူးလွန်ခြင်း (ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား ရန်သူများတတ်၏။

လိမ်လည် ပြောဆိုခြင်း (မုသာဝါဒ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးပေးကား မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲ ခံရတတ်၏။

ချောပစ် ကုန်းတိုက်ခြင်း (ပိသုဏာဝါစာ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား အဆွေ ခင်ပွန်းတို့နှင့် ကွဲတတ်၏။

ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြောဆိုခြင်း (ဖရဿဝါစာ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား မနှစ်သက်ဖွယ်သော အသံ (အသံ မကောင်းသူ) ဖြစ်တတ်၏။

သိမ်ဖျင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း (သမ္ပပုလာပ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား မနာယူအပ်သော စကားရှိသူ ဖြစ်တတ်၏။ (မိမိစကားကို သူတစ်ပါး မလေးစား မနာယူ ဖြစ်တတ်ခြင်းကို ဆိုလိုသည်။)

သေရည် သောက်ခြင်း (သုရာမေရယ) ၏ အပေါ့ဆုံး အကျိုးကား အရူး အနှမ်း ဖြစ်တတ်၏ဟု

* မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ဥပရိပဏ္ဏာသ မြန်မာပြန်၊ စာ ၂၄၆-၂၅၅

ဟောတော်မူသည်။

တစ်ဖန်

ထိုမှတစ်ပါး နိဂဏ္ဌ နာဠပုတ္တ (ဂျိန်း ဆရာကြီး) ၏ တပည့် အံသိဗန္ဓက ၏ သား ရွာသူကြီးအား ကြီးပွား ချမ်းသာခြင်းသည် ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဟောတော်မူပုံကို သဠာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်၌ အောက်ပါ အတိုင်း တွေ့ရ၏။

‘ရွာသူကြီး၊ ဤကမ္ဘာမှ (နောက်) ကိုးဆယ့် တစ်ကမ္ဘာသို့ တိုင်အောင် ငါ အောက်မေ့သည် ရှိသော် ချက်ပြီး ဆွမ်းကို လောင်းလှူရုံမျှဖြင့် ပျက်စီးဖူးသော အမျိုးသား တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ငါမသိ၊ စင်စစ် သော်ကား ကြွယ်ဝကုန်၊ များသော ဥစ္စာ ရှိကုန်၊ များသော ရွှေငွေ ရှိကုန်၊ များသော အသုံးအဆောင် ရှိကုန်၊ များသော ဥစ္စာစပါး ရှိကုန်သော အမျိုးသား အားလုံး သည်

- ပေးလှူခြင်းကြောင့်လည်း ကြီးပွား ကြကုန်၏။
- မှန်ကန်မှု သစ္စာကြောင့်လည်း ကြီးပွား ကြကုန်၏။
- အကျင့် သီလကြောင့်လည်း ကြီးပွား ကြကုန်၏’ *

ကံတရားနှင့် စပ်သမျှ ဆိုဖွယ်ရာ များစွာ ကျန်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားဟော သုတ္တန် သာဓက များကို ကုန်စင်အောင် ဖော်ပြရန် ခက်၏။

ဤမျှလောက် ဆိုရုံဖြင့် ကံတရား၏ ယေဘုယျ သဘောကို သိနိုင် လောက်ပြီ ထင်၏။

ဤတွင် အကျွန်ုပ် အတွေးပေါက်ပုံများကို ဆိုချင်ပါသေး၏။ အကျွန်ုပ် အတွေး ပေါက်ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်လေ၏။

၁။ သုဘလုလင် နှင့် မိလိန္ဒမင်းတို့ မေးကြသည့် ပုစ္ဆာများသည် ခေတ် အဆက်ဆက် လူသားတို့ သိချင်သော မေးခွန်း ပုစ္ဆာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုပုစ္ဆာတို့သည် ဘဝပြဿနာ ပုစ္ဆာများလည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို ပြဿနာများကို အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဘယ် ဒဿန ပညာရှင်၊ အဘယ် လူသား ကောင်းစားရေး ဝါဒီ ဆိုသူတို့သည် ဗုဒ္ဓလောက ရှင်းလင်းသော အဖြေကို ပေးနိုင်ခဲ့ကြသနည်း။

အကျွန်ုပ်ကပင် ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို ဖြေရ

* သံယုတ္တနိကာယ် မြန်မာပြန်၊ ၂၊ ၅၀၁

သော် မည်သူမျှ ထိုပုစ္ဆာတို့၏ အဖြေကို ကျေနပ်လောက်အောင် မဆိုထားဘိ။ တစ်စွန်း တစ်စလောက်ပင် ဟုတ်တိ ပတ်တိ ဖြေနိုင်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အကျွန်ုပ် မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ အကျွန်ုပ် ညံ့၍လည်း မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် အကြင် ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တွေ့ဖူးသည် ရှိသော် အဆိုပါ ဘဝ ပုစ္ဆာများကို ဟုတ်တိ ပတ်တိ ဖြေနိုင်ခဲ့ဖူးသူတို့၏ အဖြေကို တင်ပြ စေချင်ပါသည်။ ထိုသို့ တင်ပြပါမူကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား အကျွန်ုပ်သည် များစွာ ကြည်ညို လေးစား ရပါလိမ့်မည်။

၂။ ပုစ္ဆာ ၁၄ မျိုးတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်သော လူသားတို့တွင် တချို့က ပစ္စည်း ဥစ္စာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ ကြပြီး တချို့က ပစ္စည်းဥစ္စာ ချို့တဲ့ ဆင်းရဲကြသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်ရပါသနည်း ဆိုသော မေးခွန်းကို လူတို့ မေးခဲ့ကြသည်မှာလည်း ကြာပါပြီ။ အဖြေ ရှာခဲ့ကြသည်လည်း ကြာပါပြီ။ မဟုတ်က ဟုတ်က အဖြေတွေကို ပေးပြီး ပြဿနာကို ကြီးမား နက်ရှိုင်းအောင် ပြုခဲ့ကြသည်လည်း ကြာပါပြီ။ ကမ္ဘာကြီးကား ယနေ့တိုင် ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟလျက်ပင် ရှိဆဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပညာရှိဟု အထင်ရှိသူတို့က ဆေးမြီးတို့ များစွာကို ဖော်စပ်ကြပြီး လူ့ဘဝ၏ ထိုလူမှု စီးပွားရေး ရောဂါကို ကုစားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့က ရောဂါကို အပေါ်ယံ စမ်းသပ်ပြီးနောက် ဤကဲ့သို့ လူ့ဘဝဝယ် ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟနေရသည့် လူမှုစီးပွားရေး အနာကြီး ဖြစ်နေရခြင်းသည် တရား မျှတသော စီးပွားရေး စနစ် မရှိသောကြောင့်ဟု ဆေးချက် ချသူလည်း ရှိပါသည်။ တချို့က မဟုတ်ပါ။ ဤလူမှု စီးပွားရေး ရောဂါ ဖြစ်ရခြင်းသည် ခေတ်မီ အတတ်ပညာ နည်းနာ ချို့တဲ့ခြင်းကြောင့်ဟု ဆေးချက် ချပါသည်။ တချို့ကမူ ထိုသို့လည်း မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကုန်သွယ်ရေး စနစ် မညီမျှမှုကြောင့်ဟု ဆေးချက် ချပါသည်။ တချို့ကလည်း ထို အဆိုကို လက်မခံပါ။ ဆင်းရဲနေသော နိုင်ငံများသည် သယံဇာတ အခြေအမြစ် နည်းပါးခြင်း၊ ကိုလိုနီ ကျွန်ပြုမှု လက်အောက်ခံ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ ပထဝီ အနေအထား ကောင်းမွန်မှု မရှိခြင်း၊ ခေတ်နောက်ကျ နေသေးခြင်း စသည်အားဖြင့် မိမိတို့ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောဆိုကာ မန်းမှုတ်သော နည်းဖြင့် ထိုရောဂါကို ကုသရန် လက်တည့် စမ်းနေကြလေသည်။ ဘယ်အဖြေ မှန်ခဲ့ပါသနည်း။

ဘုရား မဟုတ်သော သူလို ငါလို လူတွေက မိမိတို့ စားကောင်းရုံ၊ သောက်ကောင်းရုံ၊ အကျိုးရှိရုံ၊ ပညာရှိ အထင်ခံရရုံ ပြောဆိုနေကြသော ထိုစကားများကို စာရွက်များပေါ်တွင် မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့ကြရာ ထို စာရွက်တို့သည် တောင်ပုံ ရာပုံ ဖြစ်လာသည်။ ပြဿနာက သက်သာရုံမျှ မဖြစ်ပါ။ အနာကား တိုး၍ သာ ဆိုးလာသည်။ ယုံကြည်ဖွယ် စကားများ မဟုတ်ဟု အကျွန်ုပ် ဆိုရဲပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပြဿနာကို ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား သုံးသပ် တင်ပြထားချက်ကို အကျွန်ုပ် နှိုက်နှဲစွာ ကြိုးစား၍ နားလည်အောင် အားထုတ် ကြည့်သောအခါ အဖြေကား များစွာ အံ့ဩဖွယ် ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်လေတော့၏။

ပထမဦးစွာ အသိဗန္ဓက၏ သား ရွာသူကြီးအား မိန့်တော်မူသော စကားတွင်

- (၁) ပေးလှူခြင်းကြောင့်လည်း ကြီးပွားကြကုန်၏။
- (၂) မှန်ကန်မှု သစ္စာကြောင့်လည်း ကြီးပွားကြကုန်၏။
- (၃) အကျင့် သီလကြောင့်လည်း ကြီးပွားကြကုန်၏ ဟု ဆိုထားသော အချက်ကို စဉ်းစား သင့်လေသည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားသောအခါ ယခုဘဝ ကြီးပွားခြင်းသည် ယခုဘဝ ပြုသော ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ နှင့် မဆိုင်၊ အတိတ် ဘဝများက ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ မျိုးစေ့ကြောင့်သာ ဤဘဝမှာ ကြီးပွား ကြရသည်ဟု တွေးယူသင့်ပါသလား။

ဤသို့ ယူသင့်သည်ဟု အကျွန်ုပ် မထင်ချေ။ ဗုဒ္ဓ တရားတော်ကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်သည့် အခါတိုင်း ဗုဒ္ဓ ဒိုင်ယာလက်တစ် ဟု ဆိုအပ်သော မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ နည်းကို အစဉ် နှလုံးသွင်း၍သာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူ သင့်သည် ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါ၏။

မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ နည်းကို ကိုယ်တိုင် နားလည် ကျင့်သုံးတတ်ဖို့မှာလည်း အလွန် အရေးပါသော ကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ နည်းသည် အစွန်း နှစ်ဖက်ကို မယ်၍ အလယ် အလတ် ကျင့်သုံးနည်းဟု ယေဘုယျ မှတ်ယူနိုင်ပါ၏။

ဤတွင် အကယ်၍ ဤဘဝ၌ လူတို့ ကြီးပွား ချမ်းသာရခြင်းသည် အတိတ် ဘဝက ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံများကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ယူဆချေသော် ထို အယူသည် ယခုဘဝ ကြီးပွားလျှင်လည်း ချမ်းသာ ကြီး

ပွားခွင့် မရှိဟု ယခုဘဝ ကံကို ပိတ်ပင် တားဆီးရာ ကျရုံမျှမက အရာရာကို အတိတ်ကံပေါ် ပုံချသော ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုက ဝါဒ (Determinism, Fatalism) သက်သက် ဖြစ်သွား ပေလိမ့်မည်။ ဤကား အစွန်း တစ်ဖက် ဖြစ်၏။

မဆိုငါ့၊ ယခု ဘဝ ဆင်းရဲ ချမ်းသာခြင်းသည် ရှေးဘဝ ကံနှင့် မဆိုငါ့၊ စီးပွားရေး စနစ်နှင့်သာ ဆိုင် သည်။ ခေတ် အခြေအနေနှင့်သာ ဆိုင်သည်။ နည်းပညာ နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ ကုန်သွယ်ရေး မညီမျှမှုနှင့်သာ ဆိုင် သည် ဟူ၍ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးကို လုံးလုံး ပယ်လျှင် လည်း ထိုအမြင်သည် တစ်ဖက် အစွန်း ရောက်သော အမြင် ဖြစ်၏။

အကြောင်းမဲ့ ဝါဒ အထိ သက်ရောက် သွားပေ လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ဒေါသ စေတနာကို အရင်းခံသော အကြမ်းဖက် ဝါဒ (Terrorism) သို့သာ ဆိုက်ရောက် သွားပေလိမ့်မည်။

၃။ ယခု ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြမ်းဖက်ဝါဒ ထွန်း ကားလာသည့် အကြောင်းသည် အတိတ်ကံကို လုံးဝ ပစ်ပယ်သော အယူဝါဒများ ထွန်းကားလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု အကျွန်ုပ် တွေးထင်မိပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် တွေးထင်ရပါသနည်း ဆိုသော် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ ကွာခြား နေခြင်းသည် လူတွေ အချင်းချင်း မတရား နိုင်ထက် ကလူ ပြုမှု ဆက်ဆံ နေသောကြောင့်၊ မတရားသော စနစ်ဆိုးများ ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ဟော ကြားကာ ထိုစနစ်ဆိုးများကို မုန်းတီး ခါးသီးသော ဒေါ သစိတ်ကို ထူထောင်စေပါသည်။ ထိုဒေါသ စေတနာ က လူ့လောကဝယ် မတရား စနစ်ဆိုးများကို တွန်းလှန် ဖယ်ရှား ပစ်ရမည်၊ သုတ်သင် ပစ်ရမည်၊ ထိုသို့ သုတ် သင် ပစ်နိုင်ရန် လက်နက်ကို အားကိုးရမည်၊ အင်အား ကိုပင် အားကိုး ရမည်၊ အကြမ်းနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်မည်ဆိုကာ အကြမ်း ဖက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် အကြမ်း ဖက်လာကြခြင်း၏ မူလ အခြေခံသည် ဆင်းရဲ လွတ်မြောက်ရေး ဖြစ်သော်လည်း ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရာတွင် လူ တို့ ထားသော မူလ စေတနာမှာ ဒေါသ စေတနာ မစ္ဆရိယစိတ် ဖြစ်ရကား ထိုကံသည် ကုသိုလ် မဖြစ်တော့၊ အကုသိုလ်ကိုသာ တိုး ပွား စေ လျက် လူ့ဘဝကို ပိုမို ဆင်းရဲ စေခဲ့လေသည်။ ပိုမို ကျပ်တည်း စေခဲ့လေသည်။ ပိုမို ရှုပ်ထွေး၍ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ များစေခဲ့သည်ကား

မျက်မှောက် ကာလဝယ် အထင်ရှားဆုံး အချက် ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

ဤတွင် 'အလှူ ပေးခြင်း' ဆိုသော ဗုဒ္ဓ၏ စကားကို အကျွန်ုပ် မည်သို့ နားလည်သည်ကို ရှင်းပြ ပါဦးမည်။

လှူခြင်းကို ဒါနဟု ကျမ်းဂန်မှာ ပြပါသည်။ ဒါနသည် မိမိ ရရှိထားသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို စွန့် လွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် တပ်မက် ခြင်း တဏှာကို ပယ်သတ်ခြင်းလည်း မည်ပါသည်။ တဏှာကို ပယ်သတ်သူ ဘေး လောကီ ချမ်းသာ လော ကုတ္တရာ ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်ရုံမျှ မက မိမိလက်ဝယ် ရရှိအပ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် ဥစ္စာရင်း မဟုတ် ယာယီဥစ္စာတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို တပ်မက်ကြီးစွာ ထိန်းသိမ်း နေသမျှ ထို မမြဲသော အနိစ္စ (ဥစ္စာ) တို့သည် မိမိကို ဒုက္ခ ပေးနေ မည်ဟု မြင်ခြင်း၊ ဥစ္စာ၏ အစိုးမရခြင်း၊ (အနတ္တ) ကို မြင်ခြင်းကြောင့် စိတ်၏ အဆင့် မြင့်ခြင်း၊ သမာဓိနှင့် ထိုးထွင်းသော ဉာဏ် (ပညာ) ကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေ ပါသည်။

အလှူ ပေးခြင်းသည် မေတ္တာ (အဒေါသ စေ တနာ) လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဥစ္စာကို သိမ်းပိုက်ထား ခြင်းသည် မိမိကို ရန်သူ များစေပါသည်။ ဥစ္စာကို ပေးလှူသူအား ဥစ္စာသည် ရန်လည်း မရှာနိုင်၊ သုံးတန် သော စေတနာနှင့် အပြတ်လှူသော အလှူသည် မျက်မှောက် ဘဝမှာရော တမလွန် ဘဝမှာပါ အကျိုး ပေးသည်ကို မျက်မြင် သာဓက များစွာ ရှိပါသည်။ ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် ဆင်းရဲ သွားသောသူ ရှားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤ ကား လောကီသဘောကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လောကီ သဘော အရ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာခြား နေခြင်းသည် ပစ္စည်း လက်ဝယ် ရှိသူတို့က ရတတ်သမျှကို မိမိ တစ်ဦးတည်း၏ လက်ဝယ် စုဆောင်း (စုပုံ) ထားသော ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိမှာ လိုသည်ထက် ပိုနေ သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို မရှိ ဆင်းရဲသူတို့ အတွက် စွန့်ကြဲ မည် ဆိုသော စေတနာသာ ဤလောကမှာ ထွန်းကားပါမူ လောကဝယ် အညီအမျှ ကြီးပွားဖွယ် အကြောင်း အဘယ် ကြောင့် မရှိဘဲ နေပါမည်နည်း။ တစ်ဦး တစ်ယောက် တည်းက လက်ဝါးကြီးအုပ် ပိုင်ဆိုင်လိုသော အယူဝါဒ စနစ်များကြောင့် ဆင်းရဲသူတို့ ဆင်းရဲရသည် ဖြစ်ရာ ပေးကမ်းခြင်းသည် ကြီးပွားခြင်း၏ လောကီ အကြောင်း

လည်း အဘယ်ကြောင့် မဖြစ်ဘဲ နေပါမည်နည်း။ ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိမိမှာ ပိုနေသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆင်းရဲ သူတို့လည်း ချမ်းသာအောင် ပေးကမ်းလိုသော ဆန္ဒ လူမှာ အဘယ်ကြောင့် မရှိသနည်း။ ထိုဥစ္စာပစ္စည်းများ အားကိုးဖြင့် လက်နက် နိုင်ငံကို ထူထောင်ခြင်း၊ လူ အချင်းချင်းကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုခြင်းကိုသာ အဘယ် ကြောင့် ပစ္စည်းရှင်တို့ ပြုလုပ်ချင်ကြပါသနည်း။

စွန့်လွှတ်လိုသော ဆန္ဒ၊ စွန့် လွှတ် ခြင်း ၏ ချမ်းသာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၏ လွတ်မြောက်မှု အရသာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၏ အကျိုး တန်ဖိုးကိုသာ လူသားတို့သည် ဗုဒ္ဓ သင်ကြားတော် မူသည့်အတိုင်း နားလည်ပါမူကား ဤလောကဝယ် ပစ္စည်း ဥစ္စာနှင့် ဆက်ဆံကြရာတွင် မှန်ကန်သော အမြင်များ ဖြစ်ပေါ်လာရန် အကြောင်း များစွာ ရှိသည်ဟု အကျွန်ုပ် မျှော်လင့်မိပါ၏။

မှန်ကန်သော သစ္စာ နှင့် အကျင့်သီလသည် ကြီးပွား ချမ်းသာမှု နာမည်ကောင်း၊ ဂုဏ်သတင်း ဖြစ် ပေါ်မှု၏ အခြေခံများ ဖြစ်သည်ကို အကျွန်ုပ် အထူး တင်ပြနေရန် လိုမည် မထင်ပါ။ အများသိပြီး၊ နားလည် ပြီး၊ လက်ခံပြီး ကိစ္စ ဖြစ်၍ ထို လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ လူ တန်ဖိုးများကို အမွမ်း မတင်တော့ပါ။

၄။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဟောကြားအပ်သော အထက် ပါ ပုစ္ဆာ ၁၄ ခုတို့၏ အကြောင်း မူလ တရားသည် ကံ ဖြစ်သည် ဆိုသော အချက်နှင့် သုဘာလုလင်အား ကံသာ အကြောင်းရင်း၊ ကံသာ အမွေအနှစ်၊ ကံသာ အဆွေ ခင်ပွန်း၊ ကံသာ အဆွေ အမျိုး၊ ကံသာ အားကိုးရာ စသည်ဖြင့် ဆိုသော စကားတို့သည် လောက ကြီးပွားမှု၊ လောက တိုးတက်မှု၊ လောက ချမ်းသာမှုကို ထိခိုက် နစ်နာစေသော တရားမျိုးလား။ ဤမေးခွန်းကို အကျွန်ုပ် မေးကြည့်မိပါသည်။ ထိုတရားတို့သည် သံသရာ ဘဝ သေသည်မှ နောက်ဘဝကို ဖယ်ထားပါဦး၊ ယခုဘဝ အတွက်လည်း အကျိုးကိုသာ ဖြစ်စေသော တရားများ ချည်းသာ ဖြစ်လေ၏။ ပုစ္ဆာ ၁၄ ချက်တွင် တစ်ချက် ချင်းကို ပြန်ကြည့်ပါ။ ဘယ်လိုပြုလျှင် အပြစ် ဖြစ်သည်၊ မကောင်းသော ဘဝ အခြေအနေကို ရသည်၊ ဘယ်လို ပြုလျှင် ဘယ်စေတနာနှင့် ပြုလျှင် ဘယ်လို ကောင်းသော ဘဝ အခြေအနေကို ရသည် ဆိုသော ကံ၏ နိယာမကို ပြထားသည်။ ကောင်းသော ဘဝကို မျှော်မှန်းသူတိုင်း ဗုဒ္ဓ ပြည့်စုံသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးလျှင် အကျိုး ရှိမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အကျိုး ရှိမည် ဆိုသည်မှာ

နောင်ဘဝမှသာ အကျိုး ရှိမည်ကို ဆိုသည် မဟုတ်၊ ယခုဘဝမှာပင် အကျိုး ရှိနိုင်ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ် ပါ၏။

ဤတွင် ဥပမာ ဝန်တို အားကြီးသူသည် စည်းစိမ် ဥစ္စာ နည်းပါးရသည် ဆိုသော အချက်သည် ဤလောကီ သားများ အဖို့ မှန်ပါမည်လားဟု စောဒက တက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ ဤအချက် မှန် မမှန် ဆိုသည်မှာ ထိုသူပြုသော ကံ၏ အကျိုး ပေးမှု အလှည့်ကြိုခြင်း အပေါ်မှာ တည် သဖြင့် လောကမှာ မျက်စိ ဒေါက်ထောက် ကြည့်လျှင် သိသာ ထင်ရှားပါသည်။ သုတ္တန် သာဓက များစွာလည်း ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို အထူး မဆိုတော့ပါ။
၅။ အကျွန်ုပ် တွေးမိသော အဓိက အချက်မှာ ကံတရားကို ဗုဒ္ဓသည် 'နိယာမတရား' တစ်ခု အဖြစ် ရှုမြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ပါသည်။

ဤအချက်သည် အလွန် ထူးခြားသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ခေတ် သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် စိတ်ပညာရှင်တို့သည် သဘာဝနှင့် စပ်သော ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှု ဓမ္မတာ နိယာမကို လိုက်ရှာ ကြရာတွင် (၁) ဥတုနိယာမ (၂) ဝိဇနိယာမ (၃) ကမ္မနိယာမ (၄) စိတ္တနိယာမ နှင့် (၅) ဓမ္မနိယာမ ငါးမျိုး ရှိသည်ဟု (ဗုဒ္ဓက နားလည် နိုင်ခဲ့သော်လည်း) ၎င်းတို့သည် ကမ္မနိယာမမှ တစ်ပါး အခြားသော နိယာမများကို အထိုက်အလျောက် နားလည်ကြပြီး ဖြစ် သော်လည်း ကမ္မနိယာမကိုမူကား ၎င်းတို့က နိယာမ အဖြစ် မြင်နိုင်ကြဟန် မတူချေ။ ကံသည် ဘဝ စတင် ဖြစ်ပေါ်မှုကို လည်းကောင်း၊ ထို ဘဝ အနိမ့် အမြင့် အယုတ် အမြတ် ဖြစ်မှုများ၊ တိုးတက်မှုများ၊ ဆုတ် ယုတ်မှုများ၊ ဘဝဆင်းရဲ ပြတ်မှုများ အားလုံး အတွက် အထောက်အကူ ပြုသော တရား ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို အတိအလင်း ဟောကြားသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ တရား တစ်ခုသာ ရှိသည်ကို အကျွန်ုပ် တွေ့ရသောကြောင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရပါ၏။ အကျွန်ုပ် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရသည်မှာ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ကာလကြာမြင့်စွာ မရှင်းနိုင်ခဲ့သော အတွေး ပြဿနာများကို ဗုဒ္ဓ၏ ကမ္မသိဝရီ ခေါ် ကံ တရား သဘော အမြင်ကသာ ရှင်းလင်း ပေးနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါတော့၏။

ဤတွင် ဝန်ခံရမည်မှာ ရှေးယခင်ကမူ အကျွန်ုပ် သည် ကံတရား၏ သဘော အမြင်ကို စေ့စေ့စုံစုံ နား

မလည်သေးရကား 'ကံကို မယုံ' ဟုပင် ပြောဆို ခဲ့ဖူးကြောင်း ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်မှာ အကျွန်ုပ် ကံကို မယုံဟု ဆိုခြင်းသည် အတိတ် ကံသည် ယခုဘဝကို လုံးလုံးလျားလျား ပြုပြင် ဖန်တီးသည် ဟူ၍ လူပြိန်းတို့ နားလည်သည့် သဘောကို ဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

၆။ အကျွန်ုပ် အဖို့ အလွန်အမင်း အံ့ဩ၍ ကျေနပ်ရသည်မှာ ဗုဒ္ဓသည် ထိုကမ္မ သဘောတရားဖြင့် ဒဿနပြဿနာ အားလုံးကို ဖြေရှင်း နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဖြေရှင်းနိုင်ပုံကို သိလိုသော သူသည် ဗုဒ္ဓ၏ ကံနှင့် ပတ်သက်သော သဘောတရား အမြင်ကို အကျယ် သိသင့်ပါသည်။ ထိုသို့ သိနိုင်ရန် သင်္ဂြိုဟ်လာ ကံအပြား နှင့် ၎င်းတို့၏ သဘောသွားများကို သုတ္တန်နည်းဖြင့် ရောပေါင်း၍ တင်ပြရန် အားထုတ်ချင်ပါသေးသည်။

၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူသော ကံ အမျိုးမျိုး၏ သဘော သဘာဝကို နားလည် သဘော ပေါက် လွယ်စေရန် ဦးစွာ သင်္ဂြိုဟ် ရေတွက်နည်း အတိုင်း စာရင်းချ ကြည့်ပါသည်။

ထိုအခါ အောက်ပါအတိုင်း ရပါသည်။

(က) ကံသည် ပြုဖွယ် အမှုကိစ္စအားဖြင့် လေး မျိုး ရှိကြောင်း ဗုဒ္ဓ ဟောတော်မူပါသည်။ ကိစ္စ လေး မျိုး ဟူသော်ကား

- (၁) မျိုးပွားခြင်း ကိစ္စ (reproductive) ဇနကကံ
- (၂) ထောက်ပံ့ခြင်း ကိစ္စ (Supportive) ဥပထမ္မကကံ
- (၃) ကပ်ရောက် နှိပ်စက်ခြင်း (စွဲကပ်ခြင်း)ကိစ္စ (Habitual) ဥပပိဋကကံ
- (၄) ပျက်ဆီး ဖြတ်တောက်ခြင်း ကိစ္စ (Destructive) ဥပယာတက ကံတို့

ဖြစ်ကြလေသည်။

လောကကို ရှုတတ်လျှင် ထိုကံ (ကမ္မနိယာမ) သည် ပေါက်ပွား ရှင်သန် သေဆုံးတတ်သော သဘော ရှိသော သစ်ပင် အပါအဝင် သက်ရှိလောက အလုံးမှာ ပျံ့နှံ့ လွှမ်းခြုံနေသည်ကို အထင်းသား မြင်နိုင်ပါသည်။

အကျဉ်းအားဖြင့် အထက်တွင် ဆိုခဲ့သော ဇနက ကံ ဟူသည့် ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ပေါက်ပွားခြင်းကို ဖြစ်စေ သော ကံ (ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ်သော အစွမ်းသတ္တိ) ကို ဆိုပါသည်။

ဒုတိယကံ ဖြစ်သော ဥပထမ္မကကံသည် အကျိုး ပေးခွင့် ရောက်အောင်၊ အချိန်ရောက်၍ အကျိုးပေးသော

အခါ အကျိုးပေး သန်အောင်၊ အကျိုး ပေးပြီး နောက် လည်း ရှည်ကြာအောင် ထောက်ပံ့ ကူညီသော အစွမ်း သတ္တိမျိုးကို ဆိုလို၏။ (သစ်စေ့မှ အပင်ပေါက်ပြီးသော် ပွင့်ချိန် ပွင့်အောင်၊ သီးချိန် သီးအောင်၊ သီးသော အခါ အများအပြား သီးအောင်၊ အများအပြား သီးပြီးသော အခါ မှည့်အောင် ပြုပြင် စီမံလျက် ရှိသော အစွမ်းသတ္တိ ကို ဆိုလို၏။ လူသတ္တဝါတို့မှာလည်း ပဋိသန္ဓေမှသည် မွေးဖွား ကြီးပြင်း ရှင်သန်လာကာ သီးချိန်တန် သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်လာသော သဘော ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ အချိန် တန်လျှင် အကျိုး ပေးသော သဘောသည် ဥပထမ္မကကံ၏ အထောက်အပံ့ ဟု ဗုဒ္ဓ ရှုမြင်တော် မူခြင်းဖြစ်သည်။ တိုးတက်စေသော ကံမျိုး ဖြစ်၏။)

ဤတွင် ကံအကျိုး ပေးရာ၌ ပစ္စတိ 'ရင့်ကျက် ၏' ဟူသော ပါဠိတော်သည် အချုပ်ဖြစ်၏။ ကံသည် ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ ရင့်ကျက်မှ (ဝါ) အချိန်ကျမှ အကျိုးပေးသည် * ဆိုသည်ကိုလည်း သဘောပေါက်သင့်ပါသည်။

တတိယဖြစ်သော ဥပပိဋကကံသည် ထောက်ပံ့ သော ဥပထမ္မကကံ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အစွမ်းသတ္တိ ဖြစ်သည်။ အကျိုးပေးခွင့် မရအောင်၊ ရပြန်သော်လည်း အကျိုးပေး မသန်အောင်၊ မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်အောင် ကပ်ငြိ၍ နှိပ်စက်တတ်သော ကံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဘဝ၏ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုများကို အပိတ်အပင် အတားအဆီး ဖြစ်စေသော၊ မဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်သော ကံမျိုး ဖြစ်၏။ မြင့်သော မြတ်သော ဘဝ အခြေအနေ၌ မွေး ဖွား ရှင်သန်ခွင့် ရပါသော်လည်း အထက်သို့ ဆင့်ကဲ တိုးတက်သွားခြင်း မရှိဘဲ အကြင်သူ၏ ဘဝသည် ပို၍ နိမ့်ကျ နံ့ချာသော အဖြစ် ဆုံးရှုံး ပျက်စီးသော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားအောင် ဆွဲချတတ်သော ကံသည် ဤတတိယ ကံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

စတုတ္ထ ဖြစ်သော ဥပယာတကကံသည် ဇနက ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် မွေးဖွား ရှင်သန်လျက် ရှိခြင်းကို ချုပ်ဆုံးသွားအောင် ပိုင်းဖြတ်တတ်သော အလွန် အား သန်သည့် အပျက်စွမ်းအား ဖြစ်သည်။ သက်ရှိ အားလုံးမှာ သေဆုံးခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသည်မှာ ထိုကံကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤ ဥပယာတကကံ (အပျက်စွမ်းအား) ကို အမျိုးမျိုး နားလည်ရမည်။ ဥပပိဋကကံသည် အခြား

* လူသေလူဖြစ် ဝါဒါနဝါဒ ဝိနိစ္ဆယ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ စာ ၅၆၅

ကံတစ်ပါး၏ အကျိုးကို နှိပ်စက်ရာ၌ ချည်နဲ့ အား နည်းအောင်၊ ဆုတ်ယုတ်အောင်သာ နှိပ်စက်နိုင်၏။ တစ်ခါတည်း အပြတ် မဖြတ်နိုင်။ အသေ မသတ်နိုင်။ အပြီး မဖျက်ဆီးနိုင်။ ဤ ဥပယာတက ကံကသာ အပြတ် ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။ အပြီး သတ်နိုင်သည်။

ဤတွင် အကုသိုလ်ကံကို ကုသိုလ်ကံကြီးက အကျိုး မပေးအောင် သတ်နိုင်သည်လည်း ရှိသည်။

ဥပမာ အင်္ဂုလိမာလ၏ ခိုးသား အဖြစ်တုန်းက ပြုခဲ့သော သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း စသော အကုသိုလ် ကို နောင် ရဟန္တာ ဖြစ်သောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာသော မဂ်စေတနာက ဟူသော ကုသိုလ်ကံကြီးက ဤ တစ် ဘဝတည်းဖြင့် ပြီးအောင် (နောင်ဘဝ၌ ဆက်၍ အကျိုး မပေးနိုင်အောင်) သတ်ဖြတ် သုတ်သင်လိုက်လေသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မဟဂ္ဂုတ်ဈာန်ကို ရရှိသည် အထိ ကုသိုလ်ကံကြီးများကို ရရှိထားသူ ဖြစ်ပါလျက် အဇာတသတ်ကို သွေးဆောင် ဖြားယောင်းသည်မှ စ၍ ဘုရားသခင်ကို သတ်ရန် ကြံစည်သော၊ သံဃာကို ဂိုဏ်း ကွဲအောင် ပြုသော အကုသိုလ် ကံကြီးများကို ပြုခဲ့ရာ ထို အကုသိုလ် ကံကြီးများက ကုသိုလ်ကံကို ပိုင်းဖြတ် သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရာ ကိုယ်ကျိုး နည်းရသည်၊ ငရဲသို့ ကျရောက်ရသည်။

ဤကား ကုသိုလ်ကံကို အကုသိုလ်ကံကြီးက သတ်ဖြတ်နိုင်ပုံ အကျဉ်းမျှသာ သိရုံပြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် ကံ၏ ကိစ္စသည် လေးပါးအပြား ရှိ၏။ ထိုကိစ္စ လေးရပ်သည် အဖြစ်ဓာတ်နှင့် အဖျက် ဓာတ် (အပြု နှင့် အပျက်) ဆန့်ကျင်ဘက် တရားစုံ ဒွန်တွဲ အားပြိုင်လျက် ရှိသော ဒိုင်ယာလက်တစ် သဘော ကိုပါ နားလည်ထားမှ အလွန် အမြင် ကြည်လင်ပေ လိမ့်မည်။

(ခ) ကံ၏ အကျိုးပေးသော အလှည့်အကြိမ် သဘော အားဖြင့် လေးမျိုးလေးစား ရှိပြန်သည်။

ကံသည် ဘယ်ပုံ အကျိုးပေးတတ်ပါသနည်း။

ဤအချက်သည် လူသား အလွန် သိချင်သော အချက်လည်း ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ကံ၏ အကျိုးပေးပုံ အလှည့် အကြိမ် လေးမျိုး ဟူသော် ကား

(၁) အားကြီး လေးလံသော (ဂရက်) လည်း တစ်ပါး

(၂) သေခြင်း နီးကပ်ကာလ ပြုသော အခါ

(အာသန္နကံ) လည်း တစ်ပါး

(၃) အမြဲ လေ့ကျက်သဖြင့် အထုံဝါသနာ ဖြစ် သော (အာစိဏ္ဏကံ) လည်း တစ်ပါး

(၄) ရှေးက ပြုခဲ့ဖူးသော်လည်း မေ့ပျောက်ခဲ့ပြီး အမှတ်တမဲ့ ပြုသော (ကဋတ္တာကံ) လည်း တစ်ပါး ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဂရက်သည် ကြီးလေးသော ကံ ဖြစ်သည်။ ကုသိုလ် အရာ၌ မဟဂ္ဂုတ်၊ လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်ကံ သည် ဂရက်၊ အကုသိုလ် အရာ၌ မိဘကို သတ်ခြင်း စသော ပဉ္စနန္ဒရိယကံ ငါးပါးတို့သည် ကြီးလေးသော ကံများ ဖြစ်သည်။ (သဘော အကျယ်နှင့် အယူအဆ ကွဲပြားမှုများကို အရှင် ဇနကာဘိဝံသ၏ သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာ ဋီကာ၊ စာမျက်နှာ ၂၉၇ မှာ ရှု)

အာသန္နကံ၊ သေခါနီး (မရဏသန္ဓေ ဝီထိသို့ မရောက်ခင်) အောက်မေ့အပ်သော ပြုအပ်သော ကံသည် အာသန္နကံ မည်၏။ (အချို့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ် ကံများကို အသက်ရှင်စဉ် မသေမီ အတော် ဝေးသော ရှေးကာလက ပြုထားခဲ့ပြီး နောက် ထပ်ခါ ထပ်ခါ သတိ မရဘဲ သေခါနီးမှ သတိရ၏။ ထိုသို့ သတိရခြင်းသည် အာသန္နကံ ဖြစ်၏။)

အာစိဏ္ဏကံ၊ အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ် သဖြင့် အလေ့အကျင့် ရသော ကံသည် အာစိဏ္ဏကံ မည်ပါသည်။

(သေခါနီးမှ သတိရသော အာသန္နကံ နှင့် အထပ်ထပ်ပြုပြီး အကျင့် ဖြစ်နေသော အာစိဏ္ဏကံတို့ တွင် အာစိဏ္ဏကံက အာသန္နကံထက် အားရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အခြားမဲ့ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ အကျိုးပေး ရာဝယ် မရဏသန္ဓေ ဝီထိနှင့် နီးကပ်သော အာသန္န ကံသာလျှင် သာလွန်၍ အရေးပါ အရာရောက်၏။) *

ကဋတ္တာကံ ရှေးရှေး ဘဝတို့၌ ပြုခဲ့ပြီးသော စေတနာနှင့် ယခု ဘဝတွင် အမှတ်တမဲ့ သာမန်အား ဖြင့် ပြုအပ်သော ကံ (ဂရက် အာသန္နကံ အာစိဏ္ဏကံ အခြေအနေသို့ မရောက်သော ကံမျိုး) ဖြစ်၏။

ဤတွင် ဤကံ လေးမျိုးသည် ယခုဘဝမှ လွန် သော် ဒုတိယ ဘဝ၌ ပဋိသန္ဓေ အကျိုး အလှည့်အကြိမ် ကို လိုက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ကွဲပြားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကံလေးမျိုး ရှိသူတို့၌ နောက်ဘဝ

* သင်္ဂြိုဟ်ဘာသာ ဋီကာ၊ စာ ၂၉၉

ဝယ် ဂရုကံက ပဋိသန္ဓေ အကျိုးကို ပေး၏။ [လောကီ ဈာန်လည်း မရ၊ အနန္တ ရိယကံ၊ နိယတမိစ္ဆာ (ကံအကျိုး မရှိဟု အယူမှားမှုလည်း မရှိသော) ယခုကာလ ပုဂ္ဂိုလ် တို့၌ အာသန္နကံ စသော ကံသုံးမျိုး ရှိလျှင် သေခါနီး သတိရတတ်သော ထိုအာသန္နကံက ပဋိသန္ဓေကျိုးကို ပေး၏။]

အာသန္နကံ မရှိသော (လတ်တလော အစိမ်းသေ မူးမေ့သေ) သူတို့၌ အာစိဏ္ဏကံ အလေ့အကျင့် ရသော ကံမျိုးက ပဋိသန္ဓေကျိုး ပေး၏။

ရှေးက ပြခဲ့သော ဂရုကံ စသော ကံသုံးမျိုး မရှိ လျှင် ကဋတ္တာကံက ပဋိသန္ဓေ အကျိုးကို ပေး၏။

ဤ စကားစဉ်အရ ဗုဒ္ဓ၏ ကံဝါဒသည် မိမိ ပြုသော ကံကသာ နောင်ဘဝတွင် ပဋိသန္ဓေ အကျိုးကို ပေးသည်ဟူသော အချက်တွင် တည်ထားရကား ဒုတိယ ဘဝ၌ ဂတိကောင်းဖို့ မကောင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ ယခုဘဝ၌ မိမိတို့ အားရပါးရ ပြုလုပ် ထူထောင်ထားသော ကံပေါ် မှာသာ တည်ရကား ဂတိကောင်းကို လိုသော် ကောင်း သော ကံကို ထူထောင်ထားဖို့သာ အရေးကြီးတော့သည်။

၈။ ဗုဒ္ဓ၏ ကမ္မနိယာမတွင် ဟောကြားထား သော ဤအချက်ကို သိမြင် နားလည်ရသော အခါ အကျွန်ုပ်သည် အလွန် အလွန် အားရ ကျေနပ်ရလေ တော့၏။ အဘယ်ကြောင့် အားရ ကျေနပ်ရသနည်း ဆိုသော်

(က) ဤတရားသည် ကယ်တင်ရှင်ကို အား ကိုးနေသော၊ သူတစ်ပါး အပေါ် မှီခိုလိုစိတ် ကယ်တင် မည်သူ ငြိုငြင်မည်ကို စိုးရိမ်နေရသော ပျော့ညံ့သည့် ကြောက်စိတ်များမှ မိမိအား ကင်းဝေးစေကာ ဤဘဝ ဝယ် မိမိမှအပ မိမိကိုယ်ကို ကယ်တင်မည့်သူ မရှိ၊ မိမိသာလျှင် မိမိဘဝကို ကယ်တင်ရှင် အစစ်ဖြစ်သည် ဟူသော ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စိတ်ကို အခိုင်အမာ ဖြစ် ပေါ်စေသည်လည်း တစ်ချက်။

(ခ) ကံ၏ အစွမ်း သတ္တိကို သိမြင်ခြင်းဖြင့် ပါရမီ အဆောက်အအုံကို ထူထောင်လိုသော အကြင် ပုဂ္ဂိုလ် အဖို့ တစ်ဘဝထက် တစ်ဘဝ အမြင့်တန်း အမြတ် တန်းသို့ ရောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမည် ဆိုသော ဘဝမြင့်ကျင့်စဉ် နည်းလမ်းကို ရသည်လည်း တစ်ချက်။

(ဂ) ဤဘဝဝယ် အနေတတ်မှသာ ရှေ့ဆက် ဦးမည့် ခန္ဓာစဉ်တွင် ကောင်းသော ဘဝကို ရအောင်

အသေမြတ်ဖြင့် သေနည်း သေခွင့်ကို လည်းကောင်း၊ အနာဂတ် အတွက် မျှော်လင့်ချက် အသစ်များကို လည်း ကောင်း ရရှိသည်လည်း တစ်ချက်။

(ဃ) အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ဤ အသက် ရှင်စဉ် ဘဝဝယ် ကောင်းမြတ်သော ဂရုကံများကို ပြုခဲ့ ပါမူ သေလွန်သောအခါ နောင်ဖြစ်မည့် ဘဝ အတွက် ထိုဂရုကံ၏ အကျိုးကို မျှော်လင့်နိုင်ရုံမျှမက ဤဘဝ ဝယ် မိမိ ပြုခဲ့သော ကံတို့သည်သာလျှင် နောင်လာ နောက်သားတို့ အဖို့ အကျိုး ပြုလျက်လည်း ကျန်ရစ် ဦးမည်၊ ခန္ဓာ သေဆုံး ပျောက်ကွယ် သွားသော်လည်း ကံ မသေ မပျောက် ဆက်လက် တည်နေဦးမည်၊ (အကျွန်ုပ် မရှိတော့သည့် အခါ၌လည်း အကျွန်ုပ် ပြုခဲ့ သော ဤစာသည် စာကောင်း စာမြတ် ဖြစ်မှုကား နှစ် ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်စွာ ဆက်လက် တည်နေဦးမည်) ဟု ယုံကြည်နိုင်သည်လည်း တစ်ချက်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ထောင်း အားရ ဖြစ်ခဲ့ရပါ ကြောင်း ပြောလိုပါ၏။

၉။ ကံ၏ အကျိုးပေးရာ ကာလအားဖြင့်လည်း လေးမျိုး ကွဲပြားပါသေးသည်။

လေးမျိုး ဟူသော်ကား

(၁) ချက်ချင်း မျက်မှောက်ဘဝမှာ အကျိုး ပေး သော ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယကံလည်း တစ်ပါး။

(၂) ဒုတိယ ဘဝ၌ အကျိုးပေးသောကံ ဥပပဇ္ဇ ဝေဒနိယကံလည်း တစ်ပါး။

(၃) တစ်ပါး အခြားသော ဘဝသို့ ရောက်မှ အကျိုးပေးသော ကံ အပရာပရိယ ဝေဒနိယကံလည်း တစ်ပါး။

(၄) လုံးလုံး အကျိုးပေးခွင့် မရသောကံ အဟော သိကံလည်း တစ်ပါးတို့တည်း။

ဤကံ အကျိုးပေးရာ ကာလ (အချိန်) ကို ဝေဖန် ဟောကြားရာတွင်လည်း ဗုဒ္ဓသည် ဘယ်လို ကံ မျိုးသည် ဘယ်အချိန်မှာ အကျိုးပေးသည် ဆိုသည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဝေဖန် ဟောကြားတော်မူပြန်ပါသည်။

ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယကံသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် တွေ့မြင်အပ်သော ပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘော၌ ခံစားအပ်သော ကံဟု ဆိုအပ်၏။ ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယကံသည် (၇) ရက် အတွင်း အကျိုးပေးလျှင် ပရိပက္က ဝေဒနိယ (ရင့်ကျက် သော ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနိယကံ) ဆိုသည်။

ဇော (၇) ချက်တွင် ပထမဇော စေတနာကို

သာသနာရေးဦးစီးဌာန သုတေသန အရာရှိ
ဦးဟန်ဌေး၏ ဖိတ်ဆက် နိဒါန်း

၁

ဘဝ အတွေ့အကြုံသည် လူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီ ရှိကြတာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါ၏။ ဘဝ အတွေ့အကြုံကို အခြေခံ၍ ဘဝ အတွေးအမြင် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်လျှင် ထိုအတွေ့အကြုံသည် အမြတ်ထားရသော ဘဝ တန်ဖိုး ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ထိုသဘောသည် ဤစာအုပ်တွင် ထင်ရှားပါလိမ့်မည်။

၂

လက်တွေ့ဘဝက ရသော အတွေ့အကြုံသည် အတွေးအမြင် ဖြစ်လာ သောအခါ ဘဝ အတွက် သင်ခန်းစာ၊ ဘဝ အတွက် သံဝေဂစာ ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုအတွေးအမြင်တွေက ဘဝမှာ ဆောင်စရာတွေ ရှောင်စရာတွေကို ညွှန်ပြတတ်ပေရာ ထိုအခါ လူသားတို့ အဖို့ မိမိတို့ လျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝလမ်းသည် အရိယာသစ္စာ စခန်းသို့ ဦးတည်သော မဂ္ဂင်လမ်း ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ထိုသဘောသည်လည်း ဤစာအုပ်တွင် ထင်ရှားပါလိမ့်မည်။

၃

ဘဝ အတွေ့အကြုံများ တကယ့် ဖြစ်ရပ်များသည် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရိုး၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆန်းပြား၏။ ဆန်းပြီ ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုထက်ပင် ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းတော့၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသလောက် လေးနက် ကျယ်ပြန့်သော အဓိပ္ပာယ် တွေလည်း ပါရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို အပွင့်အလင်း အရိုးအဖြောင့် ဟောကြားသော ပိဋကတ်တော်လာ ဇာတ်နိပါတ်တော်များ၊ အပဒါန် ဝတ္ထုတော်များ၊ ယေရိယောရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ ဝတ္ထုတော်များသည် ခေတ် အဆက်ဆက် လူသား အားလုံး အတွက် အကျိုးကျေးဇူး များစွာကို ဆောင်နိုင်သော အဖြစ်သနစ် (တရား) များ ဖြစ်ကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဇာတ်ဝတ္ထုများတွင် အကောင်း သဘောကိုလည်း ဟောပါသည်။ အဆိုးသဘောကိုလည်း ဟောပါသည်။ အထင် ကြီးစေ လိုမှုဖြင့်လည်း အပိုကို မပြော။ အချဲ့အကား မဆို။ အထင်သေးမည် စိုး၍လည်း အထိမ်အချန် မပြု။ ပကတိကို အရှိအတိုင်းသာ ရဲရင့်စွာ ဖွင့်ဟ မိန့်ဆိုတော် မူလေသည်။

မှန်၏။ ရိုးသား၍ စိတ်ကောင်းရှိသော၊ သတ္တိရှိ၍ ရဲရင့်သော စာရေးဆရာကောင်းတို့ သည်လည်း မိမိတို့၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံဝယ် မှားဖူးသည်ကို မှားဖူးသည့်အတိုင်း၊ မှန်ဖူးသည်ကိုလည်း မှန်ဖူးသည့် အတိုင်း အရှိကို အရှိအတိုင်းသာ ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားသင့်သည် လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာကောင်းသည် ပရိသတ်၏ အထင်ကြီးခြင်းကိုလည်း မတောင့်တအပ်။

၇

အထင်သေးခြင်းကိုလည်း မကြောင့်ကြအပ်။ ပီမိုးနင်း၏ ပီမိုးနင်း၊ မဟာဆွေ၏ မဟာဆွေ၊ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဘဝ တစ်သက်တာ မှတ်တမ်း၊ အရှင်အာဒိစ္စဝံသ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဒဂုံတာရာ၏ ဒဂုံတာရာ၊ သော်တာဆွေ၏ ဘဝအထွေထွေ စသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာပေများ မှာ ရဲရင့်၍ ရိုးသားသော စာများ ဖြစ်ကြကြောင်းမှာ ထင်ရှားပါသည်။ ထိုသဘောကိုလည်း ဤစာအုပ်တွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင် ရပါလိမ့်မည်။

၄

ဆိုခဲ့ပြီးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရိုးရိုးစာတမ်းများတွင် လူပီသသော ပုထုဇဉ် စရိုက် ပေါ်လွင်လှ ပါသည်။ အကြောင်းအရာ အဖြစ်သနစ်များသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ အရေးအဖွဲ့ကလည်း စာရေး ကျမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ရကား စံမီ စံထားလောက်ကြ ပါပေ သည်။ သို့ရာတွင် ရှေးက အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာပေတို့တွင် ဘဝဒဿန အမြင်နှင့် ယုတ္တိနည်းကျ တွေးခေါ် ဆင်ခြင် သုံးသပ်မှု၊ လောက၏ အဖြစ်သနစ်များကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ စိစစ်မှု (ဝိဘဇ္ဇ) အပိုင်းတွင်မူ အနည်းအကျဉ်းမျှကိုသာ ဆိုကြပြီး အတွေ့အကြုံများကသာ အလေး သာကြပါသည်။

ဘဝကို ဒဿန နည်းကျ စိစစ်ပြီး လောက၏ သစ္စာကို ဖွေရှာသော ဘဝ အတွေ့ အကြုံ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်းမျိုး တစ်ခုကို ဖတ်ချင်သော ဆန္ဒသည် ဘာထရန် ရပ်ဆယ်၏ ပင်ကိုရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကို ဖတ်ရစဉ်အခါကပင် မိမိ၏ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ် ပွားများ ခဲ့ရသည်။ ယခုမှ ထိုဆန္ဒ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဆန်းလွင်သည် သူ၏ 'ရတနာ သုံးပါးကို ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လာသူ တစ်ယောက် အကြောင်း' ဟု အမည် ပေးထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်းတွင် ဘဝကို ဒဿန နည်းကျ စိစစ်သော အမြင်များစွာ အတွေ့များစွာကို တင်ပြထားပုံမှာ အံ့ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ထူးခြား ပြောင်မြောက်နေသောကြောင့် မိမိ တောင့်တခဲ့သော ဆန္ဒ ပြည့်သွားပြီဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာတမ်းသည် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သည်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းများမှာ ဆန်းလွင်သည် သူ၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို အရိုး အဖြောင့် သဘောဖြင့် မရှက်မကြောက် မကြားမဝါ ဖော်ပြသောကြောင့် ဤစာတမ်းသည် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စစ်စစ် စာတမ်း တစ်စောင်နှင့် တူ၍လည်း တစ်ကြောင်း၊

ပင်ကိုအားဖြင့် ဆန်းလွင်သည် ဒဿနပညာ များစွာကို နှစ်ရှည်လများ တက္ကသိုလ် တွင် ဆရာကောင်း သမားကောင်းများထံ၌ လက်ထပ် နည်းကျ သင်ကြားခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည့်ပြင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒဿနသမား စာရေးဆရာ ဖြစ်ပေရာ သူသည် ဤစာ တမ်းတွင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်ပြီးသော အတွေ့အမြင် ဒဿနများစွာကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ ပင်ကို အတွေ့အမြင် (ဒဿန) များစွာကို လည်းကောင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရဲရဲ ရင့်ရင့် ဖော်ပြထားသောကြောင့် ဤစာတမ်းသည် အတွေ့အမြင် ကျမ်း တစ်စောင်နှင့် တူနေသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊

ဆန်းလွင်သည် ဤစာကို ရေးရာတွင် ဦးနှောက်ကိုချည်း မသုံးဘဲ သူ၏ နှလုံးသား ခံစားချက်များကိုပါ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားသည့် အတွက်ကြောင့် ဤ စာတမ်းသည် ရသစာပေ ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်နှင့် တူနေသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။

သူသည် ဤစာကို ဘဝနှင့် ရင်းနှီး၍ အနစ်နာမျိုးစုံ စွန့်စားခြင်း အပုံပုံ စွန့်လွှတ်ခြင်း

များစွာတို့ဖြင့် ကန်ဖိုးများစွာ ပေး၍ ယူခဲ့ရသည်။ ဖြစ်ရာ ဤစာ၏ ထူးခြားချက်နှင့် တန်ဖိုးသည်လည်း မြင့်မားလှသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင် ယူဆသည့် နည်းတူ စာဖတ် သူတိုင်းကလည်း မူချ ထင်မြင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ ဆိုလည်း ဆိုရဲပါသည်။

၅

ဆန်းလွင်သည် သူ၏ ဘဝအထွေထွေကို အလွန် ရိုးသား ပွင့်လင်းသော စိတ်ဖြင့် ရဲရင့်စွာ ရေးသား ဖွင့်ဟကြောင်းမှာ ဤစာတွင် ထင်ရှားပါသည်။ သူသည် ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘဝ သစ္စာကို ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘဝ တန်ဖိုးကို ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘဝ ပန်းတိုင်ကို ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘဝ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်စေမည့် အကျင့်ကို ရှာသူ၊ ရှာပြီးနောက် ကျင့်သူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုသို့ ရှာစဉ် ကျင့်စဉ် အခါက မိရိုးဖလာ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုကိုလည်း စွန့်ခဲ့ ရသည်။ မိမိဘာသာ ရှာဖွေယူသော အယူဝါဒပင် ဖြစ်သော်လည်း ထို အယူဝါဒ၏ အမှားကို သိမြင် လာသောအခါ မြင်လျှင် မြင်ချင်း (တွေဝေခြင်း မရှိ) စွန့်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ သစ္စာရှာ ခရီးတွင် မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ အသည်းနှလုံးက ရင်းနှီးချစ်ခင်သော ချစ်သူကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ထောင်ကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ ရာထူး စည်းစိမ်ကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ အခွင့်အလမ်းကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ အဆင့်အတန်းကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စွန့်ခြင်း အရာ၌ ဆန်းလွင်သည် ရဲရင့်သူဟု ထင်ပါသည်။ သူသည် စိတ် လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းရှင်း၍ စိတ်ကြည်လင်စွာ နေနိုင်ရေး ကိစ္စနှင့် ကြိုလာလျှင် အရာရာကိုပင် စွန့်ဖို့ ဝန်မလေးသူ ဖြစ်နေသည်မှာ အများနှင့် မတူသော ဆန်းလွင်၏ ထူးခြားချက် တစ်ခုဟု ဆိုရမည်လား မသိပါ။ ဆုတောင်းရှိသူ၊ ပါရမီကို အလိုရှိသူသည် စွန့်ခြင်း၌ ရဲရင့်ကြသည်လည်း ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

၆

ဆန်းလွင်သည် ပစ္စက္ခယုတ္တိ၊ အနုမာနယုတ္တိ၊ သိဒ္ဓေယျယုတ္တိ၊ သာဓကယုတ္တိတို့ကို သူ၏ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှာဖွေနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အမှန်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သော 'ဓမ္မ' ကို အစဉ် ရှာဖွေ ခဲ့ရာတွင် အယူဝါဒ အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည်။ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ သို့ပါလျက်လည်း ထိုအယူဝါဒ အမျိုးမျိုးတို့သည် သူ၏ နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုး စိုးပိုင်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ဤသို့ မရှိခဲ့ခြင်းမှာ သူ သင်ယူခဲ့ရသော သဘာဝယုတ္တိပညာ (ဒဿနပညာ) များကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ထို့ထက် ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ သူသည် အတိတ် ဘဝများ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်သာ အလွန်အမင်း ရင်းနှီးခဲ့သူ၊ သာသနာတော် အတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဘဝ အကြောင်းဆက် မရှိပါမူကား ဤမျှ ခက်ခဲ မြင့်မောက်သော အယူဝါဒ တံတိုင်းကြီးများ ကို သူသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျော်ဖြတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ဖို့ အရေးသည် လွန်စွာ ခဲယဉ်းဖွယ် ရှိပါသည်။ ဤအလုပ်သည် စင်စစ် အလွန်အမင်း စွန့်စားရသော အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ဤသဘောလည်း ပေါ်ပါသည်။

mgyoe.com

ဆန်းလွင်သည် ဤစာကို နှလုံးသားနှင့်ရော ဦးနှောက်နှင့်ပါ ရေးဖွဲ့ထားသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

ထိုသဘောသည် သူ၏ ပါမောက္ခများ၊ ဆရာမြတ်များ၊ ဆရာတော်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်းများ၌ လည်းကောင်း၊ တရားကျင့်ခန်းတွင် မတော်တဆ တွေ့ကြုံလာရသော ‘ထူးဆန်း အံ့ဖွယ်များ’ ကြောင့် ၎င်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားမိကာ ဂိုဏ်းဝါဒ ဂိုဏ်းကျင့်စဉ်တွေကို အဟုတ်အဟတ် ထင်ပြီး လိုက်စားမိပုံ၊ အတန်ကြာမှ ထိုအထူးအဆန်းများ၊ ကယ်တင်ရှင်ယောင် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိ အလုပ်များ၏ အနှစ်သာရ ကင်းကြောင်း အမြင်လည်လာပုံများကို ဖော်ပြရာ၌ လည်းကောင်း ပေါ်လွင် လှပါသည်။ ပုထုဇဉ်သည် တရားမတွေ့မီ အမှား တွေ့တတ်ပုံ ဖော်ပြချက်များမှာ အရိယာလမ်းကို စမ်းဝါး လိုက်စားနေသူများ အတွက် သတိ သံဝေဂ ရစရာတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာက ထို ဘဝသတိကိုလည်း ပေးပါလိမ့်မည်။

၈

ဆန်းလွင်သည် အရိယာ သစ္စာကို ရှာသူတို့၏ ဘဝလမ်း၌ ပဓာန စခန်း ပျောက်ပြီး အပဓာန ကိစ္စတွေကို ရှေ့တန်း တင်လာတတ်ကြပုံ၊ တင်ရသည့် အကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပုံများကို ဖော်ပြထားရာတွင် အတွေ့အကြုံကို အရင်းခံ၍ တင်ပြထားသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ဆန်းလွင် သိဒ္ဓိလမ်း မဟိဒ္ဓိ အစွမ်းများကို အဆန်းထင်ပြီး လိုက်စားခဲ့မိသည်မှာ စင်စစ် မဆန်းပါ။ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးကပင် ‘သိဒ္ဓိ ဣဒ္ဓိ လောကီ ပညာလမ်းတွေက သိပ် စွဲလမ်းစရာ ကောင်းလှတယ်၊ ငါတောင် အတော် ကံကောင်းလို့ ဉာဏ်ကူပေလို့ အဲဒီ လောကကို စွန့်လွှတ်ပစ်ခဲ့နိုင်တာ၊ မစွန့်နိုင်ရင် နစ်မယ်’ ဟု တပည့်များကို အထပ်ထပ် သတိပေး ဟောကြားတော် မူခဲ့ဖူးလေသည်။

ဆန်းလွင်လည်း ကံကောင်း၍ ဉာဏ်ကူနိုင်သဖြင့် ထိုနှစ်လမ်းမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ဤစာတမ်းမှာ ပေါ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ အနှစ်သာရသည် ကယ်တင်ရှင်ဝါဒ မဟုတ်ပါ။ ‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးရာ ဝါဒ’ ဖြစ်ပါသည်။ ဆန်းလွင်ကို ပိဋကတ် မြန်မာပြန် ကျမ်းများနှင့် လယ်တီ ဆရာတော်၏ ဒီပနီကျမ်းများက ကယ်တင်လိုက်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်လား မသိပါ။ သူ အချိန်မီ လမ်းမှန်ပေါ်ပြန်ရောက်ခြင်း အတွက် ဝမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

၉

ပြီးတော့ ဆန်းလွင်၏ဘဝသည် ကျွန်တော်နှင့် အီတလီ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးလောကနာထတို့ တွေ့ဆုံကြစဉ် အခါ ဆရာတော် မိန့်ကြားဖူးသော သြဝါဒ စကားထဲက ဘဝနှင့် တူနေသည်ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။ (ထိုဆရာတော်သည် ရောမ ဘရင်ဂျီဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်ပါသည်။)

ဆရာတော်က ‘ဒကာကြီး၊ ရှင်ဘုရင်ရဲ့ သားဟာ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံပြီး အလိုလိုဘုရင့် အရိုက်အရာကို ရရှိလာတော့ ဘုရင် ဖြစ်ရတဲ့ တန်ဖိုးကိုလည်း မသိဘူး၊ ဘုရင့်တာဝန် ဝတ္တရား ဘယ်လောက် ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဒကာကြီး၊ မွေးကတည်းက

mgyoe.com

ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်လာသူတွေဟာလည်း ရတနာသုံးပါးရဲ့ တန်ဖိုး၊ သိက္ခာ သုံးရပ်ရဲ့ တန်ဖိုးနှင့် အစွမ်းသတ္တိတွေကို နားမလည်ကြဘူး။ ဆင်းရဲသားက ရှင်ဘုရင် ဖြစ်သွားတဲ့ လူကျတော့ ဘုရင့်တန်ဖိုးကို ပိုသိတာပေါ့။ ဘဝမှာ သဒ္ဓါ၊ သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိ၊ ပညာ စတဲ့ စိုက်ထုတ် ခဲ့ရတဲ့ တန်ဖိုးတွေ ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ် ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ခဲ့ရတဲ့ အခါ ကျတော့ မိုက်စရာ ရှိတာတောင် မမိုက်ချင်တော့ဘူး။ အနစ်နာ ခံခဲ့ရတာတွေ၊ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ တာတွေ၊ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာတွေ ဘယ်လောက် များတယ် ဆိုတာ သူပဲ သိတယ်။ ဒီတော့ ရတနာ သုံးပါးကို ကြည့်ညိုရတိုင်းမှာ ပီတိ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဒကာကြီး၊ တခြား ဘာသာ အယူဝါဒကနေ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အဖြစ်ကို ကူးပြောင်း ရောက်ရှိ လာသူတိုင်းဟာ ဆင်းရဲသားက သန်းကြွယ် သူဌေး ဖြစ်ရတဲ့ လူလိုပဲ ခံစားရတယ်' ဟု မိန့်တော် မူပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် တခြား ဘာသာ အယူဝါဒကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ရောက်ရှိလာသူများက ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ တန်ဖိုးကို ပို၍ သိကြသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများစုမှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ၌ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရမည့် အစား တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် ကိစ္စတွေ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်တွေကို လိုက်စားချင်စိတ် ရှိနေကြလေသည်။ ဤတွင် 'တရားဆို မဆန်းနှင့်၊ စကားဆို မကြမ်းနှင့်' ဆိုသော ခန္တီး ဆရာတော် ဘုရား၏ ဩဝါဒကို မှတ်သားဖွယ် သတိရမိ ပါသည်။ အမှန်မှာ ရိုးဖြောင့်သောစိတ် (အမာယာဝိ အသဋ္ဌော) သည်ပင် တန်ခိုး သတ္တိရှိသော စိတ် ဖြစ်သည်ကို နားလည်သင့်ပါသည်။ ဤစာကို ဖတ်ရသော အခါ ထိုသဘောကို နားလည်ရပါသည်။

၁၀

ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို စာမူဘဝတွင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ကို မည်သို့ ဖတ်သင့်ကြောင်း ချဉ်းကပ်နည်း၊ ကိုင်တွယ်နည်း အချို့ကို လက်ဆောင် ပါးချင်ပါသည်။

ပထမ ချဉ်းကပ်နည်းမှာ ဤစာအုပ်သည် စာရေးသူ ဆန်းလွင်၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံ နှင့် အမြင်တရားများကို ယောနိသော မနသိကာရ လက်ကိုင်ထား၍ ရိုးသား ပွင့်လင်းစွာ ရှိရင်းစွဲ အတိုင်း တင်ပြထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်း တစ်စောင် ဟူသော အမြင်ဖြင့် ချဉ်းကပ် လေ့လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ လေ့လာရာတွင် သူသည် သူ၏ ဘဝ အမြင်ကို သူ သိသလို ရှင်းလင်း တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်၍ စာဖတ်သူနှင့် သဘောတူသည်လည်း ရှိ မည်။ သဘော မတူသည်လည်း ရှိမည် ဖြစ်ရာ သဘော မတူလျှင်လည်း သည်းခံနိုင်ဖွယ် အကြောင်း ရှိပါသည်။ ဆန်းလွင်သည် သူ တင်ပြချင်သည့် သဘောကို အတ္တနောမတိဖြင့် တင်ပြခြင်း မပြုဘဲ ကျမ်းကိုး ကျမ်းကားများဖြင့်သာ ကြိုးစား ပမ်းစား တင်ပြထားသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် ဆန်းလွင်သည် သူ့အမြင်ကို တင်ပြတိုင်းမှာ သူ့အမြင်သာ မှန်သည်ဟု မဆိုပါ။ သည့်ထက် ယုတ္တိရှိ၊ သည့်ထက် မှန်သော အမြင် ရှိလျှင်လည်း တင်ပြ ပါဟု အမြဲ ဖွင့်ပေးထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိနိုင်ပါသည်။

ဒုတိယ ချဉ်းကပ်နည်းမှာ ဘဝ အတွေ့အကြုံများပေါ်တွင် ဒဿန အမြင်များကို ထုတ်ပြထားသော ဆန်းလွင်၏ အတွေ့အမြင်များကို အကဲခတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ အမြင်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ၏ သတိ၊ သူ၏ ပညာ၊ သူ၏ ဣန္ဒြေ အနုအရင့် အဆင့် အတန်းကို အကဲခတ်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

စာဖတ်သူသည် ဤစာကို ဖတ်ရသောအခါ ဆန်းလွင်၏ ပါရမီကို နုနေးသေးသည်ဟု ထင်လျှင်လည်း 'ဪ သူ့ အတိုင်းအဆ နှင့် သူ ရှိမှာပေါ့' ဟု ခွင့်လွှတ်မိပါလိမ့်မည်။ သူ၏ ပါရမီလမ်းမှ အစမ်းခံ ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ဖတ်ရသော အခါမှာလည်း စာရှုသူ သည် ဆန်းလွင် အပေါ် မေတ္တာ ကရုဏာ စိတ်များ ဝင်လာပါလိမ့်မည်။ 'ဪ သူ့ခမျာ မသက်သာပါတကား' ဟု တွေးမိပါလိမ့်မည်။ ပုထုဇဉ်သည် အမှား ရှိပါမည်။ အမှား မရှိလျှင် ပုထုဇဉ် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် မှားမှန်း သိလျှင် သိချင်း မှန်သွားတတ်သည်မှာ လည်း ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသဘောကို ဤတွင် မြင်ရပါလိမ့်မည်။

တတိယ ချဉ်းကပ်နည်းမှာ ဤစာအုပ်သည် စိတ်ကူး ဝတ္ထု မဟုတ်ဘဲ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာတမ်း၊ ကိုးကားလောက်သည့် ကျမ်းမျိုး ဖြစ်၍ အမည်မှန်များ၊ နေရာမှန်များ၊ အလုပ် အကိုင်မှန်များကို တိတိကျကျ အတိမ်းအစောင်း မပါဘဲ ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤအချက် သည် ဤစာတမ်း၏ ခိုင်လုံမှု အထောက်အထား ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအထောက်အထားကြောင့် လည်း ဤစာသည် ကိုးကားလောက်သည့် စာ အဆင့်သို့ ရောက်သည်ဟု ကျွန်တော် သုံးသပ်ပါသည်။ အချို့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာများသည် ကိုးကားလောက်သည့် စာ အဆင့်သို့ ရောက်မလာတတ်ပါ။ ထိုစာများကို ဖတ်ရသည့်အခါ အားမလို အားမရ ဖြစ်ရပါသည်။ ထိုစာများသည် စာရေးပုံ ကောင်းသော်လည်း အထောက်အထား အမည် ကျမ်းညွှန်း စသော အချက်အလက်များ ခိုင်မာ တောင့်တင်းမှု မရှိသောကြောင့် ဝတ္ထု ဆန်ဆန် ဖြစ် သွားကြပါသည်။

ဆန်းလွင်၏ ဤစာတွင်မူ 'ရတနာသုံးပါးကို ကိုယ်စိတ်နှလုံးဖြင့် ယုံကြည် သက်ဝင် ဆည်းကပ်လာရသူ၏ အကြောင်း' ဖြစ်၍ တိကျဖို့၊ ခိုင်မာဖို့၊ အသင့် ယုတ္တိ ရှိဖို့၊ မိမိ၏ ဆရာသမား မိဘများ၏ ဂုဏ် ကျေးဇူး ပေါ်လွင် ထင်ရှားဖို့သည် မလွဲမရှောင်သာ လိုအပ် သည်ဟု နားလည်သင့်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် သူ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသူ အပေါင်း၏ အမည်နာမများကို ဖော်ပြသင့်သည့် နေရာတွင် အတိအကျ ဖော်ပြပြီး မသင့် သည့် နေရာတွင် မဖော်ဘဲ ထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ် စကားပုံ တစ်ခုတွင် (to know all is to forgive all) 'အားလုံးကို သိပြီးနောက် အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ဖို့' ဖြစ်သည့် ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဤစာကို ရှုလျှင် စာ၏ အနှစ်ကို အထိမိဆုံး ခံစားရလိမ့်မည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

၁၁

ဆိုသင့်သော စကားတို့ကို ဆိုပြီးပါပြီ။

ယခု တစ်ဖန် ဤစာကို ဖတ်ရပြီးနောက် မိမိ စိတ်မှာ မည်သို့ သိမြင် ခံစားရသည်ကို ဆိုချင်ပါသေးသည်။ မိမိသည် ဘဝ သင်ခန်းစာ အမျိုးမျိုးကို ပေးနိုင်သော (ပေးတတ်သော) အဖြစ်မှန် စာပေမျိုးကို ဖတ်ခြင်း၌ ဝါသနာ ထုံပါသည်။ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ရှိပါသည်။

ရုပ်ရှင် ကြည့်သော အခါမှာပင် ပျော်ရွှင်မှု ဖြေဖျော်မှုကို ဦးစား ပေးပြီး မကြည့်ပါ။ ဘဝ သရုပ်ကို နက်နက်နဲနဲ ဖော်ထုတ်ပြသော ရုပ်ရှင်မျိုးကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ကြည့်ပါသည်။ စဉ်းစားဉာဏ် ပွင့်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝ၏ အကောင်း အဆိုး အကျိုး အပြစ် အတက် အကျ အောင်မြင်မှု ဆုံးရှုံးမှုများကို သံဝေဂ ယူရန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

လောကမှာ လူအမျိုးမျိုး နတ်အဖုံဖုံ ရှိပါ၏။ ဝါသနာချင်းလည်း မတူ၊ စရိုက်ချင်း လည်း မတူ၊ ဝါဒချင်းလည်း မတူကြပါ။ ဒဿနတွေကလည်း ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်လျက် ငြင်းခုံဆဲပင် ရှိကြပါသည်။ ဘာကြောင့် ထိုသို့ အမြင်ချင်း မတူ အယူချင်း

mgjoe.com

ကွာခြားနေကြသနည်း။ အမှန်မှာတော့ သူတို့သည် အမျိုးမျိုးသော ကြံစည်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန် ကုန်ကြသော (တက္ကိက ဝါဒများ ဖြစ်နေသော) ကြောင့်ပင်လော ပြောလည်း မပြော တတ်၊ ပြောလည်း မပြောလိုတော့ပါ။

ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ 'အတက္ကာဝစရ' တက္ကိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မဆိုင်ကြောင်း ဆင်ခြင် စိတ်ကူးနေရုံဖြင့် မပြီး၊ ကြံဆနေရုံဖြင့်လည်း အကျိုး မရှိသည့် အကြောင်းကို မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြား တော်မူပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်းလွင်သည် ထိုသဘောကို နားလည် သိမြင်သွားသည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့စာမှာ ပေါ်သည်။ သူသည် တရားကို စာထဲမှာ မရှာတော့ဘဲ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်သွင်းပြီး ရှာဖွေ ကြိုးစားပုံမှာ အားရဖွယ် ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ ရောဟိတသ သုတ်၌ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ခန္ဓာ၌သာလျှင် သစ္စာလေးပါး တရားကို ရှုကြည့် သိမြင်နိုင်ကြောင်းကို ဟောကြား ထားလေသည်။

၁၂

လူ့ဘဝသည် တိရစ္ဆာန် ဘဝနှင့် မတူပါ။ တိရစ္ဆာန် ဘဝသည် အတက် အကျ မရှိ၊ စားမှု အိပ်မှု မေထုန်မှုဖြင့်သာ ပြီးသည်။ လူ့ဘဝကား ထိုသို့ မဟုတ်။ လောကီ သဘောဖြင့် လည်း အတက်အကျ ရှိသည်။ လောကုတ္တရာ သဘောဖြင့်လည်း အတက်အကျ ရှိပါသည်။ သီလ သမာဓိ ပညာသည် သမ္မတ္တိ အစဉ်ဖြင့်လည်း အတက်သဘော ရှိသည်။ ဝိပဏ္ဍိ အစဉ်ဖြင့်လည်း အကျသဘော ရှိနိုင်သည်။ သံသရာမှာလည်း အတက်ခရီးဖြင့် သွားသူ အဆင်းခရီးဖြင့် သွားသူ ရှိနိုင်သည်။ အတက် အကျသည် အကျင့်ပေါ်မှာ တည်သည်။ ဤသဘောကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တတ်လျှင်ပင် ဘဝ၏ မမြဲသော၊ အပြောင်းအလဲ (အနိစ္စ) သဘောကို မြင်နိုင်သည်။ အနိစ္စကို မြင်၊ ဒုက္ခကို မြင်၊ အနတ္တကို မြင်လျှင် အရိယာ ဘဝသို့ ဆိုက်ပြီး ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ် ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲသွားနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်သည် အခြေခံ သုံးရပ်ပေါ်မှာ တည်ပါသည်။ ထို အခြေခံ သုံးရပ်ကို ကျမ်းဂန်တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပါဠိတော်ဖြင့် ပြပါသည်။

‘သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ၊

သစိတ္တ ပရိယောဒပနံ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ’ ဖြစ်ပါသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘မကောင်းမှု အားလုံးကို ရှောင်ကြဉ်၊ ကောင်းမှုကို ပွားများ၊ စိတ်ကို စင်ကြယ်အောင် ထား’ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသဘော အနှစ်ချုပ်ကို ဤစာအုပ်က အတိအကျ ပေးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆိုလည်း ဆိုရဲပါကြောင်း။

ဆင်းရဲ ကင်းဝေးကြစေသော်.....

ဦးဟန်ဌေး (သုတေသန)

**နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ
နိမန္တန ကထာ**

၁။ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အသိပညာကို လိုလားသည် ဖြစ်အံ့၊ ဘဝသစ္စာကို ရှာလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ယထာဓမ္မကိုသာ မြင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးသော အယူဝါဒ မျိုးစုံကို မွေနှောက်လိုသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူအား စင်ကြယ်သော အမြင်ကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံး (open mind) ရှိအပ်၏။ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံး ရှိသူတိုင်းအား ဤစာကို ဖတ်ရန် ဖိတ်ကြားပါသည်။

၂။ ဤစာသည် 'ဆန်းလွင်' ဟု သမုတ်အပ်သော အကျွန်ုပ်၏ ဘဝ တစ်စိတ် တစ်ဒေသ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့သောစာ ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ဘဝ တစ်စိတ် တစ်ဒေသ ဆိုသည်မှာ အကျွန်ုပ်၏ 'ဒဿန ဘဝ' ကို ဆိုပါသည်။

၄။ ဒဿန ဘဝ ဆိုသည်မှာ တခြား မဟုတ်၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ ပေါ်ထွန်းပြီးသော အယူဝါဒ မျိုးစုံ၊ ဒဿန အပုံပုံကို သိနားလည်သူ ဖြစ်အောင် အားထုတ်ခဲ့သော၊ အသက် ၃၅ နှစ် အထိ ဖြစ်သော သက်တမ်း ကာလကို ဆိုလိုပါသည်။

၅။ ထိုကာလသည် အကျွန်ုပ် လူလားမြောက်ခဲ့သော အားကောင်း မောင်းသန် ကာလလည်း ဖြစ်၍ ဒဿန ပညာ နယ်ပယ်တွင် ကျင်လည်သော ကာလလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် ကာလများ၌ အကျွန်ုပ်သည် ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံးကို ဆောင်ထားခဲ့ပါသည်။

၆။ ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက် ရှိသော အိမ်သည် ရောက်လာသော ဧည့်သည်ကို ဖိတ်ခေါ် လက်ခံခြင်း ရှိသကဲ့သို့ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံး ရှိသော အကြင်သူသည် ရောက်လာသမျှသော အတွေး အမြင် အယူအဆ (ဒဿနများ၊ ဝါဒများ) ကို ဖိတ်ခေါ် လက်ခံခြင်း သဘော ရှိလေသည်။

၇။ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံးထား ရှိသူ၏ သဘောကို သိရန် အလိုငှာ ပိတ်ထားသော စိတ်နှလုံးထား ရှိသူ၏ သဘောကို သိသင့်ပါသည်။

ပိတ်ထားသော စိတ်နှလုံးထား ရှိသူသည် အယူဝါဒ တစ်စုံ တစ်ခုကို ဦးစွာ လက်ခံသိမ်းပိုက် ထားပြီးနောက် မိမိနှင့် မတူသည့် အခြားသော အယူဝါဒတို့ကို ပုတ်ခတ်ရန် အလိုငှာ ဖြစ်စေ၊ အပြစ်တင်ရန် အလိုငှာ ဖြစ်စေ လေ့လာ ရှာဖွေသောသူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

၈။ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံးထား ရှိသူသည် ရိုးသားသူ ဖြစ်ပါသည်။ အဂတိကို မလိုလားသူ ဖြစ်ပါသည်။ တည့်မတ်သော စိတ်ထားဖြင့် လောက သဘာဝ၊ လူ့ သဘာဝကို စူးစမ်းတတ်ပါသည်။ အလွယ်ဆုံး စံနမူနာကို ပြပါဆိုလျှင် သိပ္ပံပညာရှင်ကို ပြသင့်ပါသည်။

၉။ အကျွန်ုပ်သည် ကျင်လည်ခဲ့သော ဒဿန ဘဝဝယ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထွန်းကားခဲ့သော ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုနှင့် ဆိုင်သော အယူဝါဒကြီးများကို လည်းကောင်း၊ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုနှင့် မဆိုင်သော အယူဝါဒများကို လည်းကောင်း စုံစေ့အောင် လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ စုံစေ့အောင် လေ့လာနိုင်သည် ဆိုသည်မှာ အနောက်တိုင်းဖြစ် အယူဝါဒများကို လည်းကောင်း၊ အရှေ့တိုင်းဖြစ် အယူဝါဒများကို လည်းကောင်း လေ့လာ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

၁၀။ ဒဿနဆိုင်ရာ အယူဝါဒများကို လေ့လာသည် ဆိုရာတွင် စာသင်သား တစ်ဦး

အဖြစ် လေ့လာခဲ့ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ သုတေသီ တစ်ဦး အဖြစ် လေ့လာခဲ့ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ စာသင်သား အဖြစ် လေ့လာစဉ်က ရသော အသိသည် သုတေသီ အဖြစ် လေ့လာစဉ်က ရသော အသိနှင့် ခြားနားပါသည်။

၁၁။ စာသင်သားသည် ဆရာ သင်ကြား ပြသမှုကိုသာ သိပါသည်။ သုတေသီသည် ဆရာ မသင်ကြားသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း သိပါသည်။ စာသင်သား အမြင်က ကျဉ်းပါသည်။ သုတေသီ အမြင်က ကျယ်ပါသည်။ စာသင်သား အမြင်က ငြိမ်သက်၍ သေပါသည်။ သုတေသီ အမြင်က လှုပ်ရှား၍ ရှင်ပါသည်။

၁၂။ ယုံကြည်ရာ ဘာသာ အယူဝါဒများကို လေ့လာသည် ဆိုရာတွင်မူ ကိုးကွယ်ရာ ရှာသူ (ဝါ) စွန့်စား ရှာဖွေသူ (explorer) အဖြစ်ဖြင့် လေ့လာရင်း ရှာဖွေပါသည်။ စိန်ကို ရှာဖွေသော သူသည် စိန်ကို ရှာဖွေနိုင်သော လက်နက် ကိရိယာများ (မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ခေတ်မီ အီလက်ထရွန်းနစ် ပစ္စည်းများ) ဖြင့် ရှာဖွေပါလိမ့်မည်။ ရွှေရှာသူလည်း ထို့အတူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၁၃။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း ကိုးကွယ်ရာ အယူဝါဒကို ရှာဖွေစဉ် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာတတ်သော ယုတ္တိ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပေါ်၌ အခြေ စိုက်ထားသော ဒဿန နည်းများကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြု၍ ရှာဖွေပါသည်။

၁၄။ ဤတွင် အာစရိယော ဝါဒကို လိုက်ပါသည်။

အာစရိယော ဝါဒမှာ အယူဝါဒများကို လေ့လာသော အခါ အကြောင်းခြင်းရာကို လေ့လာခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊ တွေ့ရှိအပ်သော အကြောင်းခြင်းရာများ အပေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကပ်၍ ဆင်ခြင် ပိုင်းခြားခြင်းလည်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

၁၅။ ဤစာတွင် ကမ္ဘာမှာ ထင်ရှားသော ဘာသာ အယူဝါဒကြီး လေးရပ် စလုံးကို အကြောင်းခြင်းရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နက်နဲသော ဒဿနအားဖြင့် လည်းကောင်း မိမိ ဉာဏ် မိနိုင်းသမျှ လိုအပ်မည် ထင်သည်များကို ဆစ်ပိုင်း၍ တင်ပြထားပါသည်။ ထိုသို့ တင်ပြရာတွင် ကမ္ဘာ့ အတွေးအမြင် (ဒဿန) သမိုင်းကြောင်းကိုလည်း နောက်ခံကား အဖြစ် ထားပါသည်။

၁၆။ အကျွန်ုပ်၏ ဖွင့်ထားသော စိတ်နှလုံးထားမှာ မည်သူမဆို (ဘာသာ အယူဝါဒ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ခံထားသည် ဖြစ်စေ) မိမိ လက်ခံထားသော ဘာသာ အယူဝါဒ အပြင် အခြားသော ဘာသာ အယူဝါဒများကိုလည်း နားလည် သဘောပေါက်အောင် လေ့လာ ထားသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ လူသား အချင်းချင်း နားလည်ရေး လေးစားရေး အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

၁၇။ ဤစာသည် ကမ္ဘာ့ အတွေးအမြင် မျိုးစုံကို စုပေါင်း သုံးသပ် တင်ပြထားသော စာမျိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ် အကျွန်ုပ်၏ ဘဝ တစ်ကဏ္ဍကို ဖွဲ့သော စာသာ ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်၏ ဘဝ အတွေးအကြံများကိုလည်း ရေးသား တင်ပြထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစာတွင် ချစ်ရသည့် အကြောင်းများလည်း ပါပါသည်။ မုန်းရသည့် အကြောင်းများလည်း ပါပါသည်။ လွမ်းရသည့် အကြောင်းများလည်း ပါပါသည်။ ထို့အတူ မိုက်မဲသည့် အကြောင်း၊ လိမ္မာသည့် အကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်း၊ ဆိုးကြောင်း၊ ယုတ်ကြောင်း၊ မြတ်ကြောင်းတွေလည်း ပါပါသည်။

၁၈။ အထူးသဖြင့် အရိယာ သစ္စာကို ရှာဖွေသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဥပါသကာ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက် ပြီးနောက်မှာပင် ‘အဝေစွ ပသာဒ သဒ္ဓါ’ ဟု ဆိုအပ်သော မယိမ်းမယိုင်သော ခိုင်မာသည့် သဒ္ဓါတရားမျိုး မဖြစ်ပေါ်မီ အခါ၌ ‘အတက် ခရီးတွင် အဖျက်အဆီး များလှပုံ၊

mgyoe.com

ပထမတွဲ
ဘာသာကြီး သုံးရပ်နှင့် ဆန်းလွင်

၁။ ဖခင် ရိုက်နှက်လိုက်သည် အသည်းနှလုံးမှ ဒဏ်ချက်

လွန်လေ ဝေးလေပြီးသော ငယ်စဉ် အတိတ် ဘဝ၏ ပုံရိပ်သည် ပုဂံမြို့၊ ဂူဘုရား အတွင်းက နံရံ ဆေးရေး ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တူသည်ဟု စိတ်မှာ ခံစား နေရပါသည်။ မိုးက ပက်လိုက်၊ လေက သက်လိုက်၊ နေက ဖျက်လိုက်၊ ဖုန်က တက်လိုက် နှင့် နံရံပေါ်က အတိတ် ပန်းချီ ကားချပ်သည် မှုန်ဝါး ပျက်ပြယ် သွား သလို လောကခံ မိုးက ပက်လိုက်၊ လောကခံ လေက သက်လိုက်၊ လောကခံ နေက ဖျက်လိုက်၊ ပမာဒ ဖုန်က တက်လိုက်နှင့်မို့ ဝေးလွန်လေပြီးသော မိမိဘဝ ပုံရိပ် တို့လည်း မပီမပြင် မထင်မရှားနှင့် မှုန်ဝါးဝါးသာ။

အားစိုက်၍ ကြည့်သောအခါ ပျက်ပြယ် မှုန်ဝါး သော တစ်ခုသော နံရံဆေးရေး ပန်းချီ ကားချပ်ပေါ်ဝယ် ကွဲအက် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်ပေါ်နေသော အက်ကြောင်း ဒဏ်ရာကြီး တစ်ခုကို မြင်ရ သလိုပင် အကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံး ပြင်ညီပေါ်တွင်လည်း တစ်ခုသော မည်း ကွက်လျက် နက်ရှိုင်းစွာ ပေါ်နေသော အက်ကြောင်း ဒဏ်ရာ တစ်ချက်ကို စိတ်မျက်စိဖြင့် အထင်းသား မြင်နေ ရလေသည်။ အနာဖေး မရှိ ပကတိ ကျက်နေပြီ ဖြစ်သော ဒဏ်ရာဟောင်း တစ်ခုပါ။

စူးစမ်းခြင်း၌ အလေ့အထုံ ရနေပြီ ဖြစ်သော စိတ်က ဒဏ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို သားသမင် ရှိရာသို့ ခြေရာကောက် လိုက်သော မုဆိုးလို မျက်ခြည် မပြတ်အောင် လိုက်တော့သည်။

ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းပုံရိပ်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်ခဲ့သလဲဟု ဆင်ခြင်တတ်သော မနောဒွာရာဝဇ္ဇန်း စိတ်က ဆင်ခြင်လိုက်သော အခါ

‘ဪ ဖေဖေ ပါလား’

ဟင်ခနဲ တုန်လှုပ် ရိုက်ခတ်သွားသော ဇောစိတ်နှင့် အတူ စိတ်က မိမိ၏ ဖခင်မှန်း သိသာ ထင်ရှားအောင် ဆုံးဖြတ် ပေးလိုက်သည်။

တဒဂံ အတွင်း ဝီထိ စိတ်တွေ တသိတတန်းကြီး ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း သတိ ကပ်ထားမိလေသည်။

‘ဪ ဖခင် ဖခင်’

ယခုလောက်ဆိုလျှင် အရိုးပင် ဆွေး၍ မြေသား

ဖြစ်သွားလောက်ပြီ ဖြစ်သော ဖခင်၏ ရူပက္ခန္ဓာ အစုကို မိမိ၏ စိတ်က စွဲလမ်းဆဲ သိမ်းဆည်းဆဲ ပါကလား။

ဖခင်၏ မျက်နှာသည် အကြင်နာ တရားတို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသော မျက်လုံး အစုံကို ဆင်လျက် ကြာမြင့်လှစွာ ကွဲကွာ နေခဲ့သော သားကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရ၍ ရင်ငြိမ်းသော ပီတိပန်းကို နှုတ်ခမ်းမှာ ပန်ကာ ပေါ်လာသည်။ ဖခင် မရှိတော့ပြီ၊ ဖခင် သေပြီ ဆိုသော အသိစိတ်သည် ဘယ်သို့ လွင့်စဉ် သွားမှန်း မသိ၊ ဖခင်သည် ပကတိ အသက် ရှင်ဆဲပါပဲ။ ဖခင်၏ မျက်နှာပေါ်မှာ အိုစာသော ရုပ်လက္ခဏာကို ရှာကြည့် သည်။ မတွေ့။ ဖခင်သည် သန်ဆဲ မာဆဲ။ အကျွန်ုပ်တို့ သားသမီးများအား လုပ်ကျွေး ပြုစုဆဲလိုပဲ။

ဖခင်ကို ထင်ရှား တွေ့မြင်ရသောအခါ ယခင်က ခံစားခဲ့ဖူးသည့် သဒ္ဒါရုံ စိတ်က နှိုးဆွလိုက်သောကြောင့် လား မသိ၊ ခံစားတတ်သော ဇောစိတ်တွေ အထပ်ထပ် လှုပ်ရှား ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။ ဖခင် အကျွန်ုပ်အား စကား ပြောလျက်ပင်။ ဖခင်၏ အသံကို နားမှာ ဆတ် ဆတ် ကြားနေရသည်။

‘သား ဒီကနေ့ သောကြာနေ့၊ နာမာဇံ ဖတ် (ဘုရား ရှိခိုး) ရမယ်၊ ဗလီကို သွားဖို့ မမေ့နှင့်’

‘မမေ့ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဗလီကို မသွားချင်ဘူး’

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဖခင်၏ အသံ အနည်းငယ် မာကျောလာသည်ကို အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သတိ ပြုမိပါ၏။ ရုတ်တရက် မာ သွားသော ဖခင်၏ အသံကြောင့် အကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ် လုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော အတွေ့တွေ စိတ်ကူးတွေလည်း ဘယ် ကို ရောက်ကုန်ကြပြီ မသိ။ တပေါင်း လေရူး တစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သော အခါ လွင့်စဉ်၍ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ် သွား သော သစ်ရွက်ခြောက်များလို လွင့်စဉ် ပျောက်ကုန် ကြသည်။ ဖခင်သည် အကျွန်ုပ်အား တောင်းဆိုလျက် ရှိ၏။ သူ အလိုရှိသော ဆန္ဒကို သားဖြစ်သူက မလိုက် လျော ဆန့်ကျင် ပုန်ကန်သည့် သဘောဟုလည်း ဖေဖေ

နှလုံး ပိုက်ဟန် တူပါသည်။ ဖေဖေ မေမေတို့မှာ သား သမီး အပေါ်၌ ထိုသဘောမျိုး ထားရှိသည်ကို အကျွန်ုပ် သည် အလွန် ငယ်စဉ် ကာလကပင် သတိ ပြုမိခဲ့ပါ သည်။ လူကြီး မိဘက ဝါးခြမ်းကို မြင်ပြီး ဝါးလုံးဟု ဆိုလျှင် သားသမီးကလည်း ဝါးလုံးဟုပင် ယူဆရမည်ဟု မိဘများ အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမဖူးသည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ် ကြားနာရဖူးလေသည်။ သူများ မိဘများမှာ အကျွန်ုပ်၏ မိဘများ သဘောထားမျိုး ရှိမည် မရှိမည်ဟု အကျွန်ုပ် အနေနှင့် အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း အကျွန်ုပ်၏ မိဘတို့မှာ သားသမီး အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ ရိုသေ လိုက်နာစေလိုသော ဆန္ဒ သဘောထား ရှိသည်ကိုကား အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုမျှမက မိခင်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် ဖခင်၏ စိတ်သည် ပို၍ပင် တင်းမာသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ ဖခင်က သူ ကုန်သည် အလုပ် ကို လုပ်သလို သားကိုလည်း ကုန်သည် ဈေးရောင်း အလုပ်ကိုပင် လုပ်စေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ ယုံကြည် ကိုးကွယ်သော ဘာသာ အယူဝါဒကို သား ဖြစ်သူက မုချ လက်ခံရမည်၊ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ရမည် ဟု သဘော ထားကြောင်းမှာ ပို၍ ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ မိဘ ခြေရာကို သားသမီး နင်းစေလိုသော သဘောထား လားတော့ မပြောတတ်တော့။

အကျွန်ုပ် အနေမှာလည်း ငယ်စဉ် ကလေး လူမမည် ဘဝ၌ အသိဉာဏ် မပွင့်လင်းမိမှာသာ ဖခင် ပြောတိုင်း၊ ဖခင် ဖြစ်စေလိုတိုင်း လိုက်လိုက်လျောလျော လုပ်နိုင် ခဲ့လေသည်။ ဆယ့်ရှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ် အရွယ် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းလောက် ရောက်သောအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ်မှာ အလွန် ထူးခြားစွာ ဉာဏ်များ ပွင့်လာသည်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒဿနဉာဏ် ပွင့်လာသည်ဟု ဆိုလျှင် မှန်မည် ထင်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိဘများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ် ရမည်ကို စိုးသောကြောင့် မိဘများ၏ ခြေရာကို နင်း သော သားအဖြစ် မိမိကိုယ်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ဆိုဆုံးမ ဖူးသည်။ သို့သော် မိမိ၏ နှလုံးသား အလိုကို ဉာဏ်က လုံးဝ လက်မခံခဲ့။ 'မိဘ ခြေရာ လိုက်နေရင် မိမိလည်း မိဘများလိုပင် အညတရ လူ့ဂုဏ်မဲ့ ဘဝဖြင့် ဘဝ သက်တမ်း ကုန်ဆုံး သွားမှာပေါ့' ဟူသော အဖြေသာ ထွက်လာသည်။ အကျွန်ုပ်၏ မိဘများမှာ ဂုဏ်သတင်း ကင်းမဲ့သော သာမန် အညတရ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ် အလုပ်ဖြင့်သာ ဘဝကို ကုန်ဆုံး နေကြသည်ကို ငယ်

ရွယ်စဉ် အခါကပင် အကျွန်ုပ်မှာ မြင်တတ်နေလေသည်။ တစ်နေ့သောအခါ မိမိသည် လမ်းခွဲ ရမည့်သူ၊ ကိုယ့် လမ်းကို ကိုယ်ရှာ၍ သွားရမည့်သူ ဖြစ်သည်ကိုလည်း သိနေခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဖခင်၏ အရိပ် အာဝါသ အောက်တွင် နေစဉ်အခါ၌ ဖခင်နှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခြင်း ကိုမူကား အကျွန်ုပ် မလိုလားသည် အမှန်။

အကျွန်ုပ်က ဗလီ မတက်ချင်ကြောင်း မိမိစိတ်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း လွတ်ခနဲ နှုတ်က ထွက်သွားခြင်းကိုပင် ဖခင်သည် ခံပြင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ပြောပြီးသည့် စကားကို ပြန်ပြင်၍လည်း မဖြစ်တော့။ ဖခင် ကျေနပ်အောင်၊ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေ သော အတွေး ဝေဒနာကိုလည်း ဖခင် သိအောင် တစ် နည်းနည်းဖြင့် အကျွန်ုပ်က ပြောမှသာ သင့်ပေတော့မည်။

'ကျွန်တော် နာမာဇ် ဖတ်ရမှာ ရှက်လို့ပါ ဖေဖေ' ဤစကားသည် မုသား တစ်လုံးမှ မပါပါ။ မိမိ ရင်ထဲမှာ တကယ် ဖြစ်နေသည်ကို ဖခင် နားလည်စေ လို၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖေဖေ၏ တုံ့ပြန်မှုက အကျွန်ုပ် ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ဖခင်၏ အသံသာ ပို၍ မာလာသည်။

'ဟေ မင်း ဘာစကား ပြောတာလဲ၊ ဘုရား ရှိခိုး တာ ရှက်စရာလား၊ ဟေ့ ရှိုက်တန်ခူးမင်း တောက်ဘာ လုပ်'

အကျွန်ုပ် ဆိုလိုရင်း အချက်ကို ဖခင် နားမလည် ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဘုရား ရှိခိုးခြင်းကို ရှက်စရာ အလုပ်ဟု ထင်ခြင်းသည် မာရ်နတ် (ရှိုက်တန်) ၏ အလုပ်ဟု ဖခင် မြင်သည်မှာလည်း မဆန်းပါ။ မြင်သင့် ပါသည်။ တကယ်တကယ် အကျွန်ုပ်၏ စကား မပြည့်စုံ ခြင်းကြောင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ လွဲကုန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖခင်၏ စိတ်တွင် ဘုရား မကြိုက် မနှစ်သက်သော စကားကို သူ့သား ပြောဆိုခြင်း အတွက် အလွန်ပင် စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေဟန် တူသည်။ အကျွန်ုပ်အားလည်း ဘုရားသခင်ကို ဝန်ချ တောင်း ပန် ရန် အတွက် 'တောက်ဘာ' လုပ်ခိုင်းသည်။ သူလည်း သားမိုက် အတွက် ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ပေးသနားပါရန် ဘုရား သခင်ထံမှာ အကြိမ်ကြိမ် တောက်ဘာပြု၍ ခွင့်ပန် လေသည်။ ဖခင်သည် သားအား ဘုရားသခင်က အပြစ် ပေးမည်ကို အလွန် စိုးရိမ် ပူပန်သွားကြောင်းမှာလည်း ထင်ရှားပါသည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ် အဖို့မူ တောက်ဘာ လုပ်စရာ အကြောင်း မမြင်ပါ။ ဖခင်ကို နားလည်အောင်

ရှင်းပြရန်သာ အကျွန်ုပ်မှာ ဘာဝန် ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် အဲဒီ သဘောနှင့် ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ’

‘မင်း ဘာသဘောနှင့် ပြောတာလဲ၊ ဒီစကားဟာ ဘယ်လောက် အပြစ် ကြီးတယ် ဆိုတာ မင်း နားလည်သလား’

‘ကျွန်တော် ပြောတာကို ဖေဖေ နားထောင်ပါဦး’

‘ဟေ မင်းဟာ မိုက်ရိုင်း လှချေလား၊ အဖေကို တောင် မင်းက ပြန် ဆုံးမနေပြီလား’

အကျွန်ုပ် စကား မပြောဘဲ အတန်ကြာ နေလိုက်ပါသည်။ စကား ဆက်ပြော၍ ရမည်လည်း မဟုတ်တော့သည်ကို အကျွန်ုပ်၏ သိစိတ်က နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ဖေဖေ ဒေါသ ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ကို ဒေါသ ဖြစ်အောင် အကျွန်ုပ်က လုပ်လိုက်မိပြီလား ဝေခွဲ၍ မရပါ။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဖေဖေနှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်တော့မည်ကို ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်ကတော့ အမှန်။ ဖေဖေ စိတ်ထဲမှာ စေတနာ ဘယ်သို့ ရှိမည်ကို အကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ် အခါက နား လည် နိုင် စွမ်း မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်ကို ဖေဖေသည် ဖခင် တစ်ဦး အနေဖြင့် တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူသည် ဟူ၍သာ ထင်ခဲ့မိ လေသည်။

ယခု ဖေဖေလည်း မရှိတော့သော အခါ၊ အကျွန်ုပ်လည်း အသက်အရွယ် ရင့်၍ ဖေဖေလို ဖခင် ဖြစ်လာသောအခါ၊ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ သဘောကို ခွဲခြားနိုင်သော အခါ၌ ထိုစဉ်က ဖခင် ပြောဆိုသော စကားတို့တွင် မာကျော ခက်ထန်သော သဘောတို့ ပါသော်လည်း ထိုမာကျောခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်းသည် ကရုဏာ ဒေါသ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်တတ်ပါပြီ။ ဖခင်၏ အကျွန်ုပ် အပေါ်၌ ချစ်ခြင်း ကရုဏာ စသည်တို့၏ အတိုင်းအဆ ကြီးပုံကိုလည်း ယခု တိုင်းတာတတ်ပြီ ဖြစ်၏။ အမှန်မှာ ဖခင်သည် အကျွန်ုပ်၏ ပြောမှား ဆိုမှားကြောင့် ဘုရားသခင်က အကျွန်ုပ်ကို ဒဏ်ခတ်မည်၊ အပြစ် ပေးမည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြလျက် ရှိသည်။ သူ့သား ဒုက္ခ ရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သည့် စိတ်က သူ့သားသည် မဆင်မခြင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု ပြုမည်ကို တားဆီးနိုင်ရန် ဖခင် စကားသံ မာကျောခဲ့ခြင်းပေးလား။ အကျွန်ုပ် မိခင် ဖခင်တို့သည် ခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် ရှေးကျသည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ လူကြီး မိဘ ဆိုစကားကို

သားသမီးများက မြေဝယ် မကျ နားထောင်ခြင်းကိုသာ သူတို့ အလို ရှိတတ်ကြလေသည်။ သားသမီးတို့ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးခြင်းကိုလည်း မိဘတို့သည် အဆုံးမ ခံခြင်း၊ နာလွယ်ခြင်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်တတ်ကြ လေသည်။ အာခံခြင်းကို ဘယ်မိဘမျိုးမှ လိုလား တောင့်တကြမည် မဟုတ်သည်ကို ငယ်စဉ်ကတော့ အကျွန်ုပ်လည်း သဘော ပေါက်ခဲ့ခြင်း မရှိသည်ကို ဝန်ခံရပေတော့မည်။

အကျွန်ုပ်က ဖခင်ကို ကျွန်တော် ပြောတာ နားထောင်ပါဦးဟု ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ကတော့ အာခံသည့် သဘောမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဖခင်ကသာ အာခံသည်ဟု စွဲမှတ်လေသလား မသိပါ။ တကယ်တော့ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှာ သို့သိပ် ဝှက်ကွယ်လာခဲ့သော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ဖခင် သိစေလိုပါသည်။ ထိုအချက်ကို ဖခင် သိရလျှင် အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်မည်ဟု ထင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ စလျှင်စချင်း ဆောက်နှင့် ထွင်းဆိုသော အဖြစ်သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ စကားကို အကျွန်ုပ် ဘယ်က ပြန်၍ စရမည်ကိုပင် စဉ်းစား မရဘဲ အတန်ကြာ နေမိလေသည်။

‘ဖေဖေကို မင်း မှန်မှန် ပြော၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ နာမာဇ် ဖတ်ရမှာကို ရှက်တယ်လို့ ပြောရတာလဲ’

ဟင်းခနဲ အကျွန်ုပ် သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ခိုးချလိုက်မိပါသည်။ ယခုမှပင် အကျွန်ုပ်ရင်မှာ တင်းကျပ် ခုခံလျက်နေခဲ့သော အလုံးကြီး လျှောကျ သွားပါသည်။ အသက်ရှူလည်း ချောင်သွားသည်။ ဖခင်သည် ချောင်ပိတ် မိနေသော သူ့သားအတွက် ထွက်ပေါက် ပေးလိုက်ပါပြီ။ ဖခင်၏ ပျော့ပျောင်း ညင်သာသွားသော စကားသံ၌ ပါသော ဆင်ခြင်တုံ တရားကို အကျွန်ုပ် နှလုံးသားက ဖမ်းယူထားလိုက် မိပါသည်။

‘အဲဒါကို ကျွန်တော် ရှင်းပြ ချင်လို့ပါ ဖေဖေရယ်’

ကျချင်သော မျက်ရည်ကို ထိန်းထားဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော် စိတ်က နောက်ကျပြီး မျက်ရည်တွေက တွေတွေ စီးကျ ကုန်ကြသည်။ အကျွန်ုပ်၏ ငိုရှိုက်ချင်သော စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ မရပါ။ သား၏ မျက်ဝန်း အစုံက ယိုစီး ကျဆင်းသွားသော မျက်ရည် အစုံအတွက် ဖခင်သည် ဘယ်သို့ တန်ဖိုး ထားလေသနည်း။ အကျွန်ုပ် မသိတတ်ပါ။ သို့သော် ဖေဖေ အသံ ပို၍ ပျော့ပျောင်း သွားသည်ကိုမူ အကျွန်ုပ် သတိ ပြုမိပါသည်။

‘မငိုနှင့်၊ ငါ့သား ရှင်းပြတာကို ဖေဖေ နားထောင်မယ်၊ ကဲ ပြော’

m.g.y.e.com SAMPLE BOOK

ခွင့်ပြုချက် ပေးသော ဖေဖေ အသံကို ယခုတိုင် နားမှာ ဆတ်ဆတ် ကြားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ပိတ်နေသော အကျွန်ုပ် နှလုံးသားလည်း အကျဉ်း စခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသူ ပမာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လွတ်လပ်ခွင့်ဟု ခေါင်းစဉ် မတပ်တတ်သော်လည်း အကျွန်ုပ် ဘဝဝယ် အတောင့်တဆုံး ဖြစ်ခဲ့သော အ မြတ် ဆုံး ဆုသည် လွတ်လပ်ခွင့်ပါပဲ။

အကျွန်ုပ် မျက်ရည် သုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လှုပ်ခတ်နေသော မိမိစိတ်ကို ငြိမ်သက်မှု ရအောင် ခေတ္တ စိတ်လျှော့ နားနေ လိုက်ပြီးမှ ဖေဖေကို ရှင်းပြပါသည်။

‘ကျွန်တော် ရှက်တယ်လို့ ပြောတာ နာမာဇ် မဖတ်ချင်လို့ ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမာဇ် ဖတ်တာကို ရှက်စရာ အလုပ်လို့ မှတ်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ’

‘အင်း ဖေဖေ ဆူမိတာက ငါ့သား အလွှာဟ် အရှင်မြတ် မကြိုက်တဲ့ စကားတွေ ပြောမှား ဆိုမှား ဖြစ်မှာ စိုးလို့ကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေ စေတနာကို ကျွန်တော် ခု သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဗလီ တက်ပြီး နာမာဇ် ဖတ်တဲ့အခါ ဘေးမှာ ရပ်ပြီး တန်းစီ ဝတ်ပြုနေကြတဲ့ လူတွေက အသီးသီး ဘုရား ရှိခိုးစာတွေ ရွတ်ဖတ် နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီစာတွေ အကုန်လည်း မရတော့ လူမြင် ကောင်းအောင် ပါးစပ်ပဲ လှုပ်နေရတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကများ မင်း ဘာတွေ ဆိုပြီး ဘုရား ရှိခိုးသလဲလို့ မေးရင် ကျွန်တော် အရှက်ကွဲမယ်၊ အဲဒါ လူသိသွားမှာ ကျွန်တော် သိပ် ရှက်တာပဲ’

‘ဟင် နို့ ငါ့သားကို အာရဗီ စာတွေ သင်ခိုင်း ထားတာပဲ၊ မင်းတို့ ဆရာ ဇာဖူးက နာမာဇ် ဖတ်တဲ့ စာတွေ မသင်ပေးဘူးလား’

‘သင်တော့ သင်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှတ်လိုက် မရဘူး၊ အာလ်ဟမ္မဒ် ၊ တစ်ပုဒ်တောင် ကျွန်တော် ဆုံးအောင် ရွတ်လို့ မရဘူး၊ အာလစ်မိလမ်မင် ၊ ထဲက ဟာတွေနှင့် ရောရော ကုန်တယ်’

ဤစကား အဆုံး၌ ဖခင်သည် နားမလည်နိုင်

-
- (၁) စူရာဟာတေဟာ
- (၂) စူရာဘာကရာ

လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဖခင်၏ နှုတ်ခမ်းကြီးကိုလည်း စုထားလေသည်။ အတန်ကြာ ငေါင်တောင်တောင် စုနေရာမှ သူ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပြီး ဆိုလေသည်။

‘ဒီလောက်တောင် မင်းမှာ မှတ်ဉာဏ် နည်းလို့လား’

သူ့ စကားက အပြစ် တင်လိုခြင်းပဲလား၊ စူးစမ်း လိုခြင်းပဲလား၊ အတိအကျ ပြောဖို့တော့ ခက်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း မှတ်တော့ မှတ်တာပဲ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ရကြတာ များပါတယ်’

‘ဒါဆို မင်း ဆရာ ဇာဖူးက မင်း စာရလား မရလား မမေးဘူးလား’

‘ဒါတော့ မစစ်ဘူး၊ ဆရာ ရှေ့မှာ စာအုပ်ကြည့်ပြီး ဖတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် အားလုံး ဖတ်တတ်တာပဲ’

‘တော်တော် ခက်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဘုရား ရှိခိုးတဲ့ အခါ စာအုပ်ကြီး ကြည့်ပြီး ဖတ်နေလို့မှ မရတာ၊ မင်း ဒါလောက်တော့ ရအောင် ကျက်မှပေါ့ သားရဲ’

ယခုအချိန်သည် အကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှ သိုသိပ် ထားချက်ကို သတ္တိ မွေး၍ ဖွင့်ထုတ် ရမည့် အချိန် ဖြစ်သည်ကို အကျွန်ုပ် နားလည် လိုက်ပြီ။ မဟုတ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်က ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ နှင့် တစ်လစ်ကြီး ဖြစ်နေပေရောမည်။

အကျွန်ုပ်သည် သတ္တိ မွေးဖို့ အသက်ကို ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုလိုက် မိလေသည်။

‘ကျွန်တော် ရအောင် ကျက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ရှိရင် ရမှာပဲ ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အလွတ် မကျက်ချင်ဘူး’

‘ဟေ မင်းက စာကို အလွတ် ကျက်တာ ဝါသနာ မပါလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တဲ့ စာ ဆိုရင် ကျက်ရင် ခဏကလေးပဲ၊ ချက်ချင်း ရတတ်ပါတယ်၊ ခုဟာက...’

‘မင်း သဘော မပေါက်လို့ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း မသိ၊ သဘောလည်း မပေါက်၊ စာလုံးတွေ မြင်ပြီး အသံ ထွက်ဖို့ပဲ တတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ စာတွေဟာ ဘာ အကြောင်းအရာတွေလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးလုံး မသိဘူး’

‘မင်း မသိရင် မင်း ဆရာ ဇာဖူးကို မမေးဘူးလား၊

သူကကော ရှင်းမပြဘူးလား!

‘မေးတယ် ဖေဖေ၊ ကုရ်အာန်ကို ခတမ် (ကုန်ဆုံးခြင်း) ဖြစ်အောင် ဖတ်တတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်ပါ သင်နေရင် တစ်သက် ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ဖေဖေ ဘာမျှ မပြောတတ်တော့။ အကြာကြီး ထိုင်လျက် စဉ်းစား နေလေသည်။ သူ ဘာတွေ စဉ်းစား နေသည်ကိုမူ အကျွန်ုပ် မသိပါ။ သို့သော် ယခုအခါ ဖခင်သည် အကျွန်ုပ် စိတ် အကျဉ်းအကျပ် ကျခံခဲ့ရ သကဲ့သို့ သူ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လျက် ရှိပြီကို အကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ အကဲခတ် တတ်ပါပြီ။

ဖေဖေသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း စဉ်းစား ပေလိမ့် မည်။ အကျွန်ုပ် ကဲ့သို့သော မလွယ်ကူသော သား အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားပေလိမ့်မည်။ စာသင်ဆရာ ဦးဇာဖူး၏ အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစား ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ကို ဖေဖေ စကားက ဖော်ပြလေသည်။

‘မင်းကလည်း သိပ် ခက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ ဇာဖူး ကလည်း လိုတာပဲ၊ ဖေဖေတို့လည်း တစ်သက်လုံး ဘုရားရှိခိုး လာတာပဲ၊ တစ်နေ့ ငါးကြိမ် မှန်မှန် ရှိခိုး ဝတ်ပြုမြဲပဲ၊ ဘုရား သခင်ကို ကြည်ညိုတဲ့ စိတ်၊ ဘုရား သခင်ကို ကြောက်လန့်တဲ့ စိတ်နှင့် ရှိခိုးကြတာချည်းပဲ’

အကယ်၍ ဖေဖေ ဆိုသော စကားသည် အကျွန်ုပ် အား အပြစ်တင်သည်ပဲ ဖြစ်စေဦးတော့၊ အကျွန်ုပ် ကျေနပ်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖေဖေ စကား လုံးများ အထဲတွင် သူ့သား ဖြစ်သူ အကျွန်ုပ်၏ သူများ တကာနှင့် မတူသော သဘာဝ စရိုက်ကို အထိုက် အလျောက် နားလည်နေခြင်း ပါသည်ကို ကြားရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ပဲ ဖေဖေရယ်၊ သူများနှင့် ကျွန်တော့်ကို တူရမယ်လို့ ဆို လို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်ကိစ္စကို မဆို အစ အဆုံး သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကြီးရင် စာရေးဆရာ လုပ်ချင်တာ’

‘ဘာ ဘာ စာရေးဆရာလဲ၊ ထို့ အလကား၊ မင်း ဟာ ဂျနုတ်ကို ပခုံးနှင့် ထမ်းတင်တောင် တက်မယ့် အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မိဘက အဖြူ ဆိုရင် မင်းက အမည်း လုပ်ချင်တာပဲ၊ မင်းကတော့ ဒိုဇော်ခီ (ငရဲကောင်) ပဲ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ မင်း ကြပ်ကြပ် သတိထား၊ မင်းမှာ ဒီမကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေ ဘယ်က ရလာ

တာလဲ၊ မင်း မဟုတ်က ဟုတ်က စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး ဒီအတွေးတွေ ဒီအကျင့်တွေ ရလာတာ မဟုတ်လား၊ မင်း ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေကို ငါ အကုန် မီးရှို့ပစ်မယ်’

ကြီးလျှင် ကျွန်တော် စာရေးဆရာ လုပ်မယ် ဆို သော စကားသည် ဖခင်ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သဘော ပေါက်စေခဲ့လေသနည်း။ အကျွန်ုပ်လည်း ဖြန့်ခနဲ ဘာမျှ မစဉ်းစားတတ်တော့။ အကျွန်ုပ် ဖတ်နေသော စာအုပ် များကိုပင် ဖေဖေက အပြစ်တင်နေလေပြီ။ မီးရှို့ပစ် မည်ဟု ဆိုနေလေပြီ။ အမှန်မှာ ဖေဖေသည် စာတတ် ပေတတ် တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူ တတ်သည်မှာ အရောင်း အဝယ်သာ ဖြစ်သည်။ သူသည် စာပေကို ဝါသနာလည်း မပါ၊ သူ့ဘဝ အတွက် ငွေ ရှာတတ်ဖို့၊ မိသားစုကို အောက်တန်းကျ မနေရအောင် လုပ်ကျွေးတတ်ဖို့၊ ကျန် အချိန်များတွင် ဘုရား ဝတ်ပြုခြင်းဖြင့် ဘုရား ကျေနပ် အောင် နေတတ်ဖို့သာ လိုသည်ဟု ယုံကြည်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဖေဖေ နဖူးပေါ်တွင် ညိုမည်း သော အသားမာကွက်ကြီး တစ်ခု ရှိလေသည်။ ဤကား ဘုရား ဝတ်ပြုခြင်း၏ သက်သေခံ အမှတ် အသား ဖြစ်၏။ ဘုရား ဝတ်ပြုစဉ် နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင် ထိတိုက် မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။ ထို အမှတ်အသား ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ‘နမာဇီ’ ဟု သတ် မှတ် ကြလေသည်။ နမာဇီသည် နာမာဇီ ဝတ်ပြုခြင်း ၌ အထုံ ရပြီးသူ၊ ဘုရားကို မပြတ် ဝတ်ပြုတတ်သူ သူတော်ကောင်း အထိမ်းအမှတ်ပင်။

အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သူများမှာ ထို အထိမ်း အမှတ်ကို မရနိုင်။ ဤ အမှတ်အသား ထင်ရှား ဖြစ် ပေါ်ရန် စွဲမြဲသော ဝတ်ပြုခြင်းလည်း ရှိရပြီး သက်တမ်း လည်း အတန် ကြာညောင်းမှသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဖေဖေသည် အ ကျွန်ုပ် နှင့် မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုငါ၊ စကားလည်း မပြောဘဲ နေလေတော့သည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုငါခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်ပါသည်။ အကျွန်ုပ် အဖို့ မေမေ ရှိနေ လျှင် လိုအပ်ချက် ပြည့်စုံပါသည်။

ရက်အတန် ကြာသောအခါ မေမေသည် ဖေဖေနှင့် အကျွန်ုပ် အကြားတွင် စေ့စပ်သူ ဖြစ်လာတော့သည်။

‘သားရေ၊ မင်း ဖေဖေ စိတ် ချမ်း သာ အောင် လိုက်လျော လိုက်ပါကွယ်’

‘ကျွန်တော်က ဖေဖေ စိတ် မချမ်းသာအောင် ဘာလုပ်လို့လဲ’

mgvooe.com SAMPLE BOOK

‘ငါ့သား ဘုရား ရှိမခိုးတာကို သူ မကြိုက်ဘူး’

‘အဲဒီကိစ္စ ဖေဖေကို ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော် ဘုရား ရှိမခိုးစာတွေ မရလို့ ရှိမခိုးတာလို့ ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ် ဘာမှန်းမသိတဲ့ စာတွေကို ကျွန်တော် နှုတ်တိုက် ရအောင်လည်း မကျက်ချင်ဘူးလို့’

ဖေဖေနှင့် နှိုင်းစာလျှင် မေမေသည် အကျွန်ုပ်ကို ပိုမို နားလည်ခြင်းကြောင့်ပေးလား။ သို့မဟုတ် ဧကပုတ္တ ဖြစ်သော တစ်ဦးတည်းသော သား အပေါ်၌ ထား တတ်သော မိခင်၏ နှလုံးသားကြောင့်ပဲလား။ အကျွန်ုပ် မဝေခွဲတတ်တော့။ မိခင်သည် အကျွန်ုပ်နှင့် စပ်ဆိုင် လာသော အခါတိုင်း သား၏ အလိုကို သိဖို့ကိုသာ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်ကို အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်ကပင် ခံစား မိခဲ့လေသည်။

‘ဒါဆို မေ့သား အဓိပ္ပာယ် သိရင်တော့ ဖတ်မယ် မဟုတ်လား။ သားကို အဓိပ္ပာယ် နှင့် သင်ပေးနိုင်တဲ့ ဆရာဆီ ပို့ပေးဖို့ မင်းဖေဖေကို မေမေ ပြောလိုက်မယ် လေ’

အကျွန်ုပ်သည် မေမေ စကားကို ကြားရသော အခါ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှ ဝမ်းသာ ကြည်နူးမိမှန်း ပြန် လည် ပြောပြရန် နှိုင်းစရာ ရှာမရပါ။ မေမေ စိတ်ဓာတ်၊ မေမေ နှလုံးသားက ယုံစိမ့်သော မေတ္တာကို ခံယူရခြင်း အတွက် အကျွန်ုပ်၏ မျက်ဝန်း အစုံဝယ် ပီတိ မျက်ရည် လည်မိပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားက အသံထွက်၍ မေမေ၏ အမေးကို ဖြေခြင်းငှာလည်း မတတ်သာပါ။ ဖြေလိုက်လျှင် ငိုသံ ပါသွားပေလိမ့်မည်။ နှုတ်ကတိ ထက် ခေါင်း ညိတ်လိုက်ခြင်းက ပို၍ပင် မေမေ နှစ် သက်ဖို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ငယ်စဉ် ကတည်းက မေမေ ဆုံးမတိုင်းလည်း အကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည် ချည်း မဟုတ်လား။

ဘုရား ရှိခိုး ဂါထာများကို သာမက ကုရ်အာန် ကျမ်းကြီး တစ်ခုလုံးကိုပင် အကျွန်ုပ်သည် အဓိပ္ပာယ် သိ၍သာ ဖတ်ချင်လှပါသည်။ ပညာ သင်ကြားရခြင်း၌ အကျွန်ုပ်သည် ပျင်းရိခြင်း မရှိပါ။ အသိပညာများဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ဖြည့်နေရခြင်းကို အကျွန်ုပ် နှစ်သက်ရုံမျှ မက အလွန်လည်း တန်ဖိုး ထားပါသည်။

မေမေကို ကတိ ပြုပြီးနောက် မကြာမြင့်မီ တစ်နေ့ ၌ ဖေဖေက

‘မင်းအတွက် ကုရ်အာန်ကျမ်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် တစ်စောင် ဖေဖေ မှာထားပြီ။ ခုလောလောဆယ် မင်းကို

ဆရာကြီး ဦးဖိုးညွန့်ဆီကို ပို့ပေးမယ်။ မင်းကို အင်္ဂလိပ် စာလည်း သင်ပေးဖို့ သူ့ကို ဖေဖေ ပြောထားပြီးပြီ’ ဟု ဆိုလှာသည်။

သားအတွက် ဤမျှ ကြောင့်ကြစိုက်သော ဖခင်၏ စေတနာကို အကျွန်ုပ်သည် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဖခင် ဤကဲ့သို့ မနေမနား ဂရုတစိုက် တိုက်တွန်း နေ ခြင်း၊ မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက် နေခြင်းသည် မိဘတို့၏ ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက် နေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်ကို အကျွန်ုပ် သိသင့် သလောက်တော့ သိခဲ့ပါ သည်။

ဖခင်၏ စိတ်ထဲတွင် သားဖြစ်သူ အကျွန်ုပ်အား ချစ်သည့်စိတ်က တစ်ဖက်၊ ဘုရားသခင် ထံမှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ့်သားကို ကိုယ် မဆုံးမခဲ့ရမလား ဟု အပြစ်တင် ခံရမည်ကို ထိတ်လန့်သော စိတ်က တစ်ဖက် လွန်ဆွဲလျက် ရှိနေပါသည်။ အမှန်တော့ မိဘ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ပါးသူ အတွက် ဆောင်ရွက်သည် ဆိုသော်လည်း ကိုယ်ရေးကိစ္စ လုံးဝ မပါဘဲနှင့်တော့ ပုထုဇဉ်တို့ လောကဝယ် ဖြစ်နိုင်လိမ့် မည် မထင်ပါ။

အထူးသဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် အကျွန်ုပ် ပညာ သင်ကြားရေးတွင် အကျွန်ုပ် ဘာသာ ကိုးကွယ်ရေး ကိစ္စလောက် အရေးတယူ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ကြိုရခဲ ပါသည်။ ယခု အကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားရေး အတွက် ဖေဖေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှု ကိစ္စအတွက် အထောက်အပံ့ ရစေရေးက ပိုပြီး အရေးပါသော လိုလားချက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ် ဖြစ်လျှင် ရာထူး ရာခံ ရရှိသော အကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်ခေတ်တွင် ဖေဖေသည် လခစား ရာထူးကို အထင်ကြီးသူ မဟုတ်ချေ။ ဤတွင် မေမေ သည် ဖေဖေနှင့် လုံးဝ ကွဲပြား ခြားနားပါသည်။ မေမေက ငွေထက် ဂုဏ်ကို မက်သည်ဟု ဆိုသော် ရ မည် ထင်ပါသည်။ ဂုဏ်ဆိုသည်မှာ ပကာသနကို ဆို ခြင်း မဟုတ်။ သူ့သားကို ကျော်ဇော ကိစ္စနှင့် ပြည့်စုံ သော ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ် စေချင်သော ဆန္ဒကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လို သဘောမျိုးနှင့် ဆောင် ရွက် သည် ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ ယခုတစ်ကြိမ် ဆောင်ရွက်ခြင်းကို အကျွန်ုပ် အလွန် နှစ်သက်ပါသည်။ စာအုပ်ကို ရွှေထက် ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးသော အကျွန်ုပ် အတွက် ဖေဖေသည်

အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ကုရ်အာန်ကျမ်း တစ်စောင်ကိုပင် မှာကြားပေးမည် ဆို၏။ စိတ် ချမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှ သော နေ့များ ဖြစ်၏။

ဖေဖေသည် ဘယ်က ဝယ်ပြီး ရလာသည် မသိ၊ သားရေဖုံးတပ် ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးသားထားသော အသစ် စက်စက် အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန် ကုရ်အာန်ကျမ်းကို ရရှိ လာလေပြီ။

‘ရှေ့ အဓိပ္ပာယ် သိချင်တဲ့ မင်းအတွက် မူရင်း အဓိပ္ပာယ်တွေရော အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တွေပါ ပါတဲ့ ကုရ်အာန်’

ငယ်စဉ် ကတည်းက ကုရ်အာန်ကျမ်း စာအုပ်ကို လက်မဆေးဘဲ မကိုင်ရဟု သွန်သင် ညွှန်ပြခဲ့သော ဆရာသမားများ၏ အသားကျ ဆုံးမ ထားမှုကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ခြေလက် သုတ်သင်ပြီးမှ ဖခင် ပေးသော ကုရ်အာန်ကျမ်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ကို လက်ခံ ရယူ ခဲ့လေသည်။

ဘာသာ ပြန်သူ မည်သူနည်း။

ဟာဇရတ် မီးရဲဇာ ဂူလမ် အဟမာဒ် (Hazrat Mirza Ghulam Ahmad) ဆိုသော အမည်ကို တွေ့ရ ပါသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်က ဆယ်တန်းတွင် ပင်ရင်း အင်္ဂလိပ်စာ ရိုးရိုးကိုပင် ဖတ်စာ လေးငါးအုပ် ဖတ်ရ သည်။ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ ပုံပြင်၊ အက်ဆေး မျိုးစုံ သင်ရသည် ဖြစ်ရာ ဆယ်တန်း ဆို လျှင်ပင် အင်္ဂလိပ်စာ အတန် အသင့် တတ်နေလေပြီ။ သို့သော် ထိုမျှလောက် အင်္ဂလိပ်စာသည် ကုရ်အာန်ကျမ်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ရှုနိုင်သော အဆင့်သို့ကား မရောက် သေးချေ။ ရေးရေး နားလည်ရုံမျှသာ ဖြစ်လေ သည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့ကုန် အကျွန်ုပ်သည် ကုရ်အာန်ကျမ်း ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် နပန်း လုံးနေရသူပမာ ပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန် သတ်ပုတ် နေရသလို ခံစား ရလေ သည်။

ပထမ ‘စူရာဖာတေဟာ’ကို ဖတ်ကြည့်ရာ အတန် အသင့် နားလည်သဖြင့် အလွန် ဝမ်းမြောက် မိလေသည်။

အာရဗီ စကား ‘ရဗ္ဗီးလ် အားလမ်’ (rabbiil alamina) ကို အဓိပ္ပာယ် သိရသည်။ ထိုစကား၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်မှာ (Lord of all Creation, Lord of the Worlds) ဖြစ်လေသည်။ စကြဝဠာ အနန္တကို ဖန်ဆင်း (ပြုစု ပျိုးထောင်) တော် မူသော အရှင်မြတ်

‘အလ္လာဟ်’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ပြန်နိုင်ပါသည်။

‘လာရဟမားနီးရ်ရဟင်းမ်’ တတိယ ပါဒ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာလည်း အစဉ် သနားကြင်နာ ကရုဏာ ထားတော်မူသော အရှင် ဟူ၍ပင် ဖြစ်ရာ ဘုရားသခင် (အလ္လာဟ်) ၏ ဂုဏ်တော်ကို ဖွဲ့ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း နားလည် လိုက်ပါသည်။

အကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းစွာ အား ထုတ် ရသော်လည်း ပျော်ပါသည်။ ပျော်သည့် အကြောင်း မှာ မျက်စိ နှစ်ကွင်း အလင်း မရသူသည် စကျူ အလင်း ဓာတ် ရသကဲ့သို့ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အားထုတ်မည် ဆိုပါက မကြာခင်ပင် အကျွန်ုပ် သည် ကုရ်အာန်ကျမ်း တစ်အုပ်လုံးကို နားလည်ရတော့ မည် ပါတကား။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဖခင်ကို ကျေးဇူး တင်၍ မဆုံးပါ။

နောက်ရက်များတွင် ဖေဖေက အကျွန်ုပ်ကို ဆရာ ကြီး ဦးဖိုးညွန့်ထံသို့ ခေါ်သွားပြီး အပ်နှံပါသည်။

‘ကျွန်တော့် သားကို ဆုံးမ ပေးပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆရာကြီး လက်ထဲ အပ်ပါတယ်၊ မလိမ္မာတာ ရှိရင် ရိုက်သင့် ရိုက်ပြီး ဆုံးမပါ၊ သူ ကာဖီရ် ဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်တော် သိပ် စိုးရိမ်တယ်’ ဟု ဆိုပြီး အပ်နှံခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ကာဖီရ်’ ဆိုသော စကားကို ကြားလိုက် ရသော အခါ အကျွန်ုပ်စိတ်မှာ လွန်စွာ ထိခိုက် တုန်လှုပ် သွား လေသည်။ မသိသူ မခံစားတတ်သူများ အဖို့ ထိုစကား လုံး၏ ဒဏ်ချက် ဘယ်လောက် ပြင်းထန်သည်ကို မသိ နိုင်ပါ။ သိသောသူ အဖို့မူ ထိုစကားလုံးသည် ဝရဇိန် မိုးကြိုးသွားတမျှ အင်အား ပြင်းထန်သော စကား ဖြစ် လေသည်။

‘ကာဖီရ်’ သည် ဘုရားကို အန်တုသူ မယုံကြည်သူ ဆန့်ကျင် ပုန်ကန်သူဟု သာမန် အဓိပ္ပာယ် ထွက်သော် လည်း ဖေဖေတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် ထိုစကားလုံး သည် ဓမ္မန္တ ရာယ် ရန်သူ ဟူသော အဓိပ္ပာယ် ထွက်နေ ပါသည်။ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်ကိုသာ ကာဖီရ်ဟု သတ် မှတ်လိုက်ပါက ထိုသူကို မည်သူကမျှ ခေါ်ပြော ဆက်ဆံ တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အသိုင်းအဝိုင်းက အတွင်းစိတ်၌ ရန်သူဟု သတ်မှတ်ကာ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း ခံရမည့် သူ ကား ကာဖီရ် ပင်တည်း။

ဖေဖေ ပြန်သွားသော အခါ ဆရာကြီး ဦးဖိုးညွန့်က ဤသို့ မေးသည်။

မကြားလား၊ မင်းအဖေရဲ့ နောက်ဆုံး စကားထဲမှာ မင်းကို ကာဖီရ် ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ် ဆိုတဲ့ စကား၊ အဲဒါ တို့ရဲ့ အခြေခံ စိတ်ဓာတ်ပဲကွယ်၊ ငါကတော့ ဒုက္ခိတမို့ အိမ်ပေါ်က မဆင်းနိုင်ပေမယ့် မင့်အကြောင်း ကိုတော့ ကြားနေတာပဲ၊ ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ မင်း ဘာသာရေး ကိစ္စတွေကို လာသမျှ လူနှင့် အချီ အချ ငြင်းတယ် ဆိုတာလည်း ဆရာ ကြားပါတယ်၊ မင်း အဖေကတော့ မင်းဟာ ဘာမှ မသိသေးဘဲနှင့် လျှောက်ငြင်းနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဆရာကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး၊ မင်းက စာတွေ သိပ် ဖတ်တယ် ဆိုတာလည်း ကြားထားတော့ စာဖတ်တဲ့ လူဟာ စဉ်းစားမှာပဲ၊ ဒွိဟ ဖြစ်ရင် ငြင်းမှာပဲ၊ ဒါတော့ ဆရာ သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ပျားလည်း စွဲသာ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ သဘော ဖြစ်အောင် ဆရာ တတ်အားသမျှ ကူညီပါ့မယ်၊ မင်းက ဘာကို သိချင် တာလဲ၊ အစွလာမ် ဘာသာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာ ကို မင်း ဆရာကို မေးနိုင်တယ်'

ဤဆရာမျိုးကား ရခဲသော ဆရာမျိုးပါ တကား။

ချက်ချင်းပင် အကျွန်ုပ် စိတ်တွင် အထင်ကြီးလျက် ဝမ်းမြောက် မိလေသည်။ ဤလောက၌ ထင်လင်းသော အမြင် မရှိဘဲလျက် အသက် ရှင်နေခဲ့ရသော အကျွန်ုပ် အား ပထမ ဦးစွာ အလင်းကို ဆောင်သော စက္ကူ နှစ် ကွင်းကို တပ်ဆင် ကုစားပေးမည့် သူသည် ဤဆရာ ကြီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုလည်း အောက်မေ့ မိလေသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖိုးညွန့်ကား အလွန် ချစ်ခင် ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ဝတ်လုံတော်ရ အင်္ဂလိပ် စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည့်ပြင် အာရဗီ ဘာသာ၊ အူရဒူ ဘာသာတို့၌လည်း အလွန် နှံ့စပ်သူ ပညာရှိ တစ်ပါးပင်။ သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ ဘဝက ခေရာသည်။ လေဖြတ် ထားသောကြောင့် အောက်တစ်ပိုင်း သေ လျက် အိပ်ရာ ပေါ်မှာသာ နေရရှာသည်။ ထိုင်နိုင်ရုံ လှုပ်ရှားနိုင်၍သာ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရချေမည်။

ဆရာကြီး ဦးဖိုးညွန့်သည် အကျွန်ုပ်အား ဆယ် တန်း အင်္ဂလိပ် စာကိုလည်း သင်ပေးသည်။ ကုရ်အာန် ကျမ်းကို အဓိပ္ပာယ် ပေါက်အောင်လည်း သင်ပေးသည်။ မိမိ မကျေညက်သည့် ကိစ္စ၊ ဘဝင် မကျသည့် ကိစ္စများ ကိုလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးခွင့် ပေးထား လေသည်။ ထိုစဉ် ဆရာကြီး သတိပေးစကား ပြောခဲ့

သည်ကိုလည်း မှတ်မိလျက်ပင် နေပါသေးသည်။

'ငါ့တပည့် တစ်ခုတော့ သတိ ထားနော်၊ တို့ ဘာသာမှာ ဂိုဏ်းဂဏ ဝါဒစွဲတွေ များတယ်၊ ဒါကတော့ ဘာသာတိုင်းမှာလည်း ဂိုဏ်းကွဲ အယူကွဲတွေ ရှိကြတာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမြင်ချင်း မတူတဲ့ လူအချင်းချင်း ထား ကြတဲ့ သဘောထားကျတော့ တို့က တယ်ပြီး တင်းမာ တာကိုးကွယ်၊ သူများ အကြောင်းတော့ ဆရာ မပြော ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ပြောမယ်ကွယ်၊ ဥပမာ ဆရာ ဆိုပါတော့၊ တို့ ဘာသာမှာ အဟမာဒီယာ လှုပ် ရှားမှု ဆိုတာ ရှိတယ်၊ မင်း ခု ယူလာတဲ့ ကုရ်အာန် ဘာသာပြန် ဆရာကြီး မီးရ်ဇာ ဂူလမ် အဟမာဒီတို့ ဦးဆောင်တဲ့ အဖွဲ့၊ ကမ္ဘာမှာ အင်မတန် အသိ အလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာ ရှိကြတဲ့ ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဦး ဆောင်ကြတာ၊ ကမ္ဘာက လေးစားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေပါ၊ စာတတ်လိုက်ကြတာလည်း မပြောပါနှင့်တော့၊ ကမ္ဘာ တရားရုံးချုပ်မှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ တရားသူကြီး ချုပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သူတို့မှာ ခေတ်မီတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေလည်း ရှိတယ်၊ နောင်အခါ ငါ့တပည့် ပညာတတ် တစ်ဦး ဖြစ်လာတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရေးတဲ့ (The Philosophy of the Teaching of Islam) ကျမ်း ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ရှာပြီး ဖတ်ကြည့်၊ ဒီကျမ်းမှာ ခု မင်း စိတ်ထဲ မေးချင် ပြုချင်တဲ့ မေးခွန်း ပုစ္ဆာတွေ အတွက် အဖြေတွေ ရလိမ့်မယ်၊ ဆရာ သိစေချင်တာက တို့ အဟမာဒီယန်းတွေကို တို့ဘာသာတူချင်းက ကာဒီယန္နီ ဆိုတဲ့ နာမည် တပ်ပြီး ပုတ်ခတ်ကြတယ်၊ ဒီမြို့မှာ ဆရာ ကို ဆိုရင် တော်တော် ပြောကြတယ်၊ ပညာ တတ်လာ တဲ့ အခါ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် အကန်း မျက်ကွယ် ယုံ ကြည်ချက် (blind faith) မျိုး ထားရမယ် ဆိုလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိတဲ့ လူဟာ ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသလောက်တော့ တိုင်းထွာ ကြည့်ချင်မှာပဲလေ၊ သဘာဝ ကိုးကွယ်'

ဆရာသည် ပညာရှင် ပီသ ပါပေ၏။ တပည့် ဖြစ်သူ အကျွန်ုပ် အပေါ်တွင်လည်း တကယ့် မေတ္တာကို ပေးသနား ပါပေ၏။ လျှောက်သင့်သော လမ်းကိုလည်း ညွှန်နိုင်ပါပေ၏။

တစ်ခါကမူ အကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးအား 'အစွလာမ် ဆိုတာ ဘာလဲ' ဆိုသည့် အခြေခံက စ၍ မေးခဲ့ ဖူးပါသည်။

'အစွလာမ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရင်းက ဘာလဲ ဆရာကြီး'

အစ္စလာမ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ထာဝရ ဘုရား သခင်ကို ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းခြင်း၊ နာခံခြင်း အနက် ရတယ်။ လောက အလုံးကို ဖန်ဆင်းတော်မူတဲ့ ဖန် ဆင်းရှင်၊ ထာဝရ ဘုရားသခင် တည်ရှိတယ် ဆိုတာ မုချအမှန် ဖြစ်တယ်လို့ စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်းပဲ။ ဘုရား အမိန့်ကို နာခံခြင်းပေါ့ကွယ်။ တစ်ဆက်တည်း နားလည် ရမယ် အချက်ကတော့ ထာဝရ ဘုရားသခင် အလ္လာဟ် အရှင်မြတ်ရဲ့ လူ့ပြည်ကို စေလွှတ်ခဲ့တဲ့ တမန်တော်တွေ ထဲမှာ မုဟမ္မာဒ်သခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ခါတမ္မန် နဖီ နောက်ဆုံးပွင့် တမန်တော် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည် ကိုး ကွယ် ခြင်း၊ တမန်တော်ရဲ့ ဆုံးမ သြဝါဒတွေကို နာခံခြင်းတွေဟာ အစ္စလာမ်ရဲ့ သဘော အမှန်ပဲ။ ပိုပြီး ပြည့်စုံအောင် ဆရာ ဖြေရမယ် ဆိုရင် အစ္စလာမ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အာရဗီ စကား အိမ်မိ ဆိုတဲ့ စကားနှင့် ဆက်စပ်နေပါတယ်။ အိမ်မိကို အင်္ဂလိပ် လို ပြန်ဆိုရင် (faith) လို့ပဲ ပြန်ဆိုနိုင်တယ်။ မြန်မာလို ဆိုရင် ယုံ ကြည်ခြင်းပါပဲ။ ထာဝရ ဘုရားသခင် အလ္လာဟ် အရှင် မြတ် တည်ခြင်းနှင့် တကွ ကုရ်အာန် ကျမ်းမြတ်မှာ ပိုချ ထားတဲ့ မုက္ခပတ်တော်များကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခြင်း အိမ်မိကိုပင် အစ္စလာမ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်တာပေါ့။ သမိုင်း ကြောင်း အရကတော့ ဟို တမန်တော် အိဘရာဟိမ် (အေဗြာဟံ) လက်ထက်တုန်းက အလ္လာဟ် အရှင်မြတ်က တမန်တော် အိဘရာဟိမ်သည် ဘုရားသခင် အပေါ် ဘယ်လောက် ယုံကြည် အားထားသလဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို ဘယ်လောက် နာခံသလဲ ဆိုတာကို အလို စမ်းသော အားဖြင့် အိဘရာဟိမ်ရဲ့ သားတော် အစ္စမိုင်ကို ကုရ်ဘာနီ (စွန့်လွှတ်) ခိုင်းသည်ကို နာခံ ပြီး အိဘရာဟိမ်က စွန့်လွှတ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ အစ္စလာမ် ဆိုတဲ့ စကား ဖြစ်ပေါ်လာတယ် လို့လည်း ဆိုကြပါတယ်။ ဒါကတော့ စကားလုံးနှင့် ဆိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီး တိတိကျကျနှင့် ကျယ်ကျယ် ပြောရရင် တို့များ ရွတ်ဆိုနေကျ ဂါထာကလေးထဲမှာ အကုန်အစုံ ပါတယ်။ ဒါက လာအီလားဟာ အစ်လောက်လာ ဆိုတဲ့ ဂါထာပဲ။ အစ္စလာမ်ရဲ့ သဘော အချုပ်ကတော့ ဘုရားသခင် ရှိ တယ်။ သက်ရှိ သက်မဲ့ လောက ခပ်သိမ်းကို ဖန်ဆင်း တော် မူသော အရှင်ကို ယုံကြည် သက်ဝင်ခြင်း၊ ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းကင် တမန်တော်တွေ (Angel of God) ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ တမန်တော် ပရောဖက် (ရုလ် နဖီ) ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ ကေယာမတ် ခေါ်တဲ့

နောက်ဆုံး ဘုရားသခင်ရဲ့ တရား စီရင်တဲ့ နေ့ကို ယုံ ကြည်ခြင်း၊ အားလုံးကို ခြံပြီး အစ္စလာမ် ခေါ်ရပါတယ်။ အလ္လာဟ် အရှင်မှ တစ်ပါး အခြား ကိုးကွယ်ရာ မရှိလို့ ယုံတာ'

ဆရာကြီးမှာ စိတ် အလွန် ရှည်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ် သိလို သမျှကို ဖြေဆိုခြင်း၌ ဝန်လေးသူ မဟုတ်ချေ။ အကျွန်ုပ်ကသာ အလွန် အမေး အမြန်း ထူသူ ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ် ကတည်းက လူကြီးမိဘများ ပြောဆိုကြ ပြုကျင့်ကြသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အစ္စလာမ်၏ အခြေခံ ကျင့်စဉ် အချို့ကို သိပြီး ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့လျှင် နာမာဇ် ငါးကြိမ် ရှိခိုး ဝတ်ပြုမှုကို လည်းကောင်း၊ သောကြာနေ့ နေ့လယ်တွင် အထူး ဝတ် ပြုမှု ဂျမ္မာနာမာဇ်ကို လည်းကောင်း၊ အခြား နေ့ထူး နေ့ မြတ်များ၌ ပြုမြဲ အထူး ဝတ်ပြုမှုများကို လည်းကောင်း သိပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် တစ်လပတ်လုံး ရိုဇာ ခေါ် အစားအသောက် ကြဉ်ရှောင်သော ဝါရှောင် လမြတ် အကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ ဝါ ကျွတ် သော အခါ ချမ်းသာသူများက မရှိ ဆင်းရဲသားများ၊ မိဘမဲ့ များအား ပေးလှူရသော 'ဧကတ်' အလှူ အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ တတ်နိုင်လျှင် မိုဟမ္မာဒ်သခင် ပွင့်ပေါ် ပူးသော မက္ကာမြို့သို့ သွားရောက် ဝတ်ပြုခြင်း ဟာဂျ် အကြောင်းကို လည်းကောင်း သိ ထား ပြီး ဖြစ်၏။ ဘာသာ အယူဝါဒ ဓလေ့ ထုံးစံများ အရ ဘာတွေ လုပ် ရမည်၊ ဘယ်လို နေထိုင် ဆက်ဆံ ရမည်၊ ဘယ်ပုံ ဘယ် နည်း ကျင့်ကြံ အားထုတ် ရမည် ဆိုသည်မှာ အကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသော ကိစ္စများ မဟုတ်ပါ။

အကျွန်ုပ် အဓိက ထား၍ သိချင်သည်မှာ ဘာသာ အယူဝါဒများ၏ လေးနက်သော ဒဿနပိုင်း၊ အဘိဓမ္မာ ပိုင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ် ခင်၍ တရား မင်ခြင်း သဘောလည်း ပုထုဇဉ်တို့ နယ်တွင် အင်အား ကြီးမား စွာဖြင့် တည်ရှိနေပါ၏။ သို့သော် အ ကျွန်ုပ် သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခင်ခြင်း အကြောင်းဖြင့် တရားကို ခုံမင်ခြင်း အား ငယ်စဉ်ကပင် ပယ်လိုသော သဘော ရှိခဲ့ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အကျွန်ုပ်သည် မိမိ လေ့လာပြီးသမျှ အထဲမှ လိုရင်း ဖြစ်သော အဓိက အချက်အလက်များ ကိုသာ ထုတ်ဖော် မေးလေ့ရှိရာ ဆရာကြီးလည်း အကျွန်ုပ် ကို များစွာ အားရ ကျေနပ်လှကြောင်း ပြောရလေသည်။

ဥပမာ အကျွန်ုပ်က အစ္စလာမ် ဘာ သာ တွင်

အရေးကြီးသော ကျင့်စဉ် (ဝါ) ကျင့်ကြံအပ်သော တရားများ အကြောင်း မေးပါသည်။

‘ဆရာကြီး ကျင့်စဉ်တွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ရှုရိအတ်၊ တွရိကတ်၊ ဟင်္ဂါကတ်၊ မှာအံရေဖွပ် ဆိုတာတွေ လေးပါးပေါ့နော်၊ အဲဒါတွေကို ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ပါတယ်၊ ပြောပြပါဦး’

ပူဆာတတ်သော အကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ရှည်၍ သည်းခံ ညှာတာခဲ့ပေသော ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဤတစ်သက်တွင် မမေ့ပါ။

‘ငါ့ တပည့်က တကယ့် အချက်တွေကို မေးတတ် သားပဲ၊ မင်းလို တပည့်မျိုး ရတာ ဆရာလည်း ဝမ်းသာ မဆုံးဘူး၊ မေးချင်တာတွေကို ကုန်အောင် မေး၊ ကြား လား၊ အဲဒီ အမေးကို ဆရာ အကျဉ်းချုပ်ပြီး ဖြေမယ်နော်၊ နောင်အခါ ငါ့တပည့် ပညာတတ်တော့ ကုန်းဘောင် ခေတ်တုန်းက ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်မှာ တို့ အစ္စ လာမ် ဘာသာဝင် မြန်မာ ပညာရှိကြီး တစ်ဦး ပေါ်ပေါက် ခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့နာမည်က ဦးနုတဲ့၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၁၇၈၊ အေဒီ ၁၈၁၆ လောက်မှာ ဆရာကြီး ဦးနုဟာ ဘိုးတော်ဘုရားက ကုလား၊ ဗြဟ္မာ၊ ပုဏ္ဏား၊ ရဟန်း အရပ်ရပ် လူမျိုးတို့ကို အမျိုး ဘာသာတို့ အကျင့် ကျမ်း ဂန် ရှိသည့်အတိုင်း တင်ရမည် စေတော်မူရာ ကြက် ထောင့်တွင် အလျင်ဆုံး တင်သွင်းခဲ့တဲ့ သံတော်ဦး တင်လွှာကျမ်း ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ရှာဖတ် ကြားလား၊ ငါ့တပည့် မေးတဲ့ အမေးတွေကို အဲဒီ ကျမ်းငယ်မှာ ဆရာကြီး ဦးနုက အဖြေ ပေးထားတယ်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာရဲ့ တကယ့် အဆီအနှစ်တွေ ဒီအထဲမှာ အစုံ ပါတယ်၊ နောင်ကို ရှာဖတ်၊ မင်း မေးတာကို ခုဖြေရင် အဲဒီ ကျမ်းထဲမှာ ဘယ်လို ဆိုထားသလဲ ဆိုတော့ ဒါ ဆရာကြီး မှတ်မိသလောက်ပေါ့ ကွယ်၊ ရှုရိအတ်ဟာ နို့နှင့် တူပါသတဲ့၊ တွရိကတ် ကျင့်စဉ်ကတော့ ဒိန်နှင့် တူသတဲ့ကွယ်၊ ဟင်္ဂါကတ်ကတော့ မစကာနှင့် တူတယ် လို့ ဆိုတယ်၊ မှာအံရေဖွပ်ကတော့ ထောပတ်နှင့် တူ တယ် လို့ ဥပမာ စကား နှိုင်းယှဉ်လို့ ပြထားတယ်၊ နောက်တစ်နည်း ပြတာလည်း ရှိတယ်၊ ရှုရိအတ်ကို ပင်လယ်နှင့် တူသတဲ့၊ တွရိကတ်ကိုတော့ လှေ သင်္ဘော နှင့် တူသတဲ့၊ ဟင်္ဂါကတ်ကို ယောက်သွားနှင့် နှိုင်းပြ တယ်၊ မှာအံရေဖွပ်ကို ကျတော့ ပုလဲနှင့် နှိုင်းပြ ထား တယ်၊ ပင်လယ် ခရီးကို လှေ သင်္ဘောနှင့် သွား၊ ရေထဲ က ယောက်သွားကို ငုပ်ယူ၊ ရတော့ အထဲက ပုလဲကို

ယူနိုင်ပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီမှာ ထင်ရှားတာကတော့ ရှုရိအတ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျမ်းဂန်မှာ ရှုရိအတ် တရား တော်ကို သွာဟေရီ (ထင်ရှားသော တရား) လို့ ပြတယ်၊ ကျန်တဲ့ တရား သုံးမျိုး (တွရိကတ်၊ ဟင်္ဂါကတ် နှင့် မှာအံရေဖွပ်) ကိုတော့ ဗာဂေဏီ (မထင်ရှားသော တရား များ) အတွင်း၌ တည်သော တရားလို့ ဆိုတယ်’

ကြည့်လို လေးစားဖွယ်ရာ ဆရာကြီး၏ ရှင်းလင်း ချက်များမှာ အကျွန်ုပ်၏ နားတွင်းသို့ ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်စွာ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အကျွန်ုပ်လည်း မိရိုးဖလာ ဘာသာ အယူဝါဒကို အကျယ်အပြန့် နားလည် သိမြင် လာရ ခြင်း အတွက် များစွာ အားတက် ဝမ်းမြောက်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်အား ထက်သန်မှုကို ဆရာက အသိ အမှတ် ပြုသောကြောင့်လည်း ပိုမို စိတ်တက်ကြွကာ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဖြစ်လျက် နေပါ၏။

ဆရာကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အစ္စလာမ် ဘာသာ ၏ ရှုရိအတ် တရားများ အကြောင်းကို သဘော ပေါက် အောင် ရှင်းပြလေသည်။ ရှုရိအတ် တရား၌ ကျင့်အပ် သည့် တရားများမှာ

(က) ဖန်ဆင်းသော ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ယုံကြည် သက်ဝင် သဒ္ဓါ ကြည်လင်စွာဖြင့် ကိုယ်နှုတ် တို့ဖြင့် ရွတ်ဆို ပွားများခြင်းလည်း တစ်ရပ်။

(ခ) တစ်ရက် (တစ်နေ့ နှင့် တစ်ည) လျှင် ဝတ် ငါးကြိမ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းသော ဘုရားသခင်ကို ရှိခိုး ပူဇော် ခြင်းလည်း တစ်ရပ်။

(ဂ) တစ်နှစ်လျှင် တစ်လပတ်လုံး တရားနှင့် အညီ ဝါစောင့်ခြင်း၊ ဥပုသ် ဆောက်တည်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်။

(ဃ) မိမိ ရှာဖွေ ရရှိသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့မှ တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်သော မင်း၊ အစိုးရအား ငါးဖို့ တစ် ဖို့ကို အခွန် ပေးဆောင်ခြင်း၊ လုပ်ဆောင် ရောင်းဝယ် ၍ ရသော ဥစ္စာ ပစ္စည်းတို့ကို အစု လေးဆယ် ပြု၍ တစ်စုကျကို တွက်၍ မရှိ ဆင်းရဲသားများကို ပေးလှူ ရခြင်းလည်း တစ်ရပ်။

(င) လမ်းစရိတ် တတ်နိုင်လျှင် မက္ကာ ကျောင်း တော်သို့ တစ်ခေါက် ရောက်အောင် သွား၍ ဖူးရခြင်း လည်း တစ်ရပ်။

(စ) သောကြာနေ့ ဗလီသို့ ဝင်၍ တရားတော်ကို နာခြင်းလည်း တစ်ရပ်။

(ဆ) ကိုယ်၌ မသန်မစင် ရှိလျှင် ရေဖြင့် စင်

ကြယ်စွာ ဆေးကြော သုံးဆောင်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဇ) ဟလာလ် သမုတ်တော် မူသော တရားတော် က ခွင့်ပြုသည့် သန့်မြတ်သော အစားအဝတ်တို့ကိုသာ ဝတ်ဆင်၍ ကောင်းစွာ အသက် မွေးခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဈ) ဟရာမ် သမုတ်တော် မူသော တရားနှင့် မလျော်ညီသော မသန့်သော အစားအဝတ်တို့ကို ကြဉ် ရှောင်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ည) လူ၊ သတ္တဝါ၏ အသက်ကို မသတ်ခြင်း၊ လူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊ (တိရစ္ဆာန် မပါ) ဖြစ်ပါသည်။

(ဋ) သူ မပေးသော ဥစ္စာကို ခိုးဝှက်ခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဌ) သူ့အိမ်ရာ သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဍ) သတိ ပညာကို ပျောက်စေ၍ ဘုရားကို မေ့ စေတတ်သော တရားမှ ချွတ်ယွင်းတတ်သော ယစ်မျိုး အပေါင်းတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဎ) ငွေချေး၊ အတိုးချ စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဏ) ဆရာ၊ မိဘ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရိုသေ စွာ ဝတ္တရားနှင့် အညီ ပေးကမ်းခြင်း၊ ဆွေမျိုး ဉာတကာ ကို ထောက်မ သံဂြိုဟ်ခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(တ) ဗလီ ကျောင်းကန် ဥယျာဉ် ဇရပ် တံတား ဆောက်လုပ် ပေးလှူခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ထ) အစဉ်သဖြင့် သည်းခံခြင်းလည်း တစ်ရပ်၊

(ဒ) မမြဲသော တရားတို့ကို အဖန် တလဲလဲ ရှုဆင်ခြင်၍ မယုတ်မလွန် ကျင့်ခြင်းသည် ရှိအိတ် တရားများ မည်ကြောင်းကို ဆရာသည် ကောင်းစွာ ရှင်းပြခဲ့သည်။

ရှုအိတ် တရားများသည် သာမန် လူဝတ်ကြောင့် တို့ ကျင့်အပ်၊ လိုက်နာအပ်သော တရားများ ဖြစ်၍ ကျန်သော တွရိကတ်၊ ဟင်္ကီကတ်၊ မာအ်ရေဖွပ် တရား တို့မှာ လူသာမန်လို ကျင့်၍ မရ၊ ဖွကီရီ (တပသီ) ပြု၍ သာ ကျင့်အပ်ကြောင်းများကိုလည်း ဆရာမြတ် ရှင်းပြ ခဲ့ပါပြီ။

ကရုဏာ ရှေ့ထား၍ သင်ကြား ပြသပေးသော ဆရာမြတ်ထံမှာ နည်း ခံယူကာ အကျွန်ုပ်သည် ကုရ် အာန် ကျမ်းတော်ကိုလည်း ထုတ်ချင်းခတ် 'ခါတမ်' ပြီး မြောက်သည် အထိ လေ့လာ သင်ကြား ခဲ့ရလေသည်။

ပထမဦးစွာ 'အလစ်ဖ် လာမ်မိမ်၊ ဝယကူးလု၊ သစ်လ်ကာရ်ရုစုလု၊ လာတ်တဏာလူ' အစရှိသော အစောင်ပေါင်း သုံးဆယ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထားသော ကုရ်အာန်ကျမ်းကို ၁၁၄ ခန်းသော 'စူရာ' ခေါ် အခန်း များ အလိုက် လေ့လာရလေသည်။ စူရာ ခေါ် အခန်း တစ်ခန်းလျှင် အာယက် ခေါ် ဂါထာ အပိုဒ် (ပါဒ) များ ပါရှိရာ အညီအမျှ မဟုတ်ဘဲ အနည်းအများ ရှိကြလေ သည်။ ဥပမာ

- (၁) စူရာဖာတေဟာ ပါဒပေါင်း ၇ ပါဒ
 - (၂) စူရာဘာကရာ " ၂၈၆ ပါဒ
 - (၃) စူရာအာလေ့ကုမ်ရာန် " ၂၀၀ ပါဒ
 - (၄) စူရာနေစာအေ " ၁၇၆ ပါဒ
- စသည် ဖြစ်ပါသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း ကုရ်အာန်ကျမ်း၏ နောက်ဆုံး စူရာ (အခန်း) ဖြစ်သော 'စူရာတွန်နာစ်' အထိကို လပိုင်း အတွင်း ပြီးမြောက် အောင်မြင်စွာ လေ့လာ နိုင်ခဲ့ပါ၏။ ဆရာ၏ ကျေးဇူး ကြီး၍ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကုရ်အာန်ကျမ်း၏ အဆုံးသို့ ပေါက်မြောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်သည် ဂါထာ ပါဒ (အာယတ်) တော်ပေါင်း ၆၂၄၀ ကို လေ့လာမိခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဆရာလည်း အကျွန်ုပ်၏ အားထုတ်မှုကို နှစ်ခြိုက်စွာ စကား ဆိုပါ သည်။

'ဘာပဲပြောပြော တို့တပည့်ကို ခုလို ကုရ်အာန် ကျမ်း တစ်အုပ်လုံး ထုတ်ချင်းခတ် ပေါက်အောင် လေ့ လာနိုင်တာကို ဆရာကတော့ ဝမ်းလည်း သာပါတယ်၊ အားလည်း ရပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် ကုရ်အာန်မှာ ပါဝင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေက များတော့ အားလုံး မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိမယ်၊ ဒီတော့ သဘော အားလုံးကို ခြုံပြီး သဘော မိအောင် လေ့လာဖို့တော့ လိုဦးမယ်၊ ဒီတော့ ကာဂျေ၊ ဒေဗင်ပိုမ် ဆိုသူ ရေးသားတဲ့ မိုဟမ္မဒ်နှင့် ကုရ်အာန် ကျမ်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်မှာ ဘယ်လို ဖော်ပြ ထားသလဲ ဆိုတာ ဆရာ ပြောပြမယ်။

'ကုရ်အာန်ဟာ မွတ်ဆလင်မ် ကမ္ဘာရဲ့ လက်သုံး ဥပဒေကျမ်းကြီး ဖြစ်တယ် တဲ့၊ ဒီကျမ်းမှာ လူမှုရေး၊ ရပ်ရွာ အရေး၊ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဥပဒေရေး၊ ပြစ်မှု၊ တရားမမှု အရေး၊ ဘာသာရေး ဆိုတဲ့ လူမှုကိစ္စ မျိုးစုံ အတွက် လမ်းညွှန်ချက်တွေ အစုံပါတယ်၊ ဘာသာရေး ပွဲလမ်း သဘင် ကိစ္စက အစ ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ လွတ် မြောက်မှု အထိ ကျန်းမာရေး၊ ကိုယ်ကျင့်တရား အရေးပါ

မကျန် အားလုံး ပါဝင် နေတာပဲတဲ့’

ကုန်အာန် ကျမ်းသည် လောကီ လူမှု လမ်းညွှန် ကျမ်း တစ်စောင်နှင့် တူသည်။ လောကီကိစ္စ များစွာ ပါဝင်သည် ဆိုသော အချက်ကို အကျွန်ုပ်လည်း ကုန်အာန်ကို လေ့လာရင်း သတိထားမိ ခဲ့လေသည်။

ကုန်အာန်ကို လေ့လာဖွယ် ကိစ္စများ ပြီးဆုံး၍ အစွလာမ် အခြေခံ သဘော တရားများကို လေ့လာ ပြီးဆုံးသော အခါ ဆရာသည် အကျွန်ုပ်အား သဘောထားစမ်းသော မေးခွန်း တစ်ခုကို မေးခဲ့ဖူးလေသည်။

‘ခုဆို ငါ့တပည့်ဟာ ဟိုတစ်ချိန်ကနှင့် မတူတော့ဘူး၊ တို့ တရားတော်တွေကို အခြေခံကျကျ တော်တော် များများ သိပြီးပြီလို့ ဆရာ ထင်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ငါတပည့် စိတ်ထဲမှာ သိလိုတာများ ရှိသေးလား’

ဤ မေးခွန်းကို မေးသော ဆရာ၏ စကားသံ အဆုံး၌ အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ အဖြေ တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ ထွက်ကျသွားလေတော့သည်။

‘သိလိုတာတွေကတော့ အမြောက်အမြား ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာကြီး’

‘ဟေ ဟုတ်လား၊ ဘာတွေများလဲ ကွယ်’

‘ဒီလိုပါ ဆရာကြီး၊ ခု ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီး ကျေးဇူးကြောင့် မိဘများ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒ ကို အခြေခံကျကျ သိခွင့် ရပါပြီ၊ ဒီအတွက် ဆရာကြီး ရော ဖေဖေပါ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ကျေးဇူး ကြီးလှ ပါတယ်၊ ဒီကျေးဇူးကို တစ်သက် ကျွန်တော် မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး၊ အထူးသဖြင့် အသိ ပညာ ပြည့်စုံလှတဲ့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်စိ အလင်း ရအောင် ကုသပေးခဲ့ရုံမျှမက လောက သဘာဝ တရား တွေကို အသေးစိတ် ကြည့်နိုင်တဲ့ မှန်ဘီလူး မိုက်ကရို စကုပ်ရော၊ အဝေးကို လှမ်းကြည့်နိုင်တဲ့ တယ်လီစကုပ် ရော တပ်ဆင်ပေးလိုက် သလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော် အသေး စိတ်ကိုလည်း ကြည့်တတ်ပြီ၊ အဝေးကိုလည်း လှမ်း ကြည့်နိုင်ပြီ ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ခု ကျွန်တော် သိချင်တာ တွေဟာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆရာကြီးက တော့ ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ဦး ဆရာရမ်းလည်း ဖြစ်လေ တော့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း မကွယ် မဝှက် အစီရင် ခံပါမယ်’

‘အေး ပြောစမ်းပါ မောင်ရယ်’

‘ခု ကျွန်တော်တို့ သင်ကြားခဲ့ပြီးသမျှ သိပြီးသမျှ ပြောရရင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်တဲ့

ဘာသာ အယူဝါဒ တစ်ခုရဲ့ အခြေခံ သဘော တရား တွေကို ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါပြီ၊ တစ်နေ့သော အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို တွေ့အောင် ရှာဖွေတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို အားထုတ်ကောင်း အားထုတ် ရမှာပါ’

‘အင်း ဒါ မှန်တယ်၊ တရားတော် ဆိုတာ သိဖို့ သက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ဖို့ လိုက်နာဖို့၊ ဒါ ပိုပြီး အရေးကြီးတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ခု သိတာဟာ မပြည့်စုံသေးပါဘူး ဆရာကြီး၊ ခု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အတွေ့အကြုံအရ ဖြစ်လာတာက ငါဟာ ခု ဆယ်တန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခု ဒီလောက် သိခွင့် ရပြီ၊ ငါ ဘွဲ့ရပြီး ပညာတတ်တဲ့ တစ်နေ့ ဒီထက် ပိုပြီး သိခွင့် သိလမ်းတွေ ရှိလာမယ်၊ ဒီတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထာဝရ ဘုရားကို ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတွေဟာ အများကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီ ဘာသာ တရား အားလုံးကိုလည်း ငါ လေ့လာဖို့ လိုဦးမယ်၊ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ်ကြတဲ့ ဘာသာချင်း တူပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် အယူဝါဒတွေ ကွဲနေကြရသလဲ၊ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အကယ်၍ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသော အရှင်ကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်တဲ့ အယူဝါဒများဟာ လုံးဝ မှန်ကန်တယ်၊ အမှား မရှိဘူးလို့ ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းရှင်ကို မကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေ ပေါ်ပေါက်စရာ ဘာ အကြောင်း ရှိပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ အရင်း အမြစ်က စပြီး ပြောရရင် လူတွေဟာ ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို ဘယ်လို အကြောင်း တွေကြောင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့ကြသလဲ၊ ကမ္ဘာဦး လူတွေဟာ ကိုးကွယ်ခြင်း အမှုကို ဘယ်လို ဘာကြောင့် ပြုခဲ့ကြသလဲ၊ ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု အဆင့်ဆင့် ဘယ်လို ပေါ်ပေါက်ခဲ့သလဲ၊ ကမ္ဘာမှာ ဘာသာ အယူဝါဒတွေ ဘယ်လောက် ကွဲပြားနေသလဲ၊ သိပ္ပံပညာကလည်း ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ ခေတ်စား လာပြီလေ၊ ကမ္ဘာ သမိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းမှာ သင်ရပါတယ်၊ အလယ်ခေတ် ခရစ်ယာန် ကျောင်းတော်ဝါဒ ထွန်းကား လာတော့ သိပ္ပံ ပညာရှင် အချို့ဟာ ဘာသာရေး အယူ ဝါဒနှင့် မတူတဲ့ အယူအဆတွေကို တင်ပြလို့ ဆိုပြီး အသတ်ခံခဲ့ ရတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေဟာ နောက် ပိုင်း မှာ ဝါဒ ချဲ့ထွင်ရေး အတွက် စစ်ပွဲတွေကိုတောင် ဆင်နွဲခဲ့ကြတယ်လို့လည်း

ဆိုတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော် တစ်စွန်း တစ်စ သိတာလောက်ကို ပြောပြတာပါ’

‘ဒီတော့ မောင်က ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလဲ’

ဆရာကြီးသည် အကျွန်ုပ်၏ စကားကို ဆုံးသည့်တိုင်အောင်ပင် နားမထောင်တော့ဘဲ စိုးရိမ်စွာ ဖြတ်မေးပါလေသည်။

‘ကျွန်တော် စိတ်ကူး ထားတာကတော့ ဘာသာအယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကျယ်အပြန့် လေ့လာဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး မသိရသေးတဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေ အကြောင်းကိုရော၊ ဘာသာရေး သမိုင်းကိုရော၊ လူ့လောကမှာ ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု ပေါ်ပေါက် လာရတဲ့ အကြောင်း ယုတ္တိတွေကိုရော ကျွန်တော် လေ့လာ ပါရစေဦး’

‘အေး မင်း ပြောတာတွေဟာ အလွန် ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ဆရာကတော့ ဒီလို အခြေအမြစ်က အစသိချင်လှတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုရော၊ ဇွဲသတ္တိ အားမာန်ကိုပါ နှစ်သက်တယ်၊ ဒါဟာ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတွေ တားဆီးအပ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းက ခုမှ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ၊ တစ်နေ့မင်း သိချင်တာ အကုန်လုံး သိမှာ မုချ မလွဲဘူးလို့လည်း ဆရာကတော့ ယုံကြည် ပြီးသားပဲ၊ ဆရာတို့ကတော့ အဲဒီဘက်က အားနည်းတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားတွေ ကိုးကွယ် နေကြတဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို လူတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ သူ့ဘာသာ မခွဲဘဲနှင့် လေ့လာသင့်တယ်၊ ဒါမှ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ ဘာသာရေး အယူသီးမှု ဆိုတာ မျိုးလည်း မပေါ်ပေါက်တော့ဘူး၊ နောက်တော့ ကိုယ်ကြိုက်ရာ ဘာသာကို ရွေးချယ် ကိုးကွယ်ပေါ့၊ ကိုးကွယ်တာက တခြား၊ သိနားလည်အောင် အားထုတ်တာက တခြားပဲ၊ တစ်ဦးက တခြား တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒကိုပါ သိနားလည်ကြရင် လူသား အချင်းချင်း နားလည်မှုတောင် ပိုပြီး ရနိုင်တာပေါ့၊ ဆရာကတော့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒကို သဘောကျတယ် ဟေ့’

ဤ အချက် တွင် အကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ထင်ပါ၏။ မိမိ၏ ဆရာသည် မိမိ၏ အယူအဆ တစ်ခုကို လက်ခံသည်ဟု သဘောထားပေးလိုက်ခြင်း အတွက် မည်သူ ဝမ်းမသာဘဲ နေပါမည်နည်း။ အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ဆရာသမား အပေါ်တွင် ရှေးကထက်ပင် ပို၍ ကြည်ညိုခြင်း၊ အားကိုးခြင်းစိတ် ထက်သန် အားကောင်း ခဲ့ရပါ၏။ မိမိ၏ စိတ်တွင်

ပြောင့်သဖွယ် စူးနေသော ကိစ္စကို ဆရာအား မပြောဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ဆရာကို ပြောပြဖို့ စိတ်ကူး မိပါ၏။ သို့သော် မပြောဖြစ်ခဲ့။ ပြော၍ အကြောင်း ထူးမည်မထင်၍ ဖြစ်ပါ၏။ မိမိ ကြိုးပမ်းချင်သော စိတ်ကူး အယူအဆ တစ်ခုကို ဆရာကြီးက ငြင်းဆန် ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိဘဲ လက်ခံသည်ကိုပင် ကျေနပ်လှပါပြီ။

အကျွန်ုပ်၏ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်သို့ သူ့အခန်းကို သူကပြရန် ဖေဖေ တက်လာပါပြီ။

ဆရာကြီးထံတွင် အကျွန်ုပ်သည် ကုရ်အာန်ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ပြီးပြီ ဆိုသည်ကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရလျက် ရှိသော ဖခင်သည် အကျွန်ုပ်အား စူးစမ်းရန် ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ခရီး ရောက်မဆိုက် မေးလိုက်သော ဖခင်၏ အမေးကို ဖြေ လိုက် သော အကျွန်ုပ်၏ အဖြေသည် ဖခင်၏ ရင်ဝကို တစ်ခုသော လှံချွန်ဖြင့် လှမ်းထောက် လိုက်သလိုများ ဖြစ်သွားလေပြီလား။

‘ဘယ်လိုလဲ သားရဲ့၊ ခု မင်း ကျကျနန သိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား’

‘သိသင့်သလောက်တော့ သိပါပြီ ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိစရာတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်၊ အဲဒီ သိစရာတွေကို အကုန်အစင် မသိရသေးဘဲနှင့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်ပြီလား မမေးပါနှင့်၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ’

‘ဟေ့’
ဖခင်၏ ပါးစပ်မှ ‘ဟေ့’ တစ်ခွန်းသာ ထွက်ကျလာသည်မှာ ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖေဖေသည် အကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို မကျေနပ်မှန်း အကျွန်ုပ်ချက်ချင်း သိလိုက်ပါ၏။ မတတ်နိုင်။ ပြောမိပြီးပြီ။ ခုမှ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း၍လည်း ရတော့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းငုံ့ခြင်းဖြင့် ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ ပြင်ဆင်ထားရ ပေတော့မည်။

‘ဟေ့ မလှကြီး၊ နင့်သား ဘယ်လိုစကား ပြောလိုက်တာလဲ မေးစမ်း၊ မင်း သားမှာ ရှိုက်တန် (မာရ်နတ်မိစ္ဆာ) ဝင်နေပြီ၊ သိလား’

ဖေဖေ ဒေါသ ဖြစ်ခြင်းကို အကျွန်ုပ် နားလည်နိုင်ပါသည်။ သူသည် မူလကပင် သူ ပြောဆိုသမျှကို စောဒက မရှိ မြေဝယ်မကျ လက်ခံ လိုက်နာသော သားမျိုးကို အလို ရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ်ကမူ ဖေဖေ လိုချင်သော သားမျိုး မဖြစ်ခဲ့။ ထိုအခါ ဖေဖေ

တစ်ပတ် အရစ် လျော့ခဲ့လေသည်။ ငွေကုန် ကြေးကျခံကာ အာရဗီစာကို အဓိပ္ပာယ်ပါ နားလည်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ စာအုပ်စာတမ်း ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ သည်ကာလ အတွင်း အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဘုရား မရှိခိုးဘူးလား၊ ဗလီဝတ် မသွားဘူးလားဟု တစ်ခွန်းမျှ မမေးဘဲ ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လံထားခဲ့ပါ၏။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့တွင် သူ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်လိမ့်မည် ဟူသော အတွေး။

သို့သော် သူ ထင်သလို အကျွန်ုပ်က မဖြေ။ ဒီတော့ မေမေကို သူ ဆွဲထည့်လာသည်။ မေမေက သားနှင့် အဖကြားတွင် မဝင်။

‘ရှင့်ဟာရှင် မေးပေါ့၊ ရှင်တို့ အထဲ ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်ပါနှင့်’ ဟု မေမေက ပြတ်ပြတ်ပင် ဆိုလေသည်။

‘နေဦး၊ မင်း ခု ကုန်အာန်ကို ဖတ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း မယုံသေးဘူးလား၊ ခုတောင် မယုံသေးဘူးဆိုရင် မင်းဟာ ရှိုက်တန်ပဲ၊ ကာဖီရ်ပဲ၊ ဒါပဲ’

ဤကား ဖခင်၏ စွပ်စွဲချက်။

ထိုအခါ အကျွန်ုပ် ပြန်ကြားရမည့် အလှည့် ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို ဖေဖေ သဘောပေါက်အောင် ဘယ်သို့ ပြောရပါမည်နည်း။ အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းများကိုကား ရှာကြည့်ပါ၏။ နည်းလမ်း ရှာ၍ မရပါ။ ဖခင်၏ စိတ်တွင် တစ်ချက်လွတ် တစ်ဖက်သတ် အယူဝါဒမျိုး ရှိနေသည်ကို အကျွန်ုပ်ပင် အသိဆုံး ဖြစ်လေသည်။ မထူးတော့ပြီ။ ဖခင်ကို ပြန်လည် ရှင်းပြရမည် ဆိုလျှင် မိမိ အယူအဆကို ရှင်းပြနေလည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ မြင်အောင် စကားလုံးရှာဖွေ၍ စိတ်အေးအေး ထားပြီး ပြောမှပင် ဖြစ်ပေတော့မည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက စွပ်စွဲတာက အလျင်ပဲကိုး၊ ကျွန်တော်က ကုန်အာန်ကို မယုံဘူး ယုံတယ် ဘာမှ မပြောဘူး၊ ယုံတာ မယုံတာဟာ ဖေဖေ အတွက်တော့ အရေးကြီးချင် ကြီးမှာပါ’

‘အေး အရေးကြီးတာပေါ့၊ မင်း အတွက်လည်း အရေးကြီးတာပဲ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသဘောမျိုး မရှိဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ အနေနှင့်သာ ငါ ယုံကြည် ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကို ငါ့သား ကိုးကွယ် ရမယ်လို့ အတင်း စွပ်စွဲချင်နေတာကိုး’

‘ဟ ငါက ဖအေပဲ၊ ငါ ကိုးကွယ်တာ ငါ့ သား

ငါ့ သမီး ကိုးကွယ်ရမှာပေါ့၊ ဒါ ထုံးစံပဲ၊ ဒီထုံးစံကို မင်း လက်ထက်ကျမှ ဖျက်ပစ် ရမှာလား’

ထုံးစံ ဆိုသော စကားက အကျွန်ုပ်အား စဉ်းစားစေပါသည်။ မှန်သည်၊ လူတို့၏ ထုံးစံမှာ မိဘ နေထိုင်သော နိုင်ငံ အတွင်း၌ မွေးဖွားလျှင် ထိုနိုင်ငံသား ဖြစ်ရသည်။ လူတို့ သဘာဝက ထိုသို့ ဆုံးဖြတ် တတ်လေသည်။ ထို့အတူပင် အများအားဖြင့် ဘာသာ အယူဝါဒ ကိုးကွယ်ကြရာတွင်လည်း သားသမီးတို့သည် မိရိုးဖလာ အယူဝါဒကိုသာ ကိုးကွယ် လာခဲ့ကြသည်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်နေရုံမျှမက လူ့ဓမ္မတာလို ဖြစ်နေပါ၏။

‘ထုံးစံကို ဖျက်ရမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မဆိုပါဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ထုံးစံနှင့် ကိုင်ပေါက်ပြီး ဖေဖေ နောက်လိုက် ဖြစ်အောင်...’

‘ဟေ့ကောင် ငါ လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်၊ မင်း ဒါ လူစကား ပြောတာလား’

ဖေဖေ နောက်လိုက် ဖြစ်အောင် ဆိုသော အကျွန်ုပ်၏ စကား အသုံးအနှုန်း ရင့်သီး သွားသည်ကို အကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းပင် ခံစား လိုက်မိပါသည်။ မိဘနှင့် သားသမီး စကား ပြောကြရာတွင် ဘောင် အကန့်အသတ်များ ထားသော ထုံးစံ ရှိ၏။ ယခု ပြဿနာမှာ ထုံးစံအစဉ်အလာ ရှိလျက် မလိုက်နာခြင်း ပြဿနာ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဖခင်သည် ထုံးစံကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း အတွက် မိမိကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ယခု အကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ပါပြီ။ သို့သော် ဖေဖေနှင့် အပြေအလည် ဖြစ်အောင် ဘယ်ပုံစံ ပြောရ ပါမည်နည်း။

‘ကျွန်တော် စကားပြော မှားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါ၊ ဖေဖေ အခက်အခဲကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ရင် ဒီမြို့ ဒီရွာမှာလည်း မနေတော့ပါဘူး၊ ဒီကြားထဲတော့ ဖေဖေတို့ ကျွန်တော့် ကြောင့် အပြောအဆို မခံရအောင် ကျွန်တော် နေပါ့မယ်၊ ဘာသာ ယုံကြည်မှု ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ လုံခြုံမှု လွတ်မြောက်မှု အရေးပါ ဖေဖေ၊ ဒီတော့ သူ့ဘာသာ သူ မှားရင်လည်း ခံ မှန်ရင်လည်း စံ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ကျွန် တော့် ကို လေ့လာခွင့်တော့ ပေးပါနော် ဖေဖေ’

ဖေဖေ အဖြေ မပေးပါ။ သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဖေဖေသည် အကျွန်ုပ်ကိုလည်း စကား မပြောတော့ပါ။ အကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်လာတိုင်းလည်း မေမေနှင့် ဖေဖေ

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သဘောကွဲကြလေသည်။ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြောဘဲ နေကြသည်က များလေသည်။

အကျွန်ုပ်အဖို့ လွတ်မြောက်ခြင်း အစသည် မကြာမီ အခွင့်အလမ်း အဖြစ် ပေါ်လာလေသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် အကျွန်ုပ် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့၏။ မိဘများ၏ စီးပွားရေး အရ အကျွန်ုပ်ကို တက္ကသိုလ်မှာ ပညာ ဆက်သင်ရန် ထောက်ပံ့နိုင်သည့် အနေအထား မရှိ။ ဖေဖေက အကျွန်ုပ် အကြောင်းကို သိသည်။ သူ့မျက်စိအောက်က ကွယ်သွားလျှင် သူ့စိတ် သူ့ကိုယ်ထင်သလို လုပ်တော့မည်ဟု မေမေ့ကို ပြောလေသည်။ မေမေသည် တခြား ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်။ သား ပညာဆက်မသင်ရဘဲ ပညာ တစ်ပိုင်း တစ်စနှင့် လောက အလယ်ဝယ် မျက်နှာ ငယ်မည်ကိုသာ စိုးရိမ်လေသည်။ ပညာဆက်သင်ခွင့် ရမည့် နည်းလမ်း မျိုးစုံကို မေမေက ရှာသည်။

အကျွန်ုပ်ကတော့ မိမိဘာသာ ကိုယ့်ထူး ကိုယ်ချွန် လုပ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ပြီးသား။ ဖေဖေနှင့် မေမေ အကျွန်ုပ် ပညာ ဆက်သင်ရေး မသင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် စိတ်ဝမ်းကွဲကြလေသည်။

‘အေး မင်းက မင်း သားကို မြှောက်ပေး၊ ဒီကောင်ဟာ ဘုရားလည်း မသိ တရားလည်း မရှိတဲ့ အကောင်၊ ရန်ကုန် ရောက်ရင် အပေါင်းအသင်း မျိုးစုံပြီး ပျက်စီးသွားမှာပဲ၊ စိတ်ချ’

ဤတစ်ကြိမ် အကျွန်ုပ်နှင့် စပ်၍ ပြောလိုက်သော ဖေဖေ စကားလုံးများက သင်တန်းစားသွား သဖွယ် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံး သည်းပွတ်ကို ဟက်ခနဲ ခွဲဖြတ်

လိုက်ရသလို ခံစား လိုက်ရပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကို ဖခင် အထင်သေးလေသည်တကား။ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲမှ ဖခင်ကို နှုတ်တုံ့ပြန် ပြောချင်သော စကားလုံးများလည်း လွင့်စဉ် သွေ့ခြောက်ကုန်ပြီ။ ဘာ စကားကိုမျှလည်း ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။

‘ဘုရား မသိ တရား မရှိတဲ့ အကောင်’

ဤစွပ်စွဲချက်ကို အကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ဖြင့် ချေပ၍ ရပါမည်လား။ အချိန် ကာလသည်သာ ထိုစကားကိုလည်း ချေပနိုင်မည်။ နှလုံးသားက ဒဏ်ရာကိုလည်း ကျက်အောင် ကုစား နိုင်ပေလိမ့်မည်။

မေမေနှင့် သူ့မောင် (ဦးလေး) များက ကြံဖန်ပြီး အကျွန်ုပ်အား ရန်ကုန်သို့ ပို့လိုက်ကြလေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ပန်းဆိုးတန်းနှင့် ကုန်သည်လမ်း ထောင့်ရှိ ယခင် ‘နကရဖ’ ရုံး (ယခု ကုန်သွယ်ရေး ဘဏ်) ရုံးကြီးတွင် အောက်တန်း စာရေး၊ အထက်တန်း စာရေး ဘဝတွင် ကျင်လည်ကာ သက်ကြီး တက္ကသိုလ်တွင် တက္ကသိုလ် ပညာကို ဆက်သင်နေစဉ် မေမေနှင့် ဖေဖေ တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပျက်စီးသွားကြောင်း ကြားရလေသည်။

မိဘများ၏ အိမ်ထောင် ကွဲပျက်ခြင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိစ္စ ပါ မပါကို အကျွန်ုပ် အတိအကျ မသိပါ။ သို့သော် ဖေဖေ့ကိုတော့ ဒီတစ်သက် အကျွန်ုပ် နောက်ထပ် တွေ့ခွင့် မရဘဲ ဖေဖေ ကွယ်လွန် ဆုံးရှုံး သွားပါလေ၏။ တုတ်နှင့် မရိုက်သော်လည်း စကားလုံးဖြင့် ရိုက်ခဲ့သော ဖခင်၏ ရိုက်ချက်ကား ယခုတိုင် နှလုံးသားပေါ်မှာ ရှိဆဲ ပါပဲ။

mgyoe.com

၂။ ချစ်သူ ခေါ်ရာ သစ္စာရှာ ခရီး

ရန်ကုန် ရောက်တော့ အကျွန်ုပ်သည် ဇောင်းက လွတ်လိုက်သော မြင်းငယ် တစ်ကောင်နှင့် တူနေလေတော့၏။ ကြောက်ရမည့်သူ မရှိ၊ ချုပ်ချယ်မည့်သူ မရှိ၊ နားပူ နားဆာ လုပ်မည့်သူ မရှိ၊ မျက်ရည်ခံ ထိုးမည့်သူ မရှိ၊ ကြိမ်းမောင်းမည့်သူ မရှိ၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်စွာ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား နေရသလို ခံစားရသည်။ နေချင် သလိုနေ၊ စားချင်သလိုစား၊ အိပ်ချင်သလိုအိပ်၊ ဖတ်ချင် သည့် စာကိုဖတ်၊ ပေါင်းချင်သူနှင့် ပေါင်း၊ မကောင်း ကောင်း ကောင်းကောင်း အကြောင်း မဟုတ်တော့။ ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ် ဖြစ်သွားလေပြီ။

နေပူစပ်ခါးမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေ စားသောက် ရသော မြက်စိမ်းပင်များသည် ဇောင်းထဲမှာ ထားပြီး သခင် ရှာဖွေ ကျွေးမွေးသော မြက်ခြောက် ရေစိမ်ထက် တော့ ပိုပြီး အရသာ ရှိသည်ဟုလည်း ထင်၏။ စိတ်က လွတ်လပ်ပြီး အားမာန် တက်နေသော အခါဝယ် ခန္ဓာ ကိုယ် ပင်ပန်း ဆင်းရဲခြင်းကို ဒုက္ခဟု မထင်ပါ။ ထက် အောင် သွေးသော စားတို့ မည်သည် ကျောက်ပြားပေါ် တွင် အပွတ် ခံရသည်မှာ ခမ္မတာမို့ နာသည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့ပါ။ စိတ်က ငါသည် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန် ကြီးစား နေရပြီပဲ။ ငါသည် သာလျှင် ငါ့ ကံကြမ္မာ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ယခု အချိန်တွင် ငါ ဘာပဲ လုပ်လုပ် ငါ့သဘောနှင့် ငါ လုပ် တာချည်းပဲ။ ငါ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ငါ့အတွက် ဘယ်သူမှ လာရပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ သိရမည်။ ငါ့ဘဝကို ငါ နားလည်ရမည်။

သိစိတ် (ဝါ) သတိကို မေ့ မပစ်ပါ။ မိမိအား ယခုအချိန်တွင် ဘယ်သူမှ လာပြီး ဆုံးမမည် မဟုတ်။ မိဝေး ဖဝေး ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဆုံးမစရာ ရှိလျှင် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဆုံးမ ရပေတော့မည်။

မခံချင်စိတ်ကလည်း အကျွန်ုပ်အား အမြဲလိုပင် စိုးမိုးနေလေသည်။

‘မလှကြီး၊ နင့် သားတော့ ရန်ကုန် ရောက်ရင် ပျက်စီးတော့မှာပဲ၊ ရန်ကုန် ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲ ဘာထင် သလဲ မသိ၊ လူပေါင်းစုံ၊ မကောင်းမှု ပေါင်းစုံ၊ အပျော်

အပါးပေါင်းက စုံပါဘိသနှင့်၊ မလွယ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ သူက လူကြီးတွေ စီစဉ်သလို တက္ကသိုလ်ကို ဆက် မတက်ဘဲနှင့် အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် စာသင်မယ် ဆိုတာ ဖြစ်ပါ့မလား ဟယ်’

ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်သံတွေကလည်း နားထဲက မထွက်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုတိုင်း မျက်ရည်ခံထိုးပြီး ပတ်ဝန်းကျင် စကားကို နားယောင် တတ်သော မိခင်ကို သနားခြင်း မရှိခဲ့သော အကျွန်ုပ်။

အကယ်၍ အကျွန်ုပ်သာ အနေအထိုင် မတတ်၍ တိမ်းပါး ပျက်စီးသွားလျှင် တစ်ဦးတည်းသော သား အတွက် ရတက် မအေးရှာသော မိခင်သည် ရင်ကွဲနာ ကျသွား နိုင်ပါသည်။ မေမေ့ကို ပါးစပ်က ချစ်သည်၊ မေမေ ကျေးဇူးကို သိသည်ဟု ပါးစပ်က ပြောနေခြင်း ထက် လက်တွေ့အားဖြင့် မိခင် စိတ်ချမ်းသာအောင် ရန်ကုန်မှာ နေပြခြင်းက ပို၍ မကောင်းပေဘူးလား။

အကျွန်ုပ်သည် မိဘများက တက္ကသိုလ် ပညာ ဆက်သင်ရန် စရိတ် အလုံအလောက် ထောက်ပံ့နိုင်မည့် အခြေအနေမျိုး မရှိတော့မှန်း သိသော အခါမှ စ၍ မိဘ ကို လုံးဝ အပူမကပ်ခဲ့။ ရန်ကုန်မှာ သက်ကြီး တက္ကသိုလ် ရှိသည်။ အလုပ် တစ်ဖက်ဖြင့် စာသင်လျှင် ဖြစ်သည်။ ပင်ပန်း ခံနိုင်ဖို့သာ လိုသည်ဟု ဇာတိ မြို့ကလေးမှာ နေစဉ်ကတည်းက သိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မေမေ စိမ့်သော ဘယ်သူဘယ်ဝါက အကျွန်ုပ်အတွက် စာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့မည်၊ ပညာ တတ်မြောက်သော အခါမှသာ စရိတ် ထောက်ပံ့သူ၏ သမီးကို လက်ထပ် ယူရမည် ဆိုသော ဒေသ ဓလေ့ထုံးစံ တစ်ခုကို အကျွန်ုပ် ငြင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမှန်မှာ ထိုစနစ်ကို ကောင်း သည် မကောင်းသည် သိ၍ ငြင်း ခဲ့ ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်၏ ကြီးလွန်းသော မာနကြောင့်သာ ငြင်းခဲ့မိ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က မိမိ ပညာ သင် စရိတ်ကို ထောက်ပံ့မည်၊ ထိုသို့ ထောက်ပံ့ခြင်းသည် စေတနာအရ မေတ္တာရှိ ထောက်ပံ့ခြင်း မဟုတ်။ သမီး အတွက် ပညာတတ် လင်ကောင်း သားကောင်း ရရေး အတွက် ထောက်ပံ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်

သော အခါ အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် 'ငါ့ကို ခိုင်းနွား တစ်ကောင် ဝယ်သလို ဝယ်တာပဲ' ဟု မောက်မာသော စိတ်ဖြင့် စဉ်းစား ခဲ့လေသည်။ လူငယ်တို့၏ တက်ကြွ ထောင်လွှားသော စိတ်သည် လူကြီးမိဘတို့၏ စေတနာ အမှန်ကို နားလည်ရန် အခက်အခဲ များစွာကို ဖန်တီး တတ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်သလား မှားသလား ဆုံးဖြတ်ရန် အချိန် စော လွန်း ၍ လား မပြောတတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထို ဆုံးဖြတ်ချက်၏ အမှန် အမှားကို ရှုမြင်ခြင်းငှာ မတတ်သာ ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကြီးပြင်းသော အခါ၌လည်း ထိုဆုံးဖြတ်ချက်၏ အမှား အမှန် ရောပြွမ်းမှုကိုသာ ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပါ တော့သည်။ စကားသင့်၍ ပြောရပါလျှင် အကျွန်ုပ် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် အခွင့်အရေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာ သော အခါတိုင်း ထို ထောင်လွှားသော စိတ်ကြောင့် အကြိမ်ကြိမ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပေရာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တွင် အခွင့်အရေးကို စွန့်တတ်သူ၊ အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံး နစ်နာသူသာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မပင်ပန်း သင့်ဘဲ ပိုမို ပင်ပန်း ဆင်းရဲ ခဲ့ခြင်း၊ လောကီ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေနှင့် လွဲခဲ့ခြင်းကို မနှစ်မြို့ဖွယ် တွေ့ရပါ၏။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ် စွန့်ခဲ့သောကြောင့် ပဲလား မသိ၊ နောင်အခါ အကျွန်ုပ် ဖြစ်ချင်လွန်းလှသော စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခြင်းကိုကား နှစ်မြို့ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိ ရလေသည်။

ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ဘဝတိုင်း၏ အစသည် စွန့်စား ခြင်း၌ တည်သည်ပဲ မဟုတ်လား။ စွန့်စားခြင်းသည် အကျွန်ုပ်လို လူမျိုး အတွက် ဆန်းသော ကိစ္စ တစ်ခု မဖြစ်သင့်။ စွန့်စားခြင်းဖြင့်သာ ဘဝခရီးကို အားဖြည့် မောင်းနှင် ရပေလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်မှာ အောက်တန်း စာရေးကလေး ဘဝ နှင့် နံနက် ည သက်ကြီး တက္ကသိုလ်မှာ တက်ရောက် ပညာ သင်ကြားရင်းဖြင့် အသက် ရှင်နေရခြင်းသည် လွတ်လပ် သည်သာ ရှိပြီး လွယ်ကူသည်ကား မဟုတ်ချေ။ အစား ဆင်းရဲပါသည်။ အဝတ် ဆင်းရဲပါသည်။ အနေလည်း ဆင်းရဲပါသည်။ နံနက် ခုနစ်နာရီ စာသင်ခန်း (ကြက် တန်းရှိ သက်ကြီး တက္ကသိုလ်) သို့ အရောက် ပြေးပြေး လွှားလွှား သွား၊ ကိုးနာရီ ကျောင်းမှ အလုပ်ခွင် ဝင်၊ ညနေ ငါးနာရီ စာသင်ခန်းသို့ ပြန်၊ ညဉ့် ကိုးနာရီ ဆယ် နာရီမှ မိမိ နေရာ အဆောင် (ဘော်ဒါ) သို့ ပြန်ရောက်။

နံနက်စာကို ရုံးမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး စားမည့်နေရာ ရှိသော်လည်း ညစာက မမှန်၊ မစားဘဲ နေရသည်က များပါသည်။ မစားရခြင်းမှာ အများအားဖြင့် အချိန် မရ၍ မဟုတ်ဘဲ လကုန်ခါနီး ထမင်းစရိတ် ပြတ်သွား ၍ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုရက်ပိုင်းကို ဘော်ဒါဆောင် အနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် လက်မှတ်ထိုး စနစ် ဖြင့် မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည် သောက်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံး ရလေသည်။ အဝတ်အထည်က အစ အစစ အရာရာကို အကြွေး စနစ်ဖြင့် ရယူနိုင်သော ရုံးစာရေး ဘဝဝယ် ဤမျှလောက် အခက်အခဲကို မည်သူမျှ အပင်ပန်းကြီး သဘော မထားပါ။ သတ္တဝါတို့ လောကတွင် လူမှအပ အကြွေး ယူတတ်သော သတ္တဝါလည်း မရှိ။ လူတွင် လည်း တစ်ဦးချင်းကို မဆိုထားဘိ၊ နိုင်ငံ အလိုက်ပင် အကြွေး ကင်းသော တိုင်းပြည်လည်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်ပေရာ အကြွေး တင်ခြင်းကိုလည်း စိတ်ညစ်စရာ မမှတ်ပါ။ မိခင်ထံသို့ တစ်လလျှင် လစာထဲမှ ငွေ လေးဆယ် ပေးပို့နေရသည်ကို လကုန်တိုင်း စိတ်၏ ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးမှု တစ်ရပ်အဖြစ် မှတ်ယူ ခံစား နေရ လေသည်။

အိုင်အေ ပထမနှစ်မှာ ရုပ်ရှင် မကြည့်၊ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်၊ ဆေးလိပ် မသောက်၊ အပေါင်းအသင်း မရှိ၊ အပျော်အပါး ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ကျောင်းရယ်၊ ရုံးရယ်၊ ကျောင်းစာရယ်၊ စာမေးပွဲရယ် နှင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံး သွားလေသည်။ ပထမနှစ် စာမေးပွဲ အောင်သောအခါ အရပ် အမောင်း ငါးပေ ဆယ့်တစ် လက်မ ရှိသော အကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ငါးဖောင်ရိုးကဲ့သို့ လုံးလုံး ရှည်ရှည်ကလေး ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒုတိယနှစ် အိုင်အေတန်း (အင်တာဘီ) သို့ ရောက် တော့ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါသည်။ စိတ် လျှော့ ရသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရောဂါ စွဲကပ် လာ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ မျက်စိကလည်း သိသိသာသာ အားနည်းကာ မျက်မှန် တပ်မှ ဖြစ်မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်လာသည်။ မိမိ ဘဝတွင် စိတ် ပြင်းထန်သလောက် ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်သော အတွေ့အကြုံကို ဤ တစ်ကြိမ်ဝယ် မျက်မှောက် ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပါသည်။

စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သော စိတ်ကလည်း မြွေ ဟောက် ပါးပျဉ်း ထောင်သလို ထောင်ထ လာသည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် စိတ်ကြိုက် မြန်မာစာတွင် ပျိုကမျာ လင်္ကာများ သင်ရသည်။ မြန်မာစာကို မြတ်နိုးသော

စိတ်က အကျွန်ုပ်အား စာသင်ခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်သွားသည်။ ကျောင်းမှာ သင်သောစာ၊ ကျောင်းမှာ မသင်သောစာ၊ မြန်မာ စာပေနှင့် ပတ်သက်သမျှ တွေ့ရာ ကြုံရာ အကုန်ဖတ်ပြီး သက်ကြီး တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာပေ အသင်း ဖွဲ့သောအခါ အထီးကျန် ဘဝကို စွန့်လျက် မြန်မာစာ အသင်း အမှုဆောင်ထဲ ပါသွားတော့သည်။ မြန်မာစာ အဖွဲ့ အမှုဆောင်တွေထဲမှာ ပါသူတွေ အားလုံးကို ယခု တစ်ယောက်မကျန် မမှတ်မိတော့သော်လည်း ဥက္ကဋ္ဌ ကိုမြတ်ဦး (ယခု ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ ဦးအောင်မြင့်)၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုလှဖေမြင့် (ယခု စာပေဗိမာန်) နှင့် အခြား တစ်ယောက်ကိုတော့ မှတ်မိပါသည်။

သူ...

မ...

မြန်မာစာပေ အသင်း အမှုဆောင် အစည်းအဝေးမှာ အတွင်းရေးမှူး ကိုလှဖေမြင့်၊ ပြန်ကြားရေးမှူး ကိုမျိုးအောင် (ယခု တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ) တို့နှင့် ပြဿနာ တစ်ခု အပေါ်ဝယ် သဘောထားချင်း မတူ ဖြစ်ကြလေသည်။ သည်အခါ အယူအဆ ပြင်းထန်လွန်းသော အကျွန်ုပ်ကို မက ဝေလည်း ဝေဖန်သည်။ ဖျောင်းလည်း ဖျောင်းဖျသည်။ သဘောထား မတူညီမှုကိုလည်း မျှတ ညီညွတ်စေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာပဲ မကို အကျွန်ုပ် စ၍ အထင်ကြီးခဲ့မိလေသည်။ အမြော်အမြင် ကြီးသော မိန်းကလေးပါကလား။ သည်နှစ်မှာပင် စကားပြော ကောင်းသည်ဆိုပြီး အကျွန်ုပ်ကို မအပါအဝင် မြန်မာစာ အသင်း အမှုဆောင်တွေက မြန်မာ စာ အသင်း စကားရည် လှပွဲမှာ စင်တင်လိုက်ကြပါသည်။ သတင်းစာတွေက ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာများ ဖြစ်သည်။ သတင်းစာ တော်တော် များများမှာ ကျွန်တော်က တစ်ဖက်၊ မခင်ဆွေမြင့် (ယခု မြို့နယ် ပညာရေးမှူး ဒေါ်ခင်ဆွေမြင့်) က တစ်ဖက် အပြန်အလှန် စကားစစ် ထိုးကြဟန် ဓာတ်ပုံ သတင်းတွေ ပါလာသည်။

ဘဝဝယ် ပထမဆုံး အကြိမ် မိမိရုပ်ပုံ သတင်းစာမှာ ပါဖူးခြင်း ဖြစ်သလို စကားရည် လှပွဲပြီးတော့ မက ထူးထူးခြားခြား အကျွန်ုပ်ထံသို့ လာပြီး လက်ဆွဲကာ ရဲရဲ နှုတ်ဆက် လိုက်လေသည်။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ချီးကျူးစကားတွေပါ ပြောသော မကို အကျွန်ုပ် ဘယ်လို နားလည် ရမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိ၍ ဝမ်းသာကြောင်း အထူး ကျေးဇူး

တင်ကြောင်းသာ ပြောရပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌မူ နူးညံ့သော မ လက်ဝါးပြင် အတွေ့ကိုရော၊ ပြုံးရွှင်သော မ မျက်နှာကိုရော အကျွန်ုပ်သည် အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ထိတွေ့ လိုက်ရရုံမျှမက ထိုညက မ တို့နှင့် လူချင်းခွဲပြီး ပြန်တော့ မ၏ ဘယ်ဘက် ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်က စံပယ်တင်မို့ကို အကျွန်ုပ် မျက်လုံးများက စွဲနေ လေတော့သည်။

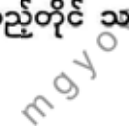
တစ်ညလုံး အိပ် မပျော်ပါ။ မြန်မာ မဆန်စွာ မိန်းကလေးက လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သော မ ၏ ရဲရင့်သည့် အမူအရာကလည်း အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုးဆဲပါပဲ။ စကားရည် လှပွဲမှာ အစွမ်းကုန် နွဲ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သော အမောသည် ရင်၌ ဖြစ်သော ဝေဒနာကြောင့် အိပ်မပျော်သည့် အမောလောက် မပင်ပန်းပါ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဘယ်ပြောင်းညာပြန်နှင့်သာ ညဉ့်၏ နာရီများကုန်ဆုံး သွားပါသည်။ သည်ဝေဒနာကို ရင်ထဲက တစ်နည်းနည်း ထုတ်ပစ်နိုင်မှ အိပ်စက်ခြင်းသည် ငါ့ထံသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ရင်ထဲကပင် သိလိုက်သော ခဏ၌ စားပွဲမှ ထထိုင်ကာ ကဗျာ တစ်ပုဒ် ရေးဖို့ စိတ်ကူး လိုက်ပါသည်။ ထူးခြားစွာ ကဗျာစာလုံးများက မြန်မာလို ပေါ်မလာဘဲ အင်္ဂလိပ် စာလုံးတွေသာ ပေါ်လာလေတော့သည်။

Beauty Spot

ကဗျာ ခေါင်းစဉ်ကလေးကို ရေးချ လိုက်ပါသည်။ 'စံပယ်တင်မို့'။ ကဗျာ၏ အမည်က 'စံပယ်တင်မို့'။ သည့်နောက်မှာတော့ ကာရန်တွေက ဝေဝါးသွားသည်။ ရင်ထဲက စံပယ်တင်မို့ကို အပြင်က စာရွက်ပေါ်သို့ ထုတ်လိုက်သော အခါ အဝေးသို့ ပြေးသွားခဲ့ကြသော အိပ်စက်ခြင်းများ မျက်လုံးပေါ်သို့ ပြန်ရောက် လာကြလေသည်။

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ယနေ့ နံနက် အချိန်ပို သင်တန်းများ တက်ရသော်လည်း စိတ်မှာ လွတ်လပ်၍ ရွှင်လန်း နေလေသည်။ နံနက် စောစောစီးစီး ကမာရွတ်မှ ပြည်တော်သာကား ခေါ်သော လေးလင်းကားကြီး စီးပြီး သိမ်ကြီးဈေးသို့ ရောက်သည်။ သိမ်ကြီးဈေးမှ ကားဆက်မစီးဘဲ ကြက်တန်းရှိ သက်ကြီး တက္ကသိုလ် အထိ လမ်းလျှောက် သွားခဲ့၏။ အညောင်းပြေ ဖြစ်၏။ ကားခ သက်သာဖို့လည်း ရည်ရွယ်၏။ လမ်းလျှောက်စဉ် ခြေလှမ်းများ သွက်လှသည်။ စိတ် တက်ကြွ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျောင်း ရောက်သည့်တိုင် သင်တန်း

မစသေး။ စကြိုပေါ်မှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ခုံနေရာ လူဖို့ အပြေးအလွှား သွားနေကြသည်။ ကိုယ်က သူတို့ကို မကြည့်ချင်။ မျက်စိ ရှုပ်သဖြင့် အဝေးသို့ ငေးနေလိုက်သည်။ ကြည့်လျှင်လည်း သင်တန်း တက်ရမည့် အခန်းထဲကိုပဲ ကြည့်သည်။ အခန်းထဲမှာ သူ ရောက်နေပြီလား။ မ ကို မျှော်ရင်း ကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို မတွေ့ရလျှင် တခြား လူတွေကို မြင်နေရခြင်းက စိတ်မောစရာ ကောင်းလှ၏။ စောစောက ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းခဲ့သော နှလုံးသားပင် အတန်ကြာ စောင့်သည့်တိုင် သူ့ကို မတွေ့တော့ မောသည်။

‘ဟော ကိုပုည’

သည်အသံကို ကြားကတည်းက မယဉ်ယဉ်မြင့်မှန်း သိသည်။ ယဉ်ယဉ်မြင့်က ကဗျာချစ်သူ။ သူသည် အကျွန်ုပ် မြန်မာစာ အသင်းက ကျင်းပခဲ့သော စာပေပြိုင်ပွဲတွင် ကဗျာ ပထမဆု၊ ဆောင်းပါး ပထမဆု နှင့် ဝတ္ထုတို ဒုတိယဆု ရပြီး ကတည်းက အကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ် ကလောင်အမည် မောင်ပုညကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ခေါ်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ခင်သည်။ အမှန်တော့ ယဉ်ယဉ်မြင့်သည် အကျွန်ုပ်နှင့် မတို့ အကြားက လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မ နှင့် သူနှင့်က အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

‘ဪ မယဉ်ယဉ်မြင့် တစ်ယောက်တည်းလား’

အကျွန်ုပ်၏ ကယောင်ကတမ်း အမေးက မယဉ်ယဉ်မြင့်ကို ရယ်စေသည်။

မယဉ်ယဉ်မြင့် ခစ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်သည်။

‘တစ်ယောက်တည်းပေါ့ရှင်၊ ဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့လေ၊ ကိုပုည တွေ့ချင်တဲ့ လူက ကျောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း သွားမှာ’

‘ဗျာ’

မယဉ်ယဉ်မြင့် ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို အကျွန်ုပ် နားလည်သလိုပင် အကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲမှာ ဘာရှိသည်ကိုလည်း သူက သိနေလေသည်။ အလွန် အလိုက်သိသော မိန်းကလေးပေပဲ။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ဒီကနေ့ သင်တန်း မတက်ဘူး၊ သူက တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကိုပဲ သွားတတ်တာ’

အကျွန်ုပ်က ရယ်ပြီး အရှက်ပြေ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဘာမှ မပြောလိုက်ပါ။ ပြောလိုက်လျှင် ပုတ်သင်ဥ ပေါ်တော့မည်။ ကိုယ့်ရင်

ထဲက အကြောင်းကို သူ နားလည်သည်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပေတော့မည်။ သင်တန်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသောကြောင့် အတန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြရာ မယဉ်ယဉ်မြင့်နှင့် လူချင်း ခွဲလိုက်ကြပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ သင်တန်းက လောဂျစ် သင်တန်း။ သင်ကြား ပြသသူက ဆရာ ဦးဖေအောင်။ တပည့်တို့၊ တပည့်တို့ဟု ခေါ်ကာ လောဂျစ် (ထိုစဉ်က တက္ကဗေဒ ခေါ်သည်။ ယခု ယုတ္တိဗေဒ) ကို သင်ပြနေသော ဆရာ ဦးဖေအောင်၏ အသံနှင့် ဟန်က ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှပါသည်။ လှုပ်ရှား ပျံ့လွင့်ခဲ့သော စောစောက စိတ်တွေသည် ဆရာ ဦးဖေအောင် သင်ပြလျက် ရှိသော လောဂျစ်ထဲသို့ ရောက်သွား လေသည်။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်အစဉ်ကို လောဂျစ်က စုစည်းပြီး ဆွဲဆောင် သွားနိုင်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

‘အခု တပည့်တို့ကို ဆရာ သင်ပြမှာက အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဆစ်ဒိုဂျစ်ဇင်းတွေ ဖြစ်တယ်၊ ဆစ်လိုဂျစ်ဇင်းဆိုတာကို မြန်မာလို ပြန်တော့ တြိယုတ္တိ ဆင်ခြေလို့ ပြန်ရတယ်၊ လူတွေ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပုံ ပုံသေနည်း တစ်ခုပေါ့ တပည့်တို့’

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် ဆရာ၏ စကား မဆုံးမိပင် အာရစ္စတိုတယ်ထံသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအမည်ကို ကြားရခြင်း၌ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် အလွန်အမင်း တက်ကြွကာ စူးစိုက်သော အာရုံ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း သတိ ပြုမိပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက် မိလေသည်။ တစ်တန်းလုံးက အကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။ အကျွန်ုပ်ကား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်ရွံ့စိတ် အလျှင်း မရှိတော့။ သိလိုသော စိတ်၏ ခေါ်ရာသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် ပါသွား လေတော့သည်။

‘ဆရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ’

‘အေး မေး တပည့် မေး၊ လောဂျစ်တို့ ဖီလိုဆိုဖီတို့ ဆိုတာ မေးခွန်း မေးနိုင်မှ ပိုပြီး သဘောပေါက်လွယ်တယ်၊ အားမနာနှင့် နော်၊ မေးသာ မေး’

ဆရာက သည်လို အားပေးလိုက်တော့ ဆရာကျေးဇူးကို တစ်သက် မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အာရစ္စတိုတယ် အကြောင်းကို သိချင်တာပါ ဆရာ’

သင်တန်းသား အားလုံးလည်း ငြိမ်သက် နေကြလေသည်။

အေး၊ တပည့်၊ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ။ သူ့ရဲ့ ယုတ္တိဗေဒကို သင်ကြားရမယ် ဆိုတော့ သူ့အကြောင်းကို သိသင့်တာပေါ့။ သူဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဆိုတာ သိထားမှ သူ့ပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို ပိုပြီး သိရတာပေါ့ တပည့်တို့’

ပြီးတော့ ဆရာက အာရစ္စတိုတယ်၏ အကြောင်းကို ရှင်းပြပါသည်။ ခရစ်တော် မပေါ်မီ အနှစ် လေးရာ လောက်တုန်းက အာရစ္စတိုတယ် အမည် ရှိသော ပညာရှင်ကြီး တစ်ပါးသည် ဂရိ ခေါ်သော ခေါ်မတိုင်း (ယောနက တိုင်း) တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေသည်။ သူသည် မက်ဆီဒိုးနီးယား ဘုရင် ဖိလစ်၏ သမားတော်ကြီး နီကိုမာကပ်၏ သား ဖြစ်လေသည်။ မဟာသွေး မဟာနွယ် ဖြစ်သည်။ ထူးမြတ်သော အတိဇာတ သာမျိုး ဖြစ်လေသည်။ အရွယ် ရောက်စ ကတည်းက ဆရာကြီး ပလေတိုး၏ ကမ္ဘာကျော် အကယ်ဒမီ ကျောင်းတော်ကြီး မှာ ပညာ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ကြီးသော် အလက်ဇန္ဒား ဘုရင်၏ စာသင်ဆရာ ဖြစ်လာသည်။

ပလေတိုး ကွယ်လွန်ချိန် အထိ ဆရာကြီး ပလေတိုး ထံတွင် အန္တေဝါသိက တပည့်အဖြစ် နေခဲ့သော်လည်း သူသည် အတွေးအမြင် အရာတွင် ဆရာနှင့် သဘောထပ်တူ မရှိသူ ဖြစ်သည်။ အာရစ္စတိုတယ်၏ လက်သုံးစကား တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုစကားမှာ ဆရာ ပလေတိုးကို ညွှန်းသော စကား ဖြစ်သည်။

‘ဆရာကြီး ပလေတိုးကို ကျွန်ုပ် အလွန် ချစ်ခင် လေးစားပါသည်။’

သို့သော် အကျွန်ုပ်သည် အမှန်တရား (သစ္စာ) ကိုမူကား ဆရာကြီးကို ချစ်သည်ထက် အဆ တစ်ရာ မက ပိုမို ချစ်မြတ်နိုးပါသည်’ တဲ့။

ဆရာ ဦးဖေအောင်သည် အာရစ္စတိုတယ် နှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ အကြောင်းများကို ထိုနေ့ သင်တန်းချိန် ကုန်ဆုံးသည်အထိ အကျယ် ရှင်းပြခဲ့လေသည်။ ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသော တက္ကသိုလ် ပညာရပ်များ၊ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ၊ ဆေးပညာ၊ နက္ခတ္တဗေဒ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီဝင်၊ ဒဿန၊ အနုပညာ အားလုံးတို့သည် ထိုပညာရှင် အာရစ္စတိုတယ် စတင် ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ပညာရပ်ချည်းသာ ဖြစ်ကြသည် ဟု ဆရာက နိဂုံးချုပ် ပြောဆိုသော အခါ အကျွန်ုပ် သည် အာရစ္စတိုတယ်ကို များစွာ အထင်ကြီးမိ သွားလေ တော့၏။

ပိုပြီး နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ အထင်ကြီးမိခြင်းမှာ အာရစ္စတိုတယ် သုခမိန်ကြီး၏ ဆရာကိုထက် ပို၍ ချစ်သည် ဆိုသော ‘သစ္စာချစ်စိတ်’ ပင်တည်း။

သင်တန်း ပြီးဆုံးလျှင် သူငယ်ချင်း တစ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အတူ သွားကြလေသည်။ ကိုတင်ဖေ၊ ကိုမြင့်စန်း၊ မယဉ်ယဉ်မြင့်၊ ကိုလှဖေမြင့်၊ ကိုမြတ်ဦး (အောင်မြင့်) တို့ ပါသည်။ မြန်မာစာ အသင်းက မိတ်ဆွေ တစ်စု။ စကားဝိုင်းတွင် သူတို့က ဆရာ ဦးဖေအောင်ကို ချီးမွမ်းသည့် စကားများ ပြော ကြ သည်။ မယဉ်ယဉ်မြင့်ကသာ အကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘ကျွန်မကတော့ ကိုပုညကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ရှင်၊ သူက မေးတတ်လို့သာ ဒီကနေ့ အာရစ္စတိုတယ် အကြောင်းကို ဒီလောက် သိရတာ’ ဟု ဆိုလေသည်။

စကားဝိုင်းထဲတွင် မ ပါစေချင်သော်လည်း သူ ပါမလာ၍ အနည်းငယ် စိတ် သွေ့ခြောက်သော်လည်း ယနေ့ အဖို့တော့ ဆရာထံမှ ရခဲ့သော ဘဝ လမ်းညွှန် စကား တစ်ခုကြောင့် စိတ်အစဉ် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းခဲ့ ပါသည်။

ဆရာကိုထက်ပင် ပို၍ ချစ်သော သစ္စာချစ်စိတ်၊ အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ထိုစိတ်ကို တစ်မျိုး နားလည် ခဲ့ရပါ ၏။ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အာရစ္စတိုတယ် ကဲ့သို့ပင် သစ္စာချစ်စိတ် အရာ၌ ထိုစိတ်ကို မိဘ ချစ်စိတ်ထက်ပင် ပို၍ တန်ဖိုး ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အာရစ္စတိုတယ် စကားအတိုင်း ဆိုလျှင် ‘အကျွန်ုပ်သည် မိဘ နှစ်ပါးကို အလွန်ပင် ချစ်ခင် လေးစားပါသည်။ သို့သော် မိဘကို ချစ်သည်ထက် အမှန် (သစ္စာ) တရားကို ချစ်သည့် စိတ် ကတော့ အဆ တစ်ရာ မကပင် ပို၍ များပြား လွန်ကဲ ပါသည်’ ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

တနင်္လာနေ့ နံနက်ပိုင်း သင်တန်းတွင်လည်း မကို ရှာကြည့်မိ၏။ မတွေ့။ သည်တော့ နေထိုင် မကောင်း လို့ များလားဟု သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ် တစ်ခု ပိုလာ သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မေးကြည့်သည်။ ငါ သူ့ ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ ငြင်းဖို့ အကြောင်း မရှိတော့။ ကိုယ့် စိတ်က အချိန်နာရီ ရှိသရွေ့ သူ့ငံပါးသို့သာ ရောက်နေပြီပဲ။ ဒါဆို ရှက်စရာလည်း မလိုတော့။ ကိုယ် သူ့ အပေါ်မှာ ထားသည့် စိတ်စေတနာကို သူ့အား သိစေအပ်ပြီပဲ။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဆရာမ ဒေါ်မြင့်သန်း၏ စိတ် ကြိုက် မြန်မာစာ သင်တန်း ဖြစ်သည်။ ဥမ္မာဒန္တီပျို့၊

ပြည်ထဲအရေး ဝမ်းရေးတို့ထက် လွမ်းရေး ခက်နေသော သိဝိဘုရင်၏ အဖြစ်သည် ကိုယ့်အတွက် ထွက်ပေါက် တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။ ရှင်ဘုရင် တန်ခိုးအချစ်အတွက် ရူးသေးသည်ပဲ၊ ငါလို ပုထုဇဉ်က အချစ်အတွက် ရူးလို့ ဘယ်သူလာပြီး အပြစ် တင်မည်လဲ။ စိတ်ကို လွှတ်ပစ် လိုက်ပါသည်။ မနက်ပိုင်း သင်တန်းမှာ ပေးခဲ့သော စာများကို ရုံးရောက်တော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး တစ်စောင် ထပ်ကူးလိုက်ပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့က လောဂျစ်တွေကိုလည်း ကူးလိုက်ပါသည်။ သူ့အတွက် အကျွန်ုပ်သည် အားကိုးစရာ ဆိုသည်ကို သူ့အား သိစေတော့မည်။

ညနေ သင်တန်း မစမီ စောစောစီးစီး မ ကျောင်းကို ရောက်နေလေသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ရုံးဆင်းပြီး နောက် သူငယ်ချင်း တင်ဖေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျောင်းသို့ လာခဲ့သည်။

သူက ကိုယ့်ထက်ပင် စော၍ ကျောင်း ပေါ် မှာ ရောက်နှင့်သည်။ ကျန်သော သူငယ်ချင်းများပင် မရောက်သေး။ မယဉ်ယဉ်မြင့်လည်း မရောက်သေး။

‘ဪ မ ရောက် နေ ပြီ လား၊ မနေ့ကလည်း ကျောင်း မတက်ဘူး၊ ဒီမနက်လည်း ကျောင်း မတက်ဘူး နော်၊ မနေ့ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားလို့ ထားပါ တော့၊ မနက်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းလို့လား’

မ က ပြုံးသည်။ လှလိုက်သည့် အပြုံး။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်တုန်းက အိပ်ရာထ နောက် ကျ သွားတယ်၊ မနေ့ညက ကယ်ရီးဆင်းဂင်း လိုက်သွား မိလို့၊ ဒါနှင့် မနေ့က မ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားတယ် ဆိုတာ ကိုဆန်းလွင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ’

‘မေးစရာ လို့ သေး လား မ ရယ်၊ သိတယ် ဆို ကတည်းက စုံစမ်း မေးမြန်းထားလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟင် ကိုဆန်းလွင်က မ အကြောင်းကို စုံစမ်း တယ်’

‘ဪ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေကို စုံစမ်း တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ လို့ မေးတာပါ။ မယဉ်ယဉ်မြင့်က မ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားတယ်လို့ ပြောလို့ သိတာ၊ ဒီမနက်လည်း ကျောင်း မတက်တော့ ...’

အကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ် ဝင် လာ ခဲ့ အကြောင်းကို ဖွင့်ပြော လိုက်ရမည်ကို ရှက်သလိုလို ဖြစ်နေသဖြင့် စကားကို ရပ်လိုက်မိသည်။

‘ကျောင်း မတက်တော့ ကိုဆန်းလွင်က ယဉ်ယဉ် မြင့်ကို မေးပြန်ရောလား’

‘မမေးပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်း ရှိမှာပဲ လို့ တွေးပြီး ပူတဲ့ စိတ်ကလေးနှင့်ပဲ နေလိုက်ပါတယ်’

မ က နှစ်ခြိုက်စွာ တစ်ချက် ပြုံး ပြန် သည်။ သူ့ အပြုံးသည် အကျွန်ုပ်၏ ဘဝင်ကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်သည် အမှန်။

‘ကိုဆန်းလွင် မ အတွက် စိုးရိမ်တာ မကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ဩတ် ဒါနှင့် ဒီည သင်တန်း ပြီးရင် ကို ဆန်းလွင် မှတ်စု စာအုပ်တွေ မကို ခဏ ငှားလိုက်နော်၊ မပြန်ကူးချင်လို့’

‘မငှားဘူး၊ ကူးလည်း ပြန်ကူး မနေနှင့်၊ ရော ဒီမှာ မ အတွက် မနေနိုင်တဲ့ လူက ကူးထားတာ၊ ကူးပြီး သားပဲ၊ ယူသွားတော့’

‘ဟင် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရှင်’

မ က အကျွန်ုပ် ကူးပေးထားသော စာရွက်လွတ် များကို လှမ်းယူရင်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

‘သင်တန်း တက်ဖို့ နာရီဝက်တောင် လိုသေး တယ်၊ မ က ကိုဆန်းလွင်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနှင့် လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါရစေရှင်’

‘လက်ဖက်ရည် သောက်ရဖို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ကူး ပေး ခဲ့တာပါနော်’

‘မ သဘောပေါက် ပါတယ် ရှင်၊ လာပါ’

မေတ္တာ၏ အလျား အနံ့မဲ့၊ ခြပ်မဲ့ ဝိညာဉ်သည် အသွားအပြန် တည့်သည့် ကူးယှက်ခြင်း သဘောကို အကျွန်ုပ်၏ ဘဝဝယ် ပထမဆုံး ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်က နီးနီး ကပ်ကပ် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုပြီး လက် ဖက် ရည် သောက်နေစဉ် တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးထဲဝယ် တစ် ယောက်၏ သို့သိပ် ငှက်ကွယ်ထားဆဲ ဖြစ်သော မေတ္တာ နှင့် သစ္စာကို ရှာဖွေ ခဲ့ကြလေသည်။

ညပိုင်း သင်တန်း ပြီးသောအခါ မတစ်ယောက် တည်း ၅၂ လမ်း လမ်းတိုကလေးမှ အနော်ရထာ လမ်းမ ကြီး ဘက်သို့ ထွက်လျှောက် သွားသည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ အကျွန်ုပ်သည် မ နောက်သို့ လိုက်သွားလေ သည်။ လမ်းထိပ် မရောက်မီပင် မ ကို မိလေသည်။

‘မ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်အထိ ပြန်ရမှာလဲ’
‘ဪ ကိုဆန်းလွင်၊ မ က ဒီနားတင်ပါ၊ ဗိုလ်

အောင်ကျော်လမ်း အထိပ်

‘ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်က သိမ်ကြီးဈေး အထိ လျှောက်ရမှာ၊ မကို အိမ်ထိ လိုက် ပို့ မယ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်တုန်းက ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး မပြောဖြစ်လိုက်တဲ့ စကားလည်း ပြောရင်း’

နှစ်ဦး အတူ မီးရောင် ရိပ်များကို ဖြတ်လျှောက် ခဲ့ကြသည်။ ဒီဇင်ဘာ ညဦးဦးပိုင်းသည် အေးမြပါသည်။

‘ဘာ စကားများ ပြောစရာ ကျန်လို့လဲ ဟင် ကိုဆန်းလွင်၊ ပြောချင်တာ ပြောလို့ ရပါတယ် ရှင်’

မ အသံကလည်း အေးမြပြီး ချိုပါသည်။

‘ပြောစရာက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မ က ခရစ်ယာန်မို့ မ ဆီက အကူအညီ တစ်ခု တောင်းမလို့’

‘ ရှင် ’

မ မျက်လုံးကလေးများပင် ပြူးကျယ်ကာ အံ့ဩ ခြင်းများကို ဖော်ပြကြသည်။

‘မ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ရ ခက်သွားပြီလား’

ဤမေးခွန်းကို တော်တော်ကြာ မဖြေဘဲ မ နှုတ် ပိတ်၍ နေလေသည်။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းကိုပင် မ က ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သော မ ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းခနဲ တောက်ပ လင်းလက် သွားသည်ကို လမ်းမီးရောင်တွင် မြင်လိုက် ရပါသည်။

‘ကိုဆန်းလွင် မ ဆီက လိုချင်တဲ့ အကူအညီနှင့် မ ခရစ်ယာန် ဖြစ်တာနှင့် ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်သလဲ လို့ မ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး’

မ ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် စူးစမ်းသော သဘော များ ပါသည်ကိုလည်း အထင်းသား မြင်ရပါသည်။

‘မ ကူညီစေချင်တာနှင့် မ ခရစ်ယာန် ဖြစ်တာနှင့် သိမ် ဆက်စပ်ပါတယ် မ၊ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အကူအညီမျိုး လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မတို့ သမ္မာကျမ်းစာ တစ်အုပ်လောက် ရှိရင်ပေါ့လေ၊ ငှားပါလို့ ပြောမလို့’

‘ရှိပါတယ် ကိုဆန်းလွင်၊ မနက်ဖြန် မ ယူခဲ့ပါ့မယ်’

မ သည် ချက်ချင်း ကတိပြုပြီးနောက် ဗိုလ်အောင် ကျော်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသဖြင့်

‘ကဲ မ သွားမယ် နော်၊ ကောင်းသော ညဦးပါ ရှင်’ ဟု အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာ သွားလေသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုဖို့ စိတ်ကူး ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ ဝှဒ်နိုက်’ ဟု ဆိုကာ လူချင်း ခွဲခဲ့ ပါလေ၏။

နောက်နေ့ နံနက် သင်တန်းတွင် လူချင်း တွေ့ဆုံ ပြီး စကားပြောဖို့ပင် အချိန် မရလိုက်။ မ က စက္ကူဖြင့် ထုပ်၍ယူလာသော သမ္မာကျမ်း တစ်စောင်ကို အကျွန်ုပ် လက်ထဲထည့်ပြီး သင်တန်း တက်သွားလေသည်။ မ ၏ ထူးခြားချက်မှာ သူတစ်ပါး ကိစ္စကို မစူးစမ်းခြင်း ဖြစ် သည်။ သမ္မာကျမ်းကို ဘာလုပ်ဖို့ ဖတ်တာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ညာလဲ ဘာဆိုဘာမှ မမေး။ ဤအရေးသည် အကျွန်ုပ် အရေးသာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် မဆိုင်၊ သူ့ပယောဂ မပါ သလိုသာ နေလေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းစာက တစ်ဖက်၊ ရုံးအလုပ် က တစ်ဖက်၊ သည်အထဲ နကရဖ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ထဲ မိမိက ပါဝင်နေရုံမျှမက ထိုသမဂ္ဂ၏ အတွင်းရေးမှူး ပင် ဖြစ်လျက် နေပေရာ အလွန် အလုပ်များလျက် ရှိ လေသည်။ ဤအချိန်တွင် တည်မြဲနှင့် သန့်ရှင်း ဖဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲ ဂယက်သည် အလုပ်သမား လောကသို့ ဝင်ရောက် မွေ့နှောက်လျက်ရှိရာ အကျွန်ုပ်မှာ အခြား အလုပ်သမား သမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်များနှင့် အတူ မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ် ဒေသသို့ စည်းရုံးရေးအတွက် ခရီး ထွက်ရ ပြန်လေသည်။

ခရီးထွက်စဉ် သင်္ဘောပေါ်တွင် စာဖတ်ဖို့ အချိန် ရမည် ဖြစ်ရာ မ ထံမှ ငှားယူထားသော သမ္မာကျမ်းကို အကျွန်ုပ်သည် ထိုခရီးစဉ်တွင် တစ်ပါတည်း ယူသွား လေတော့သည်။ မ နှင့် အကျွန်ုပ် ဝေးကွာသွားသော ကာလသည်လည်း တစ်လခန့်ပင် ကြာမြင့် သွားလေ သည်။ ခရီး မထွက်မီ နိုင်ငံရေး ဂယက်ထဲ မိမိ မျောပါ နေစဉ် တိုတောင်းသော အချိန်ကာလ အတွင်း မ ကို အကျွန်ုပ်သည် အတိအလင်းပင် ချစ်ရေး ဆိုခဲ့သေးသည်။ မ ကတော့ လိမ္မာသည်။

‘မ ကိုဆန်းလွင်ထက် အသက်လည်း ကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ မ က မိခင်အို မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကျွေး ပြုစု နေရတယ်၊ မ တို့မှာက မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုရယ်၊ မောင် တစ်ယောက် ရှိလည်း အားမကိုးရဘူး၊ သူက တသီးတခြား သူ့ဘာသာ နေတယ်၊ ဒါတွေကို ကိုဆန်း လွင် သိပြီးပလား’

‘ဒါတွေကို ကျွန်တော် သိဖို့ လိုသလား မ ရယ်’
‘အို မကို ချစ်ရေးဆိုတဲ့ ကိုဆန်းလွင် မ အကြောင်း အကုန် သိသင့်တာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိသင့်ပါတယ်၊ သိရမယ်လို့တော့ မ မဆိုပါနှင့် နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒါတွေကို တွက်စစ်နေတာက ရှုံးမလား၊ မြတ်မလားလို့ တွက်နေတာနှင့် တူတယ်။ အချစ်ကို သင်္ချာ တစ်ပုဒ်လို တွက်ပြီး အမြောက် အစား အပေါင်း အနုတ်တွေ ထည့်ရင် အဲဒါ အချစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ရောင်းကုန် ဖြစ်သွားပြီပဲ မ ရယ်’

‘အင်း ကိုဆန်းလွင်က သိပ်ပြီး အတွေးအခေါ် ဆန်တာပဲ နော်၊ ဒီလောက်တောင်လည်း စိတ်ကူး မယဉ်ပါနှင့်လား ကိုဆန်းလွင်ရယ်၊ ကိုဆန်းလွင်နှင့် နှိုင်းစာရင် မက လူတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုဆန်းလွင်’

‘မ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေက ဘယ်လို ယောက်ျားတွေလဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် တူသလား မ’

‘ကိုဆန်းလွင်နှင့် မတူပါဘူး၊ သူတို့ကလည်း တစ်မျိုးစီပဲပေါ့ ရှင်၊ တချို့က မ ရဲ့ စံပယ်တင်မဲ့ကို ချစ်တယ်၊ တချို့က မ ရဲ့ အလှကို ချစ်တယ်၊ တချို့က မ ရဲ့ လိမ္မာ ပါးနပ်မှုကို ချစ်တယ်၊ တချို့က မ ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ချစ်တယ်၊ အမျိုးမျိုးပေါ့ရှင်၊ ဒါဖြင့် အဲဒါတွေကိုပဲ ရှင်တို့ ရရင် ကျေနပ်မလား မေးတော့ သူတို့ ပြောတာနှင့် သူတို့ လိုချင်တာဟာ တခြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့ ကိုဆန်းလွင်ကတော့ မ ဆီက ဘာကို လိုချင်တာလဲ’

အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို မေးသည့် အမေး ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို ကြားရတော့ မ ပင် အံ့အား သင့်သွားလေသည်။

‘အချစ်ဟာ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး မ၊ အချစ် ဆိုတာ ပေးချင်တာပါ။ မ ကို ချစ်တယ် ဆိုတာ မ ဘဝ လှပ စေချင်တာပါ’

‘အင်းလေ ကိုဆန်းလွင်က အတွေးအခေါ် ဆန်တယ်၊ စကားလည်း တတ်တယ်၊ ကိုဆန်းလွင်ကို နားလည်အောင် လုပ်ဖို့တော့ လိုဦးမယ်၊ ထားပါတော့၊ မ ကိုဆန်းလွင်ကို လိုချင်တဲ့ အဖြေ (Positive Answer) တစ်ခု ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ အောက်မေ့ပါတယ်။ ဘယ်တော့လောက်မှ ပေးနိုင်မယ် ဆိုတာကိုတော့ မ မပြောနိုင်သေးပါဘူး ရှင်’

‘ဒီအတွက်တော့ မ စိတ် အပင်ပန်း မခံပါနှင့်နော်၊ အ ချစ် ဟာ လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ မ ကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ၊ မ ဆီက ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ဘူး၊ အချစ်ကို သစ္စာ တရား တစ်ခုလိုပဲ ကျွန်တော် သဘော ထားပါတယ်’

မသည် အကျွန်ုပ် ပြောလိုက်သည့် စကားကို နားလည်ဖို့ အတွက် အတန်ကြာ ကြိုးစားနေပုံ ပေါ်သည်။ ပြီးမှ မသိမသာ ချသော သက်ပြင်းနှင့် အတူ ဆိုသည်။

‘ကိုဆန်းလွင်ကို မ တစ်ခုတော့ တောင်းပန်တဲ့ သဘောနှင့် ပြောချင်ပါတယ်ရှင်’

‘မ ကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားဖြတ်ပြီး တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ’

‘ဘာများလဲ ရှင်’

‘ဘာလဲ ဆိုတော့ ဘယ်လို အခြေအနေ၊ ဘယ်လို အချိန်အခါမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မ အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့ စကား မပြောပါနှင့်ဗျာ၊ မ အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်က မ ထက် အသက်လည်း ငယ်တယ်၊ ပြီးတော့ တောင်းပန်ရတယ် ဆိုတာကလည်း ဗွေယူတာတို့၊ ခွင့်မလွှတ်တာတို့ ရှိတဲ့ အခါမျိုး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က မကျေနပ် ဖြစ်မှာကို စိုးတဲ့ အခါမျိုးမှသာ သုံးနှုန်းရတဲ့ လောကဝတ် စကားပါ မ၊ ကျွန်တော်နှင့် မ ကြားမှာ အဲဒီ အခြေအနေမျိုးမှ မရှိတာ၊ ကျွန်တော်နှင့် မတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ လွတ်လပ်တဲ့ သဘော အမြဲ ရှိနေ စေချင်တယ်၊ မကျေနပ် ဖြစ်မှာ စိုးရိမ် နေရတာဟာ စိတ်မချရသူချင်း၊ ရန်လိုသူချင်းမှာ သာ ရှိတဲ့ ဆက်ဆံရေး သဘောပဲ၊ အချစ်မှာ ရယူခြင်း၊ မျှော်လင့် တောင့်တခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း ဆိုတာတွေ ကင်းသလို အာဃာတလည်း ကင်းတယ်၊ အချစ်ဟာ မေတ္တာကို အရင်းခံတဲ့ စေတနာ တစ်မျိုးပါ၊ ပေးလိုခြင်း တစ်ခုရယ်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းရယ်ပါ ဗျာ’

မသည် ပိုပြီး စိတ်မော သွားသလို ပင့်သက် ရှုလိုက်သည်ကို အကျွန်ုပ် သတိထားမိ လိုက်ပါသည်။

‘ထားပါတော့လေ၊ မ ပြောချင်တာက မ လေ ကိုဆန်းလွင်ကို နားလည်ဖို့ အတွက် အချိန် တော်တော် ယူရလိမ့်မယ်’

‘ယူပေါ့၊ အချိန်ဟာ တန်ဖိုးတွေကို အဆုံးအဖြတ် ပေးတဲ့ စံတစ်မျိုးပါ၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အချိန်ရဲ့ သဘောကတော့ လွန်သွားရင်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ လိုနေရင်လည်း အကျိုးမထင် ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါလည်း သဘာဝ တစ်ခုပါ မ ရယ်’

‘ဘာကို ဆိုတာလဲ ဟင်’

‘ဒီလိုလေ ပဲကြီးရေစိမ် အချိန်တန်ပွ ဆိုတဲ့ စကား

ရှိတယ်။ သဘာဝမှာ သီးချိန်တန် သီး ပွင့်ချိန်တန် ပွင့် ဆိုတဲ့ တရား နိယာမ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အချိန်တန်မှ ဆိုတာ ကာလရဲ့ ကန့်သတ်ချက် တစ်ခုလို့ ပြောတာပါ။ အချိန် မတန်ဘဲ လုပ်တာလည်း မှားတယ်။ အချိန်လွန်မှ လုပ်တာလည်း မှားတာပဲ။ အဖြစ်အပျက်တိုင်းမှာ သင့် တော်တဲ့ အချိန် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အချိန် ဆိုတာ ရှိစမြဲပါ။ အဲဒါကို ပြောတာပါ။

‘အင်း နော်၊ ကိုဆန်းလွင် ပြောတော့ မ သဘော ပေါက်ပါတယ်။ မ က ကိုဆန်းလွင်လို့ မပြောတတ်လို့၊ မ ဆိုလိုတာလည်း ဒီသဘောပါပဲ။ မ အဖြေ ပေးသင့်တဲ့ အချိန်ဟာ ဘယ်အချိန် ဖြစ်မလဲ ဆိုတာ မ အနေနှင့် ကြိုမသိနိုင်လို့ ကြိုပြီး အသိပေးတဲ့ သဘော ပြောတာပါ။’

‘ဒါတောင် တကယ်ဆို ပြောစရာမှ မလိုတာ’

‘မလိုဘူးလား ကိုဆန်းလွင်’

‘မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မ ဘယ်အချိန် မှာ ကျွန်တော့်ကို အဖြေ ပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်း ဆိုလို့လား။ မတောင်းဆိုဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ် အချိန် ကျမှ အဖြေ ပေးပေး အပြစ်တင်မှာလည်း မဟုတ်တော့ ဒီစကားကို မ မပြောလည်း ရပါတယ်။ အချစ်ဟာ လွတ်လပ်ခြင်း တစ်မျိုးပါ။ မ၊ ကျွန်တော် မ ကို ချစ်ရေး ဆိုတာ အချစ်နှင့် နောင်ဖွဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မ ကို ကျွန်တော် ချည်ဖို့ မကြိုးစားဘူး။ ဒါကိုတော့ မ သဘော ပေါက်ပါဗျာ’

မသည် ပို၍ လေးလံသော သက်ပြင်းကို ချပြန် သည်။

‘မ ခဏ ခဏ သက်ပြင်း ချတယ်။ ဘာလဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် မ စိတ်ညစ် နေပြီလား။’

‘ဟင့်အင်၊ မ စိတ် မညစ်ပါဘူး။ ကိုဆန်းလွင် ပြောတဲ့ စကားတွေကို တစ်ချက် တစ်ချက် မ လိုက်လို့ မမိသလို ဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ပါ။ ကိုဆန်းလွင်ဟာ တကယ် ကို အတွေးအခေါ် ဆန်လွန်းပါတယ်။ မ စကား ပြော မယ် လုပ်တိုင်း စကားလုံး ရွေးနေရပြီ။’

အကျွန်ုပ် ရယ်လိုက်ပါသည်။ မလည်း ရော၍ ရယ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာလည်း မသည် ဘာကြောင့် အကျွန်ုပ် သူထံမှ သမ္မာ ကျမ်းစာအုပ်ကို ငှားသလဲ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို အကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားလို့လားဟု တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့ပါ။

သင်္ဘောပေါ် ရောက်တော့ စိတ်က လွမ်းတတ် လာသည်။ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော

အခါ တပြင် တပြန့် အပြောကျယ်စွာ ဂယက်လှိုင်း ကြွ များ လှုပ်ခတ်နေသော ရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လည်း အချစ်လှိုင်းများ ပုတ်ခတ် လာလေသည်။

သည်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ဖို့ ပထမ ကြိုးစားရသည်။ ငါ ဘာကို လွမ်းတာလဲ။ လွမ်းတယ် ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဒဿနဆန်သော အမေးများကို အကျွန်ုပ် မေးကြည့်သည်။ အဖြေကိုလည်း ရှာဖွေသည်။

လွမ်းတယ် ဆိုတာ လိုချင် တပ်မက်တာကို မရလို့ ဝမ်းနည်းခြင်း တစ်မျိုးပဲ။ မနှင့် နီးနီးစပ်စပ် ရှိနေစဉ် ကတော့ သူထံက ဘာကိုမျှ မမျှော်လင့်၊ ဘာကိုမှလည်း မလိုချင်ဟု မိမိ ထင်ခဲ့သည်။ ယခုလို ကွာလွမ်းသွားသော အခါမှာတော့ တောင့်တသည့် စိတ်၊ သူနှင့် နီးစပ်စွာ မခွဲမခွာ နေချင်သော စိတ်တွေက ပြင်းပြသော ဝေဒနာ ကို ယူဆောင် လာကြသည်။ ဝေဒနာသည် အမှန်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်သော ရောဂါ တစ်မျိုးပင် ဖြစ် သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှာမတာ စစ်ကြည့်သည်။ မိမိသည် ကိုယ့်ရောဂါကို ကိုယ်ရှာနေမိသူ ပါတကား။ သူကတော့ ကိုယ့်စိတ်မှာ ဘယ်လို ခံစား နေရပြီ ဆို သည်ကို သိချင်မှလည်း သိမည်။ မိမိမှာသာ မနေသာ အောင် လွမ်းနေရလေသည်။

မဖြစ်စဖူး အဖြစ်ထူးစွာ ရင်ထဲက ပူဆာ လောင် ကျွမ်းမှုကို မြင်နေရသော ဧရာဝတီ မြစ် ရေ များ ဖြင့် လောင်းချလည်း အေးပဲ အေးပါ့မလား။ ပထမတော့ မ ဆီကို လွမ်းသည့် အကြောင်း စာရေးဖို့ စဉ်းစားသေး သည်။ သို့သော် လွတ်သွားသော သတိသည် ကံအား လျော်စွာ ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိ လာလေသည်။ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ သူ့ဆီက ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူးလို့ ပြောပြီး ပြီပဲ။ မိမိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လည် လှည့်ဖျား နေသူလား။ သည်လိုလည်း မဟုတ်။ အသိကတော့ အချစ်မှာ သစ္စာကို ရှာချင်သလို ဘဝမှာလည်း သစ္စာကို ရှာလိုသော ဆန္ဒ အကျွန်ုပ်မှာ အမှန်ပင် ရှိပါသည်။

နောက်တော့ အဖြေ ရသည်။ လွမ်းသည့် သဘော သည် စိတ်မှာ အလုပ်ပေး တရား မရှိသူတွေမှာသာ ပေါ်တတ်သည့် တရားမျိုး ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ကို အနား မရအောင် အလုပ် ပေးထားလျှင် လွမ်းဖို့လည်း အချိန် ရမည် မဟုတ်။ အချိန်ကာလ တို့သည်လည်း အကျိုး မဲ့စွာ အဓိပ္ပာယ် မဲ့စွာ ကုန်ဆုံးသွားမည် မဟုတ်။ မိမိမှာ ယခုအခါ အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် အနားမရ ဖြစ်၍ မ ထံက သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကို ယူထားပြီး နှစ်လကျော် သုံးလ

ကြာမြင့်သည့် တိုင်အောင် မဖတ်ဖြစ်ခဲ့။ ယခုမှ ဤ စာအုပ်ကို ဖတ်ရပေမည်။

အကျွန်ုပ်သည် မ ထံမှ ငှားယူထားသော သမ္မာ ကျမ်း စာအုပ်ကို သင်္ဘောပေါ်တွင် စတင် ဖတ်ရှုခဲ့လေ သည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများ ကြားတွင် မျောပါရင်း ရုန်းကန်ရင်းလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး သည့် အခါတိုင်း ဖတ်ခဲ့လေသည်။ ခြောက်လခန့် ကြာ မှပင် ထိုကျမ်း တစ်အုပ်လုံး ပြီးဆုံးသည် အထိ ဖတ်မိ လေတော့သည်။

ဖတ်ပြီးပြီးချင်း အချိန် ကြာညောင်းစွာ ငှားရမ်း ထားသော ထိုကျမ်းကို မ လက်သို့ ပြန်အပ် လိုက်ပါ သည်။ ထိုနေ့သည် စနေနေ့ ဖြစ်သည်။ ညပိုင်း ကျောင်း က အပြန် မ ကို ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းသို့ လိုက်ပို့ ရင်း အကျွန်ုပ်က မေတ္တာရပ်ခံ လိုက်သည်။

‘မ မနက်ဖြန် ချားချ် သွားဦးမှာလား’

‘မ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သွားပါတယ် ကိုဆန်းလွင်’

‘ဒါဆို မတို့ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကို ကျွန်တော် လည်း လိုက်ချင်တယ်၊ ရမလား’

‘ရပါတယ် ရှင်၊ ကိုဆန်းလွင် သဘောပါ’

မ ဆီက ဘာလုပ်ဖို့ ချားချ်ကို လိုက်ချင်တာလဲ ဟု အမေး စကား လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော အကျွန်ုပ်၏ အထင် မှားလေသည်။ မ က ဘာမှ မမေး။ အကျွန်ုပ်က မေးရလေသည်။

‘ဒါဆို မနက်ကျရင် ကျွန်တော် ဘယ်ကို လာရ မှာလဲ၊ မ တို့ ချားချ်က ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်အချိန် ဝတ်ပြု ကြမှာလဲ’

‘ဒီလို လုပ်ပါလား ကိုဆန်းလွင်၊ ကိုဆန်းလွင် ဗိုလ်တထောင် စီအိုဒီကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ စီအိုဒီဝင်းဆားက ဝင်လာရင် အတွင်းဘက် ရောက်တော့ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း တစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ စိန့် ဘားနဘာဒ် ချားချ်ပဲ၊ မ စောင့်နေမယ်လေ၊ လာတတ် တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီလောက်ဆို လာတတ်ပါပြီ၊ မလာတတ်လည်း ဆိုက်ကားဆရာကို ပို့ခိုင်းမယ်၊ ဘယ်အချိန် အရောက် လာမှာလဲ’

‘ဆားဖစ် (ဝတ်ပြုပွဲ) က ရှစ်နာရီ စမယ် ဆိုတော့ ကိုဆန်းလွင် ရှစ်နာရီ မတိုးခင် အရောက်လာရင် ရပါ တယ်၊ မ က ခုနစ်နာရီ မခွဲခင် အရောက် သွားမယ်၊ မာမိလည်း လိုက်မယ်ဆိုတော့ မာမိနှင့်လည်း ကိုဆန်း

လွင် တွေ့ရတာပေါ့’

ထိုညည့် လူချင်းခွဲပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် အကျွန်ုပ် ပြောသမျှကို သူက ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက် လဲ တစ်ခွန်း မမေး။ အသင့် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် သာ အကျွန်ုပ် ဖြစ်လိုသည်ကို ဖြည့်ဆည်း ပေးသည့် သဘော ပြောသည်။ လှုပ်ရှားနေသော အကျွန်ုပ်၏ စိတ် နှင့် နှိုင်းစာလျှင် မ စိတ်က အများကြီး ပိုပြီး တည်ငြိမ် သည်ဟု ထင်ပါသည်။

အကျွန်ုပ် စိန့်ဘားနဘာဒ် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းသို့ ဆိုက်ကားဖြင့် သွားလေသည်။ အကျွန်ုပ် ကျောင်းဝသို့ ရောက်တော့ မတို့ သားအမိက ကြိုနှင့်သည်။ မ က သူ့ မိတ်ဆွေကို သူ့မိခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မ မိခင်က လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ’ ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောသည်။ မ မိခင်သည် အင်္ဂလိပ် စကားကို အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီး တစ်ဦးလိုပင် ပြောနိုင် ပါကလား။

ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထဲ ရောက်တော့ ခုံတန်းရှည် များပေါ်တွင် အမျိုးသားများက တစ်ဖက်၊ အမျိုးသမီး များက တစ်ဖက် ထိုင်ကြရသည်။ ဘာမှန်းတော့ မသိ။ အကျွန်ုပ်လည်း သူများ ရပ်လျှင် ရပ်သည်။ သူများ ဒူး ထောက်လျှင် ဒူး ထောက်သည်။ သူများ ထိုင်တော့လည်း ထိုင်လိုက်သည်။ ဓမ္မသီချင်း ဆိုစဉ် ကိုယ်ကလည်း ပါးစပ် လှုပ်ပြီး နေလိုက်သည်။ သို့သော် မတို့က ရှေ့ ဘက်ရှိ ပလ္လင် စင်မြင့်ကလေး ရှိရာ (အော်လတာ) ၌ ဒူးထောက်ပြီး ပေါင်မုန့်ကလေးနှင့် ငွေဖလားကြီးဖြင့် တရားဟောဆရာက တိုက်သော ဝိုင်ချိုချိုကို သောက်သုံး ကြသည့် အခါ အကျွန်ုပ်သည် နေရာမှာပင် ထိုင်နေရစ် ခဲ့လေသည်။ မ က ထိုင်နေဖို့ မသိမသာ လက်ရိပ် ပြခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချားချ်က အပြန်တွင် မ၏ မိခင်ကို အိမ်တွင် ပြန် ထားခဲ့ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်မှာ တစ်ခုခု စားမည်၊ ပြီးတော့ အကျွန်ုပ်က စကားပြော ရအောင် တစ်နေရာရာ သွားမည်ဆို၍ မ လည်း လိုက်ခဲ့လေသည်။

ဟိုတယ် ဒီစီတီမှာ ဒံပေါက်ထမင်း စားကြပြီး နောက် ဗိုလ်ချုပ် ပန်းခြံသို့ သွားခဲ့ကြလေသည်။ ဗိုလ် ချုပ် ပန်းခြံ ဖွင့်စ အခါ ဖြစ်၍ သာယာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

ပန်းခြံထဲရောက်တော့ ခုံတန်းရှည် တစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ အင်္ဂတေဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး တာရာခိုခင်းထား

သော အင်္ဂါတေ ခုတန်းရှည်က လှပပြီး အေးမြ နေလေသည်။

‘မကို မေးရဦးမယ်၊ ဒီကနေ့ ကျွန်တော် ချားချိုကို လိုက်လာတာကို မ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ထင်လဲဟင်’

မ က အကျွန်ုပ်ကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ဖြေလေသည်။

‘မ ပြောထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကိုဆန်းလွင် မှတ်မိမှာပါ။ မ ကိုဆန်းလွင်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ အချိန် ယူရလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်ဟာ တော်တော် မျက်စိ ရှုပ်လောက်အောင် အကွေ့အကောက် များနေတယ်နော် မ’

‘မ ဒီလို မထင်ရဲပါဘူး ရှင်၊ ကိုဆန်းလွင်ဟာ မတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ တစ်ဘာသာ ဆိုတာတော့ မ အကဲခတ်မိပါတယ်၊ မ ပါးစပ်က တိတိကျကျ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုဖို့တော့ မတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မ ရင်ထဲကတော့ ကိုဆန်းလွင်ဟာ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောတတ်တဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေတယ်၊ စူးစမ်းနေတယ် လို့တော့ အကဲခတ်မိပါတယ်’

‘မှန်လိုက်တာ မရယ်၊ သိပ် မှန်တာပေါ့၊ ဒီလောကမှာ ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး နားလည်သူဟာ မပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ မ ဖြစ်ပါစေလို့လည်း ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ’

‘မ ကြိုးစား နေပါတယ်ရှင်၊ ကိုဆန်းလွင်ကို မ နားလည်ချင်ပါတယ်၊ ဒါတော့ ကိုဆန်းလွင် သိပါ’

‘ကျွန်တော်လည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မကို နားလည်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ့်သူပါပဲ မ ရယ်၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော် မဆီက ငှားခဲ့တဲ့ သမ္မာကျမ်းကို ဖတ်တာ ခြောက်လ ကျော်တောင် ကြာတယ်’

‘ကိုဆန်းလွင်က အသေးစိတ် ဖတ်နေလို့ ကြာတာ ဖြစ်မှာပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မ၊ အသေးစိတ် ဖတ်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ အသေးစိတ် မှတ်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ သဘောပေါက်ပြီး နားလည်အောင် ကြိုးစားရတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သမ္မာကျမ်း မြန်မာပြန်မှာ ဆရာယုဒသန် အသုံးပြုတဲ့ မြန်မာစာ အရေးအသားကလည်း ရှေးဟန်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ လည်သွားတယ်၊ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်း တွေကလည်း ဒီခေတ်နှင့်တော့ မတူဘူး’

ဟုတ်လား’

မသည် အတန်ကြာ စဉ်းစား ချိန်ဆနေပုံ ရသည်။ ပြီးမှ မေးလေသည်။

‘သမ္မာကျမ်း စာအုပ်ကို ဖတ်တော့ ကိုဆန်းလွင် ဘာတွေကို နားလည် သဘောပေါက်လာလဲ ဟင်’

‘ကျွန်တော်က အဲဒီ အကြောင်းတွေကို မ နှင့် ဆွေးနွေးချင်လို့ ခေါ်လာတာ၊ မ မေးတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိတာတွေကို သဘော ပေါက်တာတွေကို ပထမ ပြောမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါရှင်’

‘ပြောတဲ့အခါ မကလည်း ဆွေးနွေးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မ ဉာဏ်မိသလောက် ဆိုရင်တော့ ဆွေးနွေးပါမယ်’

‘ပထမအချက် ပြောရရင် သမ္မာကျမ်းစာမှာ စာအုပ် ၁၀၀ (စာစောင်) ပေါင်း ၆၆ စောင် ပါတယ်၊ အပိုင်း နှစ်ပိုင်း ခွဲပြီး မြန်မာပြန်မှာတော့ ဓမ္မဟောင်း ကျမ်းစာ ဓမ္မသစ် ကျမ်းစာ ဆိုပြီး ပြထားပါတယ်၊ တချို့ ပညာရှင်တွေကတော့ ဒီလို မခေါ်ဘူး၊ ဟီးဘရူး ကျမ်းစာ အနေနှင့် မှတ်တမ်းတင်တဲ့ အပိုင်းနှင့် ဂရိကျမ်းစာ အနေနှင့် မှတ်တမ်းတင်တဲ့ အပိုင်းလို့ ဆိုကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ ကျမ်းစာဟာ ခုမှ ပေါ်ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၅၀၀ လောက် ကတည်းက တိတိကျကျ ဖော်ပြ ထားတာကတော့ ခရစ်တော် မပေါ်မီ အနှစ် ၁၅၁၃ က စပြီး မှတ်တမ်းပြုသူ ပုဂ္ဂိုလ် လေးဆယ် ကျော်ဟာ အနှစ် ၁၆၀၀ ကျော်၊ ခရစ်တော် ပေါ်ပြီး ၉၈ နှစ် ကြာသည် အထိ တဖြည်းဖြည်း ပြုစု လာခဲ့ကြတာလို့ ဆိုတယ်၊ ထူးခြားတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိဘများ မိရိုးဖလာ ကိုးကွယ်ကြတဲ့ အစ္စလာမ် ဘာသာရဲ့ ကုရ်အာန် ကျမ်းမှာ ပါတဲ့ သမိုင်း နောက်ခံ ဖြစ်ရပ်တွေ အားလုံးလုံးပဲ ဟီးဘရူး ကျမ်းစာထဲမှာ ပါတာတွေနှင့် တူနေတယ်’

‘ဪ ကိုဆန်းလွင် မိဘများက အစ္စလာမ်ကိုး၊ မ က ဗုဒ္ဓဘာသာလား၊ ဟိန္ဒူလား မှတ်တာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် မ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဇာတိအားဖြင့် အစ္စလာမ် ဘာသာဝင် မိဘများက မွေးဖွားသူ ဆိုတော့ သမားရိုးကျ မွေးရာပါ အစ္စလာမ် တစ်ယောက်ပဲ လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ လူတွေရဲ့ အစဉ်အလာကတော့ သားသမီး မွေးလာရင် မိဘ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒကို လိုက်ပြီး သားသမီးကိုလည်း ဒီအယူဝါဒရဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထဲကို ထည့်ပြီး သတ်မှတ်ကြတာ လူထုံးစံလို့ ဓမ္မတာ တစ်ခုပဲကိုး မ ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

ယ်လယ် ကတည်းက အရေး အမြင် အယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စိတ်လွတ်လပ်မှုကို အမြဲ ရှာခဲ့ပါတယ်။

‘စိတ်လွတ်လပ်မှုကို ရှာခဲ့တယ်၊ ဟုတ်လား ကိုဆန်းလွင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မ ဒီသဘောကို နားလည်ဖူးပါ’

‘အကောင်းကောင်း နားလည်တဲ့ ရှင်’

‘အသစ် ဒါက ဒီလိုပါ၊ မ အယူဝါဒ ဆိုတာ ဆွေးနွေး ဆွေးနွေး ရှိဖူးပါ။ မဟုတ်လား မနယ်၊ အရေးအမြင် သဘောထား ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် သဘော ဆက်ယူ နားလည်ပြီး နားလည်ပြီး လက်ခံတာ အကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် သိသေး၊ ကတည်းက သဘောဆက် ဆယ် တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သိသေး၊ ကတည်းက ကျွန်တော် စိတ်ကို တမ်းတမ်းသော အယူဝါဒတွေ နည်းနည်း ထားခဲ့တာ။ စိတ်ကို အလွတ်အလပ် လွတ်ထားခဲ့ပါ တယ်။ ယုံကြည်တယ် ဆိုတာ စိတ်ချမှ အကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ယုံကြည်မှုမှာ သံသယ ထက် စက် နှင့် သင်္ကာ မကင်းရင် တယ်ကောင်းမလဲ’

‘ဒါဆို ကိုဆန်းလွင်က မိဘများရဲ့ ယုံကြည် ကိုး ကွယ်တဲ့ အယူဝါဒကို စိတ်မချတာလား။ မိဘတွေကို စိတ်မချတာလား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မ၊ ကျွန်တော် မြင်တာ က လောကမှာ လူနစ်မျိုး ရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက အလွယ် တကူ ယုံကြည်တတ်တဲ့ လူစား၊ နောက် တစ်မျိုးက အရာရာကို သံသယ ဖြစ်တတ်တဲ့ လူစား၊ အဲဒီလူ နှစ် မျိုး နှစ်စားထဲမှာ ကျွန်တော်က ဒုတိယ အမျိုးအစားထဲ ပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော်ချည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဉာဏ်ပညာကို လိုက်စားတဲ့ လူတိုင်း သိပ္ပံပညာ သမား တိုင်း ဒီလို သဘောထားမျိုး ရှိကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။’

‘ဆိုပါတော့ ကျွန်တော် မိဘများ၊ သူတို့ဟာ လူ သာမန်တွေပါ၊ သူတို့ဟာ မိသားစုမှာ မှန်သမျှကို အမြင်၊ မပွားတတ်ကြပါဘူး၊ မိသားစုမှာ အယူအဆတွေ အား လုံးကို အမှန်ချည်းပဲလို့ သဘောထားနိုင် ကြပါတယ်၊ သူတို့မှာဟောတာ ကြားရမှာ မရှိကြဘူး၊ အချိန်တော် ကျတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ မ ရယ်၊ မိဘများကို ကြည့်ပြီး အချိန်တော် အံ့ကြည့်ရပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ဟိုပဲ ဟိုပဲ သိသိ မသိသိ သူတို့ နှစ်သက်လက်ခံတဲ့ လူတွေရဲ့ အပိုင်းအပိုင်းဟာ လက်ခံရင် သူတို့ဟာလည်း လက်ခံ ကြတယ်၊ မိဘများမှာ ဒီလို ဒီသလိုမျိုး အချိန်တော်မှာ

မရှိဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကတ်သတ်တယ် ပဲ ဆိုရလား၊ မသိဘူး၊ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ နားလည် သဘောကျမှပဲ လက်ခံနိုင်တဲ့ သဘော ရှိပါတယ်’

‘မ ချက်နာပေါ့တွင် အတော်အတန် နားလည် သဘော ပေါက်သွားဟန် စိတ်၏ ပြေလျော့မှုများ ပေါ် လာသည်။ တင်းမာသော နဖူးကြောများ လျော့ကျ သွားသည်။’

‘အသစ် ဒါဆို မ နားလည်ယူလို့ ရပါပြီ’

‘ဒါကတော့ အဖ မန့် အဆုံး မန့်သလို ပြစ်နေ လာသည်။’

‘ဘာကို နားလည် နိုင်တာလဲ မ ဘာကို ဆိုလို့ တယ်’

‘ကိုဆန်းလွင် ဘာများ ပြန်အကူအညီကို လိုက်လံ တာတွေ၊ သူ့က ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘာပဲ၊ လျှောက် ဆောင် တွက်ပါ’

‘ဆိုတဲ့ ဒါလား’

‘နတ်ထွက် စကားများ တန်ရပ်သွားကြပြန်သည်။ အတွေး ကိုယ်စီနှင့် အဝေးသို့ ဝေးဖျော် နေကြသည်မှာ အတန်ကြာခဲ ကြလေသည်။’

‘မိက်က ဆာလာပြန်သည်။ ကော်ဖီဆိုင်သို့ စင်ခဲ ကြသည်။ သည်တော့မှ မ က စကား စပြန်သည်။’

‘ဒါနှင့် စကားက ဘေးကို ရောက်သွားတယ်၊ ဖောဖောက ကိုဆန်းလွင်ရဲ့ စကားထဲမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ အယူအဆတွေနှင့် အစွဲလမ်း ဘာသာ အယူအဆတွေ တူတယ်လို့ ဆိုခဲ့သလားလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အယူအဆ တူတယ် ဆို တာ ထက် သမိုင်း အမြဲခဲ တူတယ်လို့ ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်မလားပဲ၊ အမှန်တော့ ဒါဟာ သဘာဝ ကျပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မှီတော့ ဘာသာ အယူဝါဒ နှစ်ခုစလုံးက သဲကန္တာရမှာ မွေးဖွား ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ဘာသာတရားတွေကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပြီးတော့ အာရပ်၊ အစ္စရေး ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသမှာ ပေါ်ပေါက် ခဲ့တာကလည်း ဖြစ်ပြန် ဆိုတော့ ဒါ မဆန်းပါဘူး’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒေသ နီးစပ်မှု ရှိလို့ သမိုင်း ဖြစ်ရပ် တွေ တူနိုင်တာ ထားပါတော့၊ အဲဒီ တူတယ် ဆိုတာ တွေကို ပြောပြပါဦး’

‘မ က ခရစ်ယာန် ဘာသာ အကြောင်းကို ကျွန် တော်ထက် ပိုပြီး သိထားတဲ့သူ ဆိုတော့ မ မသိသေး တဲ့ အစွဲလမ်း ဘာသာထဲက အကြောင်းအရာတွေကို

ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်၊ အဓိကကျတဲ့ အချက်က စပြီး တစ်ချက်ချင်း ပြောရရင်တော့ ပထမဆုံး ပြောရမှာက လောကကို ဖန်ဆင်းတော်မူတဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို အစွဲလမ်းမှာ အလ္လာဟ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်မှာ ယေဟောဝါလို့ ခေါ်တယ်။ ကျမ်းဂန်မှာ လာတဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်တွေကို ပြဆိုချက်တွေ အားလုံးဟာ တစ်ထပ်တည်း တူကြပါတယ်။ ဘုန်းတော် အနန္တ၊ ကံတော် အနန္တ၊ ဉာဏ်တော် အနန္တ၊ အကြွင်းမရှိ အဆုံးမရှိ ပကတိအားဖြင့် အမှီအခို မရှိ၊ သူ့အပြင် ဖန်ဆင်းသူ မရှိ၊ သူသာလျှင် အရာခပ်သိမ်းတို့၏ အကြောင်းတရား ပြုပြင် ဖန်တီးသူ၊ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မဖန်တီးနိုင်ဘူး၊ မေတ္တာတော်ရှင် ကရုဏာတော်ရှင် စတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ အားလုံးဟာ အလ္လာဟ် နှင့် ယေဟောဝါ ထပ်တူထပ်မျှ ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဖန်ဆင်းခြင်း ဆိုတဲ့ သဘောမှာ တူပါတယ်။ လူ့သမိုင်းဟာ ပထမ ဖန်ဆင်းတော် မူခဲ့တဲ့ လူသားတို့ရဲ့ ဖခင်ကြီး အာဒမ်နှင့် ဟောင်ဝါ (ဧဝ) က စခဲ့တယ် ဆိုတာတွေ၊ ပြီးတော့ အာဒမ်နှင့် ဟောင်ဝါကို ဂျနုတ် အမတ သုခဘုံ (အေဒင် ဥယျာဉ်တော်) ကြီးထဲမှာ ထားခဲ့ပုံ၊ မသေသော အသက်ကို ပေးခဲ့ပုံ၊ အာဒမ်ကို မြေကြီးနှင့် ဖန်ဆင်းပြီး ဧဝ (ဟောင်ဝါ) ကိုတော့ အာဒမ်ရဲ့ ကိုယ်ပွား အဖြစ် ဖန်ဆင်းတော် မူခဲ့ပုံ၊ သူတို့နှစ်ဦးကို အမတ သုခဘုံမှာ လိုတာ အကုန် ရအောင် ပေးထားပုံ၊ သို့သော် တစ်ခုသော အပင်၏ အသီးကို မစားရဘူးလို့ တားဆီးထားပုံ’

‘နေပါဦး ကိုဆန်းလွင်ရယ်၊ ကမ္ဘာဦး ကျမ်းထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှပါပဲလား၊ ဒီအတိုင်း ကုရ်အာန်ထဲမှာ ပါသလား ဟင်’

‘အတိအကျပါ မ၊ ကျွန်တော် ကုရ်အာန်ကို ဆယ်တန်းလောက် ကတည်းက လေ့လာ ခဲ့ရတာပါ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကုရ်အာန် ကျမ်းတော်ထဲက စူရာဘာကရာ အပိုဒ် (၂: ၃၅၊ ၂: ၃၆၊ ၂: ၃၇၊ ၂: ၃၈) တွေမှာ အတိအလင်း ရေးထားတာပါဗျာ’

‘ထားပါတော့လေ၊ ဆက်ပြောပါဦး’

‘အာဒမ် ဧဝနှင့် ပတ်သက်သမျှ အားလုံး တူပါတယ် မ၊ သစ်သီးကို မစားရဘူးလို့ ဘုရားသခင်က တားထားတာကို စေတန်ပေါ့လေ၊ ကုရ်အာန်မှာတော့ အာရဗီ အသံထွက်က ရှိကံတန်လို့ ထွက်ပါတယ်။ သူက မြွေယောင် ဖန်ဆင်းပြီး သစ်သီးကို စားဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ အာဒမ်နှင့် ဧဝက မာရ်နတ် စေတန်ရဲ့ စကား

ကို အမှန်ထင်ပြီး စားမိတယ်။ ဘုရားသခင်က အာဒမ်နှင့် ဧဝကို အပြစ်ပေးပြီး အမတ သုခဘုံ ဖြစ်တဲ့ အေဒင် ဥယျာဉ်ကြီးထဲက နှင်ထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သေဒဏ်ကိုလည်း ချမှတ်ခဲ့တယ်’

‘ဒါဆို ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ပိုင်း နောဧတို့၊ အာဗြာဟံတို့ အကြောင်းအရာတွေလည်း တူကြမှာပေါ့နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ စူရာဘာကရာ အပိုဒ် ၂: ၉၇ မှာ ရှေးက ပို့ချပြီး ကျမ်းဂန်များမှာ ပါတာတွေကို အဟုတ်အမှန်တွေချည်းပဲလို့ ကုရ်အာန်က ထောက်ခံကြောင်း ဖော်ပြ ထားပါတယ်’

‘သမိုင်းကြောင်း တူတာကို ထားပြီး အတွေးအခေါ် တူတဲ့ အပိုင်းကို မတို့ ပြောကြရအောင်လား’

‘ပြောပါ မ’

‘ဆိုပါတော့ အဖ ဘုရားသခင်ဟာ လောကကို ဖန်ဆင်းတော်မူတဲ့ အရှင် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆ၊ ဒီအယူအဆမှာ ကိုဆန်းလွင်က အတွေးအခေါ်သမား ဆိုတော့ မ မေးမယ်နော်’

‘မေးပါဗျာ’

‘ဖန်ဆင်းခြင်းကို ကိုဆန်းလွင် ဘယ်လို မြင်သလဲ ဟင်’

မ၏ အမေးသည် အကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်စေပါသည်။ သို့ မေးတတ်ပုံကိုလည်း အထင် ကြီးမိပါ၏။

‘သိပ် ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပါ မရယ်၊ ဖန်ဆင်းခြင်းကို မငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဆိုပါစို့ဗျာ ခု ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်တွေ၊ ဒီကိတ်မုန့်တွေ ဆိုပါတော့၊ ဒါတွေဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေ ဖန်တီးလိုက်တာတွေလဲ ဆိုတဲ့ ဖန်တီးသူ၊ ပြုလုပ်သူ၊ လက်သည်ကို တော့ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့နိုင် မမြင်နိုင် တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေဟာ မပြုမပြင်ဘဲနှင့် အလိုလို ဖြစ်လာကြတာတွေတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါတွေကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိသူတွေက ဖန်တီး လိုက်ကြတာတွေလို့တော့ သဘော ကျနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ လောကမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ မြက်ကလေး တစ်ပင်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ နေ လ နက္ခတ် တာရာတွေ၊ ပြိုဟ်တွေ၊ သက်ရှိ သက်မဲ့ သတ္တဝါတွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အားလုံးဟာ ထူးထူး ခြားခြား ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနှင့် ကိုက်ညီနေတာ တွေ့ရတယ်’

‘ရှင်၊ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနှင့် ကိုက်ညီတယ် ဆိုတာ

က ဘာကို ပြောတာလဲ ဟင်'

'မ နားလည်အောင် ပြောရရင် သဘာဝတရားဟာ ယုတ္တိ ရှိတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ သဘာဝယုတ္တိ ဆိုတာ ပေါ့ မ ရယ်။ ဘယ်လောက် ဉာဏ်ပညာ ကြီးတဲ့ သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘာဝကို လွန်ဆန်ပြီး စဉ်းစားရင် ယုတ္တိ မရှိ တော့ဘူး။ သဘာဝ တရားမှာ ဖြစ်ပျက် နေတာတွေ အားလုံးဟာ ကြောင်းကျိုး နိယာမနှင့် အညီ ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါတွေကို ကြည့်ရင် လှပတဲ့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ပွင့်လာတာကိုပဲ စေ့စေ့ကြည့်။ ဒီလို လှလှပပ တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ်နေတာဟာ အင်မတန် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ တဲ့ ဉာဏ်ကြီးရှင် တစ်ဦးက ပြုလုပ် ဖန်ဆင်းထားသလို ဖြစ်နေတာ အထင်းသား ပေါ်နေပါတယ်။ လူသားရဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဟာ သဘာဝမှာ ဖြစ်နေတာတွေ အားလုံး ကို လက်ခံဖို့ အသင့် ဖြစ်နေတာကို ဆင်ခြင်တဲ့ တရား နှင့် အညီ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာပါ။ ဉာဏ်က သဘာဝ ကို ကျော်လွန်သွားလို့ မရပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီသဘာဝ ကြီးဟာ ဒီလောက်တောင် ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိနေတာ အသိ ဉာဏ် မပါဘူး။ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ အသိဉာဏ် ရှင်ကြီး တစ်ပါးက မဖန်တီးထားဘူး ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားလို့ စဉ်းစားရင် အဖြေ ထွက်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ လောက သဘာဝ တရားကြီးမှာလည်း ဖန်ဆင်းရှင် ရှိ ကောင်း ရှိမယ်လို့ အနုမာန မှန်းဆချက် တစ်ရပ် အနေ နှင့် လက်ခံ ထားသင့်ပါတယ်'

'ကိုဆန်းလွင်ကလေး လောဂျစ်ထဲက ဟိုက်ပေါ သိဆစ် သဘောတွေပါ ထည့်ပြောတတ်တယ်'

'ဒါတွေဟာ သိပ္ပံနည်းကျ အတွေးအခေါ် နည်းလို့ ဂျေ။ အက်စ်။ မီးလ်ရဲ့ အင်ဒတ်ရှင်း ခြုံယူ ဆင်ခြင်နည်း ယုတ္တိဗေဒမှာ ကျွန်တော်တို့ သင်ခဲ့ကြပြီးပြီပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်။ မလည်း သတိရလို့ ပြောတာပါ'

'ကျွန်တော် တွေးလို့ ရတာ တစ်ခုလည်း ရှိပါ သေးတယ်'

'ပြောပါ ကိုဆန်းလွင်၊ မ စိတ်ဝင်စားပါတယ် ရှင်'

'ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံမှာ စဉ်းစား ကြည့်မိ တယ်။ ငါ့မှာ မိဘ ရှိသလို ငါ့မိဘမှာလည်း မိဘ ရှိခဲ့ ကြတယ်။ ငါ့မိဘရဲ့ မိဘ ဖြစ်တဲ့ ငါ့ ဘိုးဘွားမှာလည်း မိဘတွေ ရှိခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီနည်းနှင့် အဘိုးအဘွားရဲ့ မိဘ ရဲ့ မိဘတွေကို မီးခိုးကြွက်လျှောက် စဉ်းစား ကြည့်တဲ့ အခါ ဟိုးကမ္ဘာဦး အစ မိဘကို ရောက်သွားပါတယ်။

သမိုင်းမှာ ကမ္ဘာဦးအစ ခေတ်ဆိုတာ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတော့ ကမ္ဘာဦးအစ လူသား မိဘတွေ ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ လက်ခံ သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ စဉ်းစားရင် ရှေ့ဆက်ပြီး မိဘရဲ့ မိဘတွေ ပေါ်လာပြီး ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ'

'ဟုတ်တာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့'

မ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်ကို အကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိသည်။

'ဒီတော့ ပထမဆုံး လူသား မိဘ ရှိခဲ့ရမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ငြင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သို့သော် ပထမဆုံး မိဘကို တချို့က မနုလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ မနုက စပြီး မနုသု လူဖြစ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ခရစ်ယာန်နှင့် အစ္စလာမ်ကတော့ အာဒမ်က လူသား မျိုးနွယ် စခဲ့လို့ လူကို အူရုဒူ ဘာသာမှာ အဒ် မီး လို့ ခေါ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း အစ္စလာမ် စာပေ အချို့မှာ ဖတ်ရဖူးပါတယ်။ တစ်ခါ မျက်မှောက်ခေတ် သိပ္ပံပညာက ဒါဝင် အဆိုကို လက်ခံပြီး ပထမဆုံး လူသားဟာ သဘာဝ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အရ အိပ် ခေါ် တဲ့ မျောက်ဝံမျိုးက ဖြစ်လာတာ ဆိုတဲ့ အဆိုလည်း ရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ အယူအဆ ကွဲလွဲမှုတွေ ရှိကြပါတယ် မ'

'ဒါဆို ကိုဆန်းလွင်ရဲ့ အယူအဆကော ပြောပါဦး'

'ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိတိကျကျ ကျွန်တော့်မှာ ခိုင်မာစွာ ယုံကြည် ယူဆထားတာတော့ မရှိသေးပါဘူး။ ကြားဖူးနားဝ ရှိတဲ့ အယူအဆတွေကိုသာ ကျွန်တော်က ယာယီ လက်ခံ ထားရတဲ့ သဘောပဲ ရှိပါသေးတယ်'

'ဒါဆို ဖဘုရားသခင်က အာဒမ်နှင့် ဧဝကို ဖန်ဆင်း ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ကိုဆန်းလွင် လက်မခံနိုင်သေးဘူး ပေါ့'

မ၏ ဤမေးခွန်းထဲတွင် အကျွန်ုပ်ကို တိုက်တွန်း ချက် ပါသည် ထင်၍ သူ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်။ မ ကလည်း ပါးသလား မမေးပါ နှင့်၊ ချက်ချင်း သူ့စကားကို ပြင်သည်။

'ဪ မ မေးတာက သတ္တဝါတွေကို ဘုရား သခင်က ဖန်ဆင်းခဲ့တယ် ဆိုတာကို လက်ခံဖို့ အကြောင်း ရှိတယ် ဆိုရင် အာဒမ်နှင့် ဧဝကို အစ ကနဦး ဖန်ဆင်း ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ကုန်အာန်မှာရော ဘိုင်ဘယ် မှာပါ ဖော်ပြတာချင်းလည်း တူနေတော့ ကိုဆန်းလွင် အဖို့ လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်း မခိုင်လုံဘူးလားလို့

ခဲလေသည်။

‘ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခု ပြေလည်သွားရင် ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက် က ပြေ လည် အောင် ဖြေရှင်း ပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် မ၊ ဖန်ဆင်းခြင်း အယူအဆကို ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့’

‘ဘယ်လို ပြဿနာများလဲ ရှင်’

‘ဒီလိုပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် သတ္တဝါတွေရဲ့ လောကထဲက လူတွေရဲ့ လောကကို ဪဘုရားသခင် က ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ ပါကလား ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနှင့် ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒီအခါ ဘာတွေ တွေ့ရလဲ ဆိုတော့ လူတွေထဲမှာ တချို့က လှပတယ်၊ တချို့က အရပ်ဆိုးတယ်၊ တချို့က ဆင်းရဲ ပင်ပန်းကြ တယ်၊ တချို့ကတော့ စည်းစိမ် ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံ ကြတယ်၊ တချို့ကျတော့ ကျန်းမာကြတယ်၊ တချို့ကျ တော့ ရောဂါ ထူနေကြတယ်၊ တချို့က ပညာဉာဏ် ကြီးမားတယ်၊ တချို့က ဉာဏ်ပညာ ကင်းမဲ့တယ်၊ တချို့က မွန်မြတ်တယ်၊ တချို့က ယုတ်ညံ့တယ်၊ တချို့က ကျော်စောကိစ္စ ရှိတယ်၊ တချို့က နံ့ချာတယ်၊ ဒါတွေက မမြင်ချင် အဆုံး မြင်နေရပါတယ် မ၊ ဒီအခါ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါတယ်၊ လူတွေဟာ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခြင်း တူပါလျက် ဘာကြောင့်များ ဆူကြူ နိမ့် မြင့် ဖြစ်နေရပါလိမ့် နော်လို့၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီလို့ များလား မသိပါဘူး မ ရယ်၊ ဒီပြဿနာ အတွက် ကျွန်တော် အဖြေရှာလို့ မရခဲ့ဘူး၊ ဘုရားသခင်ကတော့ လူသားတိုင်း အပေါ်မှာ တူသော ကရုဏာ တရား ထား မှာပါပဲ၊ အပြစ် ဒုစရိုက် အကုသိုလ် ဆိုလို့ ဘာမှ မလုပ် ပူးသေးတဲ့ မွေးစ ကလေးတွေတောင် မတူကြဘူး၊ တချို့ ခြေ လက် အင်္ဂါ မစုံကြဘူး၊ တချို့ ဆွံ့အ နားမကြား ဖြစ်လာကြတယ်၊ တချို့ မျက်စိ ကန်းလာကြတယ်၊ တချို့ ရောဂါတွေ ပါလာကြတယ်၊ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မိဘကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြား ပယောဂတွေ ကြောင့်လား၊ ကျမ်းဂန်မှာတော့ အားလုံး ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော် အတိုင်းပဲ ဆိုတာလည်း ဖတ်ရပါတယ်၊ ဒါ ဆိုတော့လည်း ဘုရားသခင် အပေါ်မှာ အထင် လွဲမှား စရာတွေ ဖြစ်လာ နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားခဲ့ တာလည်း ကြာပါပြီ၊ အဖြေတော့ မရသေးပါဘူး မရယ်’

မသည် ပြန်ပြောစရာ စကား မရှိတော့သလို နှုတ် ပိတ် ရေငုံ နေလေသည်။ အကျွန်ုပ်ကသာ ဆက်ပြော

‘ပြီးတော့ အာဒမ်ကို သေဒဏ် အပြစ် ပေးခဲ့တဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ကျွန်တော် နားမလည်တာတွေ ရှိနေတယ်’

‘ဟင် ကိုဆန်းလွင် ဘာကို နားမလည်တာလဲ၊ အာဒမ်ကို ဖဘုရားသခင်က ဒီအသီး မစားနှင့်၊ ဒီ သစ် ပင်နား မသွားနှင့်လို့ ပညတ်ထားတာ သူက ဘုရား သခင် စကားကိုတော့ နားမထောင်ဘူး၊ မာရ်နတ်ရဲ့ စကားကိုတော့ နားယောင်ပြီး ကျူးလွန်တာကိုး၊ ဒါ အပြစ်ဒဏ် ခံရမှာပေါ့၊ လောကမှာတောင် ပြဋ္ဌာန်းထား တဲ့ ဥပဒေကို ကျူးလွန်ရင် ထောင် အပြစ်ဒဏ် ခံရသေး တာပဲ မဟုတ်လား ကိုဆန်းလွင်’

‘မ ပြောတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် ပါတယ်၊ ဥပဒေ ဆိုတာ အာဏာပဲ၊ အမိန့်ပဲ၊ ပညတ်ချက် ပဲ၊ ဒါကိုလည်း သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ပြဋ္ဌာန်း ထား တဲ့ ဥပဒေကို ကျူးလွန်တယ် ဆိုရာမှာ ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် တမင်တကာ ကြံစည် အားထုတ်ပြီး ကျူးလွန် တာရယ်၊ သူတစ်ပါးက လှည့်ဖြားလို့ တိုက်တွန်းလို့ အဓမ္မ ပြုလို့ ကျူးလွန်တာရယ်လို့ နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိ တယ် မဟုတ်လား မ’

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်’

မ ဘဝင် မကျတကျ ဖြစ်နေသလား မသိ၊ သူ့ စကားက ယတိပြတ် ထွက်မလာ။

‘မ ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ ဟင်’

မ က ပြုံးပြသည်။

‘မစဉ်းစားပါဘူး၊ အာဒမ် ဧဝကနေ ဥပဒေဆီကို ရောက်သွားလို့ မျက်ခြည် ပြတ်သလို ဖြစ်သွားတာပါ၊ ခု မ သဘော ပေါက်ပါပြီ’

‘ဥပဒေ အကြောင်းကို ရောက် သွား ဆို မက ဥပဒေ ကျူးလွန်သူနှင့် နှိုင်းပြီး ပြောလိုက်တာကိုး၊ ခု တော့ အဲဒီ ဥပဒေ စကားနှင့် ရှင်းတာပဲ ပိုပြီး ကောင်း မယ် ထင်ပါတယ်၊ မ ကို တစ်ခု မေးကြည့်မယ်၊ ဆိုကြ ပါစို့ဗျာ၊ တရားသူကြီး တစ်ဦး ရှိတယ်၊ ကလေး တစ် ယောက်ကို လူကြီး တစ်ယောက်က မင်းကို ငါဆုချမယ်၊ မင်း ဘာလိုချင်သလဲ၊ မင်းကြိုက်တာ ငါဝယ်ပေးမယ်၊ သွား ဟောဟိုမှာ ဟိုဘက်အိမ်က သရက်ပင်မှာ အသီး တွေ တွေ့လား၊ အဲဒါ မင်းရအောင် သွားခိုးခဲ့လို့ ဆိုပြီး ခိုင်းတယ်၊ ကလေးလည်း သူ လိုချင်တဲ့ ကစားစရာ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ဆုချမယ် ဆိုတာကိုး၊ ဒီတော့ တစ် ဖက်အိမ်က သရက်သီး ဝင်ခိုးတယ်၊ အိမ် နှစ်အိမ်က

မတည့်တော့ တစ်ဖက်အိမ်က ခိုးသူ ကလေးကို ဖမ်းဆီးပြီး တရား စွဲတယ်။ ရုံးက ဒီကလေးကို ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ချလိုက်တယ်။ အဲဒါ တရားသလား မ’

‘အို ဒါတော့ ဘယ်နည်း တရားပါ့မလဲ ရှင်၊ ဒါ တရားသူကြီးက မတရား လုပ်တာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ မတရားဘူးလို့ မ က ဆိုတာလဲ’

‘အို ဒါက ရှင်းပါတယ် ကိုဆန်းလွင်ရယ်၊ ပြစ်မှု နှင့် ပြစ်ဒဏ်နှင့် မျှ မမျှတာဘဲဟာ’

‘ဟာ ဟုတ်ပေတာပေါ့ မ ရယ်၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် မျှတမှု ဆိုတာ တရား စီရင်ခြင်းရဲ့ ဝိနည်း တစ်ရပ်လို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်လေ၊ အဲဒါဟာ အရေးကြီးတယ်လို့လည်း ထင်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တရား မျှတမှု ရှိရေး အတွက်ပေါ့’

အကျွန်ုပ်၏ စကား မဆုံးမိမှာပင် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ရှင်သန်လှသော မ က အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး ပြောလေသည်။

‘ကိုဆန်းလွင် ဆိုလိုချင်တာကို မ သဘော ပေါက်ပြီ၊ ဘုရားသခင်က တားမြစ်ထားတဲ့ သစ်သီးကို သူ့ သဘောနှင့်သူ မဟုတ်ဘဲ စေတနာရဲ့ လှည့်ဖြားမှုကို နားယောင်ပြီး အာဒမ်နှင့် ဧဝတို့ စားခဲ့ကြတာကို ဖဘုရား သခင်က အေဒင် ဥယျာဉ်ကြီးထဲကလည်း နှင်ထုတ်တော်မူခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သေဒဏ် စီရင်ချက်ကိုလည်း ချမှတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကို ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် မမျှဘူးလို့ ကိုဆန်းလွင် စဉ်းစားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မ၊ ဒီထက် ပိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာလည်း ရှိပါသေးတယ်’

‘ဘာများ ကျန်သေးလို့လဲ ကိုဆန်းလွင်’

‘ပိုပြီး စိတ် မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းရတဲ့ အကြောင်းက ဘုရားသခင်ဟာ အာဒမ်နှင့် ဧဝကိုတော့ ထားပါတော့၊ သူတို့ အကြောင်းနှင့် သူတို့မို့ သေဒဏ် ပေးတယ်ပဲ ထား၊ ဒါလောက်ဆို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဖြေသာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ဟာ အာဒမ်နှင့် ဧဝ က မွေးဖွား သက်ဆင်းခဲ့ကြတဲ့ လူ၊ သတ္တဝါ မှန်သမျှ ကို ကမ္ဘာဦး အစက ယနေ့ထက်တိုင် အပြစ်လည်း ဘာမှ မကျူးလွန်ဘဲနှင့် ကျိန်စာ ထားပြီး သေဒဏ်ကို ချမှတ် ထားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် လူမှန်သမျှ သေကြရတယ်လို့ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ မ ရယ်၊ အပြစ် ရှိလို့ ခံရတယ် ဆိုလည်း တော်သေးတယ်လို့ ဖြေနိုင်တာပေါ့၊

ခုတော့ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြုခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ရုံးတော်က သင့် ဖခင်သည်လည်း ဤအပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေ၊ သင့် ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးသည့် တိုင်အောင်လည်း သင်တို့ သားစဉ် မြေးဆက် သင့်ဖခင် လွန်ကျူးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေရမယ်လို့ အမိန့် ချမှတ်ရင် မ စိတ်ထဲ ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုပဲ ခံစား နေရပါတယ် မ၊ လူတွေဟာ မသေချင်ကြပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်က သေဒဏ် ချမှတ်ထားတော့ သေနေကြရတယ်လေ၊ ဒီဒုက္ခက ဘယ်တော့ လွတ်မြောက် ကြရပါ့မလဲ’

မ မှာ ချက်ချင်း ဖြေဖို့ အဖြေ ရှိလေသည်။

‘ဒါတော့ အပြစ် ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာ ခု ဘယ် ပြောနိုင်မလဲ၊ ခု သေလည်း တရား စီရင်တဲ့ နေ့ကျတော့ လူသားတိုင်း ရှင်ပြန် ထမြောက်ကြရမှာပဲဟာ၊ အဲဒီအခါ မ တို့ ခရစ်ယာန်တွေကတော့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ဖို့ အပြစ်ဒဏ်က လွတ်မြောက်ဖို့ အတွက် ကယ်တင်ရှင် ရှိတယ်လို့ ယုံကြည် ကြတယ်လေ၊ မ တို့ရဲ့ ခရစ်တော်ဟာ သူ့ကို ကိုးကွယ် ခဲ့ကြသူတွေကို ကယ် တင် ဖို့ လောကကို လာပြီး လမ်းပြပြီး အသေခံ သွားတာပဲ၊ ဒါဟာ မ တို့ ခရစ်ယာန်တွေ အတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှတဲ့ သတင်းကောင်းပဲလေ’

မ မှာတော့ သူ့အဖြေနှင့်သူ ရှိပြီး ဖြစ်၍ ကျေနပ်မှု ရှိလေသည်။ မ ပေးခဲ့သော အဖြေသည် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို မ ကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ စေနိုင်ပါမည်လား။ မ ကို အားကျဖို့ ကောင်းသည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ်စိတ်မှာ ထင်မိသည်။ သူ့မှာ အနာဂတ် အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိသည်။ သူသည် ထိုမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာစွာ အသက်ရှင် နေနိုင် ပေလိမ့်မည်။ သူ့လို ကိုယ့်မှာ ဘာကြောင့် စိတ်ချစွာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက် ရှင်နိုင်သော အဖြစ်သို့ မရောက်ဘဲ ရှိပါသနည်း၊

ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့ ထားရှိသော စိတ်ဓာတ်မျိုး ထားနိုင်အောင် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို များစွာ ပြုပြင်ဖို့ လိုပေဦးမည်။ ထို့အတွက် မိမိ ကိုယ်တိုင်က ကြိုးစားမှ ဖြစ်မည်။

အကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း စိန့်ဘားနာဘာဒ် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း ဝတ်ပြုပွဲသို့ ရောက်အောင် သွားမြဲ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့ ဘုရား ဝတ်ပြုပွဲ အပြီးတွင် အလှူရှင် တစ်ဦးက ခဲဖွယ်များဖြင့် လှူဒါန်းသောကြောင့် အကျွန်ုပ်လည်း မနှင့် အတူ ခဲဖွယ်များကို

စားသုံးနေစဉ် ဘုန်းတော်ကြီး (ရယ်ဗရင်) ဦးလျှာသည် အကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်နေရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအခါ မ က ဘုန်းတော်ကြီး ဦးလျှာနှင့် အကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက် ပေးလေသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာကို အရင်းအမြစ်က နားလည်အောင် စာတွေ့ လက်တွေ့ လေ့လာနေသူ ဖြစ်ကြောင်း မ က မိတ်ဆက်ရင်း ပြောပြလေသည်။

‘ဩ ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဖာသာတို့က ဝဲလ်ကမ်း လုပ်ရမှာပေါ့၊ ကိုဆန်းလွင် သိချင်တာရှိရင် ဖာသာဆီကို အချိန်မရွေး လာမေး နိုင်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုပါတယ်’ ဟု ဆိုကာ ဖာသာ ဦးလျှာက အိမ်ကို လာဖို့ ဖိတ်ကြားလေရာ အကျွန်ုပ်လည်း ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသကဲ့သို့ များစွာ ဝမ်းသာရလေတော့၏။

ရင်တွင်း၌ ရှုပ်ထွေး ခုခံလျက်ရှိသော ဝိစိကိစ္ဆာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှင်းပေးပါမူကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုပင် အကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးရှင်တစ်ပါး အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုရပေတော့မည်။

ရယ်ဗရင် ဦးလျှာသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော အကျွန်ုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုပါသည်။ နက်စ် ကော်ဖီ၊ ကိတ်မုန့်များကိုလည်း ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါသည်။ ထို့နောက် အကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ သူ သိလိုသည့် အချက်များကို ဦးစွာ မေးမြန်း စုံစမ်းပါသည်။

‘ကိုဆန်းလွင် ခမ္မသစ် ကျမ်းစာကိုလည်း ကောင်းကောင်း ဖတ်ပြီးပြီနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖာသာ၊ ဖတ်ပြီး ပါပြီ’

‘ဒါဆို ဖာသာတို့ရဲ့ ခရစ်တော် အကြောင်းကို သိပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပြီလို့ ဆိုနိုင်မယ် ထင် ပါ တယ် ဖာသာ’

‘ရပါတယ်၊ မသိသေးရင်လည်း ဖာသာက ပြောပြမှာပါ၊ သိပြီးပြီ ဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခရစ်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုဆန်းလွင် ဘယ်လို သဘော ပေါက်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဖာသာက သိချင်ပါတယ်’

‘မေးပါ ဖာသာ’

‘ခရစ်တော်ဟာ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဆိုတာ ပထမ သိချင်တယ်’

‘ကျမ်းဂန် အဆိုကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ ဖာသာ၊ ကျမ်းဂန် အဆို အရတော့ ခရစ်တော်ဟာ အပြစ် ရှိတဲ့ လူသားတွေကို ထိုအပြစ်က ကယ်တင်ဖို့ အတွက် အဖ ဘုရားသခင်ဟာ လူ့ အသွင်မှာ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် ကိန်းဝပ်ပြီး လူ့ပြည်ကို ဆင်းသက်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီကွယ်၊ ဒါဆို ကိုဆန်းလွင်က အတော် သဘောပေါက် နေပြီပဲ၊ ဒါထက် ယေရှုနှင့် ခရစ်တော်ကိုကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

‘ယေရှုသည် ဖဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော် ဖြစ်ခြင်းကို ခရစ်တော်လို့ ဆိုတာ မဟုတ်လား ဖာသာ’

‘အာ ဟုတ်တာပေါ့၊ ယေရှုကို ခရစ်တော် ဖြစ်မှန်း ဘယ်မှာ စသိသလဲ’

‘ကဲသရိယလိပီ ကျေးရွာ အသွား လမ်းမှာ ယေရှု သခင်က သူ့တပည့်ကြီးများကို သူဟာ ဘယ်သူလဲ သိကြရဲ့လားလို့ မေးတော့ ရှိမှန်ပေတရုက ယေရှုဟာ ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ သား ခရစ်တော် ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေပါတယ်၊ ဒါကို မေးတာ မဟုတ်လား ဖာသာ’

‘ဟား ဟား ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ကိုဆန်းလွင်ကို ဖာသာက တော်တော် အသေးစိတ် လေ့လာ ထားသလား ဆိုတာ သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကိုဆန်းလွင်က အသေးစိတ် သိနေတာပဲ’

ဖာသာ ဦးလျှာသည် အမှန်ပင် ဝမ်းသာ ကြည်နူးလျက် ကျေနပ်မှုရှိကြောင်း သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်ပါသည်။ ပြီးမှ သူက ‘ဒါဆို ဖာသာတို့ အရေးကြီးတာတွေကို လေ့လာ ကြည့်ကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဖာသာ’

‘ကိုဆန်းလွင် ဟိုးလီး တြိနီတီ ခေါ်တဲ့ သန့်ရှင်းသော တြိနီတီ သဘောကိုကော နားလည်ပြီလား’

‘ကျမ်းဂန်မှာတော့ အဖဘုရားသခင်ရယ်၊ ခမည်းတော်ပေါ့လေ၊ ခမည်းတော် သားတော်နှင့် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်ကို တြိနီတီ သုံးပါးတစ်ဆူ ဘုရားလို့ ဖော်ပြ ထားတာကိုတော့ မှတ်သားထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် သုံးပါးကို တစ်ဆူတည်း တစ်ပါးတည်း ဘုရား အဖြစ် နားလည်ရမယ် ဆိုတာကျတော့ ကျွန်တော် နားမလည်တတ်ပါဘူး၊ ကြားဖူးတာ တစ်ခုကတော့ ဟိန္ဒူ အယူဝါဒမှာလည်း တြိနီတီ သုံးပါးပေါင်း ဘုရား (ဗြဟ္မာ၊ ဗိဿနိုး၊ သီဝ) ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်’

‘မှန်ပါတယ် ကိုဆန်းလွင်၊ ဖာသာတို့ ခရစ်ယာန်’

အယူမှာ ဒီ ကြံ့ခိုင်တဲ့ သုံးပါးတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူတဲ့ ဘုရားသခင် အယူအဆ အပေါ်မှာ သဘောအမြင်တွေ တော်တော် ကွဲကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကက်သလစ် ကျောင်းတော်ကလည်း အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ဖွင့်ခဲ့ကြ တယ်။ ကိုးရာစု လောက်တုန်းက အိုက်ယာလန် ပြည်သား တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ John The Scott ဆိုတာ ပေါ်ပေါက် ခဲ့ဖူးတယ်။ သူဟာ ယုံကြည်ချက် (faith) ကိုထက် ဆင်ခြင်ဉာဏ် (reason) ကို ပိုပြီး အသား ပေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ သူ့အတွေးအခေါ်တွေဟာ ဟိုခေတ် ဟိုအခါ တုန်းကတော့ သိပ် ရဲရင့်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အပြစ်ပေး မခံခဲ့ရဘူး။ ကံ ကောင်းတယ်။ သူ့မှာ ကျောထောက် နောက်ခံ အဖြစ်နှင့် သူ့ကို သဘောကျတဲ့ ပြင်သစ် ဘုရင် ရှိလို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် သူလည်း ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ။ သူက တော့ သုံးပါး တစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူတဲ့ သန့်ရှင်းသော ကြံ့ခိုင်ကို ထာဝရ ဘုရား သခင်ရဲ့ ပင်ကိုသဘော (His Being) ကို ခမည်းတော် ဖြစ်တယ်တဲ့။ ထာဝရ ဘုရား သခင်ရဲ့ ဉာဏ်တော် (Wisdom) ကိုတော့ သူက သား တော် ဖြစ်တယ်တဲ့။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ရဲ့ အသက် ဇီဝသဘော (His Life) ကိုတော့ သူက သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် ဖြစ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဖာသာ ပြောချင်တာကတော့ ခရစ်ယာန်မှာ ဂိုဏ်းဂဏကွဲ တွေလည်း အင်မတန် များတယ်။ အယူအဆ ကွဲပြားမှု တွေလည်း အင်မတန် များတယ်။ ပရိုတက်စတင့်တွေ ကတော့ သားတော်ကို မယ်တော် မာရီက ပဋိသန္ဓေ မတည်မီ ကာလတုန်းက ခမည်းတော်နှင့် သားတော်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်မှာ မူလ အဖွဲ့ဝင်တွေ အဖြစ် နှင့် ရှိခဲ့ကြတယ်။ ခမည်းတော်ကလည်း သားတော်လိုပဲ ထာဝရ အသက် ရှင်လျက်ပဲ။ မယ်တော်မာရီ ထံမှ ပဋိသန္ဓေ မယူခင်က သားတော် ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ မရှိ ဘူး။ လူသား အဖြစ်နှင့် မွေးဖွားလာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ခမည်းတော် ဖဘုရားသခင်နှင့် တူညီတဲ့ ဂုဏ်တွေကို လက်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ စွန့်ရတယ်ပေါ့။ ဒါက ခရစ်တော် ဖြစ်လာတဲ့ အခါ လူသား အားလုံးရဲ့ အပြစ်ကို ကယ်တင် ဖို့ အတွက် တာဝန်ယူတဲ့ အနေနှင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ အသေခံသွားတာ။ ဒါတွေ အများဆုံး ရှင်းပြတဲ့ အတွက် ကိုဆန်းလွင် နားရှုပ် ကုန်ပြီလား မသိဘူး။

‘မရှုပ်ပါဘူး ဖာသာ၊ ဒါနှင့် စကား အလျဉ်းသင့် လို့ မေးပါရစေ၊ ခရစ်တော်ဟာ ခမည်းတော် ဖဘုရားရဲ့

ကိုယ်စား ကောင်းကင် နိုင်ငံတော်က ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် အာဒမ်ရဲ့ အပြစ်ကို ခံစား ရတာလဲ၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ သေရတာလဲ’

‘ဪ ဒီကိစ္စကို မေးသင့်တယ်။ ဒါကို သဘော ပေါက်ဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ တချို့ ခရစ်ယာန်တွေ တောင် တလွဲ သဘော ပေါက်တာမျိုး ရှိကြတယ်။ ဖာသာ ရှင်းပြမယ်။ ခု ကိုဆန်းလွင် မေးတာက လူတွေ သေရခြင်း အကြောင်းရင်းပဲ မဟုတ်လား။’

‘ဆိုနိုင်ပါတယ် ဖာသာ’

‘အစဆုံး ဘုရားသခင်က လူကို ဖန်ဆင်းပြီး ပရဒီ သုခဘုံမှာ ထားတုန်းက လူကို ထာဝရ အသက်ကို ပေးထားခဲ့တယ်။ သေခြင်း ဆိုတာ မရှိဘူး။ တကယ် လို့သာ ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားကို နာခံ လိုက်နာခဲ့ရင် အာဒမ်တို့ မိသားစုလည်း ထာဝရ အသက်ကို ရခဲ့ကြ မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အာဒမ်ဟာ သူ့မိန်းမ ဧဝရဲ့ စကား ကို နားထောင်ပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားကို ပယ်ခဲ့တော့ ဘုရားသခင်က သူ့ကိုရော၊ သူ့ဇနီး ဧဝကိုရော သေခြင်း ဆိုတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါတင် မကဘူး။ အသက် ရှင်စဉ်မှာလည်း ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ ရှာစားရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် အပြစ် ပေးခဲ့တယ်။ သက္ကရာဇ် ဘီစီ ၃၀၉၆ မှာ အာဒမ် ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ဒီတင် အာဒမ် ကိစ္စက ပြတ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် အာဒမ်က ဆက်နွယ် ဆင်းသက်လာတဲ့ လူတွေမှာ ဘာကြောင့် သေခြင်း အပြစ်ဒဏ်က ဆက်ပါလာရသလဲ၊ ဒါကို သိဖို့လိုတယ်။ အကြောင်းကတော့ ယနေ့ လူသား မျိုးနွယ်ဆက်ဟာ အာဒမ်ကို ဖဘုရားသခင်က အပြစ်ဒဏ် ခတ်ပြီးနောက်မှ ဧဝနှင့် ယှက်တင်ပြီး မွေးလာကြတယ် ဆိုတော့ အပြစ် မကင်းတဲ့ မိဘက မွေးဖွား လာကြတဲ့ လူတွေမှာလည်း အပြစ် မကင်းတဲ့ သဘောပါပဲ။ နှလုံး ရောဂါ ရှိတဲ့ မိဘ နှစ်ပါးက မွေးလာတဲ့ သားသမီးမှာ နှလုံး ရောဂါ အမွေ ပါလာသလိုပေါ့။ ရှေးတုန်းအခါ ကျွန်မိဘများက မွေးဖွား လာတဲ့ သားသမီးတွေဟာ ကျွန်သပေါက် ဖြစ်ရသလိုနှင့် လည်း တူတာပေါ့။ ရှင်ဘုရင် စနစ်မှာလည်း မင်းမိဘ နှစ်ပါးက မွေးဖွားလာတဲ့ သားသမီးတွေဟာ မဟာသွေး မဟာနွယ်တွေ ဖြစ်လာကြသလိုနှင့်လည်း တူတယ်လို့ ဆိုနိုင်မလား မသိပါဘူး။’

ဖာသာ ဦးလျှောက် အတွေးအခေါ် ရှင်းလင်းချက်များ ပြီးဆုံးသည့်တိုင် အကျွန်ုပ်၏ အတွေးလက်စက မပြတ်ဘဲ တိုးလို့ တန်းလန်း ဖြစ်နေလေသည်။ ရင်ထဲမှာ မပြည့်စုံ

ဘဲ တစ်စုံတစ်ခု လိုနေသလိုလည်း ခံစားရသည်။ ဘာ လိုနေမှန်းလည်း တိတိကျကျ မသိ။ ရှေ့ အတွေးနှင့် နောက်အတွေးပဲလား။ ခံစားချက်နှင့် အသိပဲလား။ ဘာ နှင့် ဘာ လွဲချော်နေမှန်းလည်း မသိ။ ရင်ထဲမှာတော့ တလွဲတချော် ဖြစ်နေသလိုသာ ခံစားရလေသည်။ ဘဝင် မကျသလို အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသော အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ဖာသာ ဦးလျှေ အကဲခတ်မိ သွားလေသည်။

‘ကိုဆန်းလွင် စိတ်ထဲမှာ ရှင်းမသွားဘူးနှင့် တူ တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါတွေ အားလုံး ရှင်းမှာကတော့ ကိုဆန်းလွင် ဘုရားသခင်ကို ဖူးခွင့်ရတော့မှ ရှင်းသွား မှာပဲ’

အကျွန်ုပ်လည်း နားမလည်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဖာသာ ဦးလျှေ၏ မျက်နှာကို လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက် မိပါသည်။ ထိုအခါ ဖာသာကြီးကပင် ဆက်၍ ဆိုလေ သည်။

‘ခရစ်ယာန် တရားတော်ရဲ့ အနှစ်သာရ သဘောကို သိဖို့၊ ထာဝရ ဘုရား သခင်ကို ဖူးတွေ့ရဖို့၊ တရား စီရင် တဲ့ နေ့မှာ အပြစ် အားလုံးက ကယ်တင်ခြင်း ခံရဖို့ အတွက်ကတော့ ကိုယ်တိုင် ကောင်းကင် နိုင်ငံတော်ကို ရောက်အောင် ကြိုးစား ရလိမ့်မယ်၊ ဪ နေဦး၊ ကို ဆန်းလွင် ဗတ္တိဇံ သဘောကိုကော သဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘နှစ်ခြင်းလား ဖာသာ’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာကို သိ ရမယ်’

‘ကျမ်း ဂန် မှာ တော့ ယောဟန်ကို ဗတ္တိဇံ ဆရာ အဖြစ် တွေ့ရပါတယ်၊ ဂျော်ဒန်မြစ်မှာ ယောဟန်ဟာ ယေရှုသခင်ကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ပြုပေးတယ် ဆိုတာ တော့ မှတ်မိပါတယ်’

‘ခရစ်ယာန် အယူမှာ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာဟာ အရေး ကြီးတယ် ကိုဆန်းလွင်ရဲ့၊ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘုရား သခင်ကို မဖူးတွေ့နိုင်ခင် နှစ်ခြင်းကို ခံယူ ကြရတယ်၊ နှစ်ခြင်း မပြုဘဲနှင့် ဘယ်သူမှ ဘုရားသခင်ကို မဖူးတွေ့ နိုင်ဘူး၊ ခရစ်တော် ကိုယ်တော်တိုင်မှ ယောဟန်ကို ဂျော်ဒန်မြစ်မှာ နှစ်ခြင်း ပြုခိုင်းရတယ်၊ နှစ်ခြင်း ခံရပြီး ရေက ပေါ်လာတဲ့ အချိန်ရောက်မှ ကောင်းကင် ဖွင့်လှစ် ပြီး ဘုရားသခင်ရဲ့ ဝိညာဉ်တော်ဟာ ချိုးငှက် အသွင်နှင့် ဆင်းသက်လာပြီး ကိုယ်တော်ရဲ့ အပေါ်မှာ နားတယ်၊ ဒီ အချိန်ကျမှ ဤသူကား ငါ နှစ်သက် မြတ်နိုးရာ ငါ၏ ချစ်သားပေတည်းလို့ ကောင်းကင်က အသံကြီး ကြားရ

တယ်၊ ခရစ်နှစ် ၂၉ မှာပေါ့၊ ဒီအခါက စပြီးမှ ခရစ် တော်ဟာ လူသားတို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင် အဖြစ်ကို ရောက် တာ’

‘ဒါဆို ဘုရားသခင်ကို ဖူးတွေ့ခွင့် ရဖို့ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ခံရဦးမှာပေါ့နော် ဖာသာ’

‘မှန်တယ် ကိုဆန်းလွင်’

‘ဒါဆိုရင် နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ခံယူဖို့ ကျွန်တော် ဝန်မလေးပါဘူး ဖာသာ၊ ကျွန်တော် ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ခွင့် ရချင်ပါတယ်’

အတန်ကြာအောင် ဖာသာ ဦးလျှေ စဉ်းစား နေ ပြန်သည်။ သူ့ထံမှ အဖြေကို ချက်ချင်း မရ။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပုံ ပေါ်သည်။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသည်ကိုတော့ အကျွန်ုပ် မသိပါ။

‘ကောင်းပြီလေ၊ သင့်တော်တဲ့ အချိန်မှာ ဖာသာ ကိုဆန်းလွင်ကို အဖြေ ပေးမယ်၊ ခုအတိုင်း တနင်္ဂနွေ နေ့တိုင်း ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းကိုတော့ မှန်မှန်လာပါ’

အကျွန်ုပ်လည်း ဖာသာ ဦးလျှေထံမှ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လည် ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မကို ခါတိုင်းလိုပင် ကျောင်းမှာ တွေ့သည်။ ည ပိုင်း မှာလည်း မကို အိမ် အထိ လိုက်ပို့သည်။ ဖာသာ ဦးလျှေကို မိမိက နှစ်ခြင်း ခံယူရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကိုမူ မကို မပြောဘဲ ထားမိလေသည်။

နိုင်ငံရေး အခြေအနေက လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန် လာသည်။ သန့်ရှင်း၊ တည်မြဲ ကွဲပြားနောက် တိုင်းပြည် အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာကို အိမ်စောင့် အစိုးရသို့ လွှဲအပ် လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမား လောကမှာလည်း အကွဲအပြဲ ဂယက် ထန်လာသည်။ ဦးသော်နှင့် အကျွန်ုပ် တို့ ခေါင်းဆောင်သော အလုပ်သမား သမဂ္ဂက ဗိုလ် ခင်ဆောင်လေး၏ အစ်ကို အမှုဆောင် အရာရှိ ဦးခင် မောင်ကြီး ဦးဆောင်သော အလုပ်သမား သမဂ္ဂနှင့် ဆန့် ကျင်ကာ သန့်ရှင်းဘက်သို့ ထောက်ခံပေး လိုက်ကြ သည်။ တစ်နေ့ ရုံးကို ရောက်သွားတော့ အကျွန်ုပ် စားပွဲပေါ်တွင် ဦးသော် နှင့် အကျွန်ုပ် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့ကို နကရဖေတွင် ယူအယ်အို (ပြည်ထောင်စု အလုပ် သမား အဖွဲ့) စည်းရုံးရေး တာဝန်ခံများ အဖြစ် ခန့်အပ် လိုက်ကြောင်း ဗိုလ်မင်းခေါင် လက်မှတ် ရေးထိုးထား သော ပုံနှိပ်ပြီး စာ တစ်စောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် အံ့အား သင့်မိလေသည်။

အကျွန်ုပ်မှာ အထက်တန်း စာရေး တစ်ဦးမျှသာ

ဖြစ်သော်လည်း ထိုစာ ထွက်လာပြီးနောက် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာသမား ဖြစ်သူ ဝယ်ယူရေး အရာရှိချုပ် ဦးအေးမြင့် ပင် အကျွန်ုပ်အား ရွံ့ကြောက်သလို ဖြစ်နေ လေတော့ သည်။

အကျွန်ုပ်သည် ထိုစာ ထွက်လာခြင်း အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိရုံမျှမက အကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာ မသိဘဲ စည်းရုံးရေး တာဝန်ခံ ဖြစ်လာခြင်း အတွက် အလွန်ပင် ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ စုံစမ်းကြည့် တော့ အကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ အတွင်းမှ တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သူ ကိုစောလွင်၏ လက်ချက် ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ သည်။ သူသည် သခင်တင်၏ တူတော်စပ်ကြောင်းလည်း သိရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသိမပေးဘဲ သူ ကျော်ဖြတ်ပြီး မလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်လေသနည်း။ ရှုပ်ထွေးသော နိုင်ငံရေး အခြေအနေ၌ လူထု အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခုကို ကိုင်ထားနိုင်သူသည် ကိုယ်ကျိုး လုပ်လိုလျှင် လုပ်နိုင်သော အခွင့်အရေးတွေ ပေါ်ပေါက်နေကြောင်း အကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်၍ အသိဆုံး ဖြစ်၏။ သို့ သော် အကျွန်ုပ်မှာ နိုင်ငံရေး လုပ်စားလိုစိတ် မရှိချေ။ အခွင့်အရေးကိုလည်း မျှော်ကိုးသော စိတ် အကျွန်ုပ်မှာ မရှိ။ ကိုယ့်ကို ခေါင်းဆောင် တင်ထားတာပဲ။ အသာ မှိန်းနေလိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်က ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရ။ မမှန်မကန် လုပ်သည်ဟုသာ မြင်နေလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငါ နိုင်ငံရေး သမား လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ နောက်နေ့တွင် အကျွန်ုပ်သည် ယူအယ်အို စည်း ရုံးရေး တာဝန်ခံ အဖြစ်မှ လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ်မှ လည်းကောင်း နုတ်ထွက် စာ တင်လိုက်ပါသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ယူအယ်အို ဌာနချုပ်မှ တာဝန် ရှိသူများ လာရောက်ပြီး ဖျန်ဖြေ ကြပါသေး၏။ သို့သော် အကျွန်ုပ်ကား ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ဆုံး ဖြတ်ပြီး ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို အကျွန်ုပ်သည် ပြင်ရိုး ထုံးစံ မရှိခဲ့။ အဆုံးတွင် လက်ရှိ အလုပ်မှ ထွက်ပြီး တခြား အလုပ် သွားလုပ်ဖို့ကိုပင် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဘဝ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်နေစဉ် မ နှင့်လည်း မတွေ့တော့။ စာသင်ခန်းသို့ပင် မရောက်သည်က များ လေသည်။ မကြာပါ။ လပိုင်း အတွင်းမှာပင် အကျွန်ုပ် သည် ကံအားလျော်စွာ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့တွင် လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရာထူးကို လက်ခံ ရရှိ၍ မူလ

ရာထူးမှ နုတ်ထွက် လိုက်လေတော့သည်။ ဘယ်လောက် ပင် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ဖြစ် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားခြင်းကိုတော့ အပျက် မခံခဲ့။

ကျောင်းပြန်တက်တော့ မ သည် အကျွန်ုပ် အတွက် သင်ခန်းစာများ ကူးထားသော စာအုပ် တစ် အုပ် ကို လက်ဆောင် ပေးလေသည်။

‘ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ မရယ်’

‘အဲဒီ စကားကို မပြောပါနှင့်လား ရှင်၊ မက ကျေးဇူးတင် ခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဆန်းလွင် ဘာ ကြောင့် ကျောင်းမတက်ဘူးလဲ ဆိုတာ မ ကြားပါတယ်၊ စာမေးပွဲက နီးလာပြီ ဟုတ်လား၊ ဘီအေ ပထမနှစ် ဆိုတော့ ပေါ့လို့ မရဘူးလေ၊ ကိုဆန်းလွင် စာကျက်ဖို့ မ ကူးထား ပေးတာပါ၊ ဒီည ကျောင်းဆင်းရင် တစ်ခုခု သွားစားရအောင်နော်၊ ဒီနေ့ မ မွေးနေ့လေ’

‘ဪ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ဒီနေ့ပဲ ကျောင်း တက်တယ်၊ မ မွေးနေ့နှင့် ကြိုနေတယ် နော်’

မက ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး အတန်းထဲ သို့ ဝင်သွားလေသည်။ ညပိုင်း အပြန်မှာ ဂိုလီ နို့အေး ဆိုင်မှာ သွားပြီး အအေး သောက်ကြသည်။

‘ကိုဆန်းလွင် နှစ်ခြင်း ခံမယ်လို့ ဖာသာ ဦးဇလျ ကို ပြောခဲ့တယ်ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖာသာကြီးက မ ကို ပြောလို့လား၊ ကျွန်တော် ဖာသာ ဦးဇလျကို ပြောခဲ့တာက ခရစ်ယာန်ရဲ့ သဘောကို အရင်းအမြစ် ကျကျ သိဖို့ ဘုရားသခင်ကို တွေ့မြင်နိုင်ဖို့ အတွက် နှစ်ခြင်းခံမှသာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူက ပြောတာကိုး၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဝန်မလေးဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ မ’

‘အဲဒါ ယူကို ဒီတစ်ပတ် နှစ်ပတ် အတွင်းမှာ နှစ်ခြင်း ခံပေးကြလိမ့်မယ်’

ဤတစ်ကြိမ် မ က အကျွန်ုပ်ကို ‘ယူ’ ဆိုသော အင်္ဂလိပ် အသုံးအနှုန်းသို့ ပြောင်း၍ ခေါ်လေသည်။

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ် ရမှာလဲ’

နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ နှင့် ပတ်သက်လျှင် အကျွန်ုပ်မှာ ဘာမျှ သိနားလည်သေးသည် မဟုတ်၍ မေးရလေသည်။

‘ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ခေါင်းကိုင် အဖေ အမေ လုပ်ဖို့ကတော့ မာမိတို့ ဦးလေးအောင်တို့က လုပ်ပေး ကြပါလိမ့်မယ်’

‘ပြောပါဦး မရဲ့၊ ဒီ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ခံယူပြီးရင် ကျွန်တော်က ခရစ်ယာန် ဖြစ်သွားပြီလား’

‘ဖြစ်ပြီလို့တော့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ခရစ်ယာန်ဘောင် အသိုင်းအဝန်းထဲကို ရောက်သွားပြီပေါ့၊ ဒါ ပြီးမှ ယူ အတွက် ကွန်ဖန်မေးရှင်း လုပ်ပေးရဦးမယ်၊ နောက် ကျတော့ ယူ အလိုလို သိလာမှာပါ’

ထိုညတွင် လူချင်း ခွဲခါနီး၌ မက စာကျက်ဖို့ မှာ သည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ‘သင့် မွေးနေ့အတွက် ပျော်ရွှင် ခြင်း မင်္ဂလာ ဖြစ်ပါစေ၊ ကောင်း သော ည ပါ’ ဟု အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာကို လာမည့် အပတ် တနင်္ဂနွေ နေ့တွင် ခံယူရတော့မည် ဆိုသောအခါ အကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်လို ရေးသားထားသော ဘုရားရှိခိုးနည်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဝယ်ပြီး ကျက်မှတ်လေသည်။ သည်ကြား ထဲတွင် ခရစ်ယာန် အကြောင်း ရေးသားထားသော အခြား စာအုပ်များကိုလည်း ဝယ်ဖတ်သည်။ နေ့လယ် အားလပ်ချိန်တွင် ပန်းဆိုးတန်း လမ်းထိပ်ရှိ ဗြိတိသျှ စာကြည့်တိုက်မှာ သွားပြီးလည်း ဖတ်ရလေသည်။ J. Klauner ၏ Jesus of Nazareth (နာဇာရက် မြို့သား ယေရှု) နှင့် V. Simkhovitch ၏ Toward the Understanding of Jesus (ယေရှုကို နားလည်ရေး) ဆိုသော စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိဆဲ ရှိလေ သည်။

နှစ်ခြင်းခံမည့် နေ့ရက် နီးကပ်လာသော အခါ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ လှုပ်ရှား လာလေသည်။ တောင် တွေး မြောက်တွေးလည်း တွေးသည်။ ခရစ်တော်၏ ဘဝ အဖြစ်သနစ်များကို ဖတ်ရသည်မှာလည်း နား မလည်သော အချက်တွေက များနေလေသည်။ ခရစ် တော်၏ ဘဝသည် ရိုးသားသည်။ စင် ကြယ် သည်။ ဆင်းရဲသားများဘက်က ရပ်တည်သည်။ အနှောင်အဖွဲ့ မရှိ။ မေတ္တာဓာတ် ကြီးမားသည်။ သို့သော် ဂမ္ဘီရ ဆန် လွန်းသည် (နက်နဲလွန်းသည် ဟူလို)။ ခရစ်တော် ပြော ဆိုခဲ့သော နှုတ်ထွက် စကားများကို ရှင်ပေါလုထံတွင် ကွက်ကျား တွေ့ရသည်။ မိမိ အနေနှင့်မူ ဘာကို ဆိုလို သည် ဆိုသည်ကို သဘော မပေါက်သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ယုံကြည်သူ ခရစ်ယာန်များ အနေနှင့် ဘယ်လို နားလည်သည်ကို သိချင်သည်။ မ ဘယ်လို နားလည်သနည်း သိချင်သည်။ အကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန် ပြုခြင်း အတွက် မေမေ ဘယ်သို့ ခံစားမည်နည်း။ မ ဘယ်လို ခံစားမည်နည်း။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တွေက ဘယ်သို့ ခံစားမည်နည်း။

တစ်နေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တင်ဖေတို့နှင့် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် တင်ဖေ ပြောသွားသော စကား တစ်လုံးက နာဖို့လည်း ကောင်းသည်၊ မှတ်ဖို့ လည်း ကောင်းသည်။

‘မင်းနှယ်ကွာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် ကို ရချင်လို့ သူ့ဘာသာထဲ ဝင်တယ် ဆိုတာကတော့ ကြားမကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း အကြောင်းကို’ ငါကတော့ တော်တော်တန်တန် သဘောပေါက်ထားလို့ ဒီသဘောမျိုး ငါ့မှာ မရှိဘူး၊ မင်းဟာ အတွေးအခေါ်နှင့် ပတ်သက်လာရင် အစွန်း တစ်ဖက်ကို ရောက်အောင် လုပ်တတ်တာ ငါက သိနေတယ်၊ ဒါက ငါ သိတာ၊ သူ များကတော့ မင်းကို ဒီလို နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ရေး ဆိုပြီးမှ သူ သဘောကျအောင် သူ့ဘာသာထဲကို မင်းက လိုက်ဝင် တာ ဘာ ယုံကြည်ချက်မှ မင်းမှာ ရှိလို့ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောကြမှာပဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မင့် အဖြစ်က မပြေးသော် ကန်ရာရှိပြီပဲကွ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်း အမျိုးသမီးကလည်း အပိုင် ချည်နေတာပဲ၊ မင်း အတွက် လိုသမျှ လမ်းခင်း ပေးနေတယ် မဟုတ်လား’

‘သူငယ်ချင်း၊ မ ကိုတော့ မင်း အထင် မလွဲနှင့်၊ သူက ငါ့ကို လုံးဝ ဆွယ်လည်း မဆွယ်ဘူး၊ တိုက်တွန်း တာလည်း မရှိဘူး’

‘အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွ၊ အပါး လုပ်တာ၊ မင်းက ငအ၊ ဟိုက ပါးလိုက်တာမှ ရွှေတောင်စက္ကူ ကျနေတာ ပဲ၊ သူက မဆွယ်ဘူး၊ မဆွဲဘူး၊ မတွန်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဘာလိုနေတယ် ဆိုတာ သူ သိတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ကို သူ လျှောက်စေချင်တဲ့ လမ်းကို ခင်းပေးတယ်လေ၊ ဒါ မင်းလမ်းလား၊ သူ့လမ်းလား၊ အဲဒါ မင်း စဉ်းစား’

သူငယ်ချင်း တင်ဖေကိုလည်း အပြစ် မဆိုပါ။ သူ မှာ ထင်စရာ အကြောင်းတွေ၊ စွပ်စွဲစရာ အကြောင်းတွေ ရှိနေပြီပဲ။ သို့သော် အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင်မူ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သိဖို့တော့ အမြဲ သတိပြု ထားပါသည်။

တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ အကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန် ပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ် သဘောထား အမှန်ကိုတော့ မ သိ

အောင် ပြောထားချင်သည်။ တင်ဖေ ပြောသလို သူက နှုတ်ကတော့ မပြောဘဲ စိတ်က မျှော်လင့်ချက်တွေ ထား ပြီး လုပ်မိနေမှာကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။

ထိုည၌တွင် မထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးလိုက် သည်။ စာထဲတွင် မိမိ၏ အဖြစ်မှန် အနေအထားကို

ပေါ်အောင်လည်း ခရီးလိုက်ပါသည်။ ပထမ အချက်မှာ ဘာသာ အယူဝါဒ အရေးနှင့် ပတ်သက်သော မိမိ သဘောထား ဖြစ်လေသည်။

လူမှာ ဆိုရိုးစကား ရှိသည်။ ရောင်းကုန် ရုံးလျှင် တစ်ခေါက် လင်ကုန် ရုံးလျှင် တစ်သက်လုံး မှောက်သည် ဟု ဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ ထို့ထက် ပိုပြီးလျှင် အကျွန်ုပ် ရှုမြင် ထားသည်မှာကား အယူဝါဒ လွဲမှားခဲ့ပါမှုကား ဒီတစ်ဘဝ သာမက နောင် တမလွန် သံသရာ တစ် လျှောက်လုံး မှောက်သွားနိုင်သည် ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ဘာသာ အယူဝါဒ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှု အတွက် ယခု မိမိ ဤမျှလောက် စွန့်စား၍ လုပ်ဆောင်နေခြင်းသည် ရှင်ရေး အတွက် သာမက သေရေး အတွက်ပါ ပါသည်။ ရှင်ရေး သေရေး ဘဝင်အေးစရာ ကိုးကွယ် အားထားရာ ရှာဖွေခြင်းမှာ မှန်သော အယူ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အလိုငှာသာ ဖြစ်၍ အခြား အကြောင်းကြောင့်ဟု မထင်စေလိုကြောင်း အကျွန်ုပ် ရေးသား လိုက်လေသည်။

ထို့ပြင် မိမိသည် ခရစ်တော်၏ နားလည်ရ ခက် သော စကားများကို နားမလည်သည်ကိုလည်း ဝန်ခံ လိုက်သည်။

ကျမ်းစာအရ သိရသော ခရစ်တော်၏ ဘဝသည် အကျွန်ုပ် အဖို့ ပြည့်စုံသော ပုံကားချပ် ဖြစ်မလာ။ ခရစ် တော်ကို သူ့တပည့်ကပင် သစ္စာဖောက်ခြင်း ခံရသည်။ ရန်သူ့ လက်ထဲသို့ ရောက်အောင် သူ့တပည့် 'ယုဒ ရုကာရတ်' က ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ရုကာရတ် ဤသို့ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ကို ခရစ်တော်လည်း သိသည်။

အသတ် ခံရခါနီး ရက်ပိုင်းအလို ပသခါ ပွဲတော် နေ့တွင် ခရစ်တော်သည် သူ့တပည့်များအား မုန့်ကို သူ၏ အသား အဖြစ် လည်းကောင်း၊ စပျစ်ရည်ချိုကို သူ၏ အသွေးတော် အဖြစ် လည်းကောင်း အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်စေကာ ပေး၍ စားသောက်စေသည်။ ဤ ယေရှု၏ အထိမ်းအမှတ်ပြု ဆောင်ရွက်မှုကိုပင် ခရစ်ယာန် ဝတ် ကျောင်းများ၌ ကွန်မူနီယန် (Communion၊ သောက်စား မင်္ဂလာ) * အဖြစ် ဆက်လက် ကျင့်သုံး ကြလေသည်။ တချို့က ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ခရစ်တော် လူသား အဖြစ် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာမည် ဆိုခြင်းမှာ ဤ ဓလေ့ထုံးစံ တည်ထွန်းလိမ့်မည်ကို ရည်ရွယ်၍ ပြော

* ဘာသာကြီး လေးရပ် အနှစ်သာရများ၊ ညှိသောင်း။

ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုကြလေသည်။ အကျွန်ုပ် သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံ၍ စာထဲတွင် ဤသို့ ရေးလိုက်မိသည် ထင်ပါသည်။

'မ ရေ၊ အမှန်ကို ဝန်ခံ ထားမယ်နော်၊ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒ ဆိုတာကို ပြောရတာဟာ ရောမ ရာဇဝင်ကို ပြောရသလိုပဲလို့ ဟောရေစ ဆိုတဲ့ ပညာရှင် တစ်ပါး ပြောသလိုပဲ၊ ခရစ်တော် ပြောဟောခဲ့တာတွေက နည်း နည်းရယ်၊ နှောင်းလူတွေက ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နှင့် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို ကြတာတွေက အဆမတန် များပါ တယ်၊ ပြီးတော့ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒက ပြောင်းလဲနေတဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကတော့ ခရစ်ယာန် အယူ ဝါဒဆိုတာ ဂျားချ် (ကျောင်းတော်) နှင့် ဆက်စပ်နေတဲ့ သဘောလည်း ရှိတော့ ဂိုဏ်းတွေ ကွဲပြားသလောက် အယူဝါဒ ကွဲတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အခုအခါ ခရစ်ယာန် ဆိုတာကို သတ်သတ် ပြောဖို့တောင် ခက်ပါ တယ်၊ ရိုမင် ကက်သလစ်လား၊ အင်ဂလိကန်လား၊ ဘက်ပတစ်လား၊ မက်သဒစ်လား၊ ဒီလိုပဲ ပြောလို့ ရတော့တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခု ကျွန်တော် နှစ်ခြင်း ခံယူတဲ့ အကြောင်းပါ၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတော့ မြန်မာ မိဘနှစ်ဦး အမေရိကန် ပြည်မှာ နေတုန်းမှာ ကလေး တစ်ယောက် မွေးတယ်၊ ဒီတော့ ဒီကလေးမှာ အမေရိကန်ပြည်သား ဖြစ်ခွင့် ရှိ သလို ကျွန်တော်လည်း မတို့ရဲ့ အင်္ဂလိကန် ချားချ်မှာ နှစ်ခြင်း ခံတာ ဆိုတော့ အင်္ဂလိကန် အသင်းဝင်လို့ သတ်မှတ်ကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို ဖြစ်တာကို ကန့်ကွက် လိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မ သိစေချင်တာက ကျွန်တော် နှစ်ခြင်း ခံတာ အင်္ဂလိကန် အသင်းဝင် ဖြစ် ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပါ မ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အခုလို နှစ်ခြင်းခံတာဟာ ဖာသာ ဦးဇလျ ပြောသလို နှစ်ခြင်း ခံပြီးမှသာ ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့နိုင်တယ်၊ ခရစ်ယာန် အယူဝါဒရဲ့ တကယ့် အနှစ်သာရကို သိနိုင် တယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော် မသိ နားမလည်နိုင်တာတွေကို နားလည်နိုင်အောင်လို့ပါ၊ အမှန်ပြောရရင် မတို့ ယုံကြည် သက်ဝင်ပုံတွေကို မြင်ရတဲ့အခါ သိပ် အားကျတာပဲ၊ ငါ လည်း သူတို့လို သဒ္ဓါ ထက်သန်စွာနှင့် ယုံကြည်ချင် လိုက်တာလို့ ဆန္ဒ ဖြစ်မိပါတယ်၊ မိမိ ရင်ထဲမှာ အမြဲပဲ ညှောင့်စူးသလို ခံစားနေရတဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ (သံသယ) တွေ ကို ရှင်းပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်၊ မ ကူညီတာတွေ အားလုံး ကိုလည်း သိပ်ပြီး တန်ဖိုး ထားပါတယ်၊ မ ကြိုက်မှာ

မဟုတ်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လို့တော့ မပြောတော့ ပါဘူး'

စာရေးပြီးသော အခါ အကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်မှုများ အတော်အတန် သက်သာသွားပါသည်။

အကျွန်ုပ် ကိုယ် အကျွန်ုပ် သိသည်။ အကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် သိချင်သော အချက် နှစ်ချက် ရှိသည်။

ပထမ အချက်သည် ဖန်ဆင်းရှင် (Creator) ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ အချက်သည် ဖန်ဆင်းခြင်း (Creation) ဖြစ်သည်။

ကုန်အာန်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ သမ္မာကျမ်းစာ ထဲတွင် လည်းကောင်း ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင် ကို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်များ ပါရှိလေသည်။

ထိုဂုဏ်တော်များကို အစွဲလမ်းကျမ်း တစ်စောင် တွင် အလ္လာဟ် အရှင်တွင် ရှိသင့် ရှိအပ်သော ဂုဏ်တော် များ (ဆွေဖွာတ်တေစုဖူတီယာဟ်) ကို ရှစ်ပါး ပြု ပါ သည်။ ၎င်းတို့မှာ

- (၁) နိစ္စ ထာဝရ ဖြစ်တည်ခြင်း ဂုဏ်တော် (ကဒင်းမ်)
- (၂) အနန္တ စွမ်းအားရှင် ဂုဏ်တော် (ကာဒေရ်)
- (၃) ဉာဏ်တော် အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းဂုဏ် (အာလေမ်)
- (၄) ထာဝရ ရှင်သန်လျက်ရှိခြင်း ဂုဏ်တော် (ဟိုင်ယ)
- (၅) အလိုတော်ရှိတိုင်း ခပ်သိမ်းပြီးခြင်း ဂုဏ်တော် (မူရီးဒ်)
- (၆) အလုံးစုံကို သိမြင်နှံ့စပ်သော ဂုဏ်တော် (မူဒရစ်က်)
- (၇) သက်မဲ့ ကျောက်ခဲ၊ သစ်ပင်တို့ကိုပင် စကား ဆိုစေနိုင်သော ဂုဏ်တော် (မုတကလ္လင်မ်)
- (၈) သစ္စာတရား တည်ရာ ဖြစ်ခြင်း ဂုဏ်တော် (ဆွာဒီက်)

အထက်ပါ ဂုဏ်တော်တို့သည် အရှိသဘောကို ဆောင်သော ဂုဏ်တော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ အလား တူစွာ ကင်းခြင်း၊ မဲ့ခြင်း သဘောကို ဆောင်သော ဂုဏ် တော် ခုနစ်ပါးလည်း ရှိသေးသည်။ ၎င်းတို့မှာ

- (၁) ရုပ်ဒြပ် ကင်းမဲ့ခြင်း ဂုဏ်တော် (မုရ်ရာက်ကမ်)

(၂) ဥစ္စာ ကင်းမဲ့ခြင်း ဂုဏ်တော် (ဂျေစင်မ်)

(၃) နေရာ ဌာနကို ကင်းမဲ့ လွန်မြောက်သော ဂုဏ်တော် (နေရာတိုင်း၌ ရှိသော ဂုဏ်) (မကာန်)

(၄) မှီခိုခြင်း အလျှင်း ကင်းသော ဂုဏ် (မုဟ်တာဂျ)

(၅) ဖူးတွေ့နိုင်ခြင်း ကင်းသော ဂုဏ် (မာရ်အီး)

(၆) ပြောင်းလဲခြင်း ကင်းသော ဂုဏ် (မဟလ်)

(၇) ယှဉ်ဘက်မရှိ (ကိုးကွယ်ရာ တစ်ပါးတည်း သာ ဖြစ်ခြင်း) ဂုဏ်တော် (ရှရိုက်) တို့ ဖြစ်

ကြလေသည်။ အလားတူ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန် ဆင်းရှင်၏ ဂုဏ်တော်မှာ ယေဟောဝါ ဘုရားသခင် တွင်လည်း ရှိလေသည်။

ကုန်အာန်ထဲတွင် ဘုရားသခင် အလ္လာဟ် အရှင် ၏ ဂုဏ်တော်ပြု နာမတော်ပေါင်းကို ရေတွက်သော် ၁၀၀ ရှိကြောင်း ပြဆိုထားသည်လည်း ရှိသည်။

အလ္လာဟ် အရှင်၊ တရားမျှတတော်မူသော အရှင်၊ အန္တိမ (အဆုံး) ဖြစ်တော် မူသော အရှင်၊ အလုံးစုံကို သိတော်မူသော အရှင်၊ ဧကေဝ တစ်ဆူတည်းသော ကိုး ကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်၊ လောက၏ ကနဦး အစ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်၊ အခွန်ရှည်သော အတိတ် ကာလ ကတည်းက ထာဝရ တည်ရှိတော်မူသော အရှင်၊ တန်ခိုး အာနုဘော်ဖြင့် လွှမ်းမိုးတော်မူသော အရှင်၊ သေပြီးသော သူကို သေရာမှ ရှင်ပြန်ထစေတော်မူသော အရှင်၊ မြင့်မြတ်ခြင်း အပေါင်း ခညောင်း ပြည့်စုံတော် မူသော အရှင်၊ အနာဂတ် ကာလ၌လည်း ထာဝရ ဖြစ် တည်တော်မူသော အရှင်၊ ဖန်ဆင်း ပြုပြင် စီရင်တော် မူသော အရှင်၊ ကောင်းမှု အပေါင်း၏ တည်ရာ ဖြစ် တော်မူသော အရှင်၊ အရာခပ်သိမ်းကို သိမြင် နိုင်စွမ်း သော အရှင်၊ ဖွင့်လှစ် ထုတ်ဖော်တော်မူသော အရှင်၊ ဖုံးကွယ်ရာ၌ တည်တော်မူသော အရှင်၊ အခက် အခဲ အပေါင်းကို ပြေလည် စေတော်မူသော အရှင်၊ အပြစ် များကို ခွင့်လွှတ်တော်မူသော အရှင်၊ အလိုဆန္ဒ တောင့်တ ခြင်းမှ အလျှင်း ကင်းတော်မူသော အရှင်၊ တရား လမ်း မှန်ကို ညွှန်ပြတော်မူသော အရှင်၊ စောင့်ရှောက်တော် မူသော အရှင် စသည့် ဂုဏ်တော်ပြု နာမတော်များ ဖြစ် ပါသည်။

ကုန်အာန်ထဲတွင် ဖူးတွေ့ခွင့် အလျှင်း မရှိသော ဂုဏ်တော်ဖြင့် ပြဆိုထားသောကြောင့် အလ္လာဟ် အရှင်

ကို လူသား တစ်ဦး အနေဖြင့် ဖူးတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်
သော်လည်း ခရစ်ယာန် သာသနာတော်တွင်ကား နှစ်ခြင်း
ခံယူပြီးသော သူအဖို့ ယေဟောဝါ ဘုရား သခင်ကို ဖူး
တွေ့ခွင့် ရှိကြောင်း သိရသည်မှာ အကျွန်ုပ်အဖို့ လွန်စွာ
အားတက် ရပေတော့သည်။ ကျမ်းဂန်မှာ ဂုဏ်တော်
များစွာဖြင့် ချီးမြှင့်ထားသော ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို
ဖူးတွေ့ရလျှင် လူတွင် ဒီ တစ်ဘဝ လူဖြစ်ရတာ အကျိုး
နပ်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့ ဖူးတွေ့ရခြင်းသည်ပင်
ဘဝ၏ ငြိမ်းအေးခြင်း၊ ဘဝ၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ အမတ
သုခဘုံကို ခံစားရခြင်း မဟုတ်ပါလား။ အ ကယ် ၍
အကျွန်ုပ်အား ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ဖူးတွေ့ရပြီးနောက်
ခုချက်ချင်း သေရမည်ဟု ဆိုအံ့၊ ထိုသို့ သေရခြင်းကို
မြတ်သော သေခြင်း အဖြစ် ယူဆလျက် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ သေလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည်
ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ဖူးတွေ့ရမည်ဆိုလျှင် ဘာကိုပင်
လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

အကျွန်ုပ်သည် ဖန်ဆင်းရှင်ကို ဖူးတွေ့ချင်သည့်
အပြင် ဖန်ဆင်းခြင်း၏ သဘော အကျယ်ကိုလည်း သိ
ချင် လှပါ၏။ ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် လောကကို
ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖန်ဆင်း သနည်း။ 'ကမ္ဘာဦးကျမ်း'
တွင်မူ ဤကမ္ဘာ လောကကြီးကို ခုနစ်ရက် အတွင်း
ဖန်ဆင်းကြောင်း ပြဆို ထားလေသည်။

ပထမ အစတွင် ယေဟောဝါ ဘုရားသခင်သည်
ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းသည်ဟု ဆိုသည်။
နောက် မှောင်မိုက်လျက် ရှိသော လဟာပြင် (ဟင်း
လင်းပြင်) ထဲတွင် အလင်းရောင်ကို စတင် ဖန်တီးခြင်း
ဖြင့် နေနှင့် ညဉ့်ကို ဖြစ်စေလေသည်။ တတိယနေ့တွင်
ကမ္ဘာပေါ်၌ ရေပိုင်းနှင့် ကုန်းပိုင်းကို တသီးတသန့် စီမံ
ဖန်ဆင်းတော် မူလေသည်။ ရေပိုင်းကို သမုဒ္ဒရာ ဟု
တွင်စေလေသည်။ စတုတ္ထနေ့တွင် ဂြိုဟ်များ၊ နက္ခတ်
တာရာများကို ဖန်ဆင်းသည်။ ပဉ္စမနေ့တွင် ရေသတ္တဝါ
များ၊ ကောင်းကင် သတ္တဝါများကို ဖန်ဆင်းတော် မူ
သည်။ ဆဋ္ဌမနေ့၌ ကုန်း သတ္တဝါနှင့် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်
သော လူသားကို ဖန်ဆင်းတော်မူလေသည်။ ထိုနေ့မှာ
ပင် သစ်ပင် ချုံနွယ် တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း ဖန်ဆင်းတော်
မူသည်။ ဖန်ဆင်းခြင်း အားလုံးသည် ခြောက်ရက်ဖြင့်
ပြည့်စုံလေသည်။

သတ္တမမြောက် နေ့ကို ထာဝရ ဘုရားသခင်
အနားယူတော် မူသောကြောင့် နောင်အခါ ထိုနေ့ကို

နားရက် ဥပုသ်နေ့ အဖြစ် ခရစ်ယာန်များ သတ်မှတ်
ကြလေသည်။

ဖန်ဆင်းခြင်းကို ထာဝရ ဘုရားသခင် အလ္လာဟ်
အရှင်သည် အချိန်၊ နာရီ၊ ရက်၊ လ ကြာမြင့်စွာဖြင့်
တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖန်ဆင်းကြောင်း ကုရ်အာန် ကျမ်းတော်
မှာ ပြဆို ထားသည်ကို မတွေ့ရချေ။ ကမ္ဘာ၊ မိုး၊ မြေ၊
နေ၊ လ၊ နက္ခတ် တာရာ၊ တော၊ တောင်၊ သတ္တဝါ၊ နတ်၊
လူ၊ အဟိတ် တိရစ္ဆာန်တို့ကို ရုပ်နာမ်နှင့် တကွ ထင်
ရှားစွာ ဖြစ်အောင် ပြုပြီး လဟီယတ် ကွဒရတ် တေဇော
တန်ခိုးတော်ဖြင့် ပြုပြင် ဖန်ဆင်းတော်မူသည်။ ဖြစ်စေ
ဆိုရုံဖြင့် အားလုံး ပြီးမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်
(ကွန်းဖယုအ်ကွန်း) ဟုသာ ပြပါသည်။

အကျွန်ုပ် သိလိုသည်မှာ ဖန်ဆင်းခြင်း၏ သဘော
အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ အကြင် ကျွမ်းကျင်သူ ယန္တရား
ပညာရှင်သည် မော်တော်ကားကို ဖန် ဆင်း နိုင် ၏။
သို့သော် သူသည် သံကို မဖန်ဆင်းနိုင်။ သံကို သိပ္ပံ
ပညာ အမြင်တွင် သဘာဝ တရားကသာ ဖန်ဆင်း
ထုတ်လုပ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုသံသည် တခြားသော
ဓာတ်များ နည်းတူ ဖွဲ့စည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟုသာ
သိပ္ပံသမားများ နားလည် ကြလေသည်။ သို့သော် ဘာ
မျှ မရှိသော (Nothingness or void) သုညတ သဘော
မှ အရှိတရားများကို ဖြစ်ပေါ်စေသလော။ အရှိ တရား
က အရှိ တရား ဖြစ်သော အရာကို ထုတ်လုပ် ဖန်တီး
ခြင်းကား ဒုတိယ အဆင့် တတိယ အဆင့် ဖန်ဆင်းခြင်း
မျိုးသာ ဖြစ်၏။

ငယ်စဉ် အကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီး ဦးဖိုးညွန့် ပြော
ပြချက် အရ ဘိုးတော် ဘုရား လက်ထက်က ဆက်
သွင်းသော အစ္စလာမ် ပညာရှင် ဆရာကြီး ဦးနု၏
စာတမ်းတွင် ဘုရားသခင် အလ္လာဟ် အရှင်မြတ် ဝိညာဉ်
တော်မှ ဖြစ်သော ရောင်ခြည်တော်သည် တေဇောမီး
ဖြစ်သည်။ ထိုတေဇောက ဝါယောလေကို ဖြစ်စေသည်။
ထို ဝါယောလေကမှ အာပေါရေကို ဖြစ်စေသည်။ ထို
အာပေါကမှ ပထဝီမြေကို ဖြစ်စေသည်။ ထိုရေနှင့် မြေ
ကို ရောနှောသဏ္ဍာန် လုပ်ပြီး ရှေးဦးစွာ ရောင်ခြည်တော်
က ဖြစ်သော စိတ် ဝိညာဉ်တော်ကို သွင်း၍ အာဒမ်
လူသားကို ဖန်ဆင်းသည်ဟုလည်း ပြောပြဖူးလေသည်။

သို့သော် အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အသိ ရှင်းပြီ၊
ပြည့်စုံပြီ ဟူ၍ကား မထင်သေး။ မိမိသည် ဖန်ဆင်းခြင်း
ကိစ္စကို သဘောကျသိဖို့ လိုသေးသည်။ ဤမျှလောက်နှင့်

သဘောပေါက်ပြီဟု မယူဆနိုင်သေးကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသိဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ဤကိစ္စ အားလုံးသည် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို သိမှု အပေါ်တွင် တည်၍ သူ့အလိုလို ပြေရှင်းပြီး ဖြစ်မည့် ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်။ ထိုင်တွေးရင်း သူ့အလိုလို ပေါ်လာမည့် ကိစ္စများ မဟုတ်နိုင်ဟုလည်း မိမိကိုယ် ကို ဆုံးမရသည်။

ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို သိဖို့ အရေးကြီးသော အခြား အကြောင်းထူး တစ်ခုလည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုအကြောင်းသည် နောက်ဆုံး တရား စီရင်ခြင်း ခံရမည့် (ကေယာမတ်) နေ့ အကြောင်းနှင့်လည်း ဆက်စပ် နေလေသည်။

ကုရ်အာန်ထဲတွင်လည်း ကေယာမတ်နေ့ ဟု ခေါ်သော နေ့တွင် လူသား အားလုံး ရှင်ပြန် ထမြောက် ပြီးနောက် ဘုရားသခင်ထံမှောက်သို့ ရောက်ကြရမည်။ ထိုအခါ လူသားများ အသက်ရှင်စဉ် ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှု မကောင်းမှု အပြစ် ဒုစရိုက် သုစရိုက်များ အားလုံး အတွက် တရား စီရင်မည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်က အပြစ် ရှိသူကို အပြစ် အလျောက်၊ အပြစ် မရှိသူ ကုသိုလ် ရှိသူကို ကုသိုလ် အလျောက် ဆုပေး ဒဏ်ပေး နည်းမျိုးဖြင့် စီရင်မည်။

သမ္မာ ကျမ်းစာတွင်လည်း သေပြီးသူများ နေရမည့် မရဏ နိုင်ငံ ရှိလေသည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် သေပြီးသူများသည် ရှင်ပြန် ထမြောက်ရမည့် ကာလ အထိ နေကြရမည်။ ရှင်ပြန် ထမြောက်သော နေ့သို့ ရောက်မှသာ ထိုဘုံမှ ကျွတ်လွတ်ကြရမည်။ ယေဟောဝါ သက်သေများ (ပရိတ်တင်စတင်) ၏ အယူအဆမှာ ခရစ်တော် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ရှင်ပြန် ထမြောက်ခြင်း မပြုမီ သုံးရက် တိုင်တိုင် ထိုနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသေးသည်ဟု ဆိုလေသည်။ လူသား အပေါင်းတို့ ရှင်ပြန် ထမြောက် ကြသောအခါ ရုပ်ခန္ဓာဖြင့် မဟုတ်တော့ဘဲ နာမ်ခန္ဓာ ဖြင့်သာ ဝိညာဉ် ရှင်ပြန် ထမြောက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ရှင်ပြန် ထမြောက်ရမည့် နေ့၌ ခရစ်တော် ပြန်ကြွလာမည်။ ထိုအခါ တံပိုး ခရာ မှတ်မည်။ တံပိုး ခရာသံ ကြားသော ကာလ၌ ခရစ်ယာန် အသင်းဝင်တို့ သည် ထမြောက် ကြရလိမ့်မည်။

သေသည်၏ အခြားမဲ့ ဖြစ်သော တမလွန် ဘဝကို ဖော်ပြကြရာတွင် ကျမ်းဂန်ထွက် အဆို နှစ်ခုမှာ အနည်းငယ်သာ ခြားနားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

အစ္စလာမ်တို့၏ အယူမှာ သေလွန်သူများ အနက် ကုသိုလ် ရှိသူတို့က အထက် ကောင်းကင် (မလာယစ်) ဘုံနေရာ အနီးအပါးတွင် ချမ်းသာစွာ နေကြရသည်။ အကုသိုလ် ရှိသူ၊ အပြစ် ကျူးလွန်သူတို့မှာ မြေအောက် ငရဲ အနီးတွင် အကျဉ်း ခံရသူများ ပမာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ နေကြရသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ဥတုဇ ရုပ်ကလာပ်မှာ တချို့ မြေမှာ ပျောက်သည်။ အချို့ သစ်ကျား စားသည်။ တချို့ မီးမှာ ကျွမ်းသည်။ တချို့ ရေမှာ ဆွေးသည်။ ထိုသို့ ပျောက်ပျက်သော်လည်း လူတို့ကိုယ်တွင် ဘိန်းစေ့ ခန့် ဂျုံစေ့ခန့် အရိုးနှစ်တို့သည် မီး မကျွမ်း မြေ မစား ရေမှာ မဆွေးဘဲ ကျန်သည်။ ကမ္ဘာ ကုန်သော အခါ ဖန်ဆင်းသော အလ္လာဟ် အရှင်၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် 'အစ္စရာဖီလ်' ၏ တံပိုးသံကြား ကာလ ယခုကဲ့သို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ ရုပ်နာမ် အစုံ ဖြစ်မည်။ စိတ်ဝိညာဉ် လည်း ပြန်ဝင်မည်။ ထို့နောက် လောက၌ အသက် ရှင်စဉ်က ပြုကျင့်ခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ကို ဆန်လွှာ မြူခြမ်းမျှ မထိမိချန်နိုင်ဘဲ ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရှင် ရှေ့တော်မှာ အစစ် အမေး ခံကြရမည်။ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ ဂျနုတ် (အမတ် သုခဘုံ) ထိုက်သူ ဂျနုတ်၊ ငရဲ ထိုက်သူ ငရဲ၊ ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးကို ဤကိုယ်ဖြင့်ပင် ခံစံ ကြရမည်ဟု ဆိုထားလေသည်။

ကျမ်းဂန် နှစ်ရပ် စလုံးတွင်လည်း ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရှင်ကို ဖူးမြင်ခွင့် ရခြင်းသည် ဘဝ၏ အဆုံး ပန်းတိုင် ဖြစ်၍ ထိုအခြေအနေသည်ပင် ဘဝ၏ အမြတ်ဆုံး အချမ်းသာဆုံးသော အခွင့်အလမ်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု အတိုင်းဆိုလျှင် အကျွန်ုပ် အဖို့ ဤကမ္ဘာပေါ်၌ အခိုက်အတန့်မျှ ဖြစ်သော ယခု ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးလည်း ဖြစ်သည်။ သေပြီးလျှင် မရဏဘုံသို့သာ ရောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။ ထိုဘုံတွင် ကမ္ဘာ ကုန်သည်တိုင် နေရမည်။ ကမ္ဘာကုန်၍ တံပိုးမှုတ်သော အခါမှသာ လူပုံ ပြန်ဖြစ်ပြီး ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရှင်၏ ရှေ့တွင် တရား စီရင်ခြင်း ခံရဖို့သာ ရှိပေတော့သည်။

သို့လျှင် တမလွန် ဘဝ ချမ်းသာရရေး အတွက် ပြုသင့် ပြုထိုက်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးကို ယခု အသက် ရှင်စဉ် ကာလ၌သာ အကျွန်ုပ်သည် ပြုနိုင်တော့မည် ဖြစ်ပေရာ ထိုသို့ ပြုဖြစ်အောင် ပြုဖို့ကိုသာ အကျွန်ုပ်မှာ စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိပေတော့၏။ နှစ်ခြင်း ခံရမည့် နေ့ရက်သို့ မရောက်မီ စနေ

နေ့တွင် မသည် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ရုံးမဆင်းမီ ဖုန်းဆက်
လေသည်။ စနေနေ့ နေ့ဝက် ရုံးဆင်းပြီးနောက် ၁၂:၃၀
နာရီပွဲ ရုပ်ရှင် ကြည့်မည်ဟု ဆိုသည်။ ဂလုပ်ရုံ (ယခု
ဂုဏ်ရုံ) တွင် စောင့်ရန်လည်း မှာသည်။ ပြသဆဲ ကား
မှာ Love is a Many Splendoured thing ဖြစ်သည်။
ကမ္ဘာကျော် တရုတ် စာရေး ဆရာမကြီး ဟန်ဆုယင်၏
ကိုယ်တွေ့ အခြေခံ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ အချစ်နှင့်
အလွမ်းကို ဖွဲ့ရာတွင် စိတ် နှလုံး ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်
အောင် ဖွဲ့ပြသော ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပင်။

ရုပ်ရှင် ပြီးဆုံး သွားသောအခါ မနှင့် အကျွန်ုပ်
မှာ နှစ်ဦးစလုံး မျက်ရည် ကိုယ်စီ ကျရလေသည်။ သုံး
နာရီ မထိုးမီ ဇာတ်ကား ပြီးဆုံး၍ ရုံထဲက ပြန်ထွက်
လာသောအခါ နှစ်ဦးစလုံး ဆာလောင် မွတ်သိပ်လျက်
ရှိကြလေသည်။ အစားလည်း စား၊ စကားလည်း ပြောချင်
နေကြသည့် အတွက် ဆူးလေ ဘုရားလမ်း တစ်ဖက်သို့
ဖြတ်ကူး ကြကာ အိုရီယင့် (ယခု ဒဂုံ) အောက်ထပ်ရှိ
လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ အိုရီယင့်
ပန်းသေး ခေါက်ဆွဲကို မ ရော၊ အကျွန်ုပ်ပါ နှစ်ခြိုက်
ကြသည်။ မက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ပို ကြိုက် သည်။
အကျွန်ုပ်က ဆီပြန် ကြိုက်သူ ဖြစ်ပေရာ ခေါက်ဆွဲ
အကြော်ကို ပို၍ နှစ်သက်လေသည်။

ပန်းသေး ခေါက်ဆွဲကို မှာထားပြီးနောက် အတန်
ကြာ စောင့်ရလေသည်။ မက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်
ပြီး သူမျက်လုံး အစုံကို ပွတ်သည်။

‘ငိုလိုက်ရတာကွယ်၊ တော်ရုံ တန်ရုံဆို မျက်ရည်
ကျခဲ့တဲ့ မ အဖြစ်ကတော့ မပြောပါနှင့်တော့၊ ဒီကားကျမှ
ရှက်တောင် ရှက်တယ်၊ မျက်ရည်ကို တားလို့ မရဘူး’

မက ပွင့်လင်းသည်။ သူ ခံစားရသည်ကို မကွယ်
မဝှက် မရှက်မကြောက် ဆိုသည်။ ပြီးတော့ မ ပြောပုံ
ဆိုပုံတွေကလည်း ခါတိုင်းထက် ပို၍ အကျွန်ုပ်နှင့်
တရင်းတနီး အကျွမ်းတဝင် ရှိလေသည်။ ခါတိုင်း ရုပ်
ရှင် ကြည့်ချင်လျှင် အကျွန်ုပ်ကသာ ချိန်းရသည်။ သည်
တစ်ခါမှာသာ မက ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်းသည်။ အကျွန်ုပ်
သည်လည်း မျက်ရည်ကျခဲ့ ရသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့
သော် ယောက်ျား မျက်ရည် ကျခြင်းကို လူသိ မခံချင်
သော စိတ်ကြောင့် ရုပ်ရှင် အကြောင်းကို ဘာမျှ ပြန်
မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

မနက်ဖြန် နှစ်ခြင်း ခံပွဲ အစီအစဉ်တွင် မိမိ
ဘယ်သို့ ပြုမူ ရမည်ကိုသာ မထံမှ ကြားသိချင်စိတ်

ဖြစ်ပေါ် နေလေသည်။ စားပွဲထိုးက ခေါက်ဆွဲ နှစ်ပွဲ
လာချသဖြင့် မလည်း ရုပ်ရှင် အကြောင်းကို ဆက်
မပြောတော့ဘဲ ရုပ်လိုက်လေ၏။ အကျွန်ုပ်၏ ခေါက်ဆွဲ
အကြော်ပွဲမှာ သူ့ဘက်သို့ ရောက်ပြီး သူ စားမည့်ပွဲမှာ
အကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ရောက်နေသဖြင့် မသည် အကျွန်ုပ်
ပွဲကို သံပုရာရည် အချဉ် ညှစ်ထည့်ပြီး ကမ်းပေးလေ
သည်။ ပြီးမှ စကား ဆိုသည်မှာ

‘မနက်ဖြန် ယူ နှစ်ခြင်း ခံရတော့မယ် ဆိုတော့
ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေ ပြောဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြော
ဖို့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယူ စာကို ဖတ်
ရတာ မ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ’

‘ဘယ် အချက်ကို ပြောတာလဲ မ’

‘ကျွန်တော် နှစ်ခြင်းခံတာ အင်္ဂလိကန် အသင်း
ဝင် ဖြစ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ငါ
လည်း သူတို့လို သဒ္ဒါ ထက်သန်စွာနှင့် ယုံကြည်ချင်
လိုက်တာ ဆိုတဲ့ ယူစာထဲက စကားတွေပါ’

‘မ က ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ’

‘မကျေနပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ် မကောင်း
ဖြစ်မိတာပါ၊ ယူက ခုချိန် အထိ စူးစမ်းတဲ့ သဘောပဲ
ရှိတယ်ဆိုတာ မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ယူ
သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ယူကို မ နားလည်သလို နား
လည် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ခုတောင် သူတို့က ယူ
ခရစ်ယာန်ထဲ ဝင်တာကို ဆန်းလွင်ကြီးကတော့ မဘက်
လိုက်ပြီး မိုက်ဘက် ပါသွားပြီလို့ ပြောနေတာ မ နား
နှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားရတယ်’

‘ဒါလား၊ လောကခံ တရားတွေပါ မရယ်၊ ကဲ့ရဲ့
ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းနှင့် ကင်းတဲ့ လူ့ကိစ္စရယ်လို့ မရှိ
နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေကတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
ပြောကြတာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်တဲ့ ဒဏ်ကို မခံ
နိုင်ရင် ဘဝကို အဆန် လှော်ဖို့ မစဉ်းစားနှင့်၊ အဆန်
မလှော်ရင်လည်း ဘဝမှာ အစုန် မျောသွားမှာပဲ၊ အထက်
အညာကို တက်ချင်ရင် ရေဆန် လေဆန် လှော်ရမယ်၊
အဆန် လှော်ရတာဟာ ပင်ပန်းတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်၊
ခက်ခဲတယ်၊ ရုန်းကန်ရတယ်၊ သို့ပေမယ့် အထက်ဘက်
ကို ရောက်တယ်၊ ဒါကို ဝန်လေးတယ် မထင်သင့်ပါဘူး၊
ပတ်ဝန်းကျင် ပြောဆို ပုတ်ခတ်မှု ဆိုတာကို လေဆန်
တိုးတဲ့ သဘောမျိုးပဲ မှတ်ထား လိုက်ပါ’

မ သက်ပြင်း ခိုးချ လိုက်သည်ကို အကျွန်ုပ် မြင်
လိုက်ရပါသည်။

ကိုဆန်းလွင်မှာကတော့ သဘောတရားက အပြည့်ပဲ နော်၊ ယူကို ချီးကျူးပါတယ်။ မအနေနှင့်ကတော့ ယူ စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပုတ်ခတ် ပြောဆို လာတဲ့အခါ ယူ စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ပါ’

အကျွန်ုပ်က ရယ်လိုက်ပါသည်။ မစိတ်သက်သာမှု ရစေလိုသည့် သဘောဖြင့် ရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘စိတ်ချ၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းက သိပ်မာတယ်၊ ပြီးတော့ အတွေးအခေါ်တွေနှင့် ထုံထားတာ ဆိုတော့ ပျော့လည်း သိပ်ပျော့တယ်၊ မာလွန်းတော့ အမာ အမာချင်း ထိရင် ဆတ်ခနဲ ကွဲနိုင်တယ်၊ ပျော့တော့ အမာနှင့် ထိလည်း အိခနဲ ဝင်သွားမှာပဲ၊ ကွဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဒီခေါင်းမျိုးက သရဖူတော့ ဆောင်းချင်မှ ဆောင်းရလိမ့်မယ်’

မလည်း ရယ်သည်။

‘ယူကတော့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာပဲ၊ သူ့မှာ ပြောစရာ စကားတွေက ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ မရယ်၊ ဘဝမှာ ကျွန်တော် အရချင်ဆုံး ဆုဟာ အဲဒီ ဆုပါပဲ၊ ရှိတ်စပီးယား ဖြစ်ရခြင်းဟာ ဝင်စတန်ချာချီ ဖြစ်ရခြင်းထက် ပိုပြီး အဆတစ်ရာမက မြတ်တယ်လို့ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ယုံကြည်စွဲမှတ် ထားပါတယ်၊ မစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရတနာပုံမင်းနေပြည်ကြီးသာ ပျက်စီးသွားတာ၊ ဦးပုညကတော့ မပျက်စီးပါဘူး၊ ဒီကမ္ဘာမှာ မြန်မာ ရှိသရွေ့တော့ ဦးပုည ရှိနေဦးမှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မပျက်စီးနိုင်တဲ့ ဆန်းလွင်၊ ရှိန်းပြီးတဲ့ ဆန်းလွင်၊ invincible ဆန်းလွင်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ တကယ်လို့များ ချားလ်စ် ဒစ်ကင်တို့လို၊ တော်လ်စတိုင်းတို့လို၊ ဦးပုညတို့လို ခေတ် အဆက်ဆက် လူသား အပေါင်းတို့ရဲ့ ချစ်ခင် လေးစား မြတ်နိုးခြင်း ဆိုတဲ့ ဆုကို ပန်ဆင်ရသူ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်တော် လူ့ပြည်မှာ လူလာ ဖြစ်တာရဲ့ ဘဝ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြုပြင် မြင်ပြီးလို ဆိုချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူ့ဘဝရဲ့ သစ္စာကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသူပါ မ’

‘ကိုဆန်းလွင်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ တစ်လုံး တစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါ စေလို့ မဆုတောင်းလျက် ပါပဲရှင်’

လူချင်း ခွဲခွာခါနီးတွင် မက ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ် သွားလေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်သည် သစ်ဆန်းသော နေ

ခြည်ဖြင့် နွေး၍ ရွှင်လန်းနေလေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်လာကြသော ဝတ်ပြု ပရိသတ်ဖြင့် စိန်ဘားနဘာဒ် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးမှာ ပြည့်လျှံနေလေသည်။

ငြိမ်ညောင်း သာယာသော အော်ဂင် အသံ၊ ချိုမြကြည်လင်လှသော ဓမ္မတေး သီဆိုသူများ၏ သီချင်းသံတို့သည် ဘုရားရှိခိုး ခန်းမထဲတွင် လှိုင်ပျံ့နေလေသည်။ ဪလတာ ပလ္လင်တော် ဘက်ဆီက လွင့်လာသော ပန်း ရနံ့များကလည်း ထုံမွှေးလျက်။ ဝတ်ပြုသူများ၏ ကိုယ်မှ လွင့်လာသော အကောင်းစား ချယ်နယ် ရေမွှေး ရနံ့ကလည်း ပျံ့လျက်။

ကိုးနာရီ တိတိတွင် ခေါင်းကိုင် မိဘ နှစ်ပါးနှင့် အတူ ပရိသတ်များ ခြံရံလျက် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇလျ ဖိတ်ကြားထားသော အမည်မသိ ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးနှင့် အတူ အကျွန်ုပ်အား နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာကို ပြုပေးကြလေသည်။ ဘက်ပတစ် ဂိုဏ်းသားများသည် နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာကို ပြုကြရာတွင် နှစ်ခြင်း ခံသူအား နှာခေါင်းကို ပိတ်၊ မျက်စိကို မှိတ်လျက် ရေကန် အတွင်း ပက်လက် လှန်ချကာ ရေနှစ်ပြီး ပြန်ထူသည်ကို ရုပ်ရှင် ကားများ ထဲတွင် အကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးလေသည်။ ယခု အင်္ဂလိပ်ကန် ချားချိမှာ ထိုသို့ တစ်ကိုယ်လုံး နှစ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှေးက ရေဖျန်း ဘိသိက်ခံခြင်းကဲ့သို့ မင်္ဂလာ ဆုတောင်းဂါထာများ ရွတ်ဆိုကာ ခေါင်းပေါ်က ရေလောင်းချခြင်းဖြင့် ပြီးလေသည်။

‘သင်သည် အဖ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင် နိုင်ငံတော်တွင် အပြစ် ကင်းသော သန့်စင်သော လူသစ် တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် မွေးဖွားသူ ဖြစ်လေပြီ၊ သင့်အား ယေရှု ခရစ်တော်သည် အပြစ် အပေါင်းမှ ကယ်တင်သူ ဖြစ်တော့အံ့’ ဆိုသည့် သဘော ပါသော အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည့် ဘိသိက် မန္တန်ကို ရွတ်ဖတ်သံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများဖြင့် နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ အဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ အကျွန်ုပ်မှာ ဤအရပ်၌ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ခံယူရာတွင် မိဘ အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဆွေမျိုး ဉာတိလည်း မရှိ။ မနှင့် သူ့မိခင်တို့ကိုသာ အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်ပေရာ တစ်ကောင်ကြွက်လို ဖြစ်နေသဖြင့် အကျွေးအမွှေးကိုလည်း ဘာမျှ မစိစဉ် နိုင်ခဲ့။ သို့သော် ဝတ်ပြုပွဲ ပြီးသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဇလျသည် အစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးလေသည်။

နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ခံယူပြီးသော နောက်ပိုင်းတွင် မ နှင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ နီးစပ်မှုမှာ အစကထက် ပိုလာသည်။ နှစ်ယောက်သား တွေ့ဆုံပြီး တရင်းတနှီး နေသော အချိန်ကာလလည်း များလာသည်။ An Affair to Remember, Tea and Sympathy, Never Say Goodbye, Gone With The Wind, Imitation of Life, Roman Holiday စသော ထိတ် ထိတ် ကြံ အင်္ဂလိပ် စကားပြော ကမ္ဘာ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကောင်းများ အဆက်မပြတ် ရုံတင် ပြသသော အခါလည်း ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးလည်း ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတိုင်းကိုပင် မပြတ်မလပ် ကြည့်ကြလေသည်။ အချိန်ကာလတိုင်း၌ စာရေးဆရာ အနုပညာသည် ဖြစ်လိုသော စိတ်သည် အကျွန်ုပ်အား လွမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ မ ကတော့ ရုပ်ရှင်ကို သူ့ဝါသနာ အလျောက် အပန်းဖြေမှု တစ်ခု အဖြစ် သဘောထား၍ ကြည့်သလား မသိ။ အကျွန်ုပ်မှာတော့ ထိုသို့ မဟုတ်။ တစ်နေ့သော အခါ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ၊ ရုပ်ရှင် ဖန်တီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာချင်သော ဆန္ဒကို မွေးမြူဖို့နှင့် အင်္ဂလိပ်စကားတိုးပွားမှု ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုဖြင့် ကြည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရုံးအလုပ်က တစ်ဖက်၊ ကျောင်း တစ်ဖက်နှင့်မို့ ပင်ပန်းသည် ထင်ရသော်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်းများက ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်ဖျက် ပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အတွေ့အကြုံသစ်များမှာ စာရေးဆရာ အနုပညာသည် ဖြစ်လိုသော အကျွန်ုပ် အတွက် အားဆေး တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ဘီအေ ပထမနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်းသို့ ရောက်သော အခါ ကံကောင်း ထောက်မပြီး အကျွန်ုပ်တို့အား ဖိလိုဆိုဖီ ပညာ သင်ကြားပေးရန် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒ ဌာန (ထိုစဉ်က သဘာဝတ္ထဗေဒ ခေါ်သည်) မှ ဆရာမ ရီနာ ဆာကား (ယခု အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် တောင်ပုလူ ကမ္ဘာအေး သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေသူ ဒေါက်တာ ရီနာ ဆာကား) ရောက်ရှိ လာလေသည်။

ဆရာမ ရီနာနှင့် အတူ ဖိလိုဆိုဖီ သင်ရိုး အသစ်လည်း ပါလာသည်။ ဆရာမ ရီနာ ရောက်လာခြင်းကို ကံကောင်း ထောက်မသည်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ဆရာမ မလာမီက ဖိလိုဆိုဖီ ဘာသာရပ်ကို ဆရာ ဒတ်စ် ပြသ ခဲ့လေသည်။ ဆရာ ဒတ်စ်သည်

အိန္ဒိယ အမျိုးသား ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာလိုလည်း မပြောတတ်။ အင်္ဂလိပ်လို သင်ကြား ပြန်တော့လည်း သူ့ အင်္ဂလိပ် စကားကို အကျွန်ုပ်တို့က နားမလည်။ နားမလည်ခြင်းမှာ သူ့ အင်္ဂလိပ် စကားပြောသော အခါ ကုလားသံ ဝဲနေသောကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သူ ပြောဆို သင်ပြသော ဖိလိုဆိုဖီ ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများမှာ သာမန် အင်္ဂလိပ်စာ ဝေါဟာရနှင့်လည်း မတူ၊ အင်္ဂလိပ်စာ အသုံး အနှုန်းကလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပြီးတော့ အကျွန်ုပ်တို့ စာသင်သားများသည် ထိုစဉ်က ဆရာ ဒတ်စ် သင်ကြား ပြသသော ဖိလိုဆိုဖီ အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသဖြင့် ပျင်းရိခြင်းလည်း တစ်ကဏ္ဍ ပါဝင်ပါသည်။

မစ္စ ရီနာ ခေါ် ဆရာမကလေးမှာ ဆာရီဝတ် အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်ဖွား မာရဝါရီ အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာ စကားကိုလည်း ပြောတတ်သည်။ မြန်မာစာလည်း တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ် စကားကိုလည်း အင်္ဂလိပ်သံ ပေါက်အောင် ပြောတတ်ပေရာ ဆရာမ၏ စာသင်ချိန်သည် အကျွန်ုပ်တို့ အဖို့ ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် ပက်ဖျန်း ထားသော အချိန် ဖြစ်လေ၏။

ဆရာမ ရီနာသည် သတင်းကောင်းကို ယူဆောင်လာသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ပထမဆုံး စာသင်ချိန်တွင် ဆရာမက ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည် ယေး တက္ကသိုလ်မှ ပညာ သင်ကြားပြီး၍ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း ပြန်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဒတ်စ်လည်း အသက်ကြီး၍ ပင်စင် ယူသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖိလိုဆိုဖီ ဌာနတွင် ဆရာ ကေ၊ အင်၊ ကားက ပါမောက္ခ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရှေးက ဖိလိုဆိုဖီကို သင်ကြား သကဲ့သို့ အင်ပီရီးဆွင်း (Empiricism)၊ ရာရှင်နယ်လွင်း (Rationalism)၊ အိုက်ဒီယာ လွင်း (Idealism)၊ မတီရီယယ်လွင်း (Materialism)၊ စသကဲ့သို့ အယူဝါဒ သဘောတရားများချည်း ထုတ်ပြီး သင်သောနည်းကို မပြုတော့ဘဲ ဖိလိုဆိုဖီ သမိုင်း (History of Philosophy) ကို သင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေတော့သည်။

ဘီအေ ပထမနှစ်တွင် ဖိလိုဆိုဖီ (အနောက်တိုင်း) သမိုင်းကို စတင်သင်ကြားသည်က စ၍ အကျွန်ုပ်၏ အတွေးအခေါ် အထုံ ဝါသနာနှင့် အတွေးအခေါ်

ဉာဏ်သည် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက် လာသည်ဟု ဆိုရ ပေလိမ့်မည်။

အတွေးအခေါ် ပညာ (ဖိလိုဆိုဖီ) သမိုင်းကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၅၀၀ ကျော် ခေါ်မ တိုင်းသားတို့ ခေတ်က စတင်၍ သင်ကြားလေသည်။ ထိုအချိန်သည် အရှေ့တိုင်းတွင် ဗုဒ္ဓနှင့် ခေတ်ပြိုင် ဒဿနဂိုဏ်းများ ပေါ်ချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်း ဖြစ်လေသည်။

ပထမ အိုင်အိုးနီးယန်း ဂရိ အတွေးအခေါ် ပညာရှင်များ မိုင်လီတပ် ခေါ်သော မြို့ကလေးတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြပုံ၊ ထိုသူတို့ အနက် အစောဆုံး ဖြစ် သော သေလီ (၆၂၅-၅၄၅ ဘီစီ) က စ၍ သဘာဝ လောကကြီးကို ဖိလိုဆိုဖီ ပညာဖြင့် စူးစမ်းပုံကို မှတ် သား ရလေသည်။ သဘာဝ လောကကြီးသည် မည် သည့် ထာဝရ အခြေခံ တရားက စတင်၍ ဖြစ်ထွန်း လာသနည်း။ ယခုအခါ လောက၌ တွေ့မြင် နေရသော သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများမှာ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်လျက် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ခြားနားဟန် ရှိနေကြ သော်လည်း ၎င်းတို့ အားလုံးသည် တစ်ခုသော မဟာ ဘူတ ဓာတ်ကြီးက စတင် ဖြစ်ပွား လာကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ စတွေးလေသည်။

ဤအတွေးသည် သဘာဝ လောကကြီး၏ မူလ အကြောင်းတရား ဖြစ်သော အခြေခံ တရားကို လိုက်ရှာ ဖို့ အားထုတ်သော အတွေးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မိုင်လီတပ် မြို့သား အတွေးအခေါ် ပညာရှင်များ ၏ ဒဿန တရားများကို စတင် လေ့လာစဉ်က စ၍ အကျွန်ုပ်မှာလည်း ဉာဏ် တစ်ခု ပွင့်ခဲ့လေသည်။ ထို ဉာဏ် ပွင့်ခြင်း၏ အစမှာ ဤသို့ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် မျက်စိအောက်မှာ မြင်ရသော အရာ

ဝတ္ထုတို့၏ ကွဲပြား ခြားနားသော သဘာဝ၊ မမြဲသော သဘာဝကို မြင်နေကြသည်။ ထို မမြဲသော တရား၏ နောက်ဝယ် အမြဲ ထာဝရ ဖြစ်သော ပရမတ် မူလ ဓာတ်ကြီး တစ်ခု ရှိတန်ရာ၏ ဟူသော အတွေးဖြင့် စူးစမ်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်လည်း ယခုအခါ သဘာဝ လောက ကြီး၏ ဖန်ဆင်းတော်မူသော အရှင်၊ ထာဝရ ဘုရား သခင်ကို လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်ပေရာ စူးစမ်းပုံချင်းကား တူသည် ဆိုသော အချက်ကို နား လည် လိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ်သည် ပရမတ္ထ သစ္စာရှာ ဒဿန နောက်သို့ ခြေရာကောက် လိုက်ဖို့ စိတ်အား ထက်သန် လာလေတော့၏။ စိတ်အား ထက်သန်လာ ရသည့် အ ကြောင်း မှာ လောက သဘာဝ၏ အမှန် သဘာဝ (သစ္စာ)၊ ဘဝ၏ အမှန် သဘာဝ (သစ္စာ) ကို ရှာဖွေရာတွင် သိနိုင်သော နည်းလမ်း ရှိဖို့လို၏။ ထို နည်းနိဿယများကို ကမ္ဘာ့ ဒဿန ပညာ သမိုင်း တစ် လျှောက် ဒဿန ဆရာကြီးများ ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ ပုံများကို လေ့လာ တတ်မြောက်မှသာ အကျွန်ုပ် သိလို သော အချက်ကိုလည်း သိခွင့် သိလမ်း ရှိပေတော့မည် ဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာခြင်း ကို မ အား ပြောပြရန် စိတ်ကူး ကြည့်သော်လည်း ပြော ချင်သော ဆန္ဒ မရှိသဖြင့် မပြောဘဲ နှုတ်ငုံ ထားမိလေ သည်။ မ အနေနှင့်မူ အကျွန်ုပ်သည် အတွေးအခေါ် ဝါသနာ ပါသူ ဖြစ်၍ ဖိလိုဆိုဖီ ဘာသာရပ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခြင်းဖြင့်သာ အကျွန်ုပ်ကို နားလည် နေလေတော့သည်။

၃။ ဒဿန လမ်းခွဲပေါ်က ချစ်သူ နှစ်ဦး

လောကကို အနည်းနည်း အဖုံဖုံ ရှုမြင်သော အတွေးအမြင် စနစ်မျိုးကို အလွန် ရှေးကျသော ဂရိ အတွေးအခေါ်များ၌ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့ ဘာကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြ သနည်း။

ဆရာမ ရီနာ၏ သင်ကြားချက်များသည် တခြား သော စာသင်သား တပည့်များ အတွက် စာမေးပွဲ အောင်ရေး အတွက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မသည်ပင် လျှင် ဖီလိုဆိုဖီကို စာမေးပွဲ အောင်ရေး အတွက်လောက် သာ အရေးထားဟန် တူသည်။ အကျွန်ုပ်ကား ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ ဂရိတိုင်းသား ဒဿနဆရာများကဲ့သို့ပင် အကျွန်ုပ်သည်လည်း မသိသေးသော တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို လိုက်ရှာနေသည် ဟူ၍သာ အောက်မေ့ နေလေ သည်။

ဖီလိုဆိုဖာများသည် လောက၏ အရင်းအမြစ် မူလ အခြေခံ တရားကို လိုက်ရှာ နေကြကြောင်း သိရ သော အခါ အကျွန်ုပ်မှာ အားတက်၍ မဆုံးအောင်ပင် ဖြစ်မိလေသည်။ လမ်းဆုံးလျှင်တော့ ရွာကို တွေ့ရ မှာပဲ ဟုလည်း စိတ်မှာ မျှော်လင့်ချက် အားသန်လျက် ရှိလေ၏။

လောကကြီးသည် ရေဓာတ် မြေဓာတ် လေဓာတ် မီးဓာတ် စသော ရုပ်ဓာတ်ကြီးများမှ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာ သည် ဆိုသော ရုပ်ဝါဒကို ရှေးဦးကာလ ကတည်းက စတင် ငြင်းပယ်သူမှာ အနက္ကဇီ မန်းဒါး (၆၁၀-၅၄၇ ဘီစီ) ဖြစ်လေသည်။ သူကား ထူးခြားသော အမြင်ရှိသူ တစ်ယောက်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်မိလေသည်။ စကြဝဠာ ကြီးသည် ရုပ်ချည်း သက်သက် မဟုတ်။ စကြဝဠာကြီး မှာ ဝိညာဉ်သဘော ရှိသည်၊ အကျင့်သီလ သဘော လည်း ရှိသည်၊ ကောင်းမှု ဆိုးမှု သဘောလည်း ရှိသည်၊ ကုသိုလ် အကုသိုလ် သဘောလည်း ရှိသည်ဟု သူ မြင် နေသည်မှာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် စကြဝဠာ ကြီးသည် ရုပ်ဓာတ် သက်သက်တို့၏ ပြုပြင် ဖန်တီးမှု ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တိုးတက် လာရသည်ဆိုသော အမြင်ကို သူ ပယ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် 'ဒါဖြင့် ဘာက သဘာဝ လောကကြီးကို ဖန်တီး ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့

သလဲ' ဟု သူ့ကို မေးလျှင်လည်း သူ့မှာ တိတိကျကျ ဖြေနိုင်သော အဖြေတော့ မရှိ။ ရမ်းသန်းပြီး 'အဆုံးအစ မရှိတဲ့ အရာကြီး' တစ်ခုက စဖြစ်လာတာပဲဟု မရေရာ သော အဖြေကိုသာ သူ ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ အဖြေ ပေးပုံကတော့ ဟန်မကျလှ။ သို့သော် သူ ခေါင်းထဲတွင် အမှန်တရားနှင့် နီးစပ်လာသော အတွေးအမြင် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပေပဲဟု အကျွန်ုပ် တွေးမိ ခဲ့ဖူးလေသည်။

ခရစ်တော် မပေါ်မီ အနှစ် ခြောက်ရာကျော် ကတည်းက စကြဝဠာ လောကကြီး၏ စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အခြေခံ အကြောင်းတရားကို ဖွေရှာ စူးစမ်း နေကြသော ဒဿနဆရာကြီးများ ပေါ်နေကြပြီပဲ။

သဘာဝ လောကကြီးကို ရုပ်သဘော သက်သက် ကြီးတော့ဖြင့် စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ရုပ်သဘော ကြီး သက်သက် စဉ်းစားနေလျှင် စိတ်သဘော နာမ် သဘောတွေကို ဘယ်နည်း ရှင်းမလဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ သည်လိုပဲ ပေါ်နေခဲ့လေသည်။

ပိုက်သဂိုရပ် (၅၇၈-၅၀၀ ဘီစီ) ကား ထင်ရှား လှသော သင်္ချာပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ပိုက်သဂိုရပ် သည် အရှေ့တိုင်းက အီဂျစ်ပြည်သို့လည်း ရောက်ဖူး သည်။ တမလွန် ဘဝကိုလည်း ဗုံကြည့်သည်။ သို့သော် သူသည် အမြင် ထူးခြားသူ ဖြစ်လေသည်။ သဘာဝ လောကကို ကြည့်လိုက်တိုင်းမှာ သူသည် သင်္ချာသဘော တွေကိုချည်း မြင်နေလေသည်။

သင်္ချာသဘောတွေသည် ရုပ်သဘောတွေ မဟုတ်၊ နာမ်သဘောတွေသာ ဖြစ်သည်။ သူညသည် ရုပ်သဘော မဟုတ်၊ နာမ်သဘော ဖြစ်သည်။ စုံ သဘော၊ မ သဘော၊ တစ်ခု သဘော၊ အများ သဘော၊ အဖြောင့် သဘော၊ အကောက် အကွေ သဘော၊ လေးထောင့် သဘော၊ တြိဂံ သဘော၊ စက်ဝိုင်း သဘော စသည်တို့သည်လည်း ရုပ်သဘောများ မဟုတ်၊ နာမ်သဘောတွေချည်း ဖြစ် ကြသည်။

ဒါဆို သဘာဝ လောကကြီးမှာ နာမ်သဘော သင်္ချာသဘောနှင့် လွတ်သော အရာ ဘယ်မှာ ရှိလေ

သနည်း။ သင်္ချာကို သိလျှင် စကြဝဠာကို သိနိုင်ပြီ။ သင်္ချာ သဘောတွေ သိမှပဲ သဘာဝ လောက၏ အစစ် အမှန် သစ္စာ သဘောကို သိတော့မည်ဟု ပိုက်သဂိုရပ် နှင့် သူ့-တပည့်တပန်းတွေက စဉ်းစား ကြလေသည်။ ဤအတွေးအမြင်ကိုလည်း ပေါ့ပေါ့ တွေးပြီး ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလို့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ယနေ့ ထက် တိုင် သဘာဝ သိပ္ပံပညာကို သင်္ချာက ကြီးစိုးနေသည်မှာ လည်း ထင်ရှားဆဲ ရှိလေသည်။ တစ်ဖက်က ကြည့်လျှင် လောကကြီးကို သင်္ချာက လွှမ်းမိုးနေသည်မှာ မှန်သလို ရှိ၏။ သို့သော် သင်္ချာက အရေအတွက် သဘောတွေ ကိုသာ ပြောပြနိုင်သည်။ အရည်အချင်း သဘောတွေ ကိုတော့ သင်္ချာက မပြောပြနိုင်ပါ။

သဘာဝ၏ ထာဝရ ပရမတ္ထသစ္စာ ဆိုတာ ဘာ လဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းကို သူတို့ အဖြေထုတ်ဖို့ ကြိုးပမ်း နေကြသည်ကို အနောက်တိုင်း ဖိလိုဆိုဖိ သမိုင်းကို လေ့လာရင်း အကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ သဘောပေါက်လျက် ရှိလေသည်။ ဂရိ ပညာရှင်တွေ ထဲမှာ သဘာဝရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အချက်တွေကို စူးစူးရှရှ ထက်ထက်မြက်မြက် မြင်တတ်လာသူတွေမှာ ဟေရာ ကလိုက်တပ် (၅၃၅-၄၇၅ ဘီစီ) နှင့် ဒီမိုကရိတပ်တို့ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိလာသည်။

ထာဝရ ဖြစ်သော ပရမတ္ထ သင်္ချာကို ရှာဖွေကြ ရင်းက စကြဝဠာကြီး၏ မမြဲသော အဖြစ်၊ ပြောင်းနေ သော အဖြစ်သနစ်များကို မြင်လာသည်။ သူ့အမြင်တွင် မဖောက်ပြန်သော မပျက်စီးသော မပြောင်းလဲသော ထာဝရ ဆိုသော တရားမျိုး ရှိသည်ကို ဟေရာ ကလိုက် တပ်သည် ဘယ်လို ရှုလို့မှ မမြင်။ သူ တွေ့နေသမျှ မမြဲသော တရားချည်း ဖြစ်နေသည်ကိုသာ မြင်သည်။ ထို့ထက် ပိုပြီး သူ မြင်လိုက်သည်ကား အစဉ် မှတ်သား ဖွယ် ကောင်းလေသည်။

ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကိုပင် ဟေရာ ကလိုက် တပ် လက်ထက်က စပြီး ပြောင်းလဲခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ် များ အဖြစ် သတ်မှတ်လေသည်။ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ရှိခြင်းမှ မရှိခြင်းသို့ ပြောင်းခြင်းပင်တည်း ဟု သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖွင့်ဆိုလိုက်သော ထိုစကားကို ကြားရ သော အခါ အကျွန်ုပ်သည် ဖန်ဆင်းခြင်းကို ရေးရေး နားလည် လိုက်သလို ဖြစ်မိသည်။

ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် မရှိသော အဖြစ်မှ ဤလောကကြီးကို ရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်

အောင် ဖန်တီး ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့လေသလား။ သို့သော် ရှေ့ဆက်တွေး၍ မရတော့ချေ။ ဘာမှ မရှိဘဲနှင့် ရှိအောင် ဘယ်လို ဖန်ဆင်းမလဲ။ အကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်မှာ ထိုမျှ အထိ နှိုက်မိသော လက်တံ မရှိဘဲ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ရှေးဦး ဂရိ အတွေးအခေါ် ဆရာကြီးများသည် အကျွန်ုပ်အား အထူးထူး အထွေထွေ စဉ်းစား ဝေဖန် တတ်အောင် သင်ကြား ပေးနေကြသည်နှင့်လည်း တူ ပါ၏။

ဒီမိုကရိတပ် လက်ထက်တွင် လောကကြီး၏ အခြေခံ တရားသည် 'အက်တမ်' (အဏုမြူ) ဖြစ်သည် ဟု ဖော်ထုတ် ပြောဆို လာသည်မှာ ထူးခြားလှသည်။ သူတို့သည် သိပ္ပံအမြင်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် လမ်း စင်း နေကြလေပြီ တကား။

အကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှ စ၍ မက်တာဖိစစ် (meta physic) ဆိုသော ဒဿန ဝေါဟာရ တစ်လုံးကို စတင် နားလည်လာသည်။ မက်တာဖိစစ် ဆိုသည်မှာ သဘာဝ တရားကို လွန်ပြီး တွေးခေါ် ရှုမြင်သော တွေးပုံ တွေးနည်း ဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာ လောကကြီး ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ မှန်းဆ တွေးခေါ်ခြင်းမျိုးကို မက်တာ ဖိစစ် ဆိုသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှ စ၍ လူသား၏ အသိဉာဏ် နယ်ပယ်နှင့် စပ်သော သိမှု ပြဿနာကို လည်း သဘောပေါက်လာသည်။ သဘာဝ လောက ကြီးသည် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ဖြစ်လာသည်၊ ရေက ဖြစ်သည်၊ မြေက ဖြစ်သည်၊ လေက ဖြစ်သည်၊ မီးက ဖြစ်သည်၊ အဏုမြူက ဖြစ်သည်၊ မည်သည့် နတ်ဘုရား က ဖန်ဆင်းသည် စသည်အားဖြင့် တွေးခေါ် ပြောဆို ကြရာတွင် ထိုသို့ ဖြစ်လာသည့် အကြောင်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သိခဲ့ကြလေသနည်း။ လူသည် ဘယ်မျှလောက် သိနိုင်သနည်း။ ဘယ်နည်းဖြင့် သိနိုင်သနည်း။

ဤသို့ သိနားလည်သည်က စ၍ လောကကို ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ် နည်း သိခဲ့ကြသနည်း ဟူသော အမေးကို မေးမိပြန်၏။

ဤတွင် ကျမ်းဂန်များ၌ ဖော် ပြ ထား သော ဘုရားသခင်၏ ထုတ်ဖော် ပို့ချချက်များ (Revelation) အကြောင်းကို စဉ်းစား မိပြန်လေသည်။

ကုရ်အာန် အပါအဝင် ရှေးက ကျမ်းစာများကို

ပရောဖက်များမှ တစ်ဆင့် ထာဝရ ဘုရားသခင်က ပို့ချပေးသည်။ ထိုကျမ်းစာများသည် ဘုရားသခင်၏ မုကွပတ်တော်များ ဖြစ်သည်ဟု သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာဝင် အများစုက ယုံကြည် ထားကြလေသည်။

ဘုရားသခင်ထံမှ ထိုကျမ်းများကို ပို့ချခဲ့ပုံများ မှာလည်း ဆန်းကြယ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှ ပါသည်။

အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ကုရ်အာန်ကို ဆရာသမား ဖြင့် သင်ကြားစဉ် မှတ်သားခဲ့မိသည်မှာ မုဟမ္မဒ်သည် အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ်တွင် တောထွက် ခဲ့လေသည်။ ဟီရာ တောင်ထိပ်ရှိ ကျောက်ဂူ အတွင်း၌ တရားကျင့် သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်နေစဉ် အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံ တစ်ရပ်ကို ရရှိခဲ့ လေသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံက သူ၏ ဘဝ အတွေးအမြင် တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ သွားစေခဲ့၏။ မုဟမ္မဒ်သည် ဂူထဲတွင် တရား အားထုတ်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကောင်းကင်တမန် ဂျီဘရာအီလ် (ဂါဗြေလ) သည် သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက် မုဟမ္မဒ်ကို စကား ဆိုသော ဟူ၏။ မုဟမ္မဒ်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးပြီးနောက် လိုဏ်ဂူ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သည်တွင် ကောင်းကင်ပြင် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းစွန်း၌ ကောင်းကင်တမန်ကို မြင်တွေ့ ရသည် ဆိုသည်။ ကောင်းကင်တမန် ပြောဆိုသော အသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။

‘အို မုဟမ္မဒ်၊ အသင်သည် အလ္လာဟ်အရှင်၏ တမန်တော်ဖြစ်၍ ငါမူကား ဂျီဘရာအီလ် ဖြစ်၏’ ဟု ဆိုသော ဟူ၏။

ကျမ်းဂန်တွင် မုဟမ္မဒ် သခင်ထံသို့ ကောင်းကင် တမန် ဂါဗြေလ (ဂျီဘရာအီလ်) မှတစ်ဆင့် ကုရ်အာန် ကျမ်းမြတ်ကို ပို့ချပေးကြောင်း သိရလေသည်။ ကျမ်းဂန် အရ ဆိုလျှင်တော့ မုဟမ္မဒ် သခင်၏ ဤအတွေ့ အကြုံသည် ထူးထူးခြားခြား ယခုမှ တွေ့ကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံတော့ မဟုတ်။ ရှေးက ဣသရေလ်တို့၏ ပရောဖက်များလည်း ဤအတွေ့အကြုံမျိုးကို တွေ့ကြုံ ခဲ့ကြကြောင်းကို သမ္မာကျမ်းစာမှာရော ကုရ်အာန်ကျမ်း မှာပါ ပြသည်။ ဂါဗြေလသည် ရှေးက ပွင့်ပေါ်ဖူးသော ဣသရေလ်တို့၏ ပရောဖက်များ လက်ထက်တွင်လည်း ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင်တမန် အဖြစ်ဖြင့် လာရောက် ဆယ်သွယ် ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဗတ္တိဇံ ဆရာ ယောဟန် အကြောင်းတွင်လည်း ထာဝရ ဘုရားသခင်

သည် ကောင်းကင်တမန် ဂါဗြေလကို ခေါ်၍ ယစ် ပရောဖက် ဆရာကြီး ဇာခရိထံသို့ စေလွှတ်လေသည်။ ဇာခရိနှင့် သူ့ဇနီး ဇလီဗက်တို့သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သားတစ်ယောက် ရရှိလိမ့် မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသားကို ယောဟန်ဟု အမည် ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားစေသည်ဟု သမ္မာ ကျမ်းစာ၌ ဖော်ပြထားချက် ရှိသည်။ (ယောဟန်ကို ကုရ်အာန်တွင် ဟရေတ်ယဟ်ဟာ ဟု ပြသည်။ သူ့ဖခင် ဇာခရိ၏ အမည်မှာ ဟရေတ် ကွေရီးယားဟ် ဖြစ်သည်။)

သမ္မာကျမ်းစာ ဓမ္မသစ်ကျမ်း (၂၇) ကျမ်း၏ နောက်ဆုံးသော ဗျာဒိတ်ကျမ်းသည်လည်း ထာဝရ ဘုရား သခင်က ခရစ်တော်အား ပို့ချပေးသော ဘုရားသခင်၏ မုကွပတ်တော်များပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဗျာဒိတ်စကား များကို ခရစ်တော်က သူ၏ တပည့်သာဝကကြီး ဝျန် အား ပြန်လည် ထုတ်ဖော် ဟောကြားချက်ကို မှတ်တမ်း ပြုထားသော ကျမ်းငယ် ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေး ဝဲဂယက်မှ ရုန်းထွက် ခဲ့ပြီးသည့် အချိန်က စ၍ စာ များများဖတ်ရန် အတွက် လည်း ငွေရွှင်လျက် ရှိခဲ့၏။

လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိ တာဝန်ကို ထမ်း ဆောင်ပြီးနောက် မကြာမီပင် အကျွန်ုပ်သည် တရားစွဲ အရာရှိ ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုနေရာကား ငွေရွှင်သော နေရာ ဖြစ်၏။ မိမိက တမင်တကာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ လုပ်ရသည်တော့ မဟုတ်။ စာရေးများက လုပ်ပြီး ဝေစု ပေးသည်ကို ခံစားရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ တရားစွဲ အရာရှိ လုပ်ရခြင်းမှာ သက်လည်း သက်သာသည်။ စိတ်ညစ်ဖို့လည်း ကောင်းသည်။ တခြား ရှာဖွေ ဖမ်းဆီး ရေး ဌာနများက တရားမဝင် ဝင်ရောက်လာသော နိုင်ငံ ခြားသားများနှင့် နိုင်ငံခြားသား မှတ်ပုံတင် ကိုင်ဆောင် သူများ၏ ဥပဒေ ကျူးလွန်မှုများကို အကျွန်ုပ်က ရုံးတင် တရားစွဲရခြင်း၊ ဒဏ်ရိုက် ထောင်ချ ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေး ရာတွင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နေ့စဉ် မရှိဆင်းရဲသား များ၏ ငိုညည်းသံများကို ကြားရသော အလုပ်လည်း ဖြစ်၍ နေ့စဉ်ပင် ငွေရှင်များ၏ အမြောက် အစားကို ခံရသော အလုပ်လည်း ဖြစ်၏။ နေ့စဉ် တခြား ဌာနများက ပို့လာသော တရားခံများကို နေ့ချင်း ရုံးတင်ရန် အချိန်မမီလျှင် နောက်တစ်နေ့ ရဲအချုပ်သို့ ပို့ရမည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ဘဲ စိတ်ချရသူ ဖြစ်လျှင် ၎င်းတို့၏ အက်ဖ်အာစီ နိုင်ငံခြားသား လက်မှတ်ကို

အာမခံ ယူပြီး အကျွန်ုပ်က သက်သေခံ လက်မှတ် ထုတ်ပေးကာ တစ်ည၌ အာမခံ ပေးလိုက်ပြီးနောက် နောက်နေ့တွင် ရုံးတင် စစ်ဆေးလိုက်လည်း စစ်ဆေး နိုင်လေသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကား လာဘ် လာဘာ ရနိုင် သော အခွင့်အရေးပင်တည်း။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အရှက်နှင့် အကြောက် ကြီးသော အကျွန်ုပ်မှာ မိမိ ကိုယ်တိုင် ထို လာဘ် လာဘာကို မျှော်ကိုးပြီး ဘာမျှ မလုပ်ဝံ့။ စာရေးများကသာ အထိုက်အလျောက် လုပ် ကျွေး နေသည်ကို ခံစားလျက် ကျေနပ် နေခဲ့သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့လျှင် ငါးဆယ် တစ်ရာမျှ စီသော ထို အလုပ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်မှာ အပေါင်းအသင်းလည်း များလာသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းတိုင်းလည်း အရက် သောက်တတ်လာသည်။ အလကား ရသော စီးကရက် ဘူးများက အကျွန်ုပ်အား ဆေးလိပ် သောက်တတ်အောင် လည်း ဖျက်ဆီးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မ ရှေ့သို့ ရောက်သော အခါမူကား အကျွန်ုပ်မှာ မခုတ်တတ်သည့် ကြောင် တစ်ကောင်ပမာ သူတော်ကောင်း ယောင်လည်း ဆောင် တတ်လာ၏။

မ မွေးနေ့ကို အကျွန်ုပ် မှတ်မိပါသည်။ ထိုနေ့ တွင် လသာ လမ်းထိပ်က ထိုက်ဆန်း ရွှေဆိုင်မှ ဆွဲကြိုး ကလေး တစ်ကုံး ဝယ်ခဲ့သည်။ ငှက်လှောင်အိမ် သဏ္ဍာန် လော့ကက်သီးကလေး တစ်လုံးလည်း ဝယ်သည်။ ရွှေဈေး က လေးရာပင် မကျော်သေး။ အားလုံးပေါင်း ကြိုးရော လော့ကက်ပါမှ သုံးရာကျော်ပဲ ကျသည်။ မ ၏ လှပ ကြော့ရှင်းသော လည်တိုင်မှာ ဆွဲကြိုးကလေးကို ကိုယ် တိုင် ဆွဲပေးလိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်ရင်း ငေးနေရှာသော မ ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်စများ တွေ့ရသည်။ ဝမ်းနည်းသော မျက်ရည်လား၊ ဝမ်းသာ သော မျက်ရည်လား အကျွန်ုပ် ဝေခွဲရ ခက်လှပါ၏။ ရံင်ထဲမှာ မ ကို ဆင်ပေးလိုက်ရခြင်း အတွက် နှစ်သိမ့် ကြည်နူးမိသည်ကတော့ အမှန်။ ရွှေသည် မိန်းကလေး ၏ အလှကိုရော ကျက်သရေကိုပါ တိုးအောင် ပြုလုပ် နိုင်သော သတ္တိရှိသည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် ရင်မှာ ခံစား မိလေသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း စကား မပြော၊ မ လည်း စကား မပြောဘဲ အတန်ကြာနေသည်။ စကား စ ပြော တော့လည်း မ အသံများ တုန်လျက် လှိုက်လှဲလှသည်။

‘ဒီလောက် အဖိုးတန်တာကိုတောင် လက်ဆောင် ပေးရသလား ကိုဆန်းလွင်ရယ်’

‘အဖိုးတန်တယ် ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ မ’
‘ဪ ငွေကြေး တန်ဖိုးကို ပြောတာပါ ကွယ်’
‘မ ကလည်း ငွေကြေးတန်ဖိုး ဆိုတာက အသုံး တန်ဖိုး ကိရိယာ တန်ဖိုး (instrumental value) ပဲ ရှိတာ၊ အသုံးချရုံက လွဲလို့ ငွေစက္ကူမှာ တခြား ဘာ တန်ဖိုး ရှိလို့လဲ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီငွေ ရဖို့ အတွက် ယူ စိုက်ထုတ်ရတဲ့ အချိန်တွေ၊ ကာယအား ဉာဏအားတွေ ဆိုတာကလည်း ရှိသေး တာကိုး၊ ပြီးတော့ ...’

မ သည် သူ့စကားကို ရပ်ပြီး စဉ်းစား နေလေ သည်။ သမီးရည်းစား စကားသည် အတွေးအခေါ် ဖြစ် သွားသည်ကို အကျွန်ုပ် အံ့အား မသင့်မိသော်လည်း မ စကားလုံးများ၏ အဆုံးတွင် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ ‘ကွယ်’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်း ပိုလာသည်ကိုတော့ အကျွန်ုပ် တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စား မိလေသည်။ မ စိတ်ထဲမှာ ဆွတ်ပျံ့ခြင်းများ ဖြစ်နေပြီလား။

‘ပြီးတော့ ဆက်ပြောပါဦး မ ရဲ့’

မ သည် တွေးတွေးဆဆ ပြောလေသည်။

‘ဒီ ဆွဲကြိုးကလေးထဲမှာ ငွေကြေး တန်ဖိုးနှင့် ဖြတ်လို့ မရတဲ့ ပကတိ တန်ဖိုး (intrinsic value) တွေ ပါတယ် ဆိုတာကိုလည်း မ ကောင်းကောင်း သဘော ပေါက်ပါတယ်’

တော်လိုက်သည့် မ ပါကလား။ စိတ်ထဲက ကျိတ် ပြီး ချိုးမွမ်းလိုက်မိ၏။ မ ဘာကို ဆိုလိုသည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ် နားလည်သည်။ သည်ဆွဲကြိုးသည် ငွေကြေး ဖြင့် တန်ဖိုး ဖြတ်အပ်သော ပစ္စည်းမဟုတ် ဆိုသည်ကို မ နှလုံးသားက သဘောပေါက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဤ အရာသည် အသုံးကျကျ မကျကျ သည်အထဲမှာ မြတ်နိုး ခြင်း ပါသည်။ အစဉ် သတိရစရာ အချစ်၏ အိပ်မက် များလည်း ပါသည်။ သည်တန်ဖိုးများကို ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း တွေဖြင့် တန်ဖိုး ဖြတ်၍ ရကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ မ နှလုံးသား၏ အသိ၊ မ နှလုံးသား၏ နားလည်မှုဖြင့် သာ တန်ဖိုး ဖြတ်နိုင်ကောင်းပါသည်။ ခုတော့ မ က ဤ ပကတိ တန်ဖိုးတွေကို သိပါသည်။ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါသည် တဲ့။ သည်စကားက လိုအပ်ချက် အားလုံး ပြည့်စုံ သွားပြီပဲ။ ကျေနပ်ဖို့ အကောင်းဆုံး ကတော့ တန်ဖိုး ထားတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အကြိမ်များစွာ တန်ဖိုး မ ထား တတ် သော၊

တန်ဖိုး မထားလိုသော လူတို့၏ ရိုင်း စိုင်း မှု များ ကို အကျွန်ုပ် ခံခဲ့ရဖူးပါပြီ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုသည် တန်ဖိုး ထားတတ်ခြင်း အပေါ်မှာ တည်သည်ကို အကျွန်ုပ် သဘော ပေါက်ခဲ့၏။ မ ကိုလည်း တန်ဖိုး ထားခြင်း ဖြင့်သာ အကျွန်ုပ် ချစ်ခင် မြတ်နိုး ခဲ့ပါသည်။ ထို မြတ်နိုးခြင်းသည် မ ၏ အလှနှင့် ဆိုင်သလား ဆိုတော့ လည်း မဆိုင်။ မ ၏ ပညာနှင့် ဆိုင်သလား ဆိုတော့ လည်း မဆိုင်။ မ ၏ စံပယ်တင်မဲ့နှင့် ဆိုင်သလား ဆို တော့လည်း မဆိုင်။ အမျိုးအမည် တပ်အပ်သော အရာ တို့နှင့် ပကတိတန်ဖိုးသည် ဘာဆိုဘာမျှ မဆိုင်။ ဒါကို အကျွန်ုပ် သဘောပေါက်သလို ရှေးမဆွ ကတည်းကပင် မ လည်း သဘောပေါက် စေချင်ခဲ့ပါသည်။

ပကတိတန်ဖိုး ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သော တမင် ဖန်တီးအပ်သော တန်ဖိုး အတုမျိုး မဟုတ်။ သူ့ပင်ကိုဖြစ် တန်ဖိုးကိုသာ ဆိုရပေလိမ့်မည်။ အကျွန်ုပ် နက်နဲစွာ သိနေသော အသိ တစ်ခု ရှိပါသည်။ ထို အသိသည် ဤသို့ ဖြစ်၏။

အချစ် ဆိုသည်မှာ ပင်ကိုဖြစ် တန်ဖိုးကို သိ နားလည်ခြင်းနှင့် ထိုတန်ဖိုးကို တန်ဖိုး ထားတတ်ခြင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို လူသား တိုင်း နားလည်မည်။ သဘောပေါက်မည်ဟု အကျွန်ုပ် မဆိုဝံ့သော်လည်း အချစ်သစ္စာ ရှိသော နှလုံးသားတိုင်း ကတော့ မုချ နားလည် သဘော ပေါက်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

မ ၏ ပျော်ရွှင်ဖွယ် မွေးနေ့တွင်မှ စိတ် မချမ်း သာဖွယ် သတင်းဆိုး တစ်ခုက တိုးဝင်လာလေသည်။ မ အလုပ် လုပ်နေသော ရုံးသည် ပြည်နယ် တစ်ခု၏ အစိုးရ အဖွဲ့ရုံး ဖြစ်လေသည်။ ထိုရုံးသည် ရန်ကုန်မြို့ တွင် ခေတ္တ ရုံးစိုက်လျက် ရှိလေသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ပြည်နယ်တွင် ရုံး အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ယခု ရုံး အဆောက်အအုံ ဆောက် လုပ် ပြီးစီး သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မ တို့ ရုံးအဖွဲ့သား အားလုံး သက်ဆိုင်ရာ ပြည်နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ကြရ ပေတော့မည်။

‘မ စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ပြန်လာမယ်၊ ဒီကြားထဲ အလုပ် ပြောင်းဖို့ ကိစ္စလည်း လုပ်ရမယ်၊ မနယ်ကို မသွားခင် ကိုဆန်းလွင် ကွန်ဖန်မေးရှင်း ကိစ္စကိုလည်း ပြီးစေချင်တယ်၊ ရယ်ဗရင် ဦးဇလျ ပြောတော့ နောက် လဆန်းမှာ ဘီဂျော့ အမြဲ ရန်ကုန်ကို လာမယ်၊ အဲဒီ

အခါ ကိုဆန်းလွင်တို့ ကွန်ဖန်မေးရှင်း ကိစ္စ အပြီး ဆောင်ရွက်မယ်တဲ့၊ ဒါဆို မ မသွားခင် ကိစ္စပြီးမှာပါ’ မနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ မသွားမီ ရန်ကုန်မှာ နေ ရသော ကျန်ရှိသည့် နေ့ရက်များမှာ ရှုပ်ထွေးသော နေ့ ရက်များ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။

ပထမ အကျွန်ုပ်၏ ခရစ်ယာန် သာသနာ့ဘောင် တွင် အသင်းဝင် အဖြစ် အတည်ပြုခြင်း (confirmation) ကိစ္စကို ဆောင်ရွက် ရလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကသီဒရယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အကျွန်ုပ်သည် မနှင့် အတူ အော်လတာ ပလ္လင် ရှေ့ မှောက်ရှိ ဒူးထောက်ရာ ဖုံပေါ်တွင် ဒူးထောက်လျက် ကွန်မျူနီယန် ယူရလေသည်။ ကွန်မျူနီယန်သည် ဖြူ ဖွေးသော ပေါင်မုန့်ငယ်ကလေးနှင့် သွေး အဆင်းကဲ့သို့ နီမြန်းသော စပျစ်ရည်ကို ခံယူသောက်သုံးရခြင်း ဖြစ်၏။ ခရစ်တော် အသတ် ခံရခါနီး အချိန်ပိုင်းတွင် တပည့် ကြီးများကို မုန့်နှင့် စပျစ်ရည်ကို ပေးပြီး ငါ၏ အသွေး တော် အသားတော် အဖြစ် သုံးဆောင်ကြလေဟု ပြုခဲ့ သော စက္ကရမန္တ (sacrament) သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤပွဲ ပြီးစီးသွားခြင်းမှာ မအဖို့တော့ ဝန်ထုပ် တစ်ခု ကျသွားသလို ပေါ့သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

‘ခုမှပဲ စိတ်အေး ရတော့တယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီ ကိစ္စ ပြီးပဲ ပြီးပါ့မလား၊ စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် နေရတယ်’ ဟု မ က ဆိုလေသည်။ မဘာကို ဆိုလိုသည်ကိုတော့ အကျွန်ုပ် နားမလည်ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကာယကံရှင် ဖြစ်သော အကျွန်ုပ် အနေနှင့်မူ ဤကိစ္စ ကို စိတ်ပူပန်စရာ ကိစ္စတစ်ခု အဖြစ် မမှတ်ယူခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နိုဝင်ဘာ လကုန်ပိုင်းတွင် မတို့ ရုံးသားများ နယ်သို့ အပြီး ရွှေ့ကြရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီဇင်ဘာ လ ဆန်းတွင် နယ်မှ ရုံး စတင် ဖွင့်ရန် စီစဉ် ထားကြလေ သည်။

အကျွန်ုပ်၏ ခရစ်ယာန်ပြုမှု ကိစ္စများ ပြီးဆုံး၍ မကြာမီမှာပင် အကျွန်ုပ် မိခင်သည် အကျွန်ုပ်၏ ညီမ ကိုပါ ခေါ်လျက် ရန်ကုန်မြို့သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ ကာ အကျွန်ုပ်နှင့် အတူနေရန် လိုက်လာ လေတော့ သည်။

အစက ဘော်ဒါဆောင်တွင် နေခဲ့သော အကျွန်ုပ် မှာ မိခင်၊ ညီမတို့နှင့် အတူ နေထိုင်ရန် အိမ်ခန်း ငှားရ သည်။ အိုးခွက် ပန်းကန်က အစ အိမ်ထောင် ပုရိဘောဂ

များ ဝယ်ရသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကမာရွတ် ဆင်ရေ တွင်း ရပ်ကွက်တွင် အလွယ်တကူပင် အိမ်ခန်း ငှား၍ ရလေသည်။ ထိုတစ်ပတ်လုံးပင် မ နှင့်တွေ့ဆုံဖို့ အချိန် မရတော့။ မိခင်သည်လည်း အကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန် ပြု သည် ဆိုသော သတင်းကို ရသောကြောင့် အူယား ဖားယား လိုက်လာသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်သော်လည်း ရန်ကုန် ရောက်သော အခါ ထိုကိစ္စကို မမေးဘဲ ရေငုံ နေလေသည်။

တနင်္လာနေ့တွင် ရုံးချိန် အတွင်း မ ဖုန်းဆက် လေသည်။ အရေးကြီးသော ကိစ္စ ပြောစရာရှိ၍ ရှာမိ (ယခု ရသာ) မုန့်တိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာပါ ဟု ဆိုသည်။ ဖုန်းချပြီးနောက် အကျွန်ုပ်လည်း ရှာမိ မုန့်တိုက်သို့ နာရီဝက် အတွင်း ရောက်သွားလေသည်။ မသည် အကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားသည်။ ခါတိုင်းထက် ပင် ပို၍ ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ရှာမိတွင်လည်း ပန်းသေး ခေါက်ဆွဲ ရသည်။ မ ကြိုက်သော ပန်းသေး ခေါက်ဆွဲပင် မှာစားကြသည်။ မ က တည်ငြိမ်စွာ စကားဆိုသည်။

‘ဒီနေ့ မ ကိုဆန်းလွင်ဆီက အကူအညီ တောင်း ချင်တယ်၊ မ အကူအညီ တောင်းချင်တယ် ဆိုတာ လည်း တခြားလူဆီမှာ မတောင်းချင်ဘူး၊ ကိုဆန်းလွင် ဆီပဲ တောင်းချင်တယ်’

‘မကလည်း ဒီလောက်တောင် ပြောနေရသလား ဗျာ၊ မဘာလိုချင်သလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြောစမ်းပါ’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုဆန်းလွင်၊ ကိုဆန်းလွင်ဆီကပဲ မ အကူအညီ လိုချင်တယ်၊ တခြားလူဆီက မယူချင်ဘူး လို့ ပြောတာ အကြောင်း ရှိတယ်’

‘အကြောင်း မလိုပါဘူး မ ရဲ့၊ ကျွန်တော် တတ် နိုင်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မ လိုချင်ရင် ရမှာပါဗျာ’

‘မ ကိုဆန်းလွင် သဘောထားကို သိပါတယ်၊ ခုပြောမယ့် အကြောင်းက သိပ် အရေးကြီးပါတယ် ကို ဆန်းလွင်’

‘ကဲ အရေးကြီးရင်လည်း ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် နားထောင်မယ်၊ ကူညီရမယ့် ကိစ္စက ဘာမှန်းတောင် မသိသေးဘူး’

‘ကူညီဖို့ ကိစ္စကို နောက်မှ ပြောမယ်၊ ပထမ မမှာ တာဝန် ရှိတဲ့ ကိစ္စကို အလျင် ပြောပါရစေ၊ ကိုဆန်းလွင် propose လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ဒီကနေ့

မ အဖြေ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မ ကိုဆန်းလွင်နှင့် လက်ထပ်မယ်’

‘ဗျာ’

အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားက အာမေဩတ် စကားလုံး ဖြန့်ခနဲ ထွက်ကျ သွားလေသည်။ အကျွန်ုပ်၏ ချစ်ရေး ဆိုခြင်းကို မ လက်ခံပြီ ဆိုပဲ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆန်းလွင်၊ မ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ လူဆီကသာ မ အကူအညီ ယူဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ မ ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို မ ရဲ့ သက်ဆိုင်သူပဲ သိလည်း သိစေချင်တယ်၊ စဉ်းလည်း စဉ်းစား စေချင်တယ်’

အကျွန်ုပ်ကို သက်ဆိုင်သူဟူ၍ မ သတ်မှတ် ခဲ့ပြီပဲ။ အမှတ်မဲ့ ထွက်ကျသွားသော အာမေဩတ် စကား ထဲတွင် အံ့အားသင့်ခြင်း သဘောမျိုး ပါသွားသည်ကို မ သတိပြုမိလိုက်ဟန် မတူ။

မ ၏ ရိုးစင်းသောအဖြေ ပေးခြင်းကို အကျွန်ုပ် ဘာကြောင့် အံ့ဩမိလေသနည်း။ တကယ်ဆို အနှစ်နှစ် အလလ ကြာပြီဖြစ်သော အချစ်၏ တောင်းဆိုမှု တစ်ရပ် ကို မ သည် ကွက်လပ်ဖြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်ကို အကျွန်ုပ် ပါးစပ်က ပြန်မပြောတော့သော်လည်း ရင်ထဲကမူ သိပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထုံးစံ ဆိုလျှင် ထိမိသော ဆုံးဖြတ် ချက် ပါသည် မ ၏ အဖြေပေးခြင်း အတွက် ဝမ်းမြောက် ရမည့်သူမှာ အကျွန်ုပ် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အမှန်ပင် အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာခြင်းလည်း မရှိ၊ ဝမ်းနည်း ခြင်းလည်း မရှိ၊ အံ့ဩသလိုတော့ ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ် ၏ အချစ်ကို မ နားမလည်ခြင်း အတွက်သာ အံ့အား သင့်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မ သည် အကျွန်ုပ်၏ အချစ်ကို အိမ်ထောင် ပြုခြင်း လက်ထပ်ခြင်းနှင့် လည်းကောင်း၊ သွေးသား တောင့်တခြင်း တဏှာရာဂနှင့် လည်းကောင်း ပေါင်း စပ် လိုက်လေပြီလား။ အချစ်နှင့် လက်ထပ်ခြင်းသည် တခြားစီသာ ဖြစ်သည်ဟု အကျွန်ုပ် နားလည်ပါသည်။ အချစ်က လွတ်လပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ခြင်းက နောင်ဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချစ်က မေတ္တာ စစ်စစ်ပေါ် မှာ အခြေခံသည်။ အိမ်ထောင် ပြုခြင်း လက်ထပ်ခြင်း က တဏှာရာဂ အပေါ်မှာ အခြေခံသည်။

တဏှာ ရာဂ ဆိုရာမှာ သွေးသား တောင့်တ ခြင်း တစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ တပ်မက်ခြင်း များလည်း ပါသည်။ အချစ် သစ္စာမှာ ဒါတွေ မပါဟု

အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ ပြတ်သားစွာ ယုံကြည်ထားပါသည်။
'ကိုဆန်းလွင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်'
အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ နေမိခြင်း အတွက်
မ က လှမ်းမေးလေသည်။

'ဟင် မ မဟုတ်ပါဘူး၊ မ ပြောမယ့်စကားကို
စောင့်နေတာပါ။ ကျွန်တော် ဘာ အကူအညီ ပေးရမယ်
ဆိုတာ မ ပြောသေးဘူးလေ'

'မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ယူ တစ်ခုခု စဉ်းစား
နေတယ်၊ ယူ မျက်နှာပေါ်မှာ မ ပေးလိုက်တဲ့ အဖြေ
အတွက် ဘာ တုံ့ပြန်မှုမှလည်း မတွေ့ရဘူး၊ ဝမ်းသာ
တာလည်း မရှိဘူး၊ ဝမ်း နည်း တာ လည်း မရှိဘူး၊
ကျောက်ရုပ်လိုပဲ'

သည်တော့ အကျွန်ုပ်က အားယူပြီး ရယ်ပြ
လိုက်ပါသည်။

'မ က သိပ် လျင်တာပဲနော်၊ အကဲခတ်လည်း
သိပ်တော်တာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖီလိုဆိုဖီမှာ objective
(ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်) ဖြစ်ဖို့ အတွက် ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်တွေ
မထည့်ရဘူးလို့ သင်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ မ၊ အဖြစ်
မှန်ကို ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ၊ ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ ရော
မစဉ်းစားသင့်ဘူးလေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေရင် ဝန်ခံတာပဲ
မဟုတ်လား မ ရယ်၊ မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မ ပြောပြလို့
ကျွန်တော် ကြားသိရပြီပဲ၊ ဒါက အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး၊
ကဗျာ တစ်ပုဒ် မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် အဖြစ်မှန် ဘဝပဲ
လေ၊ ဘဝဆိုတာ ရှင်သန် လှုပ်ရှားရာကဏ္ဍ တစ်ခုပါပဲ၊
တစ်နည်း ဆိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကပြရမယ့်
ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခန်းပဲ၊ ကန့်လန့်ကာ မဖွင့်သေးခင်
မှာသာ ပုဏ္ဏားကွယ်မှာ နေလို့ ရတာ၊ ကန့်လန့်ကာ
လှစ် လိုက်ရင်တော့ ထွက် ကပြ ကြရမှာပဲဟာ၊ ကဲ
မ ပြောစရာ ရှိတာသာ ပြောပါ'

အကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းပြချက်ကို မ လက်ခံ
ပါသည်။ ဤအကြောင်းပြချက်သည် တမင် လှည့်ဖြား
သော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ပါ။ မူလ ကတည်းက
ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက် ပေါ်တွင်
တည်သော အကြောင်းပြချက်သာ ဖြစ်သည်။

အချစ်ကို စွန့်စားခြင်းဟု သဘော ပေါက်ထား
သော အကျွန်ုပ်အဖို့ အလုံးစုံ အတွက် စွန့်စားဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မ က လက်ထပ်မည် ဆိုလျှင်
လည်း သူ့ သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ မ က
လက်ထပ်ဘူး ဆိုလည်း သူ့ သဘော အ တိုင်း သာ

ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ဖြူဖြူ မည်းမည်း ကိုယ့်ဘက်က
အပြောင်းအလဲ မရှိဘူးဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချ ဆုံးဖြတ်
ထားပြီး ကတည်းက မျှော်လင့်ချက်လည်း ဘာဆိုဘာမျှ
မထားခဲ့ပါ။ မျှော်လင့်ထားမိလျှင် မိမိမှာ အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်မည် စိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် တခြား လူ
များနှင့် မတူသော အဖြစ်ကို မိမိကိုယ် မိမိ အသိဆုံး
ဖြစ်သည်။ မ လည်း အထိုက်အလျောက် သိလိမ့်မည်
ထင်ပါသည်။ ချစ်ရေး ဆိုခြင်းကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်
လိုပင် သဘောထားထား အကျွန်ုပ်ကမူ ချစ်ရေး ဆိုခြင်း
သည် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခြင်းဟု မယူဆ။ အိမ်
ထောင် သားမွေးခြင်း နှင့် အချစ်သည် တခြားစီဟုသာ
နားလည် နေလေသည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ် နားလည်
သလို မ က နားမလည်သည်ကိုတော့ အကျွန်ုပ် မတတ်
နိုင်တော့။

'မ နယ်မပြောင်းခင် မာမိကို အိမ်ခန်း တစ်ခု
ငှားပြီး ထားခဲ့ချင်တယ် ကိုဆန်းလွင်၊ ခုနေတဲ့ နေရာ
မှာ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ချက်ချင်း ခေါ်သွားလို့လည်း
မဖြစ်ဘူး၊ လောလောဆယ် မ လက်ထဲ ရှိတဲ့ ငွေနှင့်
မလုံလောက်ဘူး၊ အိမ် စပေါ် ပေးဖို့ရယ်၊ ခရီးစရိတ်ရယ်
ဆို ငွေ နည်းနည်း လိုမယ်၊ အဲဒီငွေကို ကိုဆန်းလွင်
ဖြည့်ပေး စေချင်တယ်'

အကျွန်ုပ်၏ ငွေစုစာရင်းတွင် ထိုစဉ်က လက်
ကျန် ငါးထောင်ကျော်လောက် ရှိသေးသည်။ မ လိုသော
ငွေကို နောက်နေ့ပင် ငွေစုစာရင်းမှ ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်
ပါသည်။ အိမ် ပြောင်းပြီးနောက် လိုသော ပရိဘောဂ
တစ်စုံကိုလည်း အကျွန်ုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

နေရာသစ်တွင် မ တို့ သားအမိ နေသားတကျ
ဖြစ်သွားပါသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အိမ်တွင် စား
သည့်အခါ စားပါသည်။ မ ၏ လက်ရာများကို စားရ
သည်မှာ ပို၍ မြိန်သည်ဟုလည်း ထင်ပါသည်။ မ ၏
မိခင်ကလည်း အကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် ခင်ခင်မင်မင် ရှိ
ပါသည်။

နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည့် ရက် နီးကပ်လာ
သော်လည်း မ ၏ အခြေအနေမှာ ငြိမ်သက်လျက် ပို၍
ချမ်းမြေ့ နေလေသည်။ နောက်ပိုင်း အတွက် စိတ်ချ
သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မ က မေး
လေသည်။

'ခုတော့ ယူ ကို မ မေးရဦးမယ်၊ ယူ အစွလာမိ
ဘာသာထဲမှာ နေရတာ နှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲ

ရောက်လာတာတော့ကွာခြားသလဲ’

‘ဘာကို မေးချင်တာလဲ မ က’

‘ဪ ကိုဆန်းလွင် စိတ်ထဲ ဘယ်လို ထူးထူး
ခြားခြား ခံစားရလဲလို့ မေးတာပါ’

‘အင်း အဖြေကတော့ အရှည်ကြီးပဲ မ ရယ်၊
မ နားထောင် ချင်ရင်တော့ ပြောပြပါမယ်’

‘ပြောပါ ရှင်၊ နားထောင်ချင်ပါတယ် တဲ့’

‘မ မေးတဲ့ ဘာတွေ တွေ့သလဲ၊ ဘယ်လို ခံစား
ရ သလဲ၊ ဘာထူးခြားသလဲ ဆိုတဲ့ အမေးတွေကို မဖြေ
ခင် ကျွန်တော့် အကြောင်းကို ပြောဦးမှ’

‘ပြောပါ၊ ပြောပါ၊ မောင့် အကြောင်းကတော့
မ လည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိပြီးပါပြီ’

‘ဒါပေမယ့် မ မသိသေးတာတွေဟာ မ သိတာ
တွေထက် ပိုဦးမှာပါ။ လူတွေရဲ့ ဘဝမှာ မသိသေးတာ
တွေက သိပြီးသားတွေထက် အမြဲ ပိုတယ်လေ။ ဆော့
ခရစ္စတီ ပညာရှိ ပြောဖူးတဲ့ စကားနှင့် ပြောရရင်တော့
သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှ မသိသေးပါကလား ဆိုတာ သိတဲ့
နေ့က စပြီး ပညာရှိ ဖြစ်လာတယ် ဆိုပဲ။ လူတွေဟာ
မသိသေးဘူး ဆိုတာကို အမြဲ သိထားသင့်ပါတယ်။ ဒီ
သဘောကို ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ အမြဲ သိမ်းပိုက်ထား
ပါတယ်။ ငါ မသိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ သိချင်တယ်။
ဒီစိတ်က ကျွန်တော့်ကို အမြဲ လွှမ်းမိုးနေပါတယ်။ ဒီ
အကြောင်းကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် ဖိလိုဆိုဖိ
ဘာသာရပ်ကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ’

‘ယူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖိလိုဆိုဖာ တစ်ပိုင်း
ဖြစ်နေတာပဲဟာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မ၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဟာ ငယ်စဉ် ကတည်းက အတွေးအခေါ်ကို ဝါသနာ
ပါတယ်။ လိုက်လည်း လိုက်စားတယ်။ ဘာသာရေး
အတွေးနယ် ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် ဘာသာရေးကို လေ့လာတဲ့ အခါကျတော့
ဖွင့်ထားတဲ့ နှလုံးသားနှင့် လေ့လာတယ်’

‘ရှင်၊ ဖွင့်ထားတဲ့ နှလုံးသား၊ ယူ စကားလုံး
ကလေးက လှလိုက်တာ။ မောင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ
ဟင်’

မ သည် အကျွန်ုပ်အား ‘မောင်’ ဟူသော အသုံး
အနှုန်းဖြင့် ခေါ်သည်မှာ နှစ်လုံး ရှိသွားပြီကို အကျွန်ုပ်
မှတ်ထားမိသည်။

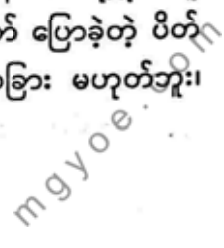
‘ဖွင့်ထားတဲ့ နှလုံးသား ဆိုတာက အင်္ဂလိပ်

SAMPLE BOOK စကား open mind ကို ကျွန်တော်က အရမ်း ဘာသာ
ပြန်ပစ်လိုက်တာ။ မိမိရဲ့ စိတ်နှလုံးကို တံခါးပိတ် မထား
ဘူး။ ဘာကိုမဆို လက်ခံတယ်။ မိမိအတွေးထဲကို ဝင်လာ
သမျှကို ဝင်ခွင့်ပြုတဲ့ သဘောပါပဲ။ တချို့ ဘာသာရေး
အယူစွဲ ရှိသူတွေကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ
မှ ကိုယ့်ဘာသာ၊ သူတစ်ပါး ဘာသာဆို မလေ့လာချင်
ဘူး။ ပြောလာရင်တောင် လက်သင့်ခံပြီး နားမထောင်
ချင်ဘူး။ ဝန်လေးတယ်။ ဒါက တစ်မျိုး၊ နောက်တစ်မျိုး
ကျတော့ သူတစ်ပါး ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို လေ့လာ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သိချင်
လို့ လေ့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့် အယူဝါဒကို ကာ
ကွယ်ဖို့ အတွက် သူတစ်ပါး ဘာသာရဲ့ အပြစ်တွေကို
ရှာမယ်။ ပြီးတော့ သားပုပ်လေလွင့် စကားလုံးမျိုးတွေ
နှင့် အဲဒီ ဘာသာကို ဝေဖန် တိုက်ခိုက်မယ်။ ဒါက တစ်
မျိုး၊ ဒါကို ကျွန်တော်က နှလုံးပိတ်နှင့် လေ့လာခြင်းလို့
မြင်တယ်’

‘အို ဒါတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အပေါ်မှာ သစ္စာ
စောင့်သိတဲ့ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘာသာကို ကာကွယ်
ရမှာပေါ့။ ဘာသာရေးကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် တိုက်
သင့်ရင် စစ်တောင် တိုက်ကြရ သေးတာပဲ။ ကဲ ဒါဖြင့်
ယူကတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အတွက် မကာကွယ်ဘူးလား’

ဤတွင် မ ၏ ဖုံး ကွယ် ထား သော သဘော
တစ်ခု ပေါ်သည်ဟု အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ မှတ်လိုက်ပါ
သည်။ ပေါက်ပင်ပေါ်မှာ နားနေသော ကျေးသန္တာ တစ်
ကောင်ကို လွယ်လွယ် မြင်နိုင်သည် မဟုတ်သလိုပင်
မ ၏ ပင်ကို စိတ်ကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် အကျွန်ုပ်
မမြင်နိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။ အမှန်ဆို
မ သည် နှလုံး တံခါးကို ပိတ်ထားသူပါပဲ ကလား။
အကျွန်ုပ်လည်း ဤအရေးတွင် လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်လိုက်
လျှင် ရေရှည်တွင် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင် ရလိမ့်မည်
ဟု နားလည် လိုက်ပါသည်။ သည်နေရာတွင် ဖွင့်ထား
သော နှလုံးသား ရှိသူ၏ သဘာဝကို ပေါ်အောင် ပွင့်
လင်းမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် မ ကြိုက်သည်
ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ အမှန်ကိုသာ ပြောရမည်
ဟုလည်း စိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

‘ဒီနေရာမှာတော့ မ နှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မတူ
တဲ့ သဘာဝကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ ပိတ်
ထားတဲ့ နှလုံးသား ရှိသူ ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။
မ လို လူကို ပြောတာ’

mgvoe.com SAMPLE BOOK

‘ကဲ ဒါဆို မ ပြောတာ မမှန်ဘူးလား’

‘မှန်တာ မှားတာနှင့် မဆိုင်ဘူး မ၊ ဒါက ကိုယ် ကြိုက်တာ ကိုယ် ပြောနေကြတာပါ။ ထားပါလေ။ ဒါကို လျှောက်ပြောနေရင် မူလ စကားက ပျောက်သွားလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ open mind (ဖွင့်ထားတဲ့ နှလုံးသား) ရဲ့ သဘောကို မ ခု သဘောပေါက်ပြီ မဟုတ်လား’

‘open mind ဆိုတာ မ မြင်တာကတော့ သာလာယံ ဇရပ်လို နှလုံးသားပဲ မြင်တယ်’

‘ဟာ ဟုတ်လိုက်တာ။ သိပ် ဟုတ် တာ ပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ပင်ပန်းလာသူ ခရီးသွားတို့ လွတ်လပ် စွာ နားခိုခွင့် ရှိတဲ့ ဇရပ်ဟာ ကုသိုလ်ဖြစ်တဲ့ အရပ်။ လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးတဲ့ အရပ်။ လူတိုင်း အတွက် အခွင့်အရေး တန်းတူရှိတဲ့ အရပ်။ ဘယ်သူမဆို ဘယ်အချိန်မဆို စိတ်လိုတဲ့ အခါ လာရောက် တည်းခို ပြီး စိတ်အလို မရှိတဲ့အခါ ထွက်ခွာချင်တဲ့ အချိန်မှာ ထွက်ခွာသွားခွင့် ရှိတဲ့အရပ်။ ခွင့်ပန်စရာ မလိုတဲ့ အရပ်။ လူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်တဲ့ အရပ်ဟာ သာလာယံ ဇရပ် ပါပဲ မ၊ တစ်နည်း ဆိုတော့ ဒီစိတ်ထားဟာ သူတော် ကောင်းတို့ ထားအပ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ဒီခေတ်မှာတော့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ဒဿန ပညာရှင်တွေဟာ ဒီစိတ်မျိုး ကို မွေးမြူကြပါတယ်’

‘ကဲ ထားပါတော့ ထားပါတော့၊ ယူ ကို စကား တစ်ခု ပြောလိုက်လို့ ရှိရင် ယူ မှာ ပြောစရာ စကား တွေက အများကြီးပဲ။ ကုန်ကို မကုန်နိုင်ဘူး၊ ကဲ မ မေးတာပဲ ဖြေပါ’

အကျွန်ုပ်လည်း ရယ်ချင်၍ ရယ်လိုက်ပါသည်။

‘ဖြေ မလို့ပါပဲ။ မ က ဝင်ထောက်လိုက်တော့ စကားက မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်သွားတယ်။ ထား တော့၊ ပထမ အချက်ဖြစ်တဲ့ နှလုံးသား ဖွင့်ထားသူရဲ့ သဘောကိုတော့ ပြောပြီးပြီ။ ဒီသဘောရဲ့ အနှစ်သာရ က ဘာလဲ ဆိုတော့ ပုဂ္ဂလ မိဋ္ဌာန် ဆန္ဒစွဲ အမြင် (subjectivism) က ကင်းဝေးဖို့နှင့် ဓမ္မမိဋ္ဌာန် အမြင် (Objective outlook) ရဖို့ပါပဲ မ၊ သဘောကျပြီလား’

‘သဘောကျပါပြီ ရှင်ရယ်’

‘သဘောကျပြီ ဆိုရင် ဒုတိယ အချက်ကို ပြော ဦးမယ်။ စိတ် ရှည်ရှည် ထားပြီး နားထောင်နော် မ၊ ကြားက ဝင်မပြောနှင့်၊ ကြားက ဝင်ပြောရင် စကား လမ်းကြောင်း လွဲသွားလိမ့်မယ်’

‘ကဲ မပြောတော့ပါဘူး၊ သူ စကားတတ်တိုင်း

တော်တော် ရှည်တဲ့ ကိုရှည်ကြီး’

‘ရှည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ က တည်း က အရှည်ကြီး ပြောရမယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲ။ မ က နား ထောင်ချင်တယ် ဆိုလို့သာ ပြောတာပါ’

‘ဟယ် ပြောလေ ရှည်လေပဲ။ လိုတာသာ ပြော စမ်းပါ’

‘ပြောမယ် ပြောမယ်။ စိတ်မဆိုးပါနှင့်၊ ကျွန်တော် open mind ထားရတဲ့ အကြောင်း ပြောခဲ့ရတာက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို ဘယ်လို ဘယ်ပုံ လေ့လာခဲ့တယ်၊ လေ့လာဆဲ ဆိုတာကို မ သဘော ပေါက်အောင် ပြောချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဘာသာ အယူဝါဒတွေကို လေ့လာတဲ့ အခါမှာ အခြေခံ အားဖြင့် အပိုင်း နှစ်ပိုင်း ထားပြီး လေ့လာပါတယ်။ ပထမ အပိုင်းကတော့ အချက်အလက် လေ့လာခြင်း အပိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Factual Studies လို့ ဆိုရ မှာပေါ့။ ဒုတိယ အပိုင်းကတော့ ဆင်ခြင် လေ့လာတဲ့ အပိုင်း၊ ဒါကိုတော့ Philosophical Studies လို့ ခေါ် ပါတယ်။ မ သဘောပေါက်ပြီ နော်’

‘ကောင်းကောင်း မပေါက်ဘူး၊ အချက်အလက် လေ့လာတယ် ဆိုတာက’

‘ဒါက ဒီလိုပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာ အယူဝါဒ ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုရော၊ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ သင်ကြား ချက်များကိုရော၊ အကျင့် စရုဏ်ပိုင်းကိုရော လေ့လာ တဲ့ သဘောကို ပြောတာပါ။ ဆိုပါတော့ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို လေ့လာတဲ့အခါ သူနှင့် ဆက်နေတဲ့ ယေဝတီ တွေရဲ့ ယုဒဘာသာ (Judaism) ကိုပါ လေ့လာရတယ်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဘယ်လို ဆက်နေသလဲ။ အစ္စလာမ် ဘာသာကို လေ့လာတဲ့ အခါမှာလည်း ဒီဘာသာ ပေါ် ထွန်း လာ တဲ့ ခေတ်ကာလကိုရော၊ ရှေးက ယုဒဘာသာ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာတွေနှင့် ဆက်စပ် နေပုံတွေရော၊ တူနေတဲ့ အချက်တွေကိုရော၊ မတူတဲ့ အချက်တွေကို ရော စေ့ငှအောင် လေ့လာတာကို ပြောတာပါ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မ သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါဆို မ မေးတာကို ယူ ဖြေလို့ ရပြီပဲ’

‘ကျွန်တော် ဖြေမှာပါ။ ဖြေချင်လို့ ဒီအကြောင်း တွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပြောခဲ့တာပဲ မ ရယ်။ မ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဖြေတဲ့အခါ အထင်မလွဲ စေချင်တဲ့ သဘောလည်း ပါတာပေါ့လေ’

‘ရှင် ... အထင် မလွဲစေချင်ဘူး ဟုတ်လား’

mgvoe.com

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အို ဘာလို့ အထင် လွဲရမှာလဲ၊ အထင် လွဲစရာ ပါလို့လား’

‘အထင် လွဲတယ်ဆိုတာ သဘောထား သေးသူ တွေရဲ့ ခံစားချက် တစ်မျိုးပါ မ၊ နှလုံး ဖွင့်ထားသူ သဘောထား ကြီးသူများမှာတော့ အထင် လွဲခြင်း ဆို တာ ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒီလို လူတွေမှာ အထင် လွဲခဲ့တယ် ဆိုတာက သူတို့က နားမလည်တာ ရှိရင် နားလည် အောင် သဘော ပေါက်အောင် စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး ကြိုးစားတာကိုး၊ ပြီးတော့ ငါ သိတာမှ အမှန် ငါ သိ တာမှ အဟုတ်လို့လည်း ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ သဘောထား မျိုး မရှိဘဲကိုး’

‘ကဲ မ ကလည်း သ ဘော ထား ကြီး အောင် ကြိုးစားပါမတဲ့ ရှင်’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မ၊ မ မေးခွန်းတွေကို ခြုံပြီး ပထမဆုံး ဖြေမယ်နော်’

မ က ခေါင်းညိတ်လေသည်။

‘မ မေးခွန်းက အစွလာမ် ဘာသာထဲမှာ နေခဲ့ တာနှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲ ရောက်လာတာ ဘာ ကွာခြားသလဲ ဆိုတဲ့ အမေးကို ဖြေရရင်တော့ ဘာမှ သိပ်ပြီး ပြောင်းလဲ သွားလောက်အောင် မကွာခြားဘူး’

‘ရှင်...’

‘မ အံ့ဩ သွားသလား’

‘အံ့ဩတာပေါ့၊ ဘာသာ တစ်ခုက ဘာသာ တစ်ခုကို ပြောင်းတာတောင် ဘာမှ မကွာခြားဘူး ဆို တာကတော့’

‘မ အံ့ဩတာလည်း မဆန်းပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မ က ကျွန်တော့်လို ဘာသာကြီး နှစ်ခုစလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်မှ မလေ့လာဖူးဘဲကိုး၊ မ က ခရစ်ယာန် အကြောင်းပဲ သိတော့ အစွလာမ် ဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာဟာ သိပ်ပြီး ခြားနားမယ် ထင်တာကိုး’

‘ဒါဆို မခြားနားဘူးလား’

‘လွယ်လွယ် ဖြေလိုက်ရင်တော့ မခြားလှဘူး လို့လည်း ပြောနိုင်တယ်၊ သိသိသာသာ ခြားနားတဲ့ အချက်တွေလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ အဓိကနှင့် သာမည ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးရင် ပိုပြီး မှန်မယ်၊ အဓိကကျတဲ့ အချက်တွေပေါ့လေ၊ ဘာသာကြီး နှစ်ရပ် စလုံးရဲ့ အခြေခံ အချက်အလက်တွေကတော့ ထပ်တူ ထပ်မျှလောက်ကိုပဲ တူနေကြတယ်၊ သာမည

အချက်တွေမှာပဲ ကွဲပြား ခြားနားနေကြတယ်’

‘မောင် ပြောသလို အဓိက အချက်တွေ၊ အခြေခံ အချက်တွေ တူနေလျက်သားနှင့် ဘာသာ အယူဝါဒ တွေ ကွဲပြား ခြားနား နေကြတာကကော’

‘အဲဒါ တော်တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်၊ လူ ဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဓိကထက် သာမညကို ပိုပြီး အရေးထား တတ်ကြပါတယ် မ၊ ကြည့်ပါလား၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေ လင်ယူကြတာ၊ ဒီယောက်ျား အကျင့် ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ ဉာဏ် ပညာ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ၊ ဒါကို ပဓာန မထားဘူး၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ၊ သူ့ မိဘမှာ ဘာဂုဏ် ရှိသလဲ၊ ရုပ်ကော ချောရဲ့လား၊ ဒါတွေ ကြည့်တယ်၊ ဝတ်နိုင်း စားနိုင်း ကားစီးနိုင်း ဖြုန်းနိုင်း သုံး နိုင်းတာတွေကို အဓိက အရည်အချင်းတွေ မှတ်ပြီး ဒီ ယောက်ျားကို လင်သား အဖြစ် ရွေးတာတွေ မမြင်ချင် အဆုံးပဲ မဟုတ်လား မ ရယ်’

‘မ ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး နော်’

‘မဆိုလိုပါဘူး၊ မ သဘောကျအောင် ပြောတာ ပါ၊ ဘာသာ အယူဝါဒ ကွဲပြားမှုမှာလည်း အခြေခံ ကွဲ ပြား ခြားနားလို့ ကွဲတာကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး၊ အခြေ ခံချင်း တူပါလျက် ကွဲနေတာတွေကို တွေ့ရပါတယ်၊ ဆိုပါတော့ဗျာ ခရစ်ယာန်ချင်း တူတာတောင် ဂိုဏ်း ကွဲကြတာ ဘယ်လောက် များသလဲ၊ ကက်သလစ်နှင့် ပရိုတက်စတင့်ပဲလား မှတ်တယ်၊ ပရိုတက်စတင့်ချင်း လည်း ခြားနားကြသေးတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်နော် မ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ရှင်’

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မ ဝန်ခံသည်မှာ သဘော ပေါက်မှု ပါသည်ဟု ထင်ပါသည်။

‘ကဲ တခြားကိစ္စတွေ ထားတော့၊ ခရစ်ယာန် နှင့် အစွလာမ် ဘာသာ တူညီနေတဲ့ အခြေခံတွေကို ကျွန်တော် ရေတွက်ပြမယ်၊ တစ်က ဘာသာကြီး နှစ်ခု စလုံးမှာ ဖန်ဆင်းရှင်၊ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည် တာ တူနေတယ်၊ ယေဟောဝါနှင့် အလ္လာဟ် ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ ခြားနားတယ်၊ နှစ်ကတော့ ဘာသာကြီး နှစ် ရပ်လုံး ဖန်ဆင်းခြင်းကို ယုံကြည်တယ်၊ သုံးကတော့ ကမ္ဘာဦး ပထမ လူသားများ အဖြစ် အာဒမ်နှင့် ဧဝကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပြီး အမတသုခဘုံ ဖြစ်တဲ့ ဒေဒင် ဥယျာဉ်တော် (ဂျနုတ်) မှာ ထားခဲ့တယ် ဆိုတာ တူ တယ်၊ စတုတ္ထက အာဒမ်နှင့် ဧဝကို စေတန် (ရှိုက်တန်)

က ဖြားယောင်းလို့ ထာဝရ ဘုရားသခင် တားမြစ်ထား တဲ့ အပင်က အသီးကို စားမိတယ်။ ဒါကြောင့် အမတ သုခဘုံက နှင်ထုတ်ခြင်း ခံရတယ်။ သေခြင်း အပြစ်ဒဏ် ကို ပေးခြင်း ခံရတယ်။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ လုပ်စား ရတဲ့ လူသာမန် ဘဝကို ရောက်သွားကြတယ်။ ဒါတွေ အားလုံး ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ။ ပဉ္စမ အချက်ကတော့ အာ ဒမ် ဧဝက ဆက်လာခဲ့တဲ့ လူတို့ရဲ့ သမိုင်း။ ပရောဖက် များ သမိုင်းလည်း အတူတူပဲ။ အဲဒီ တမန်တော်များ အနက် ထင်ရှားသူတွေကို ကျွန်တော် ရေတွက်ပြမယ်။ ဆိုပါတော့။

(၁) နောဧကို အစွလာမ်က နူးဟ်လို့ ခေါ်တယ်။

(၂) အာဗြဟံကို အစွလာမ်က အစ်ဗရာဟီးမ် ခေါ်တယ်။

(၃) မောရှေကို အစွလာမ်က မူစာနဗီ ခေါ်တယ်။

(၄) ယေရှုသခင်ကို အစွလာမ်က အိစာနဗီ ခေါ်တယ်။

(၅) ဒါဝိဒ်ကို အစွလာမ်က ဒါဂူးဒ် ခေါ်တယ်။

(၆) ဣရှုမေလကို အစွလာမ်က အစွမာအီလ် ခေါ်တယ်။

(၇) ဣဇာက်ကို အစွလာမ်က အစွဟာက် ခေါ်တယ်။

(၈) ဂျက်ကော့ကို အစွလာမ်က ဟာကူးစ် ခေါ်တယ်။

(၉) ဂျိုးဇက်ကို အစွလာမ်က ယူစွတ်စ် ခေါ် တယ်။

(၁၀) ဆော်လ်မွန်ကို အစွလာမ်က စူလိုင်မန် ခေါ်တယ်။

(၁၁) ယောဟန်ကို အစွလာမ်က ယဟ်ဟာ ခေါ်ပါတယ်။

‘ဒီ တမန်တော်များ သမိုင်းဟာ အတူတူပဲ။ ဟေဗြဲ ကျမ်းစာမှာ ပါတဲ့ ဒီတမန်တော်တွေ သမိုင်း ဟာ ခရစ်ယာန် သမ္မာကျမ်းစာမှာ ပါသလို အစွလာမ် ကုရ်အာန် ကျမ်းစာမှာလည်း ပါနေပါတယ် မ။ ဒါက လူနာမည်ကို ပြောတာနော်။ ဆဋ္ဌမ အနေနှင့် ပြောရရင် သမိုင်းဝင် အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ မ ရဲ့။ ဥပမာ နောဧ လက်ထက်မှာ ထာဝရ ဘုရားသခင် က ရေ လွှမ်းမိုးစေတာတို့၊ အာဗြဟံ လက်ထက်မှာ သားတော်ကို ဘုရားသခင် အတွက် ယုံကြည်ချက် သဒ္ဒါ စမ်းတဲ့ အနေနှင့် စွန့် လွှတ် ပူဇော်တာတို့၊ မောရှေ

လက်ထက်မှာ ဘုရားသခင်ထံက ကျမ်းစာ ပို့ချပေးတာ တို့ဟာ အတူတူချည်းပါပဲ။ ဒီအထိ သဘော ပေါက်ပြီ နော် မ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မ သည် စဉ်းစားပြီ ထင်ပါသည်။ သူ့ထံမှ ဟုတ်ကဲ့ တစ်လုံးသာ ကြားရတော့သည်။ အကျွန်ုပ် ကပင် ဆက်၍ ပြောနေရလေသည်။

‘နောက်ပြီး သတ္တမ အချက် တူတာကို ပြောဦး မယ်။ အဲဒါက ကောင်းကင် တမန်တော်တွေ ကိစ္စ။ ဘုရားသခင်ဟာ တမန်တော် ပရောဖက်တွေနှင့် ကောင်း ကင် တမန်တွေကို ကြားမှာထားပြီး ဆက်သွယ်တော် မူပါတယ်။ ဆိုပါတော့ အရေးပါတဲ့ ကောင်းကင်တမန် ဂါဗြေလ ဆိုရင် ကုရ်အာန်ထဲမှာလည်း ပါတယ်။ အာရ ဗီလို့ ဆိုတော့ သူ့နာမည်က ဂျီဗရာအီးလ်လို့ အသံ ထွက်တယ်။ ဒါပဲလား ဆိုတော့ မကသေးပါဘူး။ ခု ဘယ်နှစ်ချက် ရှိသွားပလဲ’

‘ခုနစ်ချက် ရှိပြီ’

‘အင်း ခု ရှစ်ချက်ကို ပြောဦးမယ်။ ဒါလည်း အခြေခံကျတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပါပဲ။ ဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ သေပြီး နောက်ဘဝ တမလွန် (အာခေရတ်) ကိစ္စ။ ဒီမှာ နှစ်ပိုင်းရှိတယ်။ သေပြီးနောက် အခြေအနေက တစ်ပိုင်း၊ နောက်တစ်ပိုင်းက တရား စီရင်သောနေ့ အကြောင်းက တစ်ပိုင်း။ လူသား အား လုံးဟာ ကမ္ဘာ ကုန်ဆုံးတဲ့ နေ့မှာ ဘုရားသခင်ထံမှာ အပြစ် ရှိမရှိ တရား စီရင်ခြင်း ခံဖို့ သွားကြရမယ်။ ဘုရားသခင်က အပြစ်ရှိရင် ရှိသည့်အလျောက်၊ ကုသိုလ် ရှိရင် ရှိသည့်အလျောက် တရားစီရင် ဆုံးဖြတ် တော် မူမယ်။ ဒါလည်း သဘောချင်း တူတာပဲ။ ခြားနားတဲ့ သဘော အနည်းအကျဉ်းလည်း ရှိတော့ ရှိတယ်။ ပြီး တော့ သေသူတွေ ပြန်ပြီး ရှင်ဖို့ ရှင်ပြန် ထမြောက်ဖို့ အတွက် တံပိုးခရာ မှုတ်သံ ကြားရမယ်။ ဒီ တံပိုး မှုတ် မယ် ဆိုတာလည်း ထပ်တူထပ်မျှပဲ။ နောက် နံပါတ် ကိုး အချက်ကို ပြော ရ ရင် ဘာသာကြီး နှစ်ခုစလုံးမှာ ကောင်းကင် တမန်တွေကို နတ်ဆိုး နတ်ကောင်း ခွဲ ထားတာ ရှိတယ်။ နတ်ဆိုးတွေထဲမှာတော့ မာရ်နတ် (စေတန်) ကို အချုပ်အဖြစ် သတ်မှတ် ထားပါတယ်။ စေတန် (ရှိုက်တန်) နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သဘောထားတွေ လည်း တော်တော်များများ တူကြတာပါပဲ။ ဒါတွေက အကြောင်းခြင်းရာ တူညီမှု သဘောမျိုးတွေကို ကျွန်တော်

တင်ပြတာပါ။ ဒါထက် ပိုပြီး ဒဿန သဘော တူညီတာ လွေလည်း များပါတယ်'

'ဆိုပါဦး'

'တော်ပြီ၊ စကား ပြောရလွန်းလို့ အာတောင် ခြောက်ပြီ၊ ဘာမှလည်း မကျွေးသေးဘူး၊ တစ်ချက် လောက်ပဲ ပြောတော့မယ်'

'ကဲ ကဲ ပြော၊ ကျွေးမယ်၊ ဟိုမှာ မာမိက ယူကို သူ့လက်ရာ ကျွေးချင်လို့ ထမင်းလက်သုပ် လုပ်နေ တယ်၊ ပြီးခါနီးပြီ၊ စကားဆုံးမှာနှင့် အတော်ပဲ'

'တစ်ချက်ပဲ နော်'

'ပြောပါ ရပါတယ်၊ ယူ များများ ပြောရင် မလည်း အမြင် ပိုကျယ်တာပေါ့'

ဤစကားက အကျွန်ုပ်၏ ပြောချင်စိတ်ကို ဆွ ပေးသော စကား ဖြစ်လေသည်။ ဖီလိုဆိုဖီပိုင်းသည် နက်နဲပြီး ချက်ချင်း သဘော ပေါက်ဖို့ လွယ်ဦးမည် မဟုတ်။ မ ရင်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းတွေကလည်း ရှိနေ သေးသည်။ အကျွန်ုပ်သည် မည်သည့် အချက်အလက် များကို ပြောသင့်သနည်း။ ပြောစရာ အကြောင်းအချက် တွေက အများအပြား ရှိနေလေသည်။ အားလုံးကို ပြော သင့်သော အချိန်အခါလည်း မဟုတ်သေး။ တစ်ချက် လောက်ကိုသာ မ နားလည်အောင် ပြောရမည် ဖြစ် သဖြင့် ထိုတစ်ချက်ကို ရွေးချယ်ရလေသည်။

'ကဲ အပြစ် (Sin) ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ပြောကြစို့၊ အပြစ် ဒုစရိုက် (Sin) ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒါကို သဘော ပေါက်အောင် ပြောမယ် ဆိုရင် ဘာသာကြီး နှစ်ခုမှာ ရှိတဲ့ ကျမ်းဂန်တွေကို ပြန်ကြည့်ဖို့ လိုလိမ့် မယ်၊ ဒီမှာ Revelation (ဖွင့်ဟချက်) မုကွပတ်တော်တွေ အကြောင်း ပါလာမယ်၊ ဟို ယုဒခေတ်က စပြီး ခရစ် ယာန်၊ အစ္စလာမ်တို့ အားလုံး လက်ခံလာကြတဲ့ အချက် တစ်ချက်က ဒီ ကျမ်းဂန်တွေမှာ ပါတဲ့ ညွှန်ကြားချက် တွေဟာ ဘုရားသခင်ထံက ကျလာတဲ့ ပညတ်ချက်တွေ အမိန့်တွေလို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဒီ အမိန့်တော်တွေကို လူတွေက လိုက်နာ ကျင့် သုံး ဖို့ စည်းကမ်း ဥပဒေတော်တွေ အဖြစ်နှင့် ချမှတ် ပေးတော် မူထားတာ ဆိုတော့ လူတွေ အနေနှင့် မုချ လိုက်နာ ကြရမယ်၊ လူတွေမှာ ဘုရား သခင်ရဲ့ အမိန့် ဥပဒေ တွေကို လွန်ဆန်နိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ လိုက်နာ ကျင့်သုံးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ လူ့ဘောင်မှာ လူတွေ ပြဋ္ဌာန်း ထားတဲ့ ဥပဒေ ကိုတောင် လူတွေက မလိုက်နာရင် အပြစ် ဖြစ်တယ်၊

အပြစ်ဒဏ် သတ်မှတ် ခံရသေးတာပဲ၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့် ဥပဒေတွေကို မလိုက်နာရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျူးလွန်ရင် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ အပြစ်ပဲ၊ အပြစ်ရဲ့ ဒီအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်ကို ဘာသာကြီး နှစ်ရပ်စလုံးက လက်ခံ ထားကြပါတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ဆက်တည်း ပြော ဖို့လိုတဲ့ ကိစ္စ တစ်ရပ်ကတော့ ဘာသာကြီး နှစ်ရပ် စလုံးရဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုမှာ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်း ရှင်ကို ကြောက်ရွံ့ လေးစားမှုကို အဓိက ထားတယ် လို့ ဆိုရမယ့် အချက်ပါပဲ၊ ဒါဟာ အခြေခံ အချက် အလက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီအချက်ကို တစ် နည်း ပြောရရင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုဆိုင်ရာ စိတ္တ ဗေဒ သဘောချင်း တူတဲ့ အချက်လို့လည်း ပြောလို့ ရတာပေါ့ မ ရဲ့'

'အင်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ၊ မောင့်လို ခရေဇေ တွင်းကျ လေ့လာ လိုက်စားတဲ့ လူတော့ ရှားပါတယ်၊ မတို့က တကယ်ဆို အပေါ်ယံ တော်တော်ကျတာပဲ နော်၊ စာ ဆိုလည်း ဝတ္ထုလောက်ကိုသာ အဟုတ်အဟတ် လုပ်ပြီး ဖတ်တာ၊ ဖီလိုဆိုဖီလို စာမျိုးကျတော့ ခေါင်း ခြောက်ခံပြီး သိပ် မဖတ်ချင်ဘူး၊ ခု မောင် ပြောတာတွေ ကို နားထောင်ပြီး မ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်'

'ဘာများလဲ ဆိုပါဦး'

'လူတွေဟာ ကြည့်တိုင်းလည်း မမြင်တတ်ကြ ပါကလား၊ မြင်အောင်ကလည်း ကြည့်တတ်ဖို့လည်း လိုသေးတယ် ဆိုတာလေ'

အကျွန်ုပ်လည်း မ ၏ ဒဿန ပါသော စကား တစ်လုံးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာ ကြည်နူးမိလေသည်။

'မှန်လိုက်တာ မ ရယ်၊ သိပ္ပံပညာမှာတော့ မြင် အောင် ကြည့်တတ်ဖို့ အတွက် အင်မတန် အားကောင်း တဲ့ အီလက်ထရွန်းနစ် မှန်ဘီလူးကြီးတွေကို တီထွင် ကြရတာပေါ့၊ ဒါတောင် ဒီ မှန်ဘီလူးကြီး တွေနှင့် ကြည့်ပုံ ကြည့်နည်းကို တတ်ဦးမှ လျှို့ဝှက် နက်နဲတဲ့ သဘာဝတရားတွေကို မြင်ကြရပါတယ်၊ ဖီလိုဆိုဖီတို့ ဘာသာ အယူဝါဒတို့မှာတော့ သစ္စာတရားတွေကို မြင် အောင် ကြည့်တဲ့အခါ ဉာဏ်ကိုပဲ မှန်ဘီလူး လုပ်ပြီး ကြည့်ရတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင် တဲ့ အမှန်တရားတွေကို ဉာဏ်အားကိုးနှင့်ပဲ ကြည့်ရ မှာပဲ၊ ကဲ မာမိ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီနှင့် တူတယ်၊ ထမင်း

လက်သုပ် စားလိုက်ကြရအောင်၊ ပြီးမှ မေးစရာတွေ ရှိ သေးတယ်'

ငါးရံဖြင့် လုပ်ထားသော မမိခင်၏ ထမင်း လက်သုပ်မှာ ခံတွင်းမြိန်ပါသည်။ ဘူးသီးနှင့် ပဲတီပင် ပေါက်ကို ခပ်ကျဲကျဲ ကျိုထားသော ဟင်းခါးကလည်း ငရုတ်ကောင်းနဲ့ သင်းနေလေသည်။ နေ့လယ်စာကို ထမင်းလက်သုပ် ကျွေးပြီးနောက် လက်ဖက်သုပ် ထန်း လျက်ခဲနှင့် ရေခွေးကြမ်း အချိုပွဲ တည်ခင်းပြန်သည်။ အကျွန်ုပ်ကြိုက်သော မလိုင်ခဲလည်း ပါသည်။

'ကဲ စားရင်း သောက်ရင်း ပြောပါဦး၊ စောစော က မေးတဲ့ မေးခွန်းကို မောင် ဖြေတာက မပြည့်စုံ သေးဘူး'

'ဗျာ ဒီလောက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖြေတာတောင် မပြည့်စုံသေးဘူးလား'

'အဖြေက အကြောင်းအရာ များပြီး ဗဟုသုတ တွေ စုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိချင်တာကျတော့ မပြည့်စုံ သေးဘူး'

'ဆိုပါဦး၊ ဘာတွေ လိုသေးလို့လဲ'

'မောင် ပြောတဲ့ အထဲမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာ နှင့် အစ္စလာမ် ဘာသာ တူတာတွေ ဆယ်ချက်လောက် ပြောပြီးပေမယ့် မတူတာတွေကျတော့ တစ်ချက်မှ မပါ သေးဘူးလေ၊ ခုအတိုင်း ဆိုတော့ အားလုံးပဲ တူနေသလို ဖြစ်နေဘူးလား'

'အင်း ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ မတူတာ တွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတာပဲ'

'အဲဒီ အများကြီးထဲက အရေးကြီးမယ် ထင် တာ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ဖြစ်ဖြစ် ပြောပါဦး'

'မ သိချင်နေမှတော့ ပြောရဦးမှာပေါ့'

'မောင်ကလည်းကွာ၊ မ က အတင်း ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိခွင့်ပေးပါ ရှင်ရယ်လို့ အသနား ခံ တာပါ'

'မ နော် ဒီလို မရွံ့နှင့်၊ ကျွန်တော် ပြောတာက မ စိတ်ဝင်စားမယ် ဆိုရင်တော့ ပြောရမှာပေါ့လို့ ပြော တာ'

'ကဲ ဟုတ်ပါပြီတဲ့ ရှင်၊ ဈေးကလည်း ကိုင် လိုက်တာ'

'ဈေးကိုင်ဆို အနှစ်နှစ် အလလ ကုန်းရုန်းပြီး မျက်မှန် တပ်ရအောင် အထိ ဖတ်ခဲ့ မှတ်ခဲ့ အားထုတ်ခဲ့ရ တာတွေလေ၊ အလကား ရထားတာတွေမှ မဟုတ်တာ'

'ဪ ပြောမိကာမှ ပိုဆိုးလာပါပြီ၊ ကိုရှည် ကြီး နော်'

မ သိချင်စိတ် ပိုလာမှ အကျွန်ုပ်လည်း စကား ဆက်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ပြီး နေလေသည်။

'ကဲ မပြောနှင့်၊ ဒီပါးစပ်'

မ စိတ်မရှည်ဘဲ အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာ ကို သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် ဆွဲပိတ်ထားလေသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း မအောင့်နိုင်၍ ရယ်ကာ မောကာပင် ပြောရ လေတော့၏။

'မတူညီတဲ့ အချက်တွေထဲက ကျွန်တော့်ဦးနှောက် ထဲမှာ အရေး ကြီးတယ်လို့ ထင်တဲ့ အချက်ကတော့ ခရစ်တော်ပေါ်မှာ မြင်တဲ့ အမြင် နှစ်ရပ်ဟာ ကွဲပြား နေတယ် မ'

'နေပါဦး၊ ခရစ်တော် အကြောင်းက အစ္စလာမ် ကျမ်းစာထဲမှာ ပါလို့လား'

'ပါတာပေါ့၊ အစ္စလာမ် ကျမ်းစာထဲမှာ ယေရှု သခင်ကို အီစာနဗီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မယ်တော် မာရီ ကိုတော့ မယ်တော် မရိယမ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ နေဦး ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိပါတယ်၊ ကုရ်အာန် ကျမ်းထဲက စူရာ အခန်း ၂၊ အပိုဒ် ၂၅၃ မှာ ဟုတ် တယ်၊ ၂၅၃ ပဲ၊ ဘယ်လို ဖော်ပြထားသလဲလို့ ဆိုတော့ ၎င်းပြင် ငါ အရှင်မြတ်သည် မရိယမ်၏ သား (နဗီ တမန်တော်) အီစာအား ထင်ရှားလှစွာသော သက်သေခံ လက္ခဏာတော်များက ချီးမြှောက်တော် မူခဲ့သည့်ပြင် ရုဟုလ်ကုဒ်စ် ခေါ် စေတမန် ဂျီဗရိလ်ဖြင့်လည်း ကူညီ ထောက်မတော် မူခဲ့လေသည်၊ (၂:၂၅၃) မှာ အထင် အရှား ဖော်ပြ ထားပါတယ်'

'ဒါက အစ္စလာမ်က ခရစ်ယာန်ထက် နောက် ကျလို့ ထည့်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'ဖြစ်နိုင်တာတွေကတော့ အများကြီးပါ မ ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ဘာ မှတ် ချက် မှ မချတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မုဟမ္မာဒ်သခင်က ယေရှုသခင်ထက် အနှစ် ၆၀၀ ကျော် နောက်ကျတယ်၊ ဒီတော့ ခရစ်ယာန်က ယေရှုခရစ်တော်ကိုပဲ ယုံကြည် ကိုးကွယ်တယ်၊ နောက်မှ ပေါ်တဲ့ မုဟမ္မာဒ် ဟောပြောတာကို လက်မခံကြတော့ ဘူး၊ ဒါလည်း မဆန်းပါဘူး၊ ယေဝတီတွေ ကလည်း မောရှေ နောက်မှ ပွင့်ပေါ်လာတဲ့ ယေရှုသခင် ဟော ပြောတာတွေကို လက်မခံတော့ဘူးလေ၊ ဒါကတော့ လူ့ သမိုင်းမှာ ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာတွေပဲလို့ သဘောထားပါဗျာ'

မနေပါဦး၊ အစ္စလာမ် ကျမ်းစာထဲမှာ ယေရှု သခင်ကို ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လို့ ပြထားလို့လဲ'

'စောစောက ရည်ညွှန်းပြခဲ့တာ စာထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘုရားသခင်က ကောင်းကင်တမန် ဂါဗြေလ ကိုတောင် ကူညီ ထောက်ပံ့စေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပရောဖက် တစ်ဦး အဖြစ်နှင့် လက်ခံ ထားပါတယ်'

'အို ယေရှုခရစ်တော်က မေရှီယ (Messiah) ပဲ၊ ကယ်တင်ရှင်ပဲဟာ၊ ဖဘုရားသခင်ရဲ့ သားတော်ပဲဟာ၊ သူက တမန်တော်မှ မဟုတ်တာ'

'အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အယူအဆ မတူပါဘူးလို့၊ ခရစ်ယာန်တွေကတော့ ခရစ်တော်ကို မေရှီယ (ကယ်တင်ရှင်) အဖြစ် ယုံကြည် ကိုးကွယ် ကြပါတယ်၊ အစ္စလာမ်မှာကျတော့ ကယ်တင်ရှင် ဆိုတဲ့ အယူအဆ မရှိဘူး၊ ဒီစကားကို မဆက်ခင် ဖိလိုဆိုဖိ သဘော တစ်ခုကို မ ကို ပြောပြဦးမယ်၊ ဒါက ဘာလဲ-ဆိုတော့ လောကမှာ တကယ့်တကယ် ရှိတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာ (Fact) ဒါပဲ၊ တစ်ခုတည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အကြောင်း ခြင်းရာမှာ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက် (Interpretation of Fact) ကျတော့ အမြင်တွေ ကွဲကုန်ရော၊ ဒီသဘောပဲ ယေရှုသခင်ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့်တော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး တည်းပါပဲ၊ ဒါကတော့ သမိုင်း အထောက်အထားတွေ လည်း ရှိတယ်၊ ငြင်းလို့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခရစ်တော် ကို ရှုမြင် သုံးသပ်ဖို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပုံ ကျတော့ ကွဲ ကုန်ရော၊ ဒါလောက်ဆို မ သဘော ပေါက်နိုင်ပါတယ်၊ ခရစ်ယာန်မှာ ဂိုဏ်းဂဏတွေ ကွဲခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်း ဟာလည်း ဒါပဲ၊ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုပုံ မတူကြတာပါပဲ၊ ဒါက ကိုယ့် ခံယူချက်နှင့် ကိုယ် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ကြတာ ပါ မ ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်က ဒီလို သုံးသပ်သလဲ လို့ ဆိုရင် ခရစ်ယာန် အယူကိုတော့ မ သိပြီး ဖြစ်လို့ မပြောတော့ပါဘူး၊ အစ္စလာမ် အယူကို ပြောမယ်နော်၊ အစ္စလာမ်မှာက အလ္လာဟ်အရှင်မှ တစ်ပါး အခြား ကိုး ကွယ် ခံထိုက်သူ မရှိ ဆိုတဲ့ အယူဝါဒဟာ အခြေခံ သဘောတရားပါပဲ၊ အာရဗီလိုတော့ လာအိုလားဟာ အစ်လောက်လာ ဆိုတဲ့ စကားပေါ့၊ အလ္လာဟ် အရှင်မှ တစ်ပါး ကိုးကွယ် ခံထိုက်သူ မရှိ ဆိုတဲ့ အတွက် တမန် တော် မုဟမ္မာဒ်သည်လည်း ကိုးကွယ် ရှိခိုး ခံထိုက်သူ မဟုတ်ဘူး၊ တမန်တော် ဆိုတာ အလ္လာဟ် အရှင်ရဲ့ ကျေးကျွန် တစ်ဦးပဲ၊ သူလည်း သာမန်လူသားပဲ၊ ဘုရား မဟုတ်ဘူး၊ ထာဝရဘုရားရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်

ရန် ခန့်အပ်ခံရသော သံတမန် တစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်၊ ထာဝရ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားကို အစ္စလာမ် ဘာသာမှာ ပြိုင်ဘက် မရှိ၊ အတူ မရှိ၊ အတူ မရှိ၊ ဧကောဓမ္မော အဖြစ် ထားတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ တစ်ဆူတည်း သော တစ်ပါးတည်းသော ထာဝရ ဘုရားကို လက်ခံ သော မိုနဇွင်း (Monism) လို့ ဖိလိုဆိုဖိ သဘောအရ ဆိုရတယ်၊ ခရစ်ယာန် အယူမှာတော့ သုံးပါး တစ်ဆူ ဘုရားလို့ သတ်မှတ်တာကိုး၊ ဒီတော့ ယေရှုသခင်ဟာ ဖဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ဖဘုရားသခင် ရဲ့ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်ကိန်းရာ လူသားဘုရား ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မကွဲဘူး၊ အယူအဆပဲ ကွဲတယ်၊ သဘောထား ကွဲတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီ နေရာမှာ ကွဲရတဲ့အကြောင်းလည်း ရှိပါတယ်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာမှာက ကယ်တင်ခြင်း သဘောတရား မရှိဘူး၊ ကုန်အာန်ကျမ်းမှာ ဘယ်လို ဆိုထားသလဲ ဆိုတော့..

'အို အစ်ရာအီးလ် (ဣသရေလ) ၏ မျိုးနွယ် အပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် သေပြီးနောက် ရှင်ပြန်ထရ မည့် ကိယာမတ်နေ့ကို အထူးပင် ကြောက်ရွံ့၍ မိမိတို့ ကိုယ်ကို ကာကွယ်ကြကုန်၊ (အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ) ထို နေ့တွင် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ တစ်စုံ တစ် ယောက်သော သူနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှကိုပင် ဖြည့်စွက် ပေးနိုင်မည် မဟုတ်၊ အဘယ်သူ တစ်စုံ တစ် ယောက်၏ အသနားခံ ပေးခြင်းကိုလည်း (ငါအရှင် သည်) သဘောတူ လက်ခံတော်မူမည် မဟုတ်၊ အဘယ် တစ်စုံတစ်ယောက် သူ၏ထံမှ ကိုယ်စား လဲလှယ်ခြင်း ကိုလည်း (ငါအရှင်သည်) လက်ခံမည် မဟုတ်၊ ထို့ပြင် (ထိုနေ့တွင်) ယင်းသူတို့သည် (အခြား မည်သည့်) အကူ အညီ ရိုင်းပင်းမှုကို မျှလည်း ခံကြရမည် မဟုတ်ပေ' (၂:၄၈) လို့ ဆိုထားတာ အတိအလင်း အထင်အရှား ရှိပါတယ်။

'သဘောကတော့ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့အတွက် ဝင်ခံလို့ မရဘူး၊ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ကယ်လို့လည်း မရဘူး၊ ကိုယ့်ထိုက်နှင့် ကိုယ့်ကံပဲ၊ ရှင်စဉ် ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ အတိုင်းပဲ ခံစံကြရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်၊ မုဟမ္မာဒ်က မကယ်တင်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကို အလ္လာဟ်အရှင်က ကယ်တင်ခွင့်လည်း ပေးမထားဘူး၊ သူဟာ ထာဝရ ဖန်ဆင်းရှင် အလ္လာဟ်ရဲ့ သံတမန်တစ်ဦး အဖြစ် အလ္လာဟ် အရှင်ရဲ့ လိုအင် ဆန္ဒတော်များကို လူသားများထံ သယ်ဆောင်လာတဲ့ သတင်း ပေးသူပါပဲ၊

ဒီထက် မပိုဘူး၊ ကယ်လည်း မကယ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမ္မာကျမ်းစာ ခမ္မသစ်ကျမ်းရဲ့ ပထမကျမ်း ဖြစ်တဲ့ ရှင်မသဲ ခရစ်ဝင်မှာ ခရစ်တော် အကြောင်း ဖော်ပြ ထားချက်တွေကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ခရစ်တော်ဟာ ဖဘုရား သခင်ရဲ့ ကရုဏာတော်ကို ကိုယ်စားပြုတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ဟာ ခမည်းတော်ဘုရားရဲ့ သားတော် ဖြစ် တယ်၊ တမန်တော် ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ သူက လူသား တွေထဲက သူ့အပေါ် ယုံကြည် အားကိုးသူ၊ သူ့ကို သက်ဝင်သူတွေကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ၊ သူ့ကို သစ္စာ ခံသူတွေကို ကယ်တင်ဖို့ လာတာ။

‘တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ငါပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း လူသိရှင်ကြား ကြေညာလျှင် ငါကလည်း ကောင်းကင်ဘုံ၌ ဖခမည်းတော် ဘုရား သခင် ရှေ့မှောက်တွင် ထိုသူ ကြေညာသည့် အတိုင်း ကြေညာမည်၊ အကယ်၍ ထိုသူသည် ငါ့အား လူသိ ရှင်ကြား ငြင်းပယ်သူ ဖြစ်မူကား ငါကလည်း ထိုသူ အား ကောင်းကင်ဘုံ၌ ဖခမည်းတော် ဘုရားသခင် ရှေ့ မှောက်တွင် ထိုသို့ ကြေညာမည်သာ ဖြစ်၏၊ ရှင်မသဲ ခရစ်ဝင် (၁၀:၃၂) မှာ ဒီလို ပါရှိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် နော် မ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ရှင်’

‘ဒါပေမယ့် ငါ့ကို သခင် သခင် ခေါ်သူတိုင်း လည်း ကောင်းကင် နိုင်ငံတော် (Kingdom of Heaven) ကို ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကင်ဘုံ၌ စံနေတော် မူသော ငါ၏ အဖဘုရားသခင် အလိုတော် ရှိသည့် အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်သူတို့သည်သာ ထိုနိုင်ငံ သို့ ဝင်ကြရလိမ့်မည်လို့ ရှင်မသဲခရစ်ဝင် (၇:၂၁) မှာ သတိ ပေးထားတာလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါက ဘာ သဘောလဲ ဆိုတော့ ခရစ်တော်သည်ပင် မိမိကိုယ်ကို ထက် ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့ ရိုသေ ရေး၊ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ရဲ့ အမိန့်များကို လိုက်နာ ရေးကို ပိုပြီး အရေး ထားကြောင်း ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြတဲ့ သဘောပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်၊ ဒီလို ဖန်ဆင်း ရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကိုသာ ဦးထိပ် ထားကြရာမှာ တော့ ခရစ်ယာန် အစုလားမံ သိပ်ပြီး မခြားလှဘူးလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် အစုလားမံမှာ ကယ်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ မ တို့ ခရစ်ယာန်မှာက ကယ်တင်မယ့်သူ ရှိသေးတယ် ဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အားတက်စရာတွေ ရှိသေး

တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အင်း တစ်မျိုးစီ တန်ဖိုး ရှိကြတာပါပဲ မ ရယ်၊ ယုံကြည် သက်ဝင်မှု ဆိုတဲ့ သဒ္ဒါတရားဟာ စိတ္တဗေဒ အခြေခံနှင့် ဖြစ်တာလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒသန အခြေခံ နှင့် ဖြစ်တာလည်း ရှိပါတယ်’

‘Psychological Basis နှင့် Philosophical Basis ရှိတယ်လို့ ဆိုတာလား မောင်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မ’

‘မ နားမလည်ဘူး၊ ဘာကို ပြောတာလဲ ဟင်’

‘ဒါက လူတွေရဲ့ ဘဝထဲမှာ ယုံကြည် ကိုးကွယ် မှု ဆိုတဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒတွေ ပေါ်ပေါက်လာပုံ၊ သမိုင်းနှင့် ဘာသာရေး ဒသနသဘောတွေကို ရှင်းပြမှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နားလည်နိုင်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လေ့လာဆဲပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော် နားလည် ပြီး သမျှ အကျဉ်းချုပ်ပဲ ပြောမယ်နော်၊ စိတ္တဗေဒ အခြေခံ ဆိုတာက ကြောက်ရွံ့မှု မျှော်လင့်မှု၊ မျှော်လင့်မှု ဆိုတာ ကလည်း တောင့်တမှု သဘောလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ အဲဒီ လိုလားမှု မလိုလားမှုကို အခြေခံပြီး ဖြစ်တဲ့ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုကို ဆိုတာပါ၊ ဒီလို ယုံကြည်ရတာကိုပဲ နှစ် သက်တဲ့ သဘော၊ ကျေနပ်တဲ့ သဘော၊ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံ မှု ရရှိတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါတွေဟာ အကုန်လုံး စိတ္တဗေဒ အခြေခံတွေချည်း ပါပဲ’

‘ဒါဆို ဖိလိုဆိုဖိ အခြေခံ ဆိုတာကကော’

‘ဖိလိုဆိုဖိ အခြေခံကတော့ ကြောက်လို့ ကိုး ကွယ်တာ၊ လိုချင်တာတွေကို မျှော်လင့် နိုင်အောင်လို့ ကိုးကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက သိပ္ပံပညာ ဆန်တယ်၊ ကြောင်းကျိုး ဝံ့ရားတွေ အပေါ်မှာ အခြေ တည်တယ်၊ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားနှင့် ယုတ္တိဗေဒကိုသာ အားကိုးပြု တယ်၊ မိမိရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ ခေါ်တဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အမြင်တွေနှင့် သံသယတွေကို ရှင်းလင်းရင်းက မိမိကိုယ်တိုင် မငြင်းနိုင်တဲ့ သစ္စာ သဘာဝတွေကို သိမြင်လာရတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ သူ့မှာ သံသယ ရှင်းစွာ စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်ပေါ် လာတယ်၊ ဒီသဘောပဲ’

မ သည် သဘော ပေါက်သွားသည် ထင်သည်။ အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုလည်း စူးစမ်းသော အကြည့် ဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။ မ ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ဒွိဟကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ပေါ် လာသော အပြုံးကလည်း မကြည်လင်သော မှုပြီးမျိုး

ဖြစ်လေသည်။ အကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မ သည် တစ်စုံ တစ်ခုကို ရှာဖွေနေပုံ ရလေသည်။ သူ့ မျက်လုံး များက ဝင်းလက်၍ တောက်ပ နေကြလေသည်။

‘ဘာကို ကြည့်နေတာလဲ မ’

‘ယူ နှလုံးသားကို မ နားလည်အောင်လို့ ကြည့် နေတာလေ၊ ခုမှ မ သဘော ပေါက်တယ်၊ မ ကတော့ ယူကို စိတ်ချရပြီ ထင်တာ၊ ဒီအတိုင်းဆို ယူ ဟာ စိတ် မချရပါဘူး၊ ယူက ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါကို ဖိလိုဆိုဖိ အခြေ ခံနှင့် ရှာဖွေနေတဲ့ သူပဲ၊ မ နှင့်မှ မတူတာဘဲ’

အကျွန်ုပ်မှာ သူ့ အမြင် အ ပေါ် တွင် တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောစရာစကားလည်း မရှိ၊ ဝေဖန်စရာ ဖြေရှင်း စရာ စကားလည်း မရှိပါ။ မ သုံးသပ်မိသလို မိမိသည် ဖိလိုဆိုဖိ အခြေခံ အပေါ်၌ ရပ်တည်နေသူ ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို ငြင်းအပ်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သို့သော် မ က ‘ယူ ဟာ ဒီအတိုင်းဆို စိတ်မချရဘူး’ ဆိုသော စကား ကို ခွဲခွဲခြားခြား သိဖို့တော့ လိုသည်။ ထိုစဉ် မ က မေးခွန်း ထုတ်ပြန်သည်။

‘ပြောလေ၊ မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာ မဟုတ်တာလဲ၊ မ ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန် တော် အားလုံး သဘော မပေါက်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချရဘူး ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘ဒါ ယူ အသိဆုံးပဲ၊ မ ပြောစရာမှ မလိုတာ’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် ဖော် ဖို့ လည်း မကြိုးစားတော့ပါဘူး၊ စိတ်မချရဘူးလို့ ထင်တာကတော့

မ ရဲ့ သဘောထားပါ၊ ဒါလည်း မ ထင်ချင်သလို ထင်လို့ ရပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မ ရဲ့ နောက်ဆုံးပိတ် စကား၊ မ နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မတူဘူး ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ကတော့ တူလို့လည်း မရဘူး၊ သဘာဝကိုယ်က မ က မိန်းမ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျား၊ မတူဘူး၊ ဒီတော့ စိတ် ချင်းလည်း ဘယ်တူမလဲ၊ မတူဘူး ဆိုတာက ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ချင်းလည်း မတူခဲ့ကြဘူးလေ၊ ဒီတော့ အယူအဆတွေလည်း ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ အဲဒီ မတူညီမှုကို အသိအမှတ် ပြုပြီး လက်ခံနိုင်အောင် ကြိုး စားတာ ခွင့်လွှတ်တာ သည်းခံတာ အားလုံးကို ကျွန်တော် ကတော့ မေတ္တာပဲ အချစ်ပဲလို့ သဘော ထားတယ်၊ ကိုယ်နှင့် မတူ ကိုယ့်ရန်သူ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး မမှာ ရှိရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ ပြောစရာ စကား မရှိဘူး’

မ စိတ်ကောက် သွားလေသည်။ အကျွန်ုပ်မှာ လည်း သူ့ကို ချောရလောက်အောင် အကြောင်း မမြင် ပါ။ သူနှင့် တူအောင် အကျွန်ုပ် ကိုယ်ကို ဘယ်ပုံ ဘယ် နည်း ပြုလုပ်၍ ရပါမည်နည်း။

အိမ်ပြန်စဉ် ဘတ်စ် ကား ပေါ် တွင် အကျွန်ုပ် စဉ်းစား လာမိလေသည်။ မ နှင့် အကျွန်ုပ်သည် ဒဿန လမ်းခွဲပေါ်သို့ ရောက်နေသူ နှစ်ဦးနှင့် တူပါသည်။ ဤပုံအတိုင်း ရှေ့သို့သာ ဆက် လျှောက်ကြလျှင်တော့ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဝေးသွားဖို့သာ အကြောင်း ရှိပေ တော့မည်။

mggyoe.com

၄။ စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ရင်းနှီးရသော အသိပညာ

ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် အကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကို မသိ၍ ဖြစ်စေ၊ အထင်လွဲ၍ ဖြစ်စေ၊ တစ်ဆင့် ပြောစကားဖြင့် ဖြစ်စေ စွပ်စွဲသည် ဖြစ်အံ့။ ထိုသူအား အကျွန်ုပ်သည် တုံ့ပြန် ပြောဆိုဖို့ ဝေးစွာ ထည့်၍ပင် စဉ်းစားမည် မဟုတ်ချေ။ စဉ်း စား ရန် အကြောင်း မဲ့၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဝန်လေးခြင်း ကင်းစွာဖြင့် မိမိ၏ နှလုံးသားကို ပေးထား ခဲ့ပြီးသော ချစ်သူ၏ အထင်လွဲခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ငြိုငြင်ခြင်းကို လည်းကောင်း လုံးဝ အလို မရှိသည်မှာလည်း အကျွန်ုပ်၏ သဘော အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် စွပ်စွဲခြင်းကို ဘယ်ပုံ ဖြေရှင်း ရမည်နည်း။ စွပ်စွဲခြင်း ဆိုသည်မှာ မဟုတ်သည်ကို အဟုတ် လုပ်လိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မမှန်သည်ကို အမှန် လုပ်လိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆိုပြီး စွပ်စွဲသော သူကို ကျေနပ်အောင် လိုက်ချောလိုက်ပါမူကား မဟုတ်တာတွေ အဟုတ် ဖြစ်ကုန်တော့မည်။ မမှန်တာတွေလည်း အမှန် ဖြစ်ကုန် ပေတော့မည်။

အချစ်သည် အမှန်တရား ဖြစ်သည်။ သူ အမှန်ကို မြင်သောအခါ၌ အကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အစင်အကြယ် ဆက်ဆံနိုင်သလို သူလည်း အကျွန်ုပ်ကို ဆက်ဆံပါလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်က မှားခဲ့မိပါလျှင် ဝန်ချဖို့ကို အကျွန်ုပ် ဝန်မလေးပါ။ တောင်းပန်ရခြင်း အတွက် အကျွန်ုပ် မရှက်တတ်ပါ။

အကယ်၍သာ မ မှာ အချစ်ကို အနိုင် ယူလိုသည့် ဆန္ဒမျိုး ရှိခဲ့ပါမူကား အကျွန်ုပ်အား အစဉ် အစဉ် စာရင်းမှာ ထားနိုင်သော အခွင့်အရေး သူ့မှာ ရှိပါသည်။ အကျွန်ုပ် ပေးသော အချစ်ကို သူ မယူလိုလျှင်လည်း စွန့်ပစ်နိုင်ခွင့် သူ့မှာ ရှိပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကို ပေးရန် အတွက် သူ့မှာ အချစ် မရှိလျှင်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို အပြစ်တင်မည့်သူ မဟုတ်ပါ။

လွတ်လပ်ခြင်း ကင်းသော လူ့ဘဝဝယ် အချစ်ကြောင့် နောက်ထပ် အနှောင့် အဖွဲ့ ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒ

အကျွန်ုပ်မှာ မရှိခြင်းကိုတော့ မ နားလည် စေချင်လှပါသည်။

မ ပြောလိုက်သော စကားထဲတွင် 'အကျွန်ုပ်ကို စိတ် မချရဘူး' ဆိုသော စကားသည် သူ ဘာကို ဆိုသနည်း။ အကျွန်ုပ် နားလည်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း ထိုစကားကို အကျွန်ုပ် နားမလည်ချေ။

အကယ်၍ ထိုစကားသည် အချစ်နှင့် ပတ်သက်ပါမူကား သူသည် အကျွန်ုပ်၏ အချစ်သစ္စာကို သံသယ ဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤကိစ္စသည် နှလုံးသားကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။ မိမိ ရင်ထဲက ကိစ္စကို မိမိသာ အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် တွက်ကိန်း မရှိသော အချစ်မျိုးသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးနိုင်ပါမည်နည်း။ အကျွန်ုပ်၏ အချစ်သည် စင်ကြယ်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ မ ကို ချစ်ပါရစေဟု ခွင့်ပန်ခဲ့ခြင်းသည် မ က အကျွန်ုပ်အား လက်ထပ် ယူပါ ဟု တောင်းဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ မ သဘောနှင့် မ လက်ထပ်ချင်ထပ်၊ မထပ်ချင်နေ၊ ချစ်တဲ့ ပြန်ချင်ပြန်၊ မပြန်ချင်နေရသည်။ လောကမှာ ချစ်သူ နှစ်မျိုး ရှိသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။ ချစ်သူ တစ်ဦးသည် ချစ်ရခြင်း၌ နှစ်သိမ့်တတ်သူ (ဝါ) ချစ်လိုသူ ဖြစ်ပါသည်။ နောက် ချစ်သူ တစ်ဦးသည် အချစ် ခံရခြင်းကိုသာ နှစ်သက်သူမျိုး (ဝါ) အချစ် ခံလိုသူမျိုး ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်သည်ကား ပထမ အမျိုးအစား ချစ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ပြန်၍ အချစ် ခံရသည် ဖြစ်စေ၊ မခံရသည် ဖြစ်စေ မိမိက ဝိသေသအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးကို ချစ်နေရလျှင်လည်း ကျေနပ်ပါသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့်မူ ကား လူသား အားလုံးကို ချစ်၍ နေနိုင်သူသာ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ထိုသဘောကို မ နားမှ လည်ပါလေစ။

စိတ် မချရဘူး ဆိုသော မ ၏ စကားသည် အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပင် ရည်ညွှန်း လေသလား။ အကယ်၍ မ သည် အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကို သံသယ ဖြစ်သည် ဆိုပါမူလည်း သံသယ ဖြစ်စရာ ဘာ အကြောင်းမျှ မရှိသည်ကို မ သွားလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှ သုံးနှစ်နီးပါး ဆက်ဆံ

လာခဲ့ကြရာတွင် အကျွန်ုပ်သည် မ အပေါ်၌ အခွင့်အရေး ယူလိုသော အမှုအရာဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့သည် ရှိဖူးသလား။ ရာဂဆန္ဒ အလိုသို့ လိုက်၍ မ ၏ နထွေးသော လက်ကလေးကိုပင် အကျွန်ုပ် ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသည်ကိုလည်း မ သိပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်လျှင် စိတ်မချရဘူး ဆိုသော စကားသည် အကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုနှင့်သာ ဆက်စပ်ဖွယ် အကြောင်း ရှိလေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ မ မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးတွေ ရှိနိုင်ပါသနည်း။ မ ထံမှ ပြန်ခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း ရက်များတွင် အကျွန်ုပ် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစား နေမိလေသည်။ စဉ်းစားရင်းလည်း ရန်ကုန်မြို့တွင် မ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခု ရရှိရေးကိုလည်း တစ်ဖက် တစ်လမ်း ကြိုးစားလျက်ပင် ရှိခဲ့ပါသည်။ အကျွန်ုပ် အမှု ထမ်းဆောင်လျက် ရှိသော လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးရုံးတွင် ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရာထူးများ လစ်လပ်လျက် ရှိသောကြောင့် မ အတွက် လျှောက်လွှာ တင်ပေး ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မ နှင့်တော့ မတွေ့ဘဲ နေခဲ့၏။

အကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းကို မ သည် အထင်လွဲလေပြီလား။ အကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ချစ်သောကြောင့် သူ့ထံက အချစ်ကို ပြန်ရလို စိတ်ဖြင့် နှစ်ခြင်း ခံသည်ဟု ထင်လေ သလား။ ဤအတွေးမျိုး ဤအထင်မျိုး ရှိမှသာ သူ့အချစ်ကို အကျွန်ုပ် ရပြီးလျှင် ဖောက်ပြန်ကောင်း ဖောက်ပြန် သွားလိမ့်မည်ဟု မ မှာ ထင်စရာ အကြောင်း ရှိလေသည်။ သည်လို ဆိုလျှင် အကျွန်ုပ်ဘက်ကလည်း တွေးစရာ အကြောင်း တွေ ရှိပါသည်။ မ က အကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိပြုခြင်းသည် အကျွန်ုပ် ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပဲလား။ အ ကယ် ၍ အကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာထဲသို့ မရောက်လျှင် မ သည် ယခု ပေးသည့် အဖြေမျိုး ပေးပါမည်လား။

အတွေးတွေသည် ဆုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်ခုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ မ သည် ငယ်စဉ်က တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ့ကို ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသူနှင့် ကွဲခဲ့ဖူးသည်ဟုလည်း ပြောဖူးလေသည်။ ထိုအချက်က ယခုအခါ မ ၏ ရင်ထဲတွင် အချစ် ရှိသေးဦးမည်လား။ တစ်ကြိမ်က မ ရင်မှာ ပွင့်ခဲ့ဖူးသော အပြစ် အနာ ကင်း သည့် အချစ် သစ္စာပန်းကို သူ၏ ချစ်ဦးသူကို သူ ပေး

လိုက် ပြီးပြီ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အကျွန်ုပ်မှာသာ ယခုမှ အချစ်ဦး သစ္စာပန်းပွင့်သူ ဖြစ်၍ ထိုသစ္စာပန်းကို မ အား ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် အချစ်ရှိသူနှင့် အချစ် မရှိသူ ကွာခြားနိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် မ သည် ‘မောင့်ကို မ ချစ်တယ်’ ဆိုသော စကားကို တစ်ခါမျှ ပင် မဆိုဘဲ ‘ယူ့ကို မ လက်ထပ်မယ်’ ဆိုသော အလုပ် သဘော ဆန်သည့် အဖြေကိုသာ ပေးခဲ့လေသလား။

ပြောတော့ မပြောတတ်ပါ။ မ မှာ လက်တွေ့ သဘော ရှိသူ ဖြစ်ပြီး မိမိမှာ စိတ်ကူးယဉ် သဘော ရှိသော ဝိညာဏ ဝါဒီမျိုး ဖြစ်နေ လေသလားလည်း မသိပါ။

မ သည် အလုပ်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ချိန် နီးကပ်နေစဉ် အကျွန်ုပ်အား ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာကြောင့် မလာတာလဲ ဟု မေးပြီး အပြစ်တင်သည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ဘာဖြေ ရမှန်း မသိ ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ မ အတွက် အလုပ် ပြောင်း ရွှေ့ရေး ကိစ္စ လျှောက်လွှာ တင်ပြီးကြောင်း၊ စာကျက် နေကြောင်းများ ပြောလိုက်သည်။

‘သိပါတယ်၊ ယူ မ ကို စိတ်ကောက်သွားတာ’ ဟု သူကပင် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသည်။ ပြီး ပလေဒီယံ ရုပ်ရှင်ရုံ (ယခု ပပဝင်း) ရှေ့မှာ စောင့်ဖို့ ချိန်းလေသည်။ ထိုနေ့က ‘လက်ဖက်ရည်နှင့် အကြင်နာတရား’ (Tea and Sympathy) ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ကြသည်။

အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် ရုပ်ရှင် ကြည့်ရင်း စိတ်ကူး တစ်ခု ပေါ်သည်။ မ ကို မနောစမ်း ကြည့်ချင်သည်။ မ ရင်ထဲမှာ အချစ် ရှိ မရှိ ဆိုသည်ကို သိချင်၍ စမ်း လိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင် ကြည့်နေစဉ် အကျွန်ုပ်က မ ကို ပြောသည်။

‘မ ခု အတိုင်းဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ခွဲရမလဲ မသိဘူးနော်’

‘မကြာပါဘူး ကွယ်၊ နှစ်လလောက်ပဲ ကြာမှာပါ။ မ လည်း စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ပြန်လာရဦးမှာပဲ’

‘နှစ်လကို မ က မကြာဘူး ထင်သလား’

‘ယူ ကလည်း ခုမှ အဖြစ်သည်းနေ ပါပြီ’

‘သည်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ချစ်ရတဲ့သူပဲ မ ရဲ့၊ မ နယ်ကို မသွားခင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ် ကြရအောင် မ ရယ်’

‘ယူ ကလည်းကွာ၊ မ ယူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိ ပေးပြီးသားပဲ ဟာ’

‘ကတိဟာ ကတိပဲ မ၊ လောကမှာ ဒီကြားထဲ ဖြစ်

လာနိုင်တာတွေက အများကြီးပဲ၊ လက်ထပ်မယ်ဟာ

အကျွန်ုပ်က အတင်း တောင်းဆိုသော အခါ မသည် ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ တုန်လှုပ် လေတော့ သည်။ လက်ထပ်မည်ဟု ကတိ ပေးခြင်းမှာ ရသေ့ စိတ်ဖြေ သဘောမျိုး ပြောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မသည် လက်ထပ်ရန် အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်သေး။ အဆင်သင့် မဖြစ်ဘဲ ဘာကြောင့်များ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးချင်ရသနည်း။

နှုတ်ဖွင့်၍ မပြောခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ မ မှာ ဘယ်လို သဘော ရှိသည်ကို နားလည်ခဲ့ပြီးပြီ။ မ သည် အကြောင်းမျိုးစုံ ပြဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

‘ဒီအချိန်မှာ ယူ မ ကို အကျပ်ကိုင်ဖို့ မကောင်း ပါဘူး၊ ရက်ပိုင်း အတွင်း မ နယ်ကို သွားရတော့မယ် ဆိုတာလည်း ယူ အသိသားနှင့်၊ ပြီးတော့ မ တို့ နှစ် ယောက်စလုံး ဘွဲ့လည်း မရကြသေးဘူး၊ ခု လက်ထပ် လိုက်ရင် ပညာရေးလည်း တန်းလန်း၊ လူချင်းလည်း တစ်မြို့တစ်ရွာစီ ခွဲနေကြရဦးမှာပဲ၊ မ အလုပ် ပြောင်းဖို့ ကိစ္စလည်း ရှိသေးတယ်၊ ယူ ဒါတွေ မစဉ်းစားတော့ဘူး လား၊ မ တို့ အခြေအနေက ဘာ တစ်ခု အဆင်သင့် ဖြစ်ကြသေးလို့လဲ’

‘ဒီမှာ မ၊ ဒါတွေက မ သဘောထားတွေကို ပြော တာပါ၊ ဒီဆင်ခြေတွေ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အချစ်ရှိတဲ့ လူမှာ အကြောင်းပြချက် မလိုဘူး၊ အချစ် အတွက် အဆင်သင့် မဖြစ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အချစ် ဟာ ယုံကြည်ချက်ပဲ၊ ယုံကြည်ချက်ဟာလည်း အချစ် ပဲ မ၊ ယုံကြည်ချက်ဟာ အကြောက်တရား မဟုတ်ဘူး၊ ယုံကြည်ချက်ဟာ အတွက် အစား သင်္ချာလည်း မဟုတ် ဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်လည်း မဟုတ်ဘူး နော်’

အကျွန်ုပ်လည်း ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ပြော ပစ် လိုက်သည်။ အကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည် ကိုးကွယ်လိုသော စိတ်ဓာတ် အမှန်ကိုလည်း သူ သဘော ပေါက်အောင် ပြောလိုက်သည်။ အားမရသေး၍လည်း အင်္ဂလိပ်လို ထပ်ပြောလိုက် ပါသေးသည်။

‘What I believe is that Love is a sort of faith. Faith is a sort of Love. Fear and Hope is nothing to do with love. There is nothing that can not be sacrificed for the sake of Love, you know’ ဟု တောက်လျှောက် ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထို အခါ မ ထံမှ လုံးဝ မမျှော်လင့်သည် မဟုတ်သော်လည်း အံ့အားသင့်ဖွယ် ကောင်းသော စကားလုံးများကို ကြား

ရသည်။ မ ကလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပင် ပြောလေသည်။

‘I do agree with you Ko Sun Lwin. But what I believe is that the brainy head should not be predominated by a dainty heart. You may gamble with love, but you may not gamble with Life.’

မ စကားတွေက ဒွိဟဖြစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ‘စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်သော ဦးနှောက်ကို ခံစားလွယ် သော နှလုံးသားနုနုက မလွမ်းစေသင့်ဘူး’ ဆိုပါကလား။ ‘အချစ်ကိုသာ အလောင်းအစား လုပ်ချင် လုပ်နိုင်လိမ့် မယ်၊ ဘဝကို အလောင်းအစား လုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး’ ဆိုပါကလား။

မ နှင့် အကျွန်ုပ်တို့၏ ခြားနားချက်သည် အထင်း သားပေါ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုခြားနားချက်သည် သာမန် ခြားနားချက် မဟုတ်။ ဒဿနအမြင် ကွာခြားချက်သာ ဖြစ်၏။ ဘဝမှာ အမြင်မတူသူ နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းသည် ရေရှည် တည်တံ့နိုင်ပါမည်လား။

ရုပ်ရှင် ရုံထဲက ထွက်လာကြသော အခါ မ က အကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အင်းစိန်သို့ လိုက်မည်ဟု ဆိုလေသည်။ ထိုစဉ် အကျွန်ုပ်မှာ အင်းစိန်တွင် နေထိုင်၍ ဖြစ်လေ သည်။

‘ယူမာသာနှင့် မ တွေ့ချင်တယ်၊ ယူ အိမ်ကို လိုက် ခဲ့မယ်’ ဆိုပြီး လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ ဘာလုပ်မည်ကို အကျွန်ုပ်လည်း ကြိုစဉ်းစား၍ မရခဲ့။ အိမ်ရောက်တော့ အကျွန်ုပ်မိခင်ကို မ က တရိုတသေပင် ဆက်ဆံ ပြော ဆိုလေသည်။

‘အန်တီရယ်၊ အန်တီပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သမီး က ရက်ပိုင်းအတွင်း နယ်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပြောင်း ရမယ်၊ သမီး အလုပ်တစ်ခု ရန်ကုန်မှာ ရအောင် ကို ဆန်းလွင်ပဲ လုပ်ပေးနေတာ၊ အဲဒါလည်း ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ် ဘီအေ စာမေးပွဲကလည်း နီးနေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို သမီး ခုနယ်ပြောင်းခါနီးကျတော့ သူလေ ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ အန်တီ ကြည့်ပြော ပေးပါဦး နော်’

ဪ လက်စသတ်တော့ သူက အကျွန်ုပ်၏ မိခင်ထံ လာပြီး စစ်ကူတောင်းခြင်းပေပဲ။ တော်တော် ဉာဏ်သွားသည့် မ ပါကလား။ အကျွန်ုပ် ဘာမှ ပြန် မပြောရခင်မှာပင် မိခင်သည် မ ဘက်သို့ လုံးလုံး ပါ သွား လေတော့၏။ အမှန်တော့ မေမေ ကိုယ်တိုင်က အကျွန်ုပ်အား အိမ်ထောင် ကျသွားမည်ကို မလိုလား

သေး၍ လက်မထပ်လိုသေးသော မ ဘက်သို့ လိုက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

စင်စစ် မိန်းမတို့သည် ကြောက်စိတ် အရင်းခံလည်း ရှိကြကုန်သည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် အားကိုးကို ရှာလိုသော စိတ်လည်း ထာဝစဉ် ရှိကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မျှော်လင့်ခြင်း အစွန်းနှစ်ခု အကြားတွင် သူတို့ အသက်ရှင် နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သတ္တိပါသော ယုံကြည်ချက် ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တချို့ မိန်းမများသည် မိဘမျိုးရိုးအား ဖြင့် ကိုးကွယ်သော ဘာသာ အယူဝါဒကို စွန့်၍ လင်ယောက်ျား ရရှိသောအခါ လင် ကိုးကွယ်သော ဘာသာကို လိုက်ပြီး ကိုးကွယ် တတ်ကြသည်ကိုလည်း အများအပြားပင် တွေ့ရသည်။ ထိုလင် ဦးစွာ သေ၍ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသောအခါ ဖြစ်စေ၊ မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဖြစ်စေ ထိုမိန်းမသည် လင်အယူကို စွန့်ပြန်လေသည်။

မ ကတော့ သည်လို မိန်းမမျိုးထဲ ပါမည်မဟုတ်။ သူ့ကို ချစ်သောသူသည် သူနှင့် အယူဝါဒတူသူ ဖြစ်ရမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ထားရှိဟန် တူလေသည်။

ညပိုင်း အင်းစိန်က ပြန်တော့ လမ်းမှာ မ က မေးလေသည်။

‘နေ့လယ်က ရပ်ရင်ရုံထဲမှာ ယူ ပြောတဲ့ အချစ်ဟာ ယုံကြည်ချက်ပဲ၊ ယုံကြည်ချက်ဟာ အချစ်ပဲ ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဟင်’

‘Love is Faith ဆိုတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို Faith ကို စပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ Faith ဆိုတာ ယုံကြည်ချက်ပဲ မ၊ ယုံတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘သံသယကင်းတာ စိတ်ချတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ် ဟုတ်တာပေါ့၊ ယုံတယ် ဆိုတာ ဒွိဟကင်းတာ၊ သို့လော သို့လော မဖြစ်တာလည်း ပါတယ်၊ လုံးဝ သံသယ ကင်းသွားပြီး စိတ်ဟာ ကြည်လင်သွားလို့ ယုံရင် ကြည်တယ် ဆိုတဲ့ သဘော အလိုလို ဖြစ်လာတတ်ပါတယ် မ၊ ဒါကြောင့် ယုံနှင့် ကြည်ကို တွဲသုံးတာ၊ ပြီးတော့ ယုံကြည်တယ် ဆိုတာ ဒါမှ အမှန်ရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားတာ၊ တစ်နည်း ဆိုတော့ သစ္စာကို မြင်နေတာပဲလေ၊ ယုံကြည်သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတွေးမှား အမြင်မှား ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟို တစ်ပတ်တုန်းက မ ကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့

သားပဲ၊ ဒဿနအမြင် မရှိတဲ့ လူရဲ့ ယုံကြည်ချက်က တော့ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းနေတယ်လို့၊ ဒီမှာ ထင်ရှားတဲ့ သဘောကတော့ ယုံကြည်ခြင်းဟာ စိတ်မှာ စင်ကြယ်တဲ့ သဘောရှိခြင်းနှင့် စိတ်မှာ သတ္တိ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းပါပဲ မ၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် လူတစ်ဦးဟာ ဒီဘဝမှာ နေရတာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ သေ သွား တာ က မှ ကောင်းသေးတယ်လို့ တကယ် ယုံကြည်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အဆုံး စီရင်ရတယ်၊ အသက်ကိုတောင် ပဓာန မထားတော့ဘူး၊ ဒါက ဥပမာ ပြောတာပါ၊ ဆိုလိုတာကတော့ ယုံကြည်ချက်ဟာ စိတ်ရဲ့ စွမ်းအင်သတ္တိ တစ်မျိုး ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက် သင့်ပါတယ်၊ ဒါကို မ သဘောပေါက်ရင် အချစ်ဟာလည်း ဒီသဘောမျိုး ရှိတယ် ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ လိုရင်းကို ပြောကြစို့ ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ဆိုတာ ယုံကြည်ချက် တစ်မျိုးပဲလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်မယ်၊ လူတွေဟာ တစ်ခါ တစ်ရံ သဒ္ဓါ လွန်သွားတတ်တယ်၊ သဒ္ဓါဟာ လွန်ရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ သဒ္ဓါ လွန်တော့ တဏှာထဲ ကျွဲသွားတတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အချစ်ကို လူတွေက တဏှာနှင့် ရောထွေး နားလည်နေကြတာ’

‘အကြောက်တရား နှင့် မျှော်လင့်ချက်ဟာ အချစ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုတာကကော’

‘ဒါက ရှင်းပြီးသားပဲ၊ အချစ်မှာ အကြောက်တရား မရှိဘူး၊ ချစ်ရင် ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အချစ်ကြောက်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အချစ်ဟာ သတ္တိပဲ၊ စွမ်းအင်ပဲ မ ရဲ့၊ ပြီးတော့ မျှော်လင့်ချက် ပါလာရင် အချစ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ အတွက် အစား (အကြိုက်) ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နစ်လည်း အတူတူ ပေါ်လည်း အတူပဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ စွန့်စားရဲတဲ့ သတ္တိကိုသာ ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်လို့ နားလည်တယ်၊ ဒါတွေ ပြောတော့ ရှေးကျတဲ့ လူကြီးတွေကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က နေရာတကာ ငွေက စကားပြောတဲ့ ခေတ်တွေကို ဖြတ်သန်းလာရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့ဟာ အချစ်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာလောက် တန်ဖိုး မထားချင်ဘူး၊ သားသမီး ဘဝ တင့်တောင့် တင့်တယ် ဖြစ်စေချင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ မှန်တယ် မှားတယ် မပြောဘူးနော်၊ အမြင်ချင်း မတူတာကိုသာ ပြောတာပါ၊ လူကြီးတွေက တော့ သူတို့ ဘဝက အချစ်ကို ကျော်လွန်လာပြီဆိုတော့

အချစ်ကို ထည့်စားစားချင်ဘူး။ သူတို့က သားသမီး အရေးကို စဉ်းစားရင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ စဉ်း စားတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုချင်တာကတော့ အတွေ့အကြုံ အရ လူကြီးတွေက လက်တွေ့ ဘဝကိုပဲ အရေးထား စဉ်းစားပါတယ်။ လူငယ်တွေကတော့ လက်တွေ့ ဘဝကို ထက် ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးတွေကို ပိုပြီး စဉ်းစားတတ်တယ် လို့ ဆိုချင်တာပါ။ ထားပါတော့လေ၊ ဒါတွေကတော့ ပြောလို့လည်း ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောက်တရား နှင့် မျှော်လင့်ချက် (Fear and Hope) ဟာ အချစ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုတာက ကြောက်ရင် မချစ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မျှော်လင့် အားကိုးတာတွေ၊ လိုချင် တောင့်တ တာတွေ များနေရင်လည်း အချစ် ဘယ်မှာ ရှိတော့မလဲ မ ရဲ့၊ ဒီတရားတွေက အချစ်နှင့် မဆိုင်တဲ့ တရားတွေလို့ ကျွန်တော် နားလည် နေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အချစ်ဟာ စွန့်စားရတဲ့ သတ္တိမျိုးမို့လို့ အချစ် အတွက် မစွန့်လွှတ် နိုင်တာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောတာ'

အမှန်တော့ အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အချစ်ကို ယိုး မယ်ဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယုံကြည်ချက် အကြောင်းကို ပြောလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ယုံကြည် သက်ဝင်ခြင်းကို အချစ်နှင့်သာ ထပ်တူ ပြုလိုပါသည်။ ချစ်စိတ်ဖြင့်သာ ယုံကြည်ချင်ပါသည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်သည် ဆိုလျှင်လည်း အကျွန်ုပ်ကမူ ထာဝရ ဘုရားကို ချစ်သော စိတ်ဖြင့်သာ ယုံကြည်ချင်ပါသည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ကြောက် လန့်သော စိတ်ဖြင့်လည်း မယုံကြည်ချင်ပါ။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ရလိုရငြား မျှော်လင့်သော စိတ်ဖြင့်လည်း မယုံကြည်ချင်ပါ။ ဤနေရာ၌ မနှင့် ကျွန်တော် သဘောချင်း မတူ ကွဲပြား ခြားနား နေသည်ကို မ သိစေချင်၍ ဤမျှလောက် အရှည်အဝေး ပြောနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မ ကို သူ့အိမ်သို့ ရောက်အောင် ပြန်ပို့ ခဲ့ပြီးနောက် ကြာကြာ မဆိုင်းတော့ဘဲ အင်းစိန်သို့ ပြန်ခဲ့ လေသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်၏။ မေမေသည် မအိပ်ဘဲ အိမ်ပြန်လာမည့် သားကို ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ယခုအခါ အယူ ဝါဒ ကွဲပြား ခြားနားလျက်ရှိသော သားကို မိခင်သည် ငယ်စဉ်ကလိုပင် ချစ်ဆဲ ကြောင့်ကြဆဲ ပါကလား။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် လေယာဉ်ဖြင့် မ သည် နယ် သို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်က လိုက်ပို့မည် ပြော သည် ကို သူက လိုက် မပို့ပါနှင့်၊ သူ့ မိတ်ဆွေ

သတင်းစာဆရာ တစ်ဦးက လေယာဉ်ကွင်းသို့ သူ့ကား ဖြင့် လိုက်ပို့လိမ့်မည် ဟု ဆိုလေသည်။ သူ့မိခင်ကိုသာ သူ မရှိသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အကျွန်ုပ်က ဂရုစိုက်ဖို့ မှာသွားလေသည်။

ရန်ကုန်မှာ မ မရှိသောအခါ အကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ တွင် ကွက်လပ် တစ်ခု ဖြစ်သွားသလို၊ တစ်စုံ တစ်ခု ပဲ့စဉ် သွားသလို ခံစားရလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနှင့် ဒဿနဆန်သော စကားတွေကို ပြောဆို နေရခြင်းသည် စိတ်ကို အစာကျွေး နေရသည်နှင့်လည်း တူပါသည်။ ယခုမူ အကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ဆိုလျှင် food for thought (စဉ်းစားစရာ စိတ်အစာ) လိုနေသလို ဖြစ်နေ ၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဒဿန အကြောင်း ပြောလျှင် လည်း ဘဝထဲက ဒဿနတွေ ပါမည်မဟုတ်။ ကျောင်းက စာမေးပွဲ ဖြေရန်အတွက် သင်နေရသော ဒဿနတွေ ကိုသာ ဆွေးနွေး ရပေလိမ့်မည်။

မ မရှိသည့် နောက်တွင် အဖော် ရှာရပြန်သည်။ လူ အဖော်တွေက စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ညနေ ရုံး ဆင်းလျှင် သူတို့က မောင်ခိုင်လမ်းထိပ်ရှိ ဝူချစ်ကြည် ဆိုင်ကို သွားပြီး ဘီယာစုပ်ဖို့ကိုသာ ဆွယ်သည်။ အိမ်ပြန် တော့ မူးနေပြီ။ စာလည်း မဖတ်နိုင်။ သည်အထဲ မိန်းမ လိုက်ဖို့ ခေါ်သူတွေလည်း မနည်း။ မလိုက်ဘူး ဆိုပြီး တင်းခံနေသည့် ကြားကပင် သူတို့နှင့် အတူ ရန်ကုန် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဘလုတ် ဆိုသော အရပ်သို့ ပါသွားဖူး လေသည်။ ပထမဆုံး မိန်းမနှင့် နေဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ အချစ်မရှိသော ကာမဂုဏ် ဆက်ဆံရေး၏ ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသော အဖြစ်ကို လက်တွေ့ကျမှ သိသည်။ အရသာ ဘာရှိသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်သည်။ စားလို့ သာ စားလိုက်ရသည်။ ဗိုက်ဝချင်တော့ ဝမည်။ ဆား မပါသော ဟင်းကို စားရသလို အရသာ ပျက်သည်က တော့ အမှန်။ သွေးသား သောင်းကျန်းမှုများ တဒင် ပျောက်သွားကြသည် ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘာအရသာမှ မရှိ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိ။ ဘာခံစားမှုမှလည်း မရှိချေ။ ပြီးပျောက်ပေပဲ။

မပြီးလည်း မပြီး၊ မပျောက်လည်း မပျောက်သော မ ကိုသာ စိတ်မှာ အစဉ် တမ်းတနေလေသည်။ မ မရှိ သည့် ကာလ အတွင်း အကျွန်ုပ် မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်လုပ် နေခြင်းများကို မ သိသွားမည်ကိုလည်း ရှက်သည်။ ကိုယ်ကလည်း ဘာကိုမှ မဖုံးကွယ်တတ်။ မ ပြန်ရောက် လာသောအခါ မ မရှိတုန်း ယူ ဘာတွေ

လုပ်နေသလဲဟု အကယ်၍များ မေးခဲ့ပါလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားသော ဘာသာရပ်များထက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြေရပါမည်နည်း။ လိမ်ဖိုတော့ တစ် သက်လုံး စိတ်မကူးပါ။ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာကိုတော့ ပြောရမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်အောင်သာ ဘယ်နည်း ပြောရမည်ကို စဉ်းစားသည်။

အရက်သမား အများ တစ်ထောင် ဆိုသော စကား လည်း ဟုတ်မှန်ပါသည်။ သည်အရက်ကို သောက်နေ သရွေ့ စိတ်ဖောက်ပြန် နေမည်သာ ဖြစ်သည်။ မကောင်း မှုသို့သာ အစဉ်ခေါ်ယူ သွေးဆောင်လေ့ ရှိသော သူငယ် ချင်း အပေါင်းအသင်းတို့ကို သံယောဇဉ် ဖြတ်မည်လား၊ ဘဝ၏ အဖိုးတန်သော အချိန်ကာလတို့ကို အချည်းနှီး ကုန်ဆုံးစေမည်လား။ စာမေးပွဲရက်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့မည်။ မိမိသည် သူတစ်ပါး အားကိုးဖြင့် အသက် ရှင်လာသူလည်း မဟုတ်။ သူတစ်ပါး အထောက် အပံ့ဖြင့် ကြီးပွားရမည့်သူလည်း မဟုတ်။ မိမိကိုယ်နှင့် မိမိ စိတ်မှ တစ်ပါး အားကိုးစရာ ဆို၍ မိမိမှာ ဘာဆို ဘာမျှ မရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက် ဥတစ်လုံး ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်ကို အားကိုးနေသော မိခင်နှင့် ညီမလည်း ရှိ သေးသည်။ မိမိသည် မူလကပင် လေးလံသော ဝန်ထုပ် များကို သယ်ဆောင်လျက် ဘဝ၏ အမြင့် တစ်နေရာသို့ ရောက်အောင် တောင်တက် ခရီးဖြင့် တက်နေရသူသာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ မကောင်းမှုသို့သာ ပို့ဆောင်တတ် သော မိတ်ဆွေ ဆိုသူသည် စင်စစ် ရန်သူသာ ဖြစ် သည်ဟုလည်း မြင်လာ တတ်လေသည်။ လောကဝတ် အားဖြင့် အပေါ်ယံ ဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းခြင်း၏ လိုအပ် ချက်ကိုလည်း သိလာခဲ့၏။

အချိန်ကာလ များစွာကို စာထဲ ထည့်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ညနေ ရုံးဆင်းလျှင် အရက် ဆိုင်သို့ သွားမည့်အစား သက်ကြီး တက္ကသိုလ် စာသင် ခန်းများသို့သာ အရောက် သွားခဲ့လေသည်။

ထာဝစဉ် ရွှင်ချိုလှသော ဆရာမ ရီနာ၏ မျက်နှာ ကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်နှလုံး အေးမြလှပါသည်။ ဆရာမ တို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အလွန် ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြောင်း လည်း သိရသည်။ တစ်ခေတ်က မာရဝါရီ ဆန်စက် သူဌေးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် ဆရာမမှာ အလွန် ရိုးသား၍ အလွန် နှိမ့်ချသော သဘောများသာ ရှိလေသည်။ စာသင် နေရသည်ကိုပင် ဆရာမမှာ ပျော် စရာ အလုပ် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် အခြားသော ဘာသာရပ်များထက် ဒဿနိက ဗေဒကိုသာ အထူး စိတ်ဝင်စားရကား ဆရာမ ရီနာဆာကား၏ အတန်းကို မပျက်မကွက် တက်လေ သည်။ ခေါ်မတိုင်းသား တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများ အနက် ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်သည် အကျွန်ုပ်၏ ဘာသာ ရေး အတွေးအခေါ်ကို လမ်းစ ဖွင့်ပေး နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အကျွန်ုပ် များစွာ အထင်ကြီးသော ကမ္ဘာ ဒဿန ပညာရှင်ကြီးများတွင် ပလေတိုး (Plato ၄၂၇-၃၄၇ ဘီစီ) သည် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အတွေးအခေါ်များက အကျွန်ုပ်အား စနစ်တကျ တွေးတတ် ခေါ်တတ်လာအောင် လမ်းပြခဲ့သည့် အချက်ကို ဖုံးကွယ် ချန်ထားအပ်သည် မဟုတ်ပါ။ ပလေတိုးကား ဆော့ခရတ္တီ ပညာရှိကြီး၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်ရုံမျှမက ထိုပညာရှိကြီး ဟောကြား ဆုံးမခဲ့သော ဒဿန အမြင်များကို သူ၏ ဒိုင်ယာလော့ (Dialogue) ခေါ် ကျမ်းများတွင် စနစ် တကျ မှတ်တမ်းတင် ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအချက်သည် အကျွန်ုပ်အား သူ့ကို အထင်ကြီးစေသည့် အကြောင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ အတွေးအခေါ် အားလုံးကို သူသည် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ကျမ်းစာ ရေးသားပုံ ရေးသား နည်းဖြင့် မရေး။ လူအပေါင်း စိတ်ဝင်စားစေမည့် ချို့ မြိန်သော ဝတ္ထုအဖွဲ့ စာပေပုံစံဖြင့် ရေးသား တင်ပြ ထားလေသည်။

ပလေတိုး၏ စာရေးဟန်သည် ထူးခြား ပြောင် မြောက်လှပါသည်။ သူ့အတွေးအခေါ်တွေကို မနှစ်သက် ဘဲသာ နေချင်နေမည်၊ သူ့ စာရေးဟန်ကိုတော့ မည်သူမျှ မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင် * ဆိုသော ဘာထရန်ရပ်ဆယ်၏ ရေးသား ဖော်ပြချက်မှာ လက်တွေ့အားဖြင့် မှန်ကန်လှ ပေသည်။

သူ၏ အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာ ဖြစ်သော သမ္မတနိုင်ငံ (Republic) ကျမ်းကို အကျွန်ုပ် ဖတ်ရ သော အခါ လက်က ချမထား နိုင်လောက်အောင်ပင် ဆွဲဆောင်သွားပါတော့သည်။ ထို သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်းကား ပလေတိုး အတွေးအခေါ် အားလုံး၏ အချုပ်ကျမ်း ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုကျမ်းသည် သူ၏ နိုင်ငံရေး သဘောတရားများကို ရေးသား ဖော်ပြသော ကျမ်းဟု အများ နားလည် ထားသော်လည်း ထိုကျမ်းသည် နိုင်ငံ

* A History of Western Philosophy, B. Russell p 119

ရေး သဘောတရားများ အပြင် အကျွန်ုပ် သိလိုသော ဘာသာရေး အတွေးအခေါ် များစွာကိုလည်း သိနားလည် ခွင့် ပေးခဲ့သော အလင်းပြကျမ်းဟုသာ ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုကျမ်းကို ဖတ်သောအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ်လည်း ရင့်ကျက်သော အတွေး အခေါ် (ဒဿန) မျက်စိ ပွင့် လာကြောင်းကို ဝန်ခံ ရပေဦးမည်။ ဤသို့ ဆိုရခြင်း အကြောင်းကို သိရှိနိုင်စေရန် သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်း အကြောင်းကို ဤနေရာတွင် အနည်းငယ် ဆိုသင့်သည် ထင်ပါသည်။

သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်းကို အပိုင်းအားဖြင့် သုံးပိုင်း ခွဲခြား နိုင်ပါသည်။ စာစောင် ၅ အထိမှာ နိုင်ငံရေး သဘောတရားများ ဖြစ်လေသည်။ စာစောင် ၆ နှင့် စာစောင် ၇ မှ စ၍ ဒုတိယပိုင်းသည် ဖီလိုဆိုဖာ ဆိုသူ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖွဲ့ဆိုသော ကျမ်းများ ဖြစ်သည်။ တတိယပိုင်းသည် ထိုခေတ် ထိုအခါက တည်ရှိသော နိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ သဘောတရားများကို ရေးဖွဲ့သော အပိုင်း ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်သည် သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်း၏ ပထမပိုင်းနှင့် တတိယပိုင်းကို စိတ်မဝင်စားချေ။ ဒုတိယပိုင်းကို မူကား ကြောင်ပုစွန်စား ကြွပ်ကြွပ်ဝါး ဆို သကဲ့သို့ ကြွပ်ကြွပ်ဝါး၍ ရလျှင် ဝါးစားပစ်ချင်လောက် အောင်ပင် စိတ်ဝင်စား မိလေသည်။ ဤ အပိုင်းသည် ဆရာကြီး ပလေတိုး၏ ဒဿန ပညာပိုင်းလည်း ဖြစ်၍ သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်း၏ အထူးခြားဆုံး အပိုင်းလည်း ဖြစ် သည်ဟု ကမ္ဘာ့ ပညာရှင်များက လေး လေး စား စား သတ်မှတ် ထားရသော အပိုင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဖီလိုဆိုဖာ ဆိုသူ ဒဿန ပညာရှင်၏ သဘောကို မဆိုမိ သူသည် ဖီလိုဆိုဖီ (Philosophy) ၏ သဘော ကို ထင်လင်းအောင် ရှုမြင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားထားလေသည်။

ပလေတိုးသည် အကျွန်ုပ်အား ဖီလိုဆိုဖီဆိုသို့ ခေါ်ယူသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ အတွေးအမြင် တစ်ခုလုံး ကို အစစ်အမှန် သဘော (Reality) နှင့် အပေါ်ယံ အသွင် သဏ္ဍာန် သဘော (Appearance) တို့၏ ကွဲပြား ခြားနားမှုကို ရှုမြင်ခြင်းကို မူတည်၍ စတင်လေသည်။ ပညတ် သဘောနှင့် ပရမတ် သဘောကို ခွဲခြား ရှုမြင် ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဖီလိုဆိုဖာ ဆိုသူသည် ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကို ခွဲခြား နားလည်ရေး အတွက် အားထုတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြဖို့ ပလေတိုး ကြိုးစားပုံမှာလည်း အတုယူဖွယ် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်း လေသည်။

ဖီလိုဆိုဖာဆိုတာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ထို စကားလုံး ဝေါဟာရထွက် အနက် သက်သက်မူ 'ပညာကို ချစ်မြတ် နိုးသူ' (Lover of Wisdom) ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ အသိနှင့် ပညာ၏ ကွဲပြား ခြားနားပုံကို ပလေတိုး ပြဆို ရှင်းလင်းပုံများမှာလည်း ထူးခြား ပြောင်မြောက် လှပါ သည်။ အသိကို မြတ်နိုးသူက တခြား၊ ပညာကို မြတ်နိုး သူက တခြား၊ ထိုသူနှစ်ဦး မတူသည့် အကြောင်းကို ပလေတိုးသည် ပန်းချီဆရာ နှင့် ဖီလိုဆိုဖာ မတူသော သရုပ်ကို ပြ၍ ရှင်းပြပုံမှာလည်း ထက်မြက်လွန်းလှ ပါသည်။ ပန်းချီဆရာ ဆိုသော သူသည် လှပသော အရာဝတ္ထုများကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သူသာ ဖြစ်မည်။ အလှကြိုက်သူသည် လွမ်းရသော ဇာတ်ကို ကြိုက်ချင် ကြိုက်မည်။ ချိုသာသော တေးဂီတကို ကြိုက်ချင် ကြိုက် မည်။ ထိုသူတို့ မြတ်နိုးသည်မှာ လှသော အရာများ (Beautiful Thing) သာ ဖြစ်လေသည်။ ဖီလိုဆိုဖာကား ထိုသူတို့နှင့် မတူ။ 'အလှ' ဆိုသော သဘော သက်သက် ကိုသာ ဖွေရှာ၍ မြတ်နိုးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လှပသော အရာဝတ္ထုတို့၌ နှစ်သက် စွဲလမ်းသော သူသည် အိပ်မက် မက်နေသူနှင့် တူပြီး အလှ၏ အကြွင်းမဲ့ ပရမတ်သဘော ကို နားလည်သူကား ရှင်သန် နိုးကြားလျက် ရှိသူနှင့် တူသည်ဟု နှိုင်းပြသော သူ၏ ဥပမာ ပေးချက်သည် အကျွန်ုပ်၏ ပိတ်ထားသော ဉာဏ်တံခါးကို တွန်းဖွင့် ပေးလိုက်သည်နှင့် တူလှပါသည်။

ထိုအခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်လည်း အသိ နှင့် ပညာ ဉာဏ်အဆင့် ကွာခြားပုံကို သတိပြုမိ လာလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သူ့မျက်စိအောက်တွင် မြင်နေရသော လှပသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို သိသော အသိ ရှိနေသော်လည်း သူ့ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော လှပခြင်း ဆိုသည့် ပရမတ် သဘောကိုမူကား သိနိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ လှပခြင်း ဆိုသော အထည်ခြပ်မဲ့ သဘောကို သိခြင်းကား ဉာဏ်၏ အလုပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပလေ တိုးသည် ဉာဏ်မီးမောင်းဖြင့် ထိုး၍ ပြသလိုက်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ပလေတိုးသည် အကျွန်ုပ်အား တစ်ခုသော လိုဏ်ခေါင်းကြီး အတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး အလင်း နှင့် အမှောင်ကို ခွဲခြား ပြနေသလိုလည်း အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ ခံစားရလေသည်။

ပလေတိုးသည် အကျွန်ုပ်အား အစွမ်းထက်သော ဒဿန ဆေးမျက်မှန်တွေကို တပ်ဆင်ပြီး လောက သဘာဝ တရားများကို ရှုစမ်းဟု စေခိုင်းနေသည်နှင့်လည်း တူ

ပါသည်။ အတွေ့အကြုံက အသိကိုသာ ပေးနိုင်သည်။ အတွေ့အကြုံထဲမှာ တသီးတခြားစီ တည်ရှိကြကုန်သော ပုဂ္ဂလိက အသွင်ဆောင်သော အရာဝတ္ထုတွေကိုသာ တွေ့နေရသည်။ မောင်ဖြူ၊ မောင်ဘ၊ မောင်လှ၊ မမြ ဆိုသူတွေကို လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဖြူသူက ဖြူ၊ မည်းသူက မည်း၊ ပိန်သူက ပိန်၊ ဝသူက ဝ၊ ရှည်သူက ရှည်၊ ပုသူက ပုနှင့် မတူသည်များကိုသာ မြင်တွေ့ ခဲ့ရသော်လည်း သူတို့ အားလုံး၏ တူသော ပရမတ္ထဘာဝ 'လူ' ဆိုသော သဘောကိုတော့ မမြင်ခဲ့မိ။ တူသော ထိုယေဘုယျ သဘောကလည်း ရုပ်သဘော မဟုတ်၊ နာမ် သဘော။ ဒါကို သိဖို့ကျတော့ ဉာဏ် အဆင့်သို့ တက်ရပေဦးမည်။ မောင်ဘ ဆိုသူ၏ အတွင်းမှာ လူဆိုသော နာမ်သဘောကြီး ရှိနေသည်။ ထို့အတူ လူ ဆိုသော ကျယ်ပြန့်သည့် နာမ် သဘောကြီးထဲမှာ မောင်ဘ ဆိုသူ ပါဝင်နေသည်ကို သိဖို့မူ ဉာဏ်သာ အရေးကြီးလေသည်။ ဒီတော့ အတွေ့အကြုံ အာရုံမှာ ထိတွေ့ သိမြင် နေရသည့် 'အသိ' ဆိုတာတွေသည် တကယ် အစစ်အမှန် သဘောတွေ မဟုတ်၊ အပေါ်ယံ ကျသော အသွင်သဏ္ဍာန် သဘောတွေပဲ၊ ပညတ်သဘော တွေပဲ၊ ပညတ်နယ်သည် အသိနယ်ပဲ၊ ပရမတ်နယ်သည် ဉာဏ်နယ်ပဲ ဆိုသည်ကို ကွဲပြားစွာ နားလည် တတ်အောင် အကျွန်ုပ်အား ပထမဦးစွာ သင်ပေးသူသည် ပလေတိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ပရမတ် သဘောတို့သည် နာမ် သဘောတွေ၊ ဝိညာဏ် သဘောတွေသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြလိုက်သော ပလေတိုး၏ ဒဿနအမြင်ကို မှတ်ရသောအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ်သည် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်နေသော အရာများ၏ နောက်ဝယ် ထိုအရာတို့ကို လွန်၍ ယေဘုယျသဘော (အချုပ် သဘော) တစ်ခု ရှိနေသည်ဆိုသော အချက်ကို စဉ်းစား တွေးမြင်တတ်လာ လေတော့၏။

စာအုပ်ဆိုင်ကို ရောက်သည်။ အကြောင်းအရာရော အထူးအပါး အရောင်အသွေး အရွယ်အစား မတူသော စာအုပ်မျိုးစုံကို ဖြန့်ခင်းထားသည်ကို ကြည့်ရင်းက အသိနယ်မှ ဉာဏ်နယ်သို့ တက်ကြည့်သည်။ ထိုဆိုင်ပေါ်က ပစ္စည်းတွေသည် ဘယ်သို့ပင် ကွဲပြား ခြားနား နေကြစေကာမူ ၎င်းတို့အားလုံးသည် အချုပ်သဘော၌ 'စာအုပ်' တွေချည်းပါပဲ။ ယခု မြင်နေရသော စာအုပ်တွေကတော့ နေ့မြင် ညပျောက်ချည်း ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ သည်နေ့ တွေ့ရသော စာအုပ်တွေကို နက်ဖြန်ဆိုလျှင် တွေ့ချင်မှ

တွေ့ရပေတော့မည်။ ဒါတွေသည် မြဲသော တရားတွေမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ သို့သော် စာအုပ် ဆိုသော ပရမတ် သဘောကတော့ ထာဝရ ရှိနေမှာပဲ မဟုတ်လား။

တစ်နေ့ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး ကွယ်လွန်၍ ကြံတော သူသာန်သို့ ရောက်သည်။ တခြား အသူဘ ပို့သူတွေ အလောင်းတွေလည်း ရှိသည်။ မီးရှို့စင်ပေါ်သို့ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း ထိုးတင် ပေးနေလေသည်။ ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်းမှာ စောစောက ရုပ်ခန္ဓာ အလောင်းကြီးသည် ပြာအတိဖြစ်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားလေသည်။ သေဆုံးပြီးနောက် ပြာ ဖြစ်လေပြီးသူတွေ၊ မြေကြီး ဖြစ်လေပြီးသူတွေ၏ အရေအတွက်သည် အသက်ရှင်လျက် ရှိသူတွေထက် အဆပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် များပါလိမ့်မည်။ ယခုလည်း သူငယ်ချင်း ဌေးမြင့် သေပြီး မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားပြီ။ သို့သော် လူဆိုသော ယေဘုယျ သဘော (အများပိုင် နာမ်) တစ်လုံးကတော့ ပျောက်ဆုံးသွားသည် မရှိခဲ့။ ဌေးမြင့် မမွေးခင်ကလည်း လူဆိုသော အများပိုင် နာမ် တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။ ဌေးမြင့်ကိုသာ သူ့အမေ မွေးဖွားခဲ့၍ လူဖြစ်လာသည်။ သို့သော် လူကို သူ့အမေ မွေးဖွားခဲ့သည် မဟုတ်။ သားသမီးကို မွေးဖွားသော ဘယ်မိခင်သည် လူကို မွေးဖွားနိုင်ပါအံ့နည်း။ ယခု ဌေးမြင့် သေသွားပြီ။ သို့သော် လူကို သေအောင် ဘယ်သေမင်း ပြုနိုင်ပါသနည်း။ လူဆိုသော အများပိုင်နာမ် သဘော တရား တစ်ရပ်ကို ဘယ်လူသားမှ မဖန်ဆင်းနိုင်၊ မမွေးဖွားနိုင်။ လူကို ဖန်ဆင်းနိုင်သူကား ထာဝရ ဘုရား သခင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ပလေတိုးက တွေးခေါ် ပြလိုက်သော အခါမှပင် ကာလ အတန်ကြာအောင် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်လာခဲ့သော အချက် တစ် ချက် သည် ဘဝင် ကျခြင်းသို့ ရောက်သွားရလေသည်။

ခပ်သိမ်းသော သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးကို ထာဝရ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းသည် ဆိုခြင်းကို စဉ်းစားသည့် အခါတိုင်း အကျွန်ုပ်သည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ တစ်ခုချင်းကို ဖန်ဆင်းခြင်းများလား ဟုသာ ထင်မှတ် ခဲ့မိလေသည်။ ယခုမူ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခြင်းသည် မောင်ဖြူ၊ မောင်ဘ၊ အာဒမ်၊ ဧဝ ဆိုသော သီးခြား ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေကို ဆိုခြင်းမဟုတ်။ လူ၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ သစ်ပင်၊ ကျောက်ခဲ စသည် အများပိုင်နာမ်များ ထာဝရ ယေဘုယျ သဘောများကို တီထွင် ဖန်တီးခြင်းကိုသာ ဆိုလိုသည်ဟု ပလေတိုးက ဒဿန အဖြေတစ်ခု ထုတ်ပြ

လိုက်နိုင်သည့် အတွက် ဉာဏ်ပွင့်ပြီး သဘောကျမိလေသည်။ ကျဉ်းကျပ်နေသော အတွေးအခေါ် ပိတ်ဆို့မှု တစ်ခု ပွင့်ပြီး လွတ်မြောက် သွားသလိုလည်း ခံစားရလေသည်။

လက်စသတ်တော့ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းသည် ဆိုခြင်းမှာ ပရမတ် တရားတွေကို ဖန်ဆင်းသည်ဟု ဆိုခြင်းသာပါတကား။ သူ၊ ငါ၊ သတ္တဝါ သီးခြား ဖြစ်တည်ကုန် ပျက်စီးကုန်သော သင်္ခါရ တရားတို့သည် စင်စစ် ပညတ်များသာပါတကား။ အသွင် သဏ္ဍာန်မျှသာပါတကား။ အစစ်အမှန် တရားများ မဟုတ်ကြပါတကား။

အစက မိမိ မရှုတတ် မမြင်တတ်သော သဘာဝ တရား၏ နက်နဲသော အသိနယ် ပညာနယ်ကို ရှုတတ် မြင်တတ်လာအောင် သွန်သင် ညွှန်ပြကာ နတ်မျက်စိ မျိုး တပ်ဆင်ပေးခဲ့သူ ပလေတိုး၏ ကျေးဇူးကို အကျွန်ုပ် တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

သူက ဖီလိုဆိုဖီကို ရိုးရိုးကလေး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့် လိုက်ပုံကိုလည်း နှစ်သက်မဆုံး ဖြစ်မိပါသည်။

သူက ဖီလိုဆိုဖီကို 'သစ္စာ အမြင်' (Vision of Truth) တဲ့။ ကောင်းလိုက်သည့် စကားလုံး၊ လှလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်၊ နက်လိုက်သည့် စိတ်ကူး။

အကျွန်ုပ်လည်း ပလေတိုး၏ စိတ်ကူးမျိုး ရှိခဲ့၏။ အချစ်၏ သစ္စာကို ရှာဖို့၊ ဘဝ၏ သစ္စာကို ရှာဖို့ ဆိုသည့် စိတ်ကူး။ သို့သော် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရှာရမည်ကို တော့ သူ့လို မသိခဲ့။ သူ့လိုလည်း သစ္စာအမြင် ဆိုသော လှပသည့် စကားလုံးဖြင့် သစ္စာကို သိနည်းကို မဖော်ပြ တတ်ခဲ့။

ယခုမူ ဆရာကြီး ပလေတိုး၏ ကျေးဇူးကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အာရုံနယ် ပညတ်နယ်ကို လွန်သော ပညာနယ် ပရမတ်နယ် အထိ လှမ်းကြည့်တတ်လာပါပြီ။ ယခုမူ ဆရာ ပလေတိုးက အာရုံသိ (Sense-perception) နှင့် ဉာဏ်သိ (intellect) ကို ခွဲပြရုံမျှမက ထိုသဘော နှစ်ရပ်ကိုပင် နောက်ထပ် နှစ်မျိုးစီ ထပ်မံ ခွဲခြားနိုင် ကြောင်းကိုလည်း ပြပြန်သည်။ (အာရုံသိ နှစ်မျိုးကို ဤ တွင် ဖော်ပြလျှင်လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်၍ ချန်ထားလိုက်ပါမည်။) ဉာဏ်သိ နှစ်မျိုးခွဲ ပြပုံမှာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်လည်း ကောင်း အရေးလည်း ပါသည် ဖြစ်၍ ဂရုတစိုက် ဖော်ပြချင်ပါသည်။

ဉာဏ်သိကို ဆရာကြီးက နှစ်မျိုး ခွဲခြား ပြသည်။ ထိုနှစ်မျိုးမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ဉာဏ်သိ နှစ်မျိုးမှာ ဆင်ခြင်သိ (reason) နှင့် နားလည်သိ (understanding) တို့ ဖြစ်၏။

ထို ဉာဏ်သိ နှစ်မျိုးတို့တွင် ဆင်ခြင်သိက ပို၍ အဆင့် မြင့်သည်ဟုလည်း ပလေတိုးက ဆိုလေသည်။ ဂရိ ဖီလိုဆိုဖီ အစကတည်းက တစ်ခုတည်းသော ထာဝရ အစစ်အမှန် တရားကို ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ အမှန်တော့ သည်အတွေးသည် ခုမှပေါ်လာသည့် အတွေး မဟုတ်။ ရှေးကတည်းက ဂရိတို့သည် နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ် လာသော ဘာသာရေး အစုအစဉ် ရှိခဲ့ကြသည်။ 'ကောင်း ကင်ဘုံ၌ စံနေတော်မူသော အဖဘုရားသခင်' ရှိသည် ဟု သူတို့ ယုံစားလာခဲ့ ကြသည်မှာလည်း ကြာပြီ။ အစ ကတော့ ထိုဘုရားကို သူတို့က ဇီးယပ် (Zeus) ဟု ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ဂရိတို့၏ ရှေးက ဘာသာ အယူ ဝါဒကို စပြီး ဝေဖန်သူသည် ပလေတိုးပင် ဖြစ်လေ သည်။*

ဂရိဘာသာ အယူဝါဒကို သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်း တွင် ပလေတိုး စတင် ဝေဖန်ခဲ့သော အကြောင်းသည် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရပေ လိမ့်မည်။ ရှေးက ဂရိများ၏ ဘာသာ အယူဝါဒတွင် ကုသိုလ် သဘော အကုသိုလ် သဘောသည် မကွဲပြားခဲ့။ အယုတ် အမြတ် သဘောသည် မရှင်းခဲ့။ တရားခြင်း မတရားခြင်း သဘောတို့လည်း မပေါ်လွင်ခဲ့။

ပလေတိုး လက်ထက်က စ၍ ဖန်ဆင်းရှင် နတ် ဘုရား (Creator of artisan) ကို လက်ခံ ခဲ့လေသည်။ ထိုဘုရားကား တန်ဖိုးတကာတို့၏ အချုပ်၊ အကောင်း ဆုံး အမြတ်ဆုံး၏ သရုပ် ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပလေတိုး က စ၍ ဟောကြားလေသည်။ ထိုဘုရားသည် ထာဝရ တည်နေကြကုန်သော အများပိုင် နာမ်တရားများကို ဖန် ဆင်းတော်မူသော အရှင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သော ယေဘုယျ သဘောလည်း ရှိ၍ ထာဝရ လည်း ဖြစ်သော နာမ် လောက (ကောင်းကင်ဘုံ) ကို ဖန်ဆင်းပြီးနောက်မှ ဤရုပ်လောကကို ထိုလောက၏ မိတ္တူသဖွယ် သီးခြား ရုပ်နာမ်များဖြင့် ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပလေတိုး ရှုမြင်ပြန်သည်။ ရုပ်ခန္ဓာ တွင် ဝိညာဉ် ဝင်စားလျက် ရှိသော လူသားသည် မိမိ ဝိညာဉ် တိုးတက်ရေး အတွက် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်အောင် အားထုတ် ရမည်ဟုလည်း သင်ကြား ပေးခဲ့

* Man's Religions, John B. Noss p.78

လေသည်။ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဘဝကား ဝိညာဏ ဘဝ (ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသော ထာဝရ ဝိညာဉ်များ၏ ဘဝ) ဖြစ်ပေရာ ထိုဘဝသို့ ရောက်မှသာ ဝိညာဉ်၏ အဖန်တလဲလဲ ဘဝသစ်ဖြင့် မွေးဖွားခြင်း ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်သည် ဟုလည်း ဆိုလေသည်။ ပလေတိုးကား ထူးခြားသော အတွေးအမြင် ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ရှေးက ဂရိတို့၏ နတ်များ အလိုကျ ပူဇော်ပသခြင်းကို ကုသိုလ်အလုပ်ဟု မှတ်ယူ လာသော အစဉ်အလာကြီး တစ်ခုလုံးကို သူက ငြင်းပယ် လိုက်သည်။ ထာဝရ ဘုရားမဲ့ ဝါဒကိုလည်း သူ လက် မခံ။ ဘုရားသခင်ကို ပူဇော် သက္ကာယများဖြင့် လက် ဆောင် ပေးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း ပြုလျှင် ဘုရားသခင် ကျေနပ်သည်ဆိုသော အယူဝါဒသည်လည်း လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းကိုပါ ထိခိုက် နစ်နာစေသော ဝါဒမျိုး ဖြစ် သည်ဟု သူ ရှုမြင်လေသည်။

ပလေတိုးသည် ခရစ်တော် မပေါ်မီ အနှစ် လေးရာ ကျော် ငါးရာခန့်က အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့သော ဒဿန ဆရာကြီး ဖြစ်၏။

သူ၏ အတွေးအခေါ်များ ထဲတွင် ‘ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်’ တည်ရှိသည် ဆိုသော အယူဝါဒ ပါဝင်နေသည်မှာ အကျွန်ုပ်အဖို့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေလေ သည်။ အကျွန်ုပ်စိတ်တွင် ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရား သခင် အယူဝါဒသည် ခရစ်ယာန်များ၊ အစ္စလာမ်များ လက်ထက်တွင်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည် ထင်ခဲ့မိ၏။ အကျွန်ုပ် ၏ ထိုအယူအဆ မှားယွင်းကြောင်းကို ယခုမှပင် သိရ တော့၏။ အလွန် ရှေးကျသော ခေါမ တိုင်းသားများ ခေတ် ကတည်းက ကောင်းကင်ဘုံ၌ စံနေတော်မူသော ထာဝရ အဖ ဘုရားသခင် ရှိသည်ဆိုသည့် အယူဝါဒကို လူတို့ ကြံစည် တွေးခေါ်ခဲ့ကြပြီပဲ။

ပလေတိုး၏ ဒဿန အ မြင် တွင် ‘ကောင်းမှု’ ကုသိုလ် သဘောကလည်း ထူးခြားလှ၏။ သိပ္ပံပညာ နှင့် သစ္စာတရား မှန်သမျှကို သူက ကောင်းမှုများပင် ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံသော်လည်း ကောင်းမှု (ကုသိုလ်) သဘောက ထို့ထက် ပို၍ မြတ်သည်။ အဆင့် မြင့်သည် ဟုလည်း ဆိုလေသည်။ ပလေတိုးကား သာမန်တို့ထက် ထူးခြားသော အတွေးရှိသူ ဖြစ်၏။ အစစ်အမှန်တရား အားလုံးတို့သည် ပြီးပြည့်စုံသော ကောင်းမှုချည်းသာ ဖြစ်ကြသည်ဟုလည်း သူ ရှုမြင်လေသည်။ ကောင်းမှု သဘောကို သိသောသူသည် အစစ်အမှန် တရားကို သိ

သော သူပင်တည်းဟု သူ ကောက်ချက် ချခဲ့လေသည်။

ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် တစ်ဆူတည်းသော ဘုရား အဖြစ် တည်ရှိခြင်း၊ ထိုအရှင်သည် ပရမတ္ထ သစ္စာတရားများကို ဖန်ဆင်းပြီးနောက် ထိုပရမတ်တရား တို့၏ ကိုယ်ပွားမိတ္တူ အဖြစ် ပညတ်လောက (အသွင် သဏ္ဍာန် လောက) ကိုပါ ဖန်ဆင်းခြင်း စသော အယူ အဆများကို ပလေတိုးက စ၍ အနောက်တိုင်းမှာ လမ်း ခင်းခဲ့ပြီ ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အဖို့ ပိတ်ဆီးထားသော အတွေးအခေါ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခု ကို ဖွင့်လှစ်ပြသည်နှင့် တူပြန်လေတော့သည်။

အချိန် အတန် ကြာ သည့် တိုင် အကျွန်ုပ်သည် ပလေတိုး၏ အတွေးအမြင်များကို နား လည် အောင် အားထုတ်ရင်း အချိန်ကုန် သွားလေသည်။

မ နှင့် ခွဲနေရခြင်း အတွက် လွမ်းရမည့် အချိန်များ ကို ပလေတိုး၏ ဒဿနများက သိမ်းကျုံး ယူငင် သွား လေသည်။

ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏ ဘဝတွင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို မောပန်းစွာ လိုက်ရှာ ခဲ့ရသော ဒဿနခရီး၏ အဆုံးပန်းတိုင်သို့ ရောက်တော့ မည်ဟု ထင်ခဲ့မိလေသည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင် တည် ရှိသည် ဆိုသော အချက်ကို အကျွန်ုပ်သည် သံသယ ကင်းစွာဖြင့် လက်ခံရသည် အထိ ပလေတိုး၏ အတွေး အခေါ်က လမ်းပြနိုင်မည် အထင်ဖြင့်လည်း အားကိုး အားထား ပြုခဲ့မိ၏။ သို့သော် အိပ်မက်ကောင်း တစ်ခု ကို မြင်မက်၍ မဆုံးမိတွင် အိပ်ရာမှ ပုတ်ခတ် လှုပ်နှိုး ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော သူ၏ အဖြစ်နှင့် အကျွန်ုပ်မှာ တူနေပြန်သည်။

ပလေတိုး၏ အတွေးအမြင်တွေ ပါစင်အောင် လွဲ မှားကြောင်း ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ အထုပ်ဖြေ ပြလိုက်သော ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးနှင့် မကြာမီ ဆုံရလေသည်။

တစ်နေ့ ပြည်သူ့စာပေတိုက် (ယခင် အမှတ် ၅၄၆၊ ကုန်သည်လမ်း) သို့ ရောက်သော အခါ နှစ်ဆယ်ရာစု ဒဿန ဆရာကြီး ဘာထရန် ရပ်ဆယ် ရေးသားသော **အနောက်တိုင်း ဒဿနပညာ သမိုင်း** (A History of Western Philosophy : B. Russell) ကျမ်းကို ဝယ်ယူ ရရှိ ခဲ့လေ၏။ ကျောင်းမှာ ဆရာမ ရိနာ သင်ကြား ပြသ စဉ် ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်များသည် ကောင်းကင် ဆန်လွန်းနေသည်ကို လူ့ဘဝ မြေပြင်နှင့် နီးစပ်အောင် သူ၏ တပည့်ကျော် အရစ္စတိုတယ် (Aristotle) က

စွမ်းဆောင်ခဲ့သည်ဟုသာ သာမည နားလည် ခဲ့ရလေ သည်။

ဘာထရန် ရုပ်ဆယ်၏ အနောက်တိုင်း ဒဿန ပညာ သမိုင်း ကျမ်းကို လက်ဝယ် ရရှိခဲ့သည်တွင် နေ့ နေ့ ညည အချိန်ကာလ ရှိသမျှကို အကျွန်ုပ်လည်း ထို ကျမ်းကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖတ်မိ နေလေတော့သည်။

ထိုကျမ်းကို ဝယ်ယူ ခဲ့ပြီးနောက် နိဒါန်းကို စဖတ် စဉ် ကတည်းက အကျွန်ုပ် အလွန် နှစ်ခြိုက်သော ကျမ်း တစ်စောင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သဘောကျ သည့် အကြောင်းလည်း ရှိပါသည်။

ထိုကျမ်း၏ နိဒါန်း အစဉ် ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်က 'ဘဝဆိုင်ရာ အမြင်များနှင့် အကျွန်ုပ်တို့က ဒဿန ဆန် သည် ဆိုသော ဤလောက သဘောတို့သည် အချက် နှစ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူအဆများသာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ တစ်ချက်မှာ ဘာသာ အယူဝါဒ နှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား အမြင်ဖြစ်၍ တခြား အချက်မှာ သိပ္ပံ နည်းကျ စူးစမ်းလိုမှု အမြင်ဖြစ်၏' . . . 'အကျွန်ုပ် နားလည်သလောက် ဖီလိုဆိုဖီ ဆိုသော စကားလုံးသည် ဗျာဒိတ်ခံ ဘာသာ အယူဝါဒနှင့် သိပ္ပံပညာ အကြားတွင် ပေါင်းကူးပေးသော အရာပင် ဖြစ်တော့သည်' ဟု ဆို ထားလေရာ ဤကျမ်းသည် အကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင် နေရ သော အတွေး ပြဿနာများ အတွက် မုချပင် အဖြေ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ခဲ့မိလေသည်။

အကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ဤကျမ်းသည် အကျွန်ုပ်အဖို့မူ ရတနာသိုက်ကြီး တစ်ခုနှင့် တူနေလေ တော့၏။

ပလေတို၏ အတွေးအမြင်များကို ဘာထရန် ရုပ် ဆယ်သည် အဂတိ ကင်းရှင်းစွာ သုံးသပ် တင်ပြနိုင် သည်မှာ ထင်ရှားလှပါ၏။ ပလေတိုကို ချီးမွမ်းထိုက် သည့် နေရာတွင် ချီးမွမ်းခြင်း၌ မတွန့်တိုသလို ဝေဖန် ပိုင်းခြား ပြသရမည့် နေရာတွင်လည်း ဝေဖန်ခြင်း၌ ရဲရင့်သည်မှာ ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်၏ သတ္တိထူးပင် ဖြစ် သည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်မိပါသည်။

ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်သည် အဓိကကျသော ပလေ တို အတွေးအခေါ် အမြင်မှ ထာဝရ အများပိုင်နာမ်များ သဘောတရား (Doctrine of Ideas) ၏ ချွတ်ယွင်းချက် များကို ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

လူ၊ ခွေး၊ ကြောင် စသော အများပိုင်နာမ် သဘော တို့သည် အဓိပ္ပာယ် မဲ့သော အသံများ မဟုတ်။ ၎င်း

တို့မှာ ဆင်ခြင်ဖွယ် သဘောပါသည်။ ထူသည်၊ ကြီး သည်၊ ရှေးက စသော စကားလုံးများမှာ အဓိပ္ပာယ် ပါ သကဲ့သို့ အထက်ပါ နာမ်များမှာလည်း အဓိပ္ပာယ် ပါ ကြသည်ပင်။ သို့သော် ထိုအများပိုင် နာမ်များသည် ထာဝရ အစစ်အမှန် တရားများ အဖြစ် ပရလောက ကောင်းကင်ဘုံကြီးထဲမှာ တည်ရှိနေကြသည်ဟု ဆိုခြင်း မှာ ပလေတိုသည် ဒဿန စကားဖွဲ့ထုံး (Philosophical Syntax) ကို နားမလည်သည့် အတွက် ပေါ်ပေါက် ရသော အမှားသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်၏ ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်များကို ယနေ့တိုင်အောင် ကမ္ဘာ့ ပညာရှင် အားလုံးက လက်ခံ နေကြရလေသည်။

ပလေတိုသည် အလှတရား၊ သစ္စာတရား၊ အမြတ် တရား တို့လို နာမ်သဘော တို့ကိုသာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းသည်ဟု မဆို။ ဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင် ပြင်ကြီးကိုလည်း ဖန်ဆင်းသည်။ ထို ကောင်းကင်ပြင် ပေါ်တွင် ကောင်းကင်ဘုံက လူ၊ ကောင်းကင်ဘုံက ခွေး၊ ကောင်းကင်ဘုံက ကြောင် စသည့် သတ္တဝါမျိုးစုံ သက်ရှိ သက်မဲ့ အားလုံးကို ဖန်ဆင်း ထားလေသည်။ သို့သော် ထိုအရာ အားလုံးကို ဘုရားသခင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖန်ဆင်းသည်ကိုတော့ ပလေတို၏ သမ္မတနိုင်ငံ ကျမ်း ထဲမှာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။ ပလေတို၏ အများပိုင်နာမ် သဘောသည် အတွေးသဘော သက်သက် မဟုတ်။ ထို သဘောတို့သည် အတွေးခံ သဘောများ၊ အတွေး ဖြစ် ပေါ်ရာ အရင်းခံ အကြောင်းတရားများ (Objects of Thought) ဖြစ်နေကြလေသည်။ သူ ပြသော ဝိညာဏ သဘော အားလုံးကလည်း နကာလိကော ကာလမဲ့ သဘောများ (Timeless) သာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို ကာလမဲ့ သဘောကို ဖန်ဆင်းနိုင်သည် မဟုတ်။ တစ်ခု ခုကို ဖန်ဆင်း လိုက်သည်နှင့်သာ အချိန်ကာလ သဘော ပေါ်လာ ပေတော့မည်။ ပလေတို ဒဿနထဲက ဖန်ဆင်း ခြင်းကိုလည်း စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်သူတို့ ဘယ်လိုပင် တွေးတွေး တွေး၍ မရနိုင်။ ဖန်ဆင်းလျှင် ကာလနှင့် ဌာန သဘောပါသော ဖြစ်ပျက် ပြုပြင်နေသည့် ကမ္ဘာ လောကကိုသာ ဖန်ဆင်း၍ ရမည်။ ထိုလောကသည် ပြောင်းလဲနေသော လောကသာ ဖြစ်သည်။ ထို နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်နေရသော လောကမှာလည်း မကောင်းမှုများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသော အစဉ် ဖောက်ပြန်နေသော (ဝိပလ္လာသ) အမှားမြင် အသွင်လောကသာ ဖြစ်တော့

သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထာဝရဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းလျှင်လည်း ကြောင့် အကြောင်းမဲ့ တရားများတော့ မဖြစ်နိုင်၊ ဘုရား ပလေတိုး ပြောသလို ကောင်းမှု အမြတ်တရားများ တည်ရှိသော လောကတော့ မဖြစ်နိုင်။ နေ့စဉ် မြင်တွေ့ ဆက်ဆံ နေကြရသော မကောင်းမှုများ ပြည့်နှက်နေ သော ဖောက်ပြန်နေသည့် အသွင်လောကသာပင် ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦးသော သူက ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် အသွင်လောကကို အစစ်အမှန် လောကမှ ထာဝရ နာမ်ဝိညာဉ်များ ဝင်စားစေ၍ ဖန် ဆင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလာအံ့။ ထိုသူအား ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် ထာဝရ အမြတ်တရား နာမ်စစ်များ တည်နေသော လောကကို ဖန်ဆင်းပြီး ဖြစ်ပါလျက် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဤ အစစ်အမှန် မဟုတ်သော အသွင် လောကကို အဘယ်ကြောင့် ဖန်ဆင်းရသနည်း။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဖန်ဆင်းဖို့ လိုအပ်သနည်းဟု မေးဖို့ သာ ရှိတော့သည်ဟု ဘာထရန်ရပ်ဆယ်က သုံးသပ် ပြ လေသည်။

အမှန်မှာ ဤကဲ့သို့ ဝေဖန်ရခြင်း အကြောင်းသည် ခရစ်ယာန်တို့၏ ဖန်ဆင်းရှင် ဝါဒထဲတွင် ဘုရားသည် မကောင်းမှုကို မပြု၊ မကောင်းမှုကိုလည်း မဖန်ဆင်း၊ ကောင်းမှုကိုသာ ပြုသည်၊ ကောင်းမှု အမြတ်တရားများ ကိုသာ ဖန်ဆင်းသည် ဆိုသော အယူဝါဒကြောင့် ပေါ် ပေါက်သည့် ဒဿန အခက်အခဲ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဘာထရန်ရပ်ဆယ်က ပြထားလေသည်။ သမာသမတ် ကျအောင် ပြောတတ်သော ဆရာကြီး ရပ်ဆယ်သည် ဤကဲ့သို့ သုံးသပ် ပြပြီးနောက် ပလေတိုး၏ အတွေး အမြင်ကို နောက်ကျမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ခရစ်ယာန် အတွေးအမြင် ရှုထောင့်မှ အပြစ်ပြ ပြောဆိုလျှင်လည်း သင့်အံ့ မထင်ဟု ကောက်ချက် ချထားသည်ကိုလည်း ဖတ်ရှုရလေသည်။ ရပ်ဆယ်၏ နောက် သုံးသပ်ချက်မှာ မြားမြောင်လှစွာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ ဖြစ်ပျက် ပြုပြင်ရာ ဤအာရုံသိ ကမ္ဘာကြီး စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်း တရားသည် ထာဝရ ဘုရားသခင်မှ တစ်ပါး အခြား အကြောင်းလည်း ရှိမည် ဆိုက ရှိနိုင်သေးသည် ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် အများပိုင်နာမ် ဟု ဆိုသော ပရမတ် တရားများကို ထာဝရ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်း ထားသည် ဆိုရာ၌ ထိုတရားတို့သည် ထာဝရ ဖြစ်သည် ဆိုသော်လည်း အမျိုးမျိုး အမည်မည် ကွဲပြားနေခြင်း

ကြောင့် အကြောင်းမဲ့ တရားများတော့ မဖြစ်နိုင်၊ ဘုရား သခင် ဖန်ဆင်းထားသော တရားများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထိုပရမတ် တရားတို့သည် အဆုံးမဲ့သော တရားများ မဖြစ်နိုင်၊ ထိုတရားများ၏ အဆုံးတွင် တစ်ဆူတည်း သော ထာဝရဘုရား (God) သို့မဟုတ် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး တရား (The Good) ကြီး ရှိနေသေးသည် မှာ ထင်ရှား၏။

တကယ်ဆိုလျှင် ပလေတိုးက ပရမတ်တရားများ အများဆိုင်နာမ် တရားများ ဟု သတ်မှတ်သော ထို တရားတို့သည်ပင် ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ ဝိသေသန ဂုဏ်ပြုပုဒ်များသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဟုလည်း ရပ်ဆယ်က ရှင်းပြ ထားလေသည်။

သက်ရှိ သက်မဲ့များ တည်နေ ဖြစ်ပျက်ရာ လောက အလုံးကို ဖန်ဆင်းသော ထာဝရ ဘုရားသခင်နှင့် ပတ် သက်၍ အငြင်းပွားဖွယ် မရှိသော ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်ခွာချပြီးနောက် ခေါင်းညိတ် လက်ခံရန်မှ တစ်ပါး အခြား ဆင်ခြေ တက်စရာ အကြောင်း ကင်းမဲ့သော ဒဿန အဖြေ တစ်ရပ်ကို ပလေတိုး ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သော အကျွန်ုပ်၏ အထင်သည် မှေးမှိန် အားလျော့ သွားရ ပြန်လေသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း ဘဝ၏ သစ္စာတရားကို ရှာလိုသည် ဖြစ်စေ၊ လောက၏ သစ္စာတရားကို ရှာလိုသည် ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုံး အချစ်၏ သစ္စာတရားကို ရှာလိုသည်ပင် ဖြစ်စေ လူတို့၏ ယုံကြည် ကိုးကွယ်နေကြသော ဘာသာ အယူဝါဒများ ထဲတွင် လိုက်ရှာခြင်းထက် ဖိလိုဆိုဖိ ဘာသာရပ်ကို အားကိုး၍ လိုက်ရှာခြင်းက ပိုပြီး ခရီး ရောက်ဖို့ အကြောင်း ရှိသည်ဟု ထင်မြင်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ယုံကြည် ကိုးကွယ်ခြင်းကား ကြောက်မှု ကြိုက်မှု နှင့်လည်း ဆိုင်၏။ တမလွန် အပြစ်ဘေးကို ကြောက်ရွံ့ ၍ ထိုဘေးမှာ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အားကိုးရှာ ခြင်း၊ မိမိကို အကာအကွယ် ပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာခြင်း ဖြင့်လည်း 'ကိုးကွယ်ခြင်း' ဟူသော ဝေါဟာရသည် ဖြစ်လာ၏။ အချို့ကား ထိုသို့ မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခု သော ဘာသာရေး အဆုံးအမကို ကြိုက်နှစ်သက်၏။ ထို တရားကို ယုံကြည်ရခြင်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ၏။ မိမိဘဝ လုံခြုံ စိတ်ချရပြီဟု အောက်မေ့လျက် အသက်ထက်ဆုံး ထိုတရားကို ဆည်းကပ် ကြကုန်၏။

ဖိလိုဆိုဖိကို လိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သဘော ကား ပလေတိုး ပြောသကဲ့သို့ သစ္စာအမြင် (Vision of

* A History of Western Philosophy, p 100

Truth) ရစိမ့်သောငှာ အားထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် သစ္စာအမြင်ကို ရရှိအောင် ကြိုးပမ်းကြရာတွင် ဖိလိုဆိုဖီသည် ထာဝရ ဘုရားကို ယုံကြည် ကိုးကွယ်သော ဗျာဒိတ်ခံ ဘာသာတရား နှင့် သိပ္ပံပညာ အကြားမှာ ပေါင်းကူးတံတား သဖွယ် ဆက်သွယ်ပေးလျက် ရှိသည် ဆိုသော ဘာထရန် ရုပ်ဆယ်၏ အဆိုမှာလည်း မှန်ကန်မှု ရှိသည်ဟု အကျွန်ုပ် ယူဆမိလေသည်။

ဖိလိုဆိုဖီသည် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ် ပေါ်တွင် စံမြန်းရန် အလိုငှာ ကြွလာပြီ ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်လည်း ထိုဖိလိုဆိုဖီကို ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်သဖွယ် မှတ်ယူလျက် တရိတသေ ခရီးဦးကြို ပြုလျက် မိမိ နှလုံးအိမ် အတွင်း အလိုရှိသလို ပလ္လင် ပြု၍ စံမြန်း နေထိုင်ရန် အခွင့်ကို ပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ထို ဒဿနဆရာလည်း အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်ပေါ်သို့ ကြွရောက်လာသည့် အချိန်က စ၍ အကျွန်ုပ်အား ဤသို့ မြင်လှည့်၊ ဤသို့ ရှုလှည့်၊ ဤသို့ သဘော ယူလှည့်၊ ဤသို့ နားလည်လှည့်ဟု အမြဲ ဆိုဆုံးမလျက် ရှိလေ၏။

အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ဖိလိုဆိုဖီသည် ဘွဲ့ရရုံ၊ စာမေးပွဲ ဖြေရုံ ကိစ္စမဟုတ်တော့ချေ။ ပလေတိုး အကြောင်းက စ၍ သူ့ အတွေးအခေါ် မှန်သမျှကို အကုန်အစင် နားလည်အောင် ကြိုးစားရမည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ဆိုက်ရောက် လာရသည့် အကြောင်းမှာ ဘာထရန် ရုပ်ဆယ်၏ လမ်းညွှန်ပြမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ သူ၏အနောက်တိုင်း ဒဿနပညာ သမိုင်း ကျမ်းတွင် ဘာထရန် ရုပ်ဆယ်သည် အောက်ပါ အတိုင်း ညွှန်ပြထားလေသည်။

‘ရှင်ပေါလု (St. Paul) ခရစ်ဝင်ကျမ်း နှင့် တခြားသော ခရစ်ဝင် ကျမ်းများသည် တိုက်ရိုက် ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ဖြစ်စေ ဤ ဖိဒို (Phaedo) ကျမ်းကို အကြောင်းပြုပြီး ပေါ်ပေါက်လာကြသော ကျမ်းများသာ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အကယ်၍ ပလေတိုးကို လျစ်လျူ ရှုပါမူကား ထိုကျမ်းစာများကို နားလည်ရေးမှာလည်း လွယ်ကူမည် မဟုတ်ချေ။’

ဖိဒို ခေါ်သော ပလေတိုး ရေးသားခဲ့သည့် ဒိုင်ယာလော့ ကျမ်းသည် အဘက်ဘက်က စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသော ကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း

* A History of Western Philosophy, p 132

ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်က မှတ်ချက် ချထားပေရာ အကျွန်ုပ်လည်း ထိုကျမ်းကို ရအောင် ရှာ၍ ဖတ်လေတော့၏။ ထိုကျမ်းသည် ဆော့ခရစ္တို ကွယ်လွန်ခါနီး အချိန်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများကို ဖော်ပြသောကျမ်း ဖြစ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆော့ခရစ္တိုအား သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း အတွက် သောက်ရမည့် အဆိပ်ခွက်ကို ကိုင်လျက် သောက်ခါနီး အချိန် နောက်ဆုံး အဆိပ်ရည်ကို သောက်သည်မှ သူ၏သိစိတ် (ဝိဉာဏ်) ချုပ်သွားသည် အထိ တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်း၌ အပြန်အလှန် ပြောဆိုခဲ့သော စကားများကို ဖော်ပြသော ကျမ်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဖိဒို ကျမ်းတွင် ပလေတိုးသည် ဤလောက၌ အလိမ္မာဆုံး အမြတ်ဆုံး လူသား တစ်ဦး၏ စံထားထိုက်သော အမူအရာကို ဖွဲ့ဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သေခြင်း တရားကို အကြောက်ကင်းစွာ ထိုသေခြင်းကို တုန်လှုပ်ခြင်း အလျှင်း မရှိဘဲ ရင်ဆိုင်သူ သူ့ဆရာ ဆော့ခရစ္တို၏ ရုပ်ပုံလွှာကို နောင်လာ နောက်သားတို့ ကြည့်ညို သဒ္ဒါပွားရအောင် ပလေတိုးသည် ထိုကျမ်းတွင် ခြယ်မှုန်းရေးသားခဲ့လေသည်။ သေခြင်းကို ဆော့ခရစ္တို ရင်ဆိုင်ပုံ၊ သေခြင်း၌ ဆော့ခရစ္တို သဘောထားပုံတို့မှာ ရှေးကျသော လူသားများအတွက် သာမက ခေတ်လူသားများ အတွက်ပါ မြတ်နိုးဖွယ် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ သဘော ပေါ်အောင် စံနမူနာပြ ရေးဖွဲ့ထားလေသည်။ ထိုသို့ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းသည် ခရစ်တော် လက် ဝါး ကပ် တိုင် တွင် အသတ် ခံရခြင်းကို ရေးဖွဲ့ခြင်းနှင့်လည်း တူသည်ဟု ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်က ဆိုလေသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင် ကားစင် တင်ခြင်းကား ခရစ်ယာန်တို့ အဖို့ ဖြစ်၏။ ‘ဖိဒို’ ကား ရှေးက လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ် တတ်ကြကုန်သော ပေဂန် (Pagan) ခေါ်သော ဖိလိုဆိုဖာများ အတွက် ဖြစ်လေသည်။

ဆော့ခရစ္တိုသည် ဝိညာဉ်၏ သေခြင်း ကင်းသော (အမတ) သဘောကို လက်ခံထားသူ ဖြစ်၏။ အဆိပ်သောက်ခြင်းကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာကြီး ရုပ်ဆိုင်သွားသော်လည်း ဝိညာဉ် (အသက်) သည် ရှင်မြီရှင်လျက် ရှိသည်ဟု ဆော့ခရစ္တို ယုံကြည်ပုံကို သူ နောက်ဆုံး ပြောခဲ့သော အောက်ပါ စကားများတွင် ထင်ရှားလေသည်။

‘ငါ့ တပည့်တို့တွင် သေခြင်းတရားကို ယုတ်ညံ့သော အဖြစ်၊ မကောင်းသော အဖြစ်ဟု အဆိုမြင်မှုကား ထို အမြင်သည် မှားသည်ဟု ငါ ဆို၏။ အကြောင်းမူ

သေခြင်းသည် အိပ်မက် ကင်းသော အိပ် စက် ခြင်း (Dreamless Sleep) လည်း ဖြစ်၍ ဘဝ တစ်ပါးသို့ ဝိညာဉ် ကူးသွားခြင်းလည်း မည်ပေ၏။ ဘဝ တစ်ပါး သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုသူသည် သူ့ကဲ့သို့ မတရား သော နည်းဖြင့် အသေခံ ခဲ့ရသူတို့နှင့် စကား ပြောရ လိမ့်မည်။ အသိပညာကို ရှာသော အလုပ်ကိုလည်း ဆက်၍ လုပ်ရပေဦးမည်။ တမလွန်ဘဝတွင် မေးခွန်း ပုစ္ဆာ ထုတ်သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူတို့သည် လူတစ်ဦးကို သတ်ခွင့် ကြိုလိမ့်မည် မဟုတ်တော့ချေ။ အကြောင်းမူကား ထိုတမလွန် ဘဝသို့ ရောက်သောသူ အဖို့ ပျော်ရွှင်ခြင်း သုခကို ခံစားရရုံမျှ မက သေခြင်း ကင်းသော အမတ ချမ်းသာကိုပါ ခံစား ရပေလိမ့်မည်။ ခွဲခွာရမည့် အချိန်သည် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်၏။ ကိုယ့် လမ်းသို့ ကိုယ်စီ သွားကြရ ပေတော့မည်။ ငါကား သေ လမ်းသို့ သွားတော့အံ့။ သင် တပည့်တို့သည် ရှင်လမ်း သို့ သွားကြကုန်။ ရှင်လမ်းနှင့် သေလမ်း ဘယ်လမ်းက ပို၍ ကောင်းသည် ဆိုသည်ကို ဘုရားသခင် တစ်ပါးသာ သိပေလိမ့်မည်’ *

မိမိ ကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ နောက်ဆုံး သေခါနီး အချိန်တွင် ဆော့ခရစ္တို ကိုယ်မှာ ဖွဲ့ချည် ထားသော သံကြိုးများကို ပြုတ်ပေးလိုက်၏။ သူတပည့် များအား နောက်ဆုံး အချိန်တွင် သူ မှာကြားလိုသော စကားများကို လွတ်လပ်စွာ ပြောဆို မှာကြားခွင့်ကိုလည်း ပေးထား၏။ တပည့်များနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကား ပြောဆိုနိုင်ရန် အတွက် အနီးတွင် ထိုင်ငိုနေသော သူ ဇနီးကိုလည်း ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ဆွေးနွေးပွဲကို အနှောင့် အယှက် မဖြစ်စေလို၍ ဖြစ်လေသည်။

ဆော့ခရစ္တို ပညာရှိကြီးလည်း သူ၏ စကားကို ဤသို့ စတင် ပြောဆိုလေ၏။

‘ဒဿန ဝိညာဉ် ကိန်းဝပ်သော စိတ်နှလုံး ရှိသော သူသည် သေခြင်းတရားကို ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိရာ၊ ထိုမှ တစ်ပါး သေခြင်းတရားကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုရာ၏။ သို့ဆိုသောကြောင့် ဥပဒေက ခွင့်မပြုသော မိမိကိုယ် ကို သတ်၍ သေခြင်းမျိုးကိုမူကား မပြုသင့်၊ ရှောင်ရှား သင့်၏’

ထိုသို့ ဆိုသောအခါ တပည့်များက ‘ဆရာ ဆော့ ခရစ္တို၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်

သတ်သေခြင်းအား ဥပဒေက ခွင့်မပြုအပ်သနည်း’ ဟု မေးကြပြန်သည်။

‘တီးတိုး ပြောဆိုကြသည့် စကားကို ငါ ကြားဖူး သည်ကား လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝိညာဉ် ကိန်းဝပ်နေ ခြင်းသည် အကျဉ်းကျလျက် ရှိသောသူနှင့် တူသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အကျဉ်းကျသူသည် ထောင်ကို မိမိသဘော အလျောက် တံခါးဖွင့်၍သော် လည်းကောင်း၊ ဖောက် ထွင်း၍သော် လည်းကောင်း ထွက်ခွင့်မရှိ၊ ထွက်လျှင် အပြစ် ဖြစ်သကဲ့သို့ လူသည်လည်း မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြင့် ဝိညာဉ်ကို ကိုယ်မှ ခွဲခွာသွားအောင် မပြုအပ်၊ ပြုလျှင် အပြစ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြကုန်သည်။ စင်စစ် ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါမူကား နားမလည်’ ဟု ဆော့ခရစ္တိုက အဖြေ ပေး ပြီး နောက် သူသည် လူသား နှင့် ဘုရားသခင်တို့၏ ဆက်ဆံပုံမှာ သိုးအုပ် ပိုင်ရှင် နှင့် သိုးအုပ် ဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့် တူကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

‘သင့် သိုးအုပ်ထဲက သိုးတစ်ကောင်သည် သူ့ သဘောအလျောက် လမ်းခွဲ ထွက်သွားလျှင် သင် စိတ်ဆိုး သကဲ့သို့ သင့်သဘောနှင့် သင် သတ်သေခွင့်ကို ယူ၍ သတ်သေပါမူလည်း ဘုရားသခင် အလိုရှိမည် မဟုတ်၊ လူသည် သေရမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းသင့်၏။ မိမိ သဘောဖြင့် မသေသင့်၊ ဘုရားသခင် အမိန့်ဖြင့် ခေါ် ယူမှသာ သေသင့်၏။ ယခု ဘုရားသခင်သည် ငါ့အား ဆင့်ခေါ်လျက် ရှိပြီ’ ဆိုကာ ဆော့ခရစ္တိုသည် အကြောက် မရှိ၊ ထိတ်လန့်မှု မရှိ၊ သေခြင်းကို ရင်ဆိုင်လေ၏။

ဆော့ခရစ္တို အမြင်တွင် သေခြင်းသည် ရုပ်နှင့် နာမ် ခွဲခွာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤအယူကို ပလေတိုးက ဆက်ခံသည်။ သူ့ အတွေးအခေါ်တွင် နာမ်လောကနှင့် ရုပ်လောက၊ ဆင်ခြင်သိနှင့် အာရုံသိ၊ ဝိညာဉ်နှင့် ခန္ဓာ ဟူ၍ ဒွိသဘာဝများကို လက်ခံထားလေသည်။ နောင် ခရစ်ယာန် အယူဝါဒ ထွန်းကားလာသော အခါ ဤ အမြင်ကိုပင် တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် လက်ခံခဲ့ ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရုပ်ဆယ်က ဆိုလေသည်။

ဖိလိုဆိုဖီမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ သိပ္ပံပညာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ စဉ် လူ့ဘဝထဲတွင် ပြောဆို ဆက်ဆံရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်နှင့် ဓာတ် ခွဲခြား ပြောဆို နေကြခြင်းသည်လည်း ဘာသာ အယူဝါဒက စခဲ့သော အမြင်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ရုပ်ဆယ်က သုံးသပ် ပြထားလေသည်။ မိမိ တွင် ဆော့ ခရစ္တို ပညာရှိက ဖိလိုဆိုဖီတို့သည် လောကီ အာရုံ

* A History of Western Philosophy, p 89

ကာမဂုဏ် တရားများကို လုံးဝ မလိုက်စားအပ် ဟု တားဆီး ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း ဖီလိုဆိုဖာ သည် ကာမဂုဏ် တရားတို့၏ ကျွန် မဖြစ်သင့်ဟု ဆုံးမ ခဲ့လေသည်။ စားမှု သောက်မှု ကိစ္စတွင်လည်း ဖီလို ဆိုဖာသည် အထူး ဂရုပြုရန် မလို။ လို အပ် သည့် အတိုင်းအတာ အထိ စားသောက် နေထိုင်နိုင်သည်။ အစား ရှောင်သော အလေ့ ဥပုသ်စောင့်ခြင်း (Fasting) ကို အထူးပြုရန်ကိုလည်း ဆော့ခရစ္တိုက မတိုက်တွန်းခဲ့။ စပျစ်ရည် သောက်သုံးခြင်းကိုပင် ဆော့ခရစ္တိုက အပြစ် ဟု မဆို၊ စပျစ်ရည် သောက်သုံးခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း (သူရာမေရယကို အရသာ ခံခြင်း) ကိုသာ တားမြစ် ရှုတ်ချခဲ့လေသည်။

ပလေတိုးကား ရုပ် နှင့် နာမ်တွင် ရုပ် (ခန္ဓာ) တရား မှန်သမျှကို အပြစ် မြင်သော ဝိညာဏဝါဒီ ဖြစ် လေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ပလေတိုးသည် ခန္ဓာ၏ အပြစ် အာဒိနဝများကို ရှုမြင်ရာ၌ အသက် ရှင်စဉ် ဘဝ၏ ဒုက္ခများ ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်းများကို စဉ်းစား ရာတွင် အရှေ့တိုင်း ဒဿန ဆရာကြီးများ၏ သဘော သက်ဝင်လျက် ရှိခြင်း၊ ထို့နောက် ဘဝ၏ လွတ်မြောက် ရေးကို ရုပ်နာမ်ခန္ဓာပေါ်မှာ အခြေစိုက်၍ စဉ်းစား လာ ခြင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ခန္ဓာသည် အဆုံး မရှိသော ဒုက္ခများ၏ အကြောင်း မူလ ဖြစ်၏။ အစဉ် အစားအစာ လိုအပ်နေခြင်းသည် ဒုက္ခပင်မည်၍ ထိုဒုက္ခ မည်မျှ ကြီးမားသည်ကို ဆင်ခြင် နိုင်၏။ ဤခန္ဓာသည် ရောဂါ အနာတို့၏ ပွားစည်းရာ ဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာ၌ အချစ်၊ အမုန်း၊ အကြောက်၊ တဏှာ တရားတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်၏။ အဆုံးမရှိသော မိုက်မဲသော အကျင့် စရိုက်တို့ဖြင့်လည်း ပြည့်၏။ အသိပညာကို ရှာ ဖွေဖို့ အချိန် မရအောင် ထိုခန္ဓာသည် အစာကို တောင်း ဆိုခြင်း၊ အနာရောဂါကို လက်ခံခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်နေ၏။ နှောင့်ယှက်နေ၏။ ခန္ဓာ၌ဖြစ်သော တဏှာလျှင် အကြောင်း ခံ ရှိသောကြောင့် စစ်မက် ဖြစ်ပွားရ၏။ စစ်မက်တို့သည် ငွေကို အကြောင်းခံ၍လည်း ဖြစ်၏။ ထိုငွေသည် စင်စစ် ခန္ဓာကိုယ်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုသော ပစ္စည်းပင်တည်း။ ခန္ဓာ၏ နှောင့်ယှက် တားဆီးမှုကြောင့် ငါတို့မှာ ဒဿန ၌ ဉာဏ်ကျက်စားရန် အချိန်မရ ဖြစ်လေသည်။ ဉာဏ် ပညာ ဖြစ်ပေါ်ရေးတွင် ခန္ဓာသည် အတားအဆီး အပိတ် အပင် ဖြစ်လျက်နေသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် အသိ မှန် အမြင်မှန် ဉာဏ်ပညာကို လိုသော် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို

စွန့်ပစ်ရမည် ဟူသော သဘောသည် အတွေ့အကြုံအရ ထင်ရှားလာ၏။ နာမ်နှင့် ရုပ် (ခန္ဓာ) ကွဲပွဲလို၏။ သို့မှ သာ ငါတို့ လိုလားသော ပညာစခန်းသို့ ရောက်နိုင်၏။ ခန္ဓာနှင့် ဉာဏ် မကွဲသမျှ စစ်မှန်သော ပညာကို ဉာဏ် က မရနိုင်။ သို့ဖြစ်ရာ အသိပညာ အဆင့်ကို သေပြီးမှ ပင် ရောက်နိုင်ပေတော့အံ့။ စင်ကြယ်အောင် ပြုမှု ဝိသုဒ္ဓိ ဖြင့်သာ ခန္ဓာကိုယ်၏ မိုက်မှားမှု မှန်သမျှကို အပြီးတိုင် ပယ်သတ်နိုင်ပေအံ့။ ထိုသို့ ဝိညာဏ ဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်အောင် လုပ်ရန်မှာလည်း သေပြီးနောက် ဝိညာဉ်နှင့် ခန္ဓာ ကွဲ သော အခါမှသာ ဖြစ်နိုင် ပေတော့အံ့။ ထိုသို့ ခန္ဓာ ကိုယ်မှ ဝိညာဉ် လွတ်မြောက်ခြင်းကိုပင် သေခြင်း ခေါ် သတည်း။ ဖီလိုဆိုဖာ ဆိုသူတို့ကား ဝိညာဉ်ကို ခန္ဓာမှ လွတ်မြောက်ရေးအား အစဉ် လိုလားသူဟု သဘောကျ အပ်၏။

မည်သည့် ငွေမျိုးနှင့်မဆို လဲလှယ်ခြင်း အတွက် အသုံးဝင်သော ငွေသား အစစ် တစ်မျိုး ရှိ၏။ ထို ဘော်ငွေစစ်ကား တခြား မဟုတ်၊ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ပညာပင် တည်း။ *

ပလေတိုး၏ အယူအဆများ အဆိုပြုချက်များ အားလုံးကို မှန်သည် ဟုတ်သည်ဟု အကျွန်ုပ် မယူဆချေ။ သို့သော် ပလေတိုး၏ ကျေးဇူးကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝ၏ တန်ဖိုး သဘောကို ရေး ရေး မြင်တတ် လာသည်ဟုကား ဆိုသင့်ပါသည်။

ပလေတိုး၏ အတွေးအမြင်နှင့် မရင်းနှီးမီ အခါ ကမူ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေခြင်း၌ တည်သည်ဟု ထင်ခဲ့မိ လေသည်။ ယခုမူ ဘဝ၏ စင်ကြယ်ခြင်း (ဝိသုဒ္ဓိ) သဘောကိုလည်း မြင်လာတတ်ပြီ။ ဘဝ၏ လွတ်မြောက် ခြင်း သဘောကိုလည်း တွေးတတ်လာပြီ ဖြစ်၏။ ပိုပြီး ထူးထူးခြားခြား ရှင်သန်လာသော အမြင် တစ်ရပ်မှာ သေပြီးနောက် ဖြစ်ရမည့် ဘဝ (တမလွန်) နှင့် စပ်သော အမြင် ဖြစ် လေ သည်။ ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ် (ဖီဒို) ထဲတွင် သေပြီးနောက် ဝိညာဉ်သည် တစ်ခုသော နေရာ (ဘုံ) ၌ တည်နေပြီး ထိုမှတစ်ဖန် ပြန်၍ သင့် သော ကာလ၌ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ ရောက်ရှိ လာဦး မည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဤအမြင်ကို အခြေခံ၍ ရှင် ပေါလုက 'မျိုးစေ့သည် သေပြီးခြင်း မရှိဘဲနှင့် ပြန်

* A History of Western Philosophy, p 137-138

လည် ရှင်သန်နိုင်သည် မဟုတ်' ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်တန် ရာသည်ဟု ဘာထရန် ရပ်ဆယ်က နှိုင်းယှဉ် တင်ပြ ထားသည်ကိုလည်း ဖတ်ရှု ရလေသည်။ ပလေတိုး၏ ဝိဒီ နှင့် ဝိနီ (Meno) ကျမ်းများတွင် ရှေးဘဝ နောက် ဘဝ သဘောများ ပါရှိ နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန် သည်။

ထိုအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့သော အတွေး ပြဿနာ တစ်ရပ်၏ အဖြေကို ရရှိခဲ့လေသည်။

အတွေး ပြဿနာမှာ ဤသို့ ဖြစ် လေ သည်။ အကျွန်ုပ်ကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ပြုပြီးနောက် မကြာမီ ကျေးလက်မှ မြန်မာ မိဘ နှစ်ပါးက မွေး ဖွား သော မျက်နှာဖြူ ကလေး တစ်ဦးကို အကျွန်ုပ် တွေ့ရလေ သည်။ မြန်မာပြည်တွင် မြန်မာ စစ်စစ် မိဘနှစ်ပါးက မွေးသော ထိုကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့ အသားဖြူသကဲ့သို့ နီစပ်စပ် ဖြူသည်။ မျက်လုံးပြာသည်။ မျက်ခုံးမွေး ဖြူသည်။ ဆံပင် ရွှေ ရောင်၊ ခြေမွေး လက်မွေး အားလုံး ဖြူသည်။ နှုတ်ခမ်း နီမြန်းသည်။ သူ့ကို အသား ညိုသော မြန်မာ မိဘက မွေးဖွားသည်ဟု ပြောလျှင် ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိချေ။ သူ့ကို မောင်ကြီးဖြူဟု အမည် ပေးထား ကြလေသည်။

ထိုသူသည် ဘဝဟောင်းက နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာ ဖြူ ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ယခု ဘဝ မြန်မာမိဘများ ဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ တည်နေဝင်စားပြီး မွေးဖွားလာသော လူဝင်စား ဖြစ်သည်ဟု လူအများက ယုံကြည် နေကြလေသည်။

မောင်ကြီးဖြူကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးသော အခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် သတ္တဝါတို့သည် ဘဝတစ်ခုမှ ဘဝ တစ်ခုသို့ ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်းဖြင့် ကျင့်လည် နေကြသလော။ ထိုအယူအဆ အတွက် ထောက်ခံနိုင် မည့် သက်သေခံ ရှိသလောဟု တွေးတောရင်း စူးစမ်း လေ့လာနေခဲ့ မိလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ တစ်နေ့သ၌ အ ကျွန်ုပ် သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ကမ္ဘာကျော် လူဝင်စား သန္တိဒေဝီ (Shanti Devi) အကြောင်းကို စာတစ်အုပ်တွင် ဖတ်ရလေသည်။ သန္တိဒေဝီကို ၁၉၂၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။ သုံးနှစ် သမီး အရွယ်က စပြီး ဘဝဟောင်းက လင်တွေ သား တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းကို စပြောသည်။ လင် နာမည် ကေဒါနာသ် ဖြစ်ကြောင်း၊ မထုရာ ပြည်နယ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသေးကြောင်း၊ လုဒဂီ (ဘဝဟောင်းက

သူနာမည်) နှင့် ကေဒါနာသ်တို့ နေထိုင်သည့် အိမ်ကို ပြနိုင်ကြောင်း၊ ထိုအိမ်တွင် ဘာတွေ ရှိနေသည်ကို ပြော နိုင်ကြောင်း ပြောလေသည်။ လုဒဂီသည် ဘဝဟောင်း တွင် မီးဖွားစဉ် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ပြောသည့် ပြင် မီးဖွားစဉ် ခံစား ရပုံများကိုပါ အသက် သုံးနှစ် လောက်တွင် ပြောသည် ဆို၏။

နောက် ဤကိစ္စကို လူ သိ ရှင် ကြား ဖြစ်ပြီး ပါမောက္ခ ကိရိန်ချန္ဒ ခေါင်းဆောင်ကာ စုံစမ်း ခဲ့ကြ လေသည်။ သန္တိဒေဝီ ခပေးသော ဘဝဟောင်းက လိပ်စာ အတိုင်း မထုရာ ပြည်နယ်ရှိ လင်ဟောင်းကို သွားရှာ ကြသည်။ ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်သည်။ မီးဖွားရင်း လုဒဂီ ဆေးခဲရသည်မှာလည်း မှန်သည်။ နောက်ပါမောက္ခ ချန္ဒက ကေဒါနာသ်ကို နယူးဒေလီတွင် သူ၏ ဇနီးဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူနှင့် လာတွေ့ဖို့ ဖိတ်ကြားသည်။ ဤသို့ ဖိတ် ကြားခြင်းမှာ သန္တိဒေဝီသည် ဘဝဟောင်းက လင်တော် ခဲ့သူကို မှတ်မိခြင်း ရှိမရှိ သိရန် ဖြစ်၏။ နယူးဒေလီတွင် ကေဒါနာသ်နှင့် သူ့သားများသည် သန္တိဒေဝီနှင့် ဆုံကြ သည်တွင် သန္တိဒေဝီသည် ချက်ချင်း မှတ်မိကာ ရှေး ဘဝက လုဒဂီ ပြုမူသည့်အတိုင်း လင်နှင့် သားကို ပြုမူ ဆက်ဆံသည်ကို ပညာရှင် အားလုံး တွေ့မြင် ကြရလေ တော့၏။ သို့သော် ပညာရှင်များသည် ပိုပြီး ဆေးချာ အောင် သန္တိဒေဝီကို မထုရာသို့ ခေါ် သွား ကြ သည်။ မထုရာသို့ ရောက်သော အခါ သန္တိဒေဝီက သူတို့ကို ၎င်း၏ ဘဝဟောင်းက အိမ်ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ခေါ်ငင် သွားလေတော့သည်။ သူ နေခဲ့သော အိမ်ကိုသာ ပြသည် မဟုတ်သေး၊ သူ ယောက္ခမ အိမ်ကိုပါ လိုက်ပြ သေးသည်။ ထို့နောက် ဘဝဟောင်းက လုဒဂီ၏ အတွင်း ပစ္စည်း လက်ဝတ်ရတနာများ သိုဝှက်ထားရာ အရပ်ကိုပါ ပြသခဲ့လေသည်။ အချက်အလက် အားလုံး မှန်ကန် နေ လေသည်။

ဤအကြောင်းအရာကို တိတိကျကျ ကြားသိရပြီး နောက်တွင် အကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲ၌ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခြင်း အယူဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဒွိဟ သံသယ ဖြစ်ခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံရပေတော့မည်။ သို့သော် ဤကိစ္စ ကို မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိဘဲ ရေငုံ လျက်သာ နေခဲ့၏။ တစ်ကြောင်းမှာ မိမိ ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းခြင်း သဘော အကျယ်ကို နားမလည် သေး၍ လည်း ဖြစ်၏။ ရှင်ခြင်း၊ ဆွေခြင်း၊ ဘဝ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ကိစ္စ အားလုံးကို သိနားလည်ရန် အတွက် ဉာဏ်နုသေး

သည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ထင်သေး၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ပလေတိုး၏ ဖီဒို ကျမ်းနှင့် မီနို ကျမ်းများတွင် မသေသော အမတ်ဝိညာဉ် သဘောကို တွေ့ရသည်။ ထိုဝိညာဉ်ကို ထာဝရဘုရား ဖန်ဆင်းခဲ့သည် ဟုလည်း ပလေတိုးက ဆိုသည်။ ထိုဝိညာဉ်သည် တစ်ခုသောဘဝ တွင် ရုပ်ခန္ဓာမှ ကင်းလွတ်ပြီးနောက် ဝိညာဉ်လောက တွင် အခိုက်အတန့် တည်နေပြီး လူ့ပြည် မြေကမ္ဘာပေါ် သို့ ပြန်လည် မွေးဖွား ရောက်ရှိ နိုင်ကြောင်းကိုလည်း ဆိုပြန်သည်။ သူ့အဆိုတွင် လူသားတို့သည် အတိတ်က အကြောင်းအရာ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် အောက် မေ့တတ်သော သဘော ရှိနေခြင်းမှာ ရှေး ဘဝများက အတွေ့အကြုံများကို ဝိညာဉ်က သိမ်းဆည်း လာခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ဆိုထားပြန်သည်။

လူသားသည် သေပြီးနောက် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ကျင့်လည်ရသော ဘဝခရီး ရှိသေးသည်ကို တိတိကျကျ မသိရသေး သော်လည်း သေခြင်းသည် ဘဝ၏ အဆုံး မဟုတ်သေးကြောင်းကိုကား အကျွန်ုပ် သတိ ထားမိပြီ ဖြစ်၏။ ဆော့ခရတ္တို၊ ပလေတိုး စသူတို့သည် ခရစ် ယာန်၊ အစ္စလာမ် စသော ဘာသာကြီးများ မပေါ်မီကပင် အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာတွင် လူသား၏ ရှင်ရေး သေရေး အတွေးအမြင်များကို စတင်၍ လမ်းခင်း ပေးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

မှန်ကန် တိကျသော အဖြေကို မရသေးစေကာမူ လည်း ဘဝပြဿနာကိုကား ထို ပညာရှင်ကြီးများသည် တွေ့မြင် သုံးသပ်ခဲ့မိကြပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ထက် ပို၍ ထူးခြားစွာ ပလေတိုးသည် ဖီလို ဆိုဖီ၏ အကျိုးပေးမှုကို ဘာသာရေး သဖွယ် ရှုမြင် သုံးသပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

သူက 'ဖီလိုဆိုဖီကို မလေ့လာသူ၊ ရုပ်နှင့် နာမ် ခွဲခွာချိန် (သေဆုံးချိန်) တွင် အလုံးစုံ သန့်ရှင်း စင် ကြယ်အောင် အားထုတ်ပြီးသူ မဟုတ်သောသူ အပေါင်း တို့သည် ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ ကောင်းကင်ဘုံသို့ ဝင်ခွင့် ရကြလိမ့်မည် မဟုတ်၊ အသိပညာ (ဝိဇ္ဇာ) ကို မြတ်နိုးသော သူတို့သည်သာလျှင် ထို အခွင့်အရေးကို ရကြလိမ့်မည်' ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

ဤအကြောင်းအရာများကို ပလေတိုး ရေးသား စဉ် သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့ဆရာ ဆော့ခရတ္တို ပညာရှိကို ရှုမြင်ထားကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ဤလောက၌ ဆော့ ခရတ္တိုကား ဉာဏ်ပညာ အရှိဆုံး လူသား၊ အလိမ္မာဆုံး

လူသား၊ တရား အမျှတဆုံး လူသား၊ အ မြတ် ဆုံး အကောင်းဆုံး လူသားဟု ပလေတိုး ခံယူထား၍ ဖြစ် လေသည်။

ဆော့ခရတ္တို ပြောဆိုသွားသော နောက်ဆုံး စကား တွင်လည်း 'အကျင့်သီလ မရှိသော လူ့ဘဝသည် အသက် ရှင်နေခြင်းမှာ မသင့်သော ဘဝမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ငါကား သင်တို့လို မတရားမှုကို ပြုကျင့်ပြီး သက်ဆိုးရှည်ရှည် နေခြင်းထက် ငါလို သူတော်ကောင်း အကျင့်ကို ကျင့်ပြီး သေရခြင်းကိုသာ ပို၍ အလိုရှိသည်။ အို သင်မိတ်ဆွေ အပေါင်းတို့ (တရားသူကြီးများကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။) သေခြင်းကို ရှောင်ရှားရန်ကား ခက်လှသည် မဟုတ်ပါ။ မတရားပြုမှု မဖြောင့်မတ်မှု ဆိုသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက် မျိုးကိုသာ ရှောင်ရှားရ ခက်လှပါသည်။ ကောင်းမြတ် သော ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ ယခုအသက် ရှင်စဉ် ဘဝမှာ ဖြစ်စေ၊ သေပြီးနောက် တမလွန် ဘဝမှာ ဖြစ်စေ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ဟူသည် အလျှင်း မရှိတော့ပါ' (Apology) *

ဤကား ဘီစီ ၃၉၉ ခုနှစ်လောက် ကတည်းက ဆော့ခရတ္တို ပညာရှိ ချမှတ်ပေးသွားသော ဖီလိုဆိုဖာတို့ လိုက်နာအပ်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုင်ရာ မူများ ဖြစ် လေသည်။ ဖီလိုဆိုဖာသည် မစင်ကြယ်သော ဒုစရိုက် မှုကို ပြုလျက် အသက်ရှင် နေခြင်းထက် စင်ကြယ်သော သုစရိုက်အမှုကို ပြုလျက် သေရခြင်းကို ပိုမို နှစ်သက် အပ်ကြောင်း ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘဝ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့် တရား အပေါ်မှာသာ တည်သည်။

ဆော့ခရတ္တိုနှင့် ပလေတိုးတို့သည် ထို အမြင်ကို ပထမဦးစွာ အကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲသို့ သွတ်သွင်း ပေး နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ပလေတိုးသည် ရှေးက ဂရိ ဒဿန ဆရာကြီးများနှင့် ခြားနားသည်မှာ သူသည် သိပ္ပံရေးရာ ထက် လူ့ဘဝ ချမ်းမြေ့ သာယာရေးအတွက် ကိုယ်ကျင့် တရားကို ပို၍ အရေးထားလာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သိပ္ပံပညာက လူ့ဘဝ တိုးပွား စည်ကားမှုကို အထောက်အပံ့ ပြုသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားက လူ့ဘဝ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကို အထောက်အပံ့ ပြုသည်။

လူ့ဘဝ တိုးတက် ကြီးပွားရေးနှင့် လူ့ဘဝ ချမ်း မြေ့ သာယာရေး ကိစ္စ နှစ်ရပ်လုံးသည် ဘဝ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်၏ အဓိပ္ပာယ်များပင်တည်း။ ဖီလိုဆိုဖီသည်

* The Philosophy of Humanism, Corliss Lamont, p 6

ထိုအခါမှာ နှစ်ရပ်၏ ကြားတွင် ပေါင်းကူးပေးလျက် ရှိသည် ဆိုသော အချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်သည် ပို၍ သဘောပေါက်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပလေတိုးကား ဆော့ခရစ္တို ပညာရှိ၏ တပည့် အပေါင်းတို့တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ သူ့ ဆရာ ဆော့ခရစ္တို ပညာရှိ အကြောင်း ကမ္ဘာကြေသည် တိုင် ဥဒါန်း မကျေအောင် ကမ္ဘာသိ မှတ်တမ်း တင်ခဲ့သူ လည်း သူပင် ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ် သိလိုသော အတွေးအခေါ် ပြဿနာ များစွာကို လက်ခံနိုင်သည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံနိုင်သည် ဖြစ်စေ တစ်ပါးသူ အားလုံးထက် ပညာသားပါပါ အဖြေ ပေးနိုင်သူမှာ ပလေတိုးပင် ဖြစ်ကြောင်းကို အကျွန်ုပ် ဝန်ခံရပေမည်။

ယေဝတီနှင့် ခရစ်ယာန် သမ္မာကျမ်းစာများတွင် 'ဖန်ဆင်းခြင်း' အကြောင်းကို ဖော်ပြထားသော်လည်း အကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ထာဝရ ဘုရား သခင်သည် ဘာမျှ မရှိသည့် အဖြစ် (သုညတ) မှစ၍ အရှိဖြစ်သော သက်ရှိ သက်မဲ့ စကြဝဠာ လောကကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။ (ကမ္ဘာ ပညာရှင် အပေါင်းကလည်း ယေဟောဝါ ဘုရားသည် မရှိခြင်းမှ ရှိခြင်းကို ဖန်ဆင်းသည်ဟုပင် သဘော ပေါက်ကြလေ သည်။)

ပလေတိုး၏ ဒဿန ကျမ်းများတွင် ထို 'ဖန်ဆင်း ခြင်း' အကြောင်းကိုပင် အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြထားလေ သည်။

ဤအာရုံဖြင့် ထိတွေ့ သိ မြင် နိုင် သော ကမ္ဘာ လောကသည် ထာဝရ လောက မဖြစ်နိုင်။ ၎င်းသည် ထာဝရ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းအပ်သော အရာသာလျှင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင် ဟူသည် ကောင်း မြတ်သော တရားမျိုးသာ ဖြစ်ရကား သူ ဖန်ဆင်းအပ် သော အရာ အားလုံးကိုလည်း အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေ လိုသော စေတနာ အရင်းခံဖြင့်သာ ဖန်ဆင်းခြင်း ဖြစ် နိုင်သည်။ ယုတ်ညံ့သော အရာတို့ကိုကား ဖန်ဆင်းမည် မဟုတ်ချေ။ အစက ဤလောက၌ အစီအစဉ်မဲ့၊ စည်း စနစ်မဲ့ ဖြစ်ပျက်နေသော တရားများကို ထာဝရ ဘုရား သခင်သည် အစီအစဉ် ကျနစွာဖြင့် စနစ်တကျ ဖြစ် အောင် ဖွဲ့စည်းခြင်းကို ပြုခဲ့လေသည်။ သူသည် ဝိညာဉ် များတွင် အသိဉာဏ်ကို ထည့်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုသိတတ်သော သဘောကို ခန္ဓာကိုယ်များတွင် ထည့်

သွင်းပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြု လုပ်ခဲ့လေသည်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို အသိဉာဏ် ပါသော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူစွာ ထာဝရ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

ကမ္ဘာ လောကသည်လည်း အများ မရှိ၊ တစ်ခု တည်းသာ ရှိသည်။ စကြဝဠာသည် စက်ဝန်း သဏ္ဍာန် လည်ပတ် လှုပ်ရှားနေသော စက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။

ရေ၊ မြေ၊ လေ၊ မီး ဓာတ်ကြီး လေးပါးတို့သည် အသီးသီး အရေအတွက်အားဖြင့် ဖြစ်နေကြကုန်သည်။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်းသည် အချိုးကျ ပေါင်းစည်း နေကြ သည်။ မီးက လေနှင့် အချိုးကျ ပေါင်းသည်။ လေက ရေနှင့် အချိုးကျ ပေါင်းသည်။ ရေက မြေနှင့် အချိုးကျ ပေါင်းသည်။ ဤကမ္ဘာ လောကကို ဖန်ဆင်းရာတွင် ထာဝရ ဘုရားသခင်သည် ထိုဓာတ်ကြီး လေးပါးကို အသုံးပြု၍ ဖန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ပလေတိုးသည် ပိုက်သဂိုရပ် (Pythagorus) ၏ ဖန်ဆင်းခြင်း သဘောတရား၊ အချိန်ကာလ ဖြစ်ပေါ် လာခြင်း သဘောတရားကို လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဘာထရန်ရပ်ဆယ်က ဆိုသည်။

ပိုက်သဂိုရပ် စဉ်းစားပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်လေသည်။

ဦးစွာ ပထမ၌ ဖန်ဆင်းသော အရှင် အဖ ဘုရား သခင်သည် ထာဝရ နတ်များနှင့် တူသော၊ ရှင်သန် လှုပ် ရှားနေသော ပုံရိပ် သတ္တဝါများကို ဖန်ဆင်းပြီးသော အခါ လွန်စွာ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်ရကား ထိုဘုရားသခင်သည် မူလ သဘာဝ နှင့် ပို၍ တူသော မိတ္တူများကို ဖန်ဆင်း ထုတ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်တော် မူပြန်လေသည်။ ဤစကြဝဠာကို ထာဝရ သဘောဖြင့် တည်နေစေခြင်းငှာ ဖန်ဆင်းတော် မူ၏။ သို့ရာတွင် ထာဝရ တည် နေ သော အရာတို့နှင့် တူစွာ သက်ရှိ သတ္တဝါများကို ဖန်ဆင်း၍ကား မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ထိုမူလသဘာဝ ထာဝရ ရုပ်လွှာကိုပင် ရွှေ့ပြောင်းနေ သော အရေအတွက် ရှိသော ဝတ္ထုများဖြင့် ဖော်ဆောင် ရန် ဆုံးဖြတ်တော် မူလေသည်။ ထိုသို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း အရေအတွက် သဘောကိုပင် ကာလ (အချိန်) ဟု ခေါ် ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကို မဖန်ဆင်းမီက နေ့လည်း မရှိ၊ ညလည်း မရှိသေး။ အတိတ်လည်း မရှိသေး။ အနာဂတ်လည်း မရှိသေးချေ။ ပစ္စုပ္ပန် တစ်ခုတည်းသာ ရှိသေးသည်။ မိုးကောင်းကင်နှင့် ကာလသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း

ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်က နေကို ဖန်ဆင်းသော အခါမှ စ၍ သတ္တဝါတို့သည် ဂဏန်းသင်္ချာ၏ အရေအတွက် သဘောကို သိလာကြသည်။ နေနှင့် ညဉ့် ရှေ့နောက် အစဉ် အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် လူသည်လည်း ဂဏန်း အရေအတွက်၏ သဘောကို သိနိုင်ဦးမည် မဟုတ်ချေ။ နေ၊ ညကို မြင်တွေ့ပြီး နှစ်၊ လကို ရေတွက်သည်မှ စ၍သာ အရေအတွက်နှင့် ဆိုင်သော ပညာ ရရှိလာပြီး အချိန် (ကာလ) ၏ သဘောကိုလည်း နားလည်လာကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပိုက်သဂိုရပ်က ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ပလေတိုးက သတ္တဝါကို လေးမျိုး ပြသည်။ ၎င်းတို့မှာ နတ်များ၊ ရေနေ သတ္တဝါများ၊ လေနေ သတ္တဝါများ၊ ကုန်းနေ သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြလေသည်။ နတ်များကိုမူ သူက မီးသဘော ရှိသည်ဟု ယူဆလေသည်။ ကြယ်တာရာများသည် နတ်များ ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် ထာဝရ တည်နေသော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သူ ယူဆလေသည်။

ဖန်ဆင်းရှင် ဖဘုရားသခင်သည် ကြယ် တိုင်းအတွက် နတ်တစ်ပါးစီကို ဖန်ဆင်းတော် မူလေသည်။ ထိုနတ်များမှာ အချစ်၊ အမုန်း၊ ဒေါသနှင့် တဏှာရာဂ ကင်းကြသည်ဟုလည်း သူ ယူဆလေသည်။ လူသားတို့လည်း လူ့ဘဝတွင် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးနေထိုင်ခဲ့လျှင် ထိုနတ်တို့နေရာ နတ်ဘုံ နတ်နန်းသို့ ရောက်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်သည်ဟု ပလေတိုး ယုံကြည်လေသည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ အကြင်သူသည် မကောင်းမှုများကိုသာ ပြုမူလျက် အသက်ရှင် နေထိုင်ပါမူကား ထိုသူသည် သေပြီး နောက်ဘဝ၌ ယုတ်ညံ့သော မိန်းမဘဝကိုသာ ရလိမ့်မည်။ ထို့ထက် ပို၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေထိုင်လျှင် ထိုသူသည် သေပြီးနောက် အသိ အလိမ္မာဉာဏ် ကင်းမဲ့သော တိရစ္ဆာန်အဖြစ်သို့ ရောက်လိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ အလျောက် သတ္တဝါတို့၏ လားရာကို ထာဝရ ဘုရားသခင်က သတ်မှတ် ပြဋ္ဌာန်းပေးသည်။ မြေပေါ်မှာ ထားသော ဝိညာဉ်၊ လပေါ်မှာ ထားသော ဝိညာဉ်၊ ဂြိုဟ် နက္ခတ် တာရာများပေါ်မှာ ထားသော ဝိညာဉ် စသည်အားဖြင့် ဘုရားသခင်က ခွဲခြား သတ်မှတ်တော်မူသည်။

ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်သော ပစ္စယ အကြောင်း နှစ်မျိုး ရှိသည်။ ပထမ အမျိုးမှာ စိတ်ရှိသော အကြောင်း ပစ္စည်း

မျိုး ဖြစ်သည်။ လှပသော ပစ္စည်းများကို အသိဉာဏ်ရှိသော လူများက ဖန်ဆင်း ပြုပြင်ကြသည်ကို ရှုဆင်ခြင်ရာသည်။ ထိုအကြောင်းကား အလိုရှိသလို ပြီးစေနိုင်သော အကြောင်းတရားမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အမျိုးက အခါအခွင့် ကြိုသလို ဖြစ်တတ်သော၊ အစီအစဉ်မဲ့ ဖြစ်တတ်သော သဘောပင် ဖြစ်သည်။

မဟာဘုတ် ဓာတ်ကြီး လေးပါးကိုလည်း ပထမ ဖြစ်သော မူလဓာတ်များ ခြပ်များ အဖြစ် မယူဆအပ်။ ၎င်းတို့သည် ခြပ်မဲ့သဘော သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ ထိုဓာတ်ကြီး တစ်ခုစီတွင် အသီးသီး ပါဝင်ကြကုန်သော အဏုမြူ (အက်တမ်) တို့သည်သာ အစိုင်အခဲ သဘော ရှိကြကုန်သည်။

ဤကား သဘာဝ လောက ဖြစ်ပေါ်ပုံကို ရှင်းပြလိုသော ပလေတိုး၏ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့အတွေးအခေါ်တွင် ပိုက်သဂိုရပ်၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုများ အထင်အရှား ပါနေလေသည်။

ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်များကို လေ့လာ နေရသော ကာလသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကြီး တစ်ခုကို မြင်မက် နေရသည်နှင့်လည်း တူလေသည်။ ထာဝရဘုရားသခင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထူးဆန်းသော ဖန်ဆင်းခြင်း အကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နတ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တမလွန်ဘဝ ကူးပုံများ အကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြောက်မက်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်လည်း ကောင်းသည်။ အမြဲတစေ ကောင်းသော အမှုကို ပြုဖို့၊ မြတ်သော ဘဝသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ နှိုးဆော် တိုက်တွန်းချက်များလည်း ပါသည်။ အမိန့်သံနှင့် တူသော အရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထာဝရ ဘုရားသခင် အကြောင်းကို သူ တတ်နိုင်သမျှ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်အောင် ပြောပြသည်။ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ယုတ္တိတရားများဖြင့် လောကကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ဖန်ဆင်းပုံကို ပြောပြသည်။ သို့သော် ထာဝရ ဘုရားသခင်က ငါ့ကို ကိုးကွယ်ကြကုန်၊ ငါ၏ အမိန့်ကို လိုက်နာကြကုန်၊ မလိုက်နာသောသူအား ဘယ်ပုံ အပြစ်ဒဏ် ခတ်မည် ဆိုသည့် 'အာဏာ' သဘောမျိုးကား ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်ထဲမှာ မပါချေ။

မပါသည့် အကြောင်းလည်း ရှိသည်။ သူသည် စိတ်ကူးယဉ် သမ္မတနိုင်ငံကြီး တစ်ခုကို တည်ထောင်ဖို့ရန် အတွက် သူ၏ The Republic ကျမ်းကို ရေးခဲ့သူ

ဖြစ်လေသည်။ ထိုနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်မည့် သူများမှာ အများ၏ ကြည်ညို လေးစားခြင်းကို ရထိုက်သော၊ သူတော်ကောင်း တရားတို့၌ ကောင်းစွာ ယဉ်ကျေး လိမ္မာ ပြီးသော၊ သူယုတ်မာ တရားတို့မှ အလျှင်း ကင်းစင်သော ဖိလှိဆိုဖာမင်းများသာ ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ပလေတိုး၏ အတွေးအမြင်များကို အကျွမ်းတဝင် ရှိလာသော အခါမှ စ၍ သူ နှလုံးသားကို နားလည်မိသည်။ သေခြင်းတရားကို မျက်မှောက် ပြုနေရသည့် အချိန်ပိုင်းကလေးမှာပင် သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်းတို့၏ ကြီးမားသော သီလဂုဏ် သမာဓိဂုဏ်ကို သူ့ဆရာ ဆော့ခရစ္တို အကြောင်းကို ရေးသားရာ၌ အထင်းသား မြင်စေခဲ့လေသည်။ ထိုစာကို ဖတ်ရသော အခါ အကျွန်ုပ်သည် 'သူတည်း တစ်ယောက် ကောင်းဖို့ ရောက်မူ' အစချီသော မျက်ဖြေလင်္ကာကို ရေးသားသွားသူ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးကိုလည်း သတိရမိသည်။ မိမိအား သတ်ဖြတ်သူကို အပြစ်မယူ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ကြည်ဖြူသော ထိုထို သူတော်ကောင်းတို့၏ အဒေါသ (မေတ္တာ) နှလုံးသားကိုလည်း အားကျလှပါသည်။ တရားရှိပြီးသော နှလုံးသားတို့၏ သဘောသည် ထိုသို့ပါတကား ဟုလည်း အကျွန်ုပ် အောက်မေ့တတ်ပြီ ဖြစ်၏။

ကားစင်ပေါ်တွင် တင်၍ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရသော ယေရှုသခင်၏ ကြင်နာ သနားဖွယ် အဖြစ်ကိုလည်း စိတ်အာရုံတွင် ထင်မြင် နေမိပါသည်။ ဓမ္မသစ် ကျမ်းစာ ရှင်လုကာ ခရစ်ဝင်ကျမ်းတွင် ခရစ်တော်အား ကားစင်ပေါ်၌ သတ်ဖြတ်ကြပုံကို ရေးသား ထားလေသည်။

(ရှင်လုကာ ၂၃ : ၂၆) သူတို့သည် ဆီမွန် ဆိုသအား ဖမ်းဆီးကြပြီးနောက် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ထမ်းစေလျက် ယေရှု၏ နောက်မှ လိုက်စေ၏။

(၂၃ : ၂၇) သူ၏နောက်မှ ကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးသည် ဝိုင်းအုံ၍ လိုက်လာကြ၏။ လူအုပ်ထဲတွင် မိန်းမများလည်း ပါကြလေရာ ၎င်း တို့ သည် ငိုကြွေးလာကြကုန်၏။ ထိုအခါ ယေရှုက ထိုမိန်းမတို့အား မငိုကြရန် ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုခဲ့၏။ သူသတ်သမားများလည်း ယေရှုအား ကားစင်ပေါ်တွင် တင်၍ သတ်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ခရစ်တော်က 'အဖဘုရား၊ ထိုသူတို့သည် ၎င်းတို့ ပြုသော အမှုကိုပင် သိသည် မဟုတ်ဘဲ ပြုမူနေကြသူများသာ ဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ' (၂၃ : ၃၂) ဟု

ဆိုလေ၏။

နှလုံး သန့်စင်ပြီးသူတို့သည် လောက၌ မျက်မှောက်ပက်ပင်း ကြုံရသော ဆင်းရဲဒုက္ခ အပေါင်းကို လျစ်လျူ ရှုနိုင်ကြသည်တကား။ ဆင်းရဲဒုက္ခ အပေါင်းသည် ထိုသူတော်စင်တို့၏ နှလုံးသားကို ပူဆာ လောင်ကျွမ်းအောင် မပြုနိုင်ပါတကား။

ငြိမ်းအေးခြင်း သုခကို ဖြစ်စေသော အမြိုက်တရားဟူသည် အဘယ်နည်း။

လူ့ဘဝ ခရီးသည် ခရောင်းလမ်း ဖြစ်မူလည်း ထိုခရောင်းလမ်းပေါ်ဝယ် အေးချမ်း ငြိမ်သက်သော နှလုံးသားဖြင့် လျှောက်လှမ်း သွားနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အကျွန်ုပ် ရှာရမည်လား။

သို့မဟုတ်ဘဲ အကျွန်ုပ်သည် ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်ကို ရှာနေရမည်လား။

လူ့ဘဝတွင် အမြိုက်တရားဖြင့် ထုံမွမ်းသော နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဖြစ်ရေးသည် အရေးကြီးသလား။

ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ဝတ်ပြုပူဇော်နေခြင်းသည် အရေး ကြီးသလား။

ဘဝသစ္စာသည် အဘယ်နည်း။

အဘယ် အကြောင်းကြောင့် လူ ဖြစ်လာရသနည်း။

လူ ဖြစ်သော ဘဝဝယ် အဘယ် အကျိုးကို မျှော်လင့်သင့်သနည်း။

ဘဝ၏ တန်ဖိုးသည် အဘယ်နည်း။

ဆင်းရဲ မွဲတေသူသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်အောင် အားမထုတ်ဘဲ ထိုဆင်းရဲခြင်းကိုပင် ပွေ့ပိုက် နှစ်ခြိုက်လျက် ဘဝကို အဆုံးခံ သင့်သလား။

ကျေးကျွန်သည် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးကို အားမထုတ်ဘဲ ထို ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် နေရခြင်းကိုပင် နှစ်ခြိုက် ကျေနပ် နေသင့်သလား။

လူ ဖြစ်သော ဘဝဝယ် အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အဖြစ် အနေသည် အဘယ်နည်း။

အောက်အကျဆုံး အယုတ်ဆုံး အနိမ့်ဆုံး အဖြစ်ဖြင့် နေခြင်းကိုပင် အရိုးဆုံး အမြတ်ဆုံးဟု ဆိုမည်လား။

အထက်တန်း အကျဆုံး အမြတ်ဆုံး အမြင့်ဆုံး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းကိုပင် ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို ရှာဖွေခြင်းဟု ဆိုထိုက်သလား။

အကျွန်ုပ်သည် ပိုမို နက်ရှိုင်းသော ဒဿန မေးခွန်းများကိုပင် မေးတတ်လာပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုမေးခွန်းများမှာ ပုစ္ဆာသာ ရှိပြီး အဖြေ

မရှိသော မေးခွန်းများ ဖြစ်နေကြလေသည်။
ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးတွင် အကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံ
တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဤကား သဘာဝ၏ နိယာမ တစ်ခု ဖြစ်၏။
အတက်လမ်းကို သွားလိုသူသည် အဆင်းလမ်း
ကို စွန့်ပစ်ရမည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ကြီးပွား ချမ်းသာ
ခြင်းကို အလိုရှိသူသည် ချွေတာ ခြိုးခြံသော လမ်းကို
ရွေးရမည် ဖြစ်သောအခါ အသုံးအဖြန့်ကို စွန့်ရမည်
ဖြစ်၏။

အကြင် မိန်းကလေးသည် လင်ယောက်ျားကို အား
ကိုးရန် အလိုရှိသောအခါ မိဘအိမ်ကို စွန့်ရမည် ဖြစ်၏။
သားသမီးကို အလိုရှိသော အခါ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏
အပျိုဘဝကို စွန့်ရမည် ဖြစ်၏။

လောကဝယ် ဆန့်ကျင်ဘက် တရားတို့၏ ယှဉ်တွဲ
ပြောင်းလဲသော သဘောသာ ရှိသည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်
မြင်တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

- အပူကို အလိုရှိလျှင် အအေးကို စွန့်ရလိမ့်မည်။
- အအေးကို လိုလျှင်လည်း အပူကို စွန့်ရလိမ့်မည်။
- အချစ်ကို လိုသော် အမုန်းကို စွန့်ရလိမ့်မည်။
- အပိန်ကို လိုသော် အဝကို စွန့်ရမည်။
- အရှည်ကို လိုသော် အတိုကို စွန့်ရမည်။
- အနီးကို လိုသော် အဝေးကို စွန့်ရမည်။
- အတက်ကို လိုသော် အဆင်းကို စွန့်ရမည်။
- အကောင်းကို လိုသော် အဆိုးကို စွန့်ရမည်။
- အမြတ်ကို လိုသော် အယုတ်ကို စွန့်ရမည်။
- ကုသိုလ်ကို လိုသော် အကုသိုလ်ကို စွန့်ရမည်။

မြဲခြင်း မရှိသော လောက၌ ဖြစ်စဉ် အားလုံးသည်
လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်သည် လည်းကောင်း အစဉ်
စွန့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် ပြောင်းလဲ နေရသည်သာ ဖြစ်၏။
ငယ်သော ကလေး ဘဝကို စွန့်ခဲ့ရပြီ။ စောင့်ရှောက်
မွေးကျွေးခဲ့သော အဖေကို စွန့်ခဲ့ရပြီ။ ကြီးပြင်းခဲ့ရသော
ဇာတိ မြို့ရွာကို စွန့်ခဲ့ရပြီ။ ငယ်က ဆရာသမားများ
ကိုလည်း စွန့်ခဲ့ရပြီ။ ရှေးက အယူအဆတွေကို လည်း
ကောင်း၊ ခံစားချက်များကို လည်းကောင်း စွန့်ခဲ့ရပြီ။ ပြီးပြီ။

ရင်ဆိုင် ရဦးမည့် အနာဂတ်၏ အချိန် ကာလများ
၌လည်း စွန့်လွှတ်ခြင်း များစွာကို အကျွန်ုပ် ပြုလုပ်
နေရဦးမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူ အကျွန်ုပ်သည် လမ်းဆုံ လမ်း
ခွ တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်နေသော သူနှင့် တူနေလေပြီ။
တစ်ခုသော လမ်းက ဘဝ၏ အဆန်ခရီး အတက်

ခရီးကို ညွှန်ပြနေသော အသိပညာလမ်း ဒဿနလမ်း
ဖြစ်လေသည်။ ကျန်တစ်ခုသော လမ်းကား သက်သာ
လွယ်ကူသော ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဇွတ်နှစ်၍ ယုံကြည် ကိုး
ကွယ်မှု အားကိုးကို ရှာသော ဘဝလမ်း ဖြစ်၏။

အကျွန်ုပ်ကို ပလေတိုး ခင်းပေးသွားသော ဒဿန
အသိပညာလမ်းက ခေါ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဘဝ သစ္စာ နှင့် ဘဝ တန်ဖိုးကို ရှာလိုသူသည်
ပလေတိုး လမ်းပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဖိလိုဆိုဖိ လမ်းကိုသာ
လျှောက်သင့်သည် ဆိုသော အချက်ကို အကျွန်ုပ်သည်
သဘောပေါက်လျက် နေလေပြီ။

နေ့ရက် အချိန်ကာလတို့သည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း
ကုန်သွားမှန်းလည်း မသိတော့။ အကျွန်ုပ်လည်း မ ထံ
သို့ စာရေးဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့။ မ ထံမှ အကျွန်ုပ်
သူထံသို့ စာမရေးဘဲ နေသည့်အတွက် အပြစ်တင်သည့်
စာ ရောက်လာမှပင် မိမိ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကို သတိပြုမိ
လေတော့၏။

လကုန်လျှင် စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ ခွင့်တစ်လ ယူပြီး
မ ပြန်လာတော့မည် ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်ထံကလည်း နောက်
ထပ် စာမေးပွဲနှင့်တော့၊ လာမည့်နေ့တွင်လည်း သူ့ကို
လာမကြိုနှင့်တော့၊ သူ့ဘာသာ ပြန်ခဲ့မည်၊ ထိုနေ့ ညနေ
ပိုင်း ရုံးဆင်းမှသာ အိမ်ကို လာတော့ဟု သူ့စာတွင် ပါ
လေသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း မ ပြန်ရောက်လာသော ညနေ
ပိုင်းတွင် သူ့အိမ်သို့ မပျက်မကွက် သွားခဲ့ပါသည်။ မ
မျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်ခြင်းများ ရှိနေလေသည်။
တစ်လကျော် နှစ်လ ခွဲခွာ နေရခြင်း အတွက် သူ့မှာ
လွမ်းသည့် သဘော မရှိ၊ မ မျက်နှာက ပကတိ တည်
ငြိမ်လျက်သာ။

သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း မ သည်
အကျွန်ုပ်အား တခြား မေးခွန်းများကို မမေးမိ ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်း မှန်မှန် သွားရဲ့လား ဆိုသော အမေးကို စတင်
မေးမြန်းလေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် မုသာဝါဒကို အရံမှန်းဆုံး ဖြစ်၏။
မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်စေ မုသာ ပြော
လိုသော ဆန္ဒ အလျှင် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် မ မေးခြင်း
ကို ဖြေရာ၌ မ အလို မရှိသော အဖြေကိုသာ ဖြေလိုက်
မိ၏။

'မ သွားနေတုန်းတော့ ကျွန်တော် ဘုရား ရှိခိုး
ကျောင်းကို မရောက်တော့ဘူး'

ဟင်္ဂလိပ် ယူဘယ်လို လုပ်တာလဲ၊ ယူ ကို ဒါကြောင့် မပြောတာ၊ ယူ ဟာ စိတ်မချရဘူးလို့’

အကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ပြောရမည့် စကားလုံးကို ရွေးချယ်နေ၏။ မကပင် ဆက်ပြောလေသည်။

‘ယူ တို့ ယောက်ျားတွေဟာ ဒီ အတိုင်း ချည်း ပဲ၊ သူတို့ လိုချင်တာ ရပြီးရင် တခြား ဘာကိုမှ ဂရု မစိုက်တော့ဘူး’

မ စကားက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ စကားလုံးများဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ထားသော်လည်း စော်ကားချက် ပါသည် ဟု အကျွန်ုပ် ထင်၏။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်လည်း တုံ့ပြန် ပြောဆိုရ၏။ မ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်အောင် သူ ခရီး ရောက်မဆိုက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ရသည့် အ ခြေ အ နေ သို့ မရောက်အောင်ပင် ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို မရောက်ဘူး ဆိုတာက ကျွန်တော် မအားတာလည်း ပါ ပါတယ်၊ စာမေးပွဲ နီး လာတော့ စာကလည်း ကျက်ရတယ်၊ ဆန်းဒေး ကလပ်စ် (တနင်္ဂနွေ သင်တန်းတွေ) ကလည်း ရှိနေတယ်၊ အထူး စပါယ်ရှယ် သင်တန်းတွေနှင့် ဆိုတော့ အပျက်ခံလိုလည်း မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့ မအတွက် စာတွေကိုလည်း ကူး ပေးရသေးတယ်၊ မေးခွန်းပုံစံတွေ ရဖို့လည်း လိုက်ရ သေးတယ်’

‘ထားပါတော့ ထားပါတော့၊ ယူ ကို မ တစ်သက် လုံး နိုင်အောင် ပြောလိုလည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယူ က စကားတတ်သလောက် အကြောင်းပြစရာတွေ ယုတ္တိ ယုတ္တာတွေက ယူဆီမှာ အမြဲ ရှိနေတယ်’

‘ကျွန်တော် ဘာပဲပြောပြော မ စိတ်ချမ်းသာ စေ ချင်တဲ့ စေတနာနှင့် ပြောတာပါ’

သည်တော့လည်း မ က ရယ်လေသည်။ မ စိတ် ကျေနပ် သွားလေပြီ။

‘တော်ပါ ကိုကဲကြီး၊ ခုမှ ချွဲနေတယ်၊ စာကလေး တစ်စောင်တောင် ရေးဖော် မရဘဲနှင့်များ’

‘ခုတောင် ချွဲတယ် ပြောနေတာ၊ စာများ ရေးရင် တော့ ကိုသဲကြီး ပြောမှာ သေချာတယ်’

‘ယူ နော်၊ တော်တော် စကားတတ်၊ ဒါနှင့် ယူ စာ ကျက် ပြီးပြီလား’

‘မ မရှိတဲ့ အချိန်တွေ အားလုံးဟာ ရုံးချိန်က အပ စာကျက်ချိန်ချည်းပါပဲ၊ ဒီလိုပြောရင်လည်း မုသား ပါ ဦးမယ်၊ မ ခရီး ထွက်သွားစ ပထမ တစ်ပတ်လောက် ကော့ ကျွန်တော် တော်တော် ယောက်ယက်ခတ်တယ်၊

အရက်လည်း သောက်တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက ခေါ် လို့ မိန်းမဆီ အထိ ရောက်သွားသေးတယ်’

‘အို မဟုတ်က ဟုတ်က၊ ယူ မိန်းမလိုက်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဟွန်း ယူ တော်တော် ဆိုးပါကလား၊ ဘာလဲ ယူ ခု မနေနိုင်အောင်ဘဲ ဖြစ်နေပြီလား’

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်စိတ် က မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးတာကို တွေ့ချင် ကြိုချင်တာပါ’

‘အို ကွယ်’

မ စကား မဆက်တော့ပါ။ မရည်ရွယ်သော်လည်း ဤစကားတွေက သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေသလို ဖြစ်သွားလေသလား မသိ။ သူသည် ရှေ့ဆက် မမေး တော့။

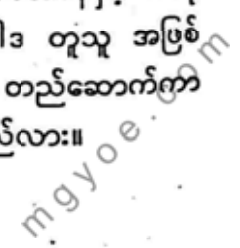
အကျွန်ုပ် ရင်ထဲကမူ မ ရင်ထဲမှာ အချစ် မရှိ၊ သူ သည် နှလုံးသားကို ရေသဖန်းပင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည် ဆိုသော မျောက်နှင့် တူပြီး အကျွန်ုပ်မှာမူ မျောက်၏ နှလုံးသားကို အလိုရှိသော ဇာတ်ထဲက မိကျောင်းဖိုနှင့် တူနေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ မိကျောင်းက မျောက်၏ ပရိယာယ်ကို နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

ထိုညည့် မ တို့အိမ်မှ မိမိအိမ်ရှိရာ အင်းစိန်သို့ ပြန် လာစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကျွန်ုပ်သည် ဆုံး ဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချနိုင်ဖို့ စဉ်းစားလာမိလေသည်။

မ ကို ချစ်ခြင်းသည် မ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရယူ လိုခြင်းလား။ တဏှာ သဘောလား။ မ နှင့် အိမ်ထောင် ပြုလိုသော ဆန္ဒလား။

ပထမဦးစွာ မ နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သော် ဖြစ်ပေါ် လာမည့် အကျိုးဆက်များကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

ယခု အကျွန်ုပ်သည် ဖိလိုဆိုဖီလမ်းသို့ လိုက်ပြီး ဘဝသစ္စာနှင့် ဘဝတန်ဖိုးကို ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ မ နှင့် လက်ထပ်ပြီးသော အခါ အကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုလမ်းကို ဆက်လျှောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လား။ မဖြစ်နိုင် ဆို သည်ကိုလည်း အကျွန်ုပ် သိသည်။ မဖြစ်သင့် ဆိုသည် ကိုလည်း အကျွန်ုပ် သိသည်။ မ သည် သူနှင့် အယူဝါဒ မတူသူနှင့် ပေါင်းသင်းလိုသော ဆန္ဒ မရှိကြောင်းကို အကျွန်ုပ် သိပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ မိမိအနေနှင့် မ ကို လက်ထပ်ယူပြီး မ နှင့်အတူ အယူဝါဒ တူသူ အဖြစ် ချမ်းသာသော အိမ်ထောင်ရေး ဘဝကို တည်ဆောက်ကာ တစ်သက်တာ ဘဝကို ကုန်ဆုံးစေမည်လား။

အိမ်ထောင် ပြုခြင်း ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုသာ ဘဝ၏ ပန်းတိုင် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည် ဖြစ်မှုကား အကျွန်ုပ် အဖို့ မ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း မိမိက အချစ် ပေးသူ အဖြစ်ဖြင့် ထို ဘဝကို တည်ဆောက် လိုက်ရုံသာ ရှိတော့၏။ ဤ ကိစ္စတွင် မ က အမြဲတစေ အချစ်ခံရသူ အဖြစ် နေရခြင်းကို ကျေနပ်မည် ဆိုလျှင်လည်း အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေစရာ အကြောင်း ဘာမျှတော့ မရှိ။

သို့သော် အချစ်ပေးခြင်း အချစ်ယူခြင်း သဘော လောက်နှင့်လည်း အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စ ပြီးမည် မဟုတ် သေး။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်း ဓလေ့တွေ အများကြီး ပါသည်။ စီးပွားရေး ပညာရေး လူမှုရေး ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှု ကိစ္စ အားလုံးလည်း အိမ်ထောင်ရေးမှာ အကျိုးဝင်သည်။

စဉ်းစားဖွယ် ကိစ္စမှန်သမျှကို လက်ထပ်မိတွင် ကြေညက်အောင် စဉ်းစားသင့်သည်။ အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ချစ်ဖို့သာ လွယ်သည်။ လက်ထပ်ဖို့မှာ မလွယ်။ မ က တော့ ချစ်ဖို့ မလွယ်။ လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ လွယ် န လေသည်။

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ဘုရားတည်သလို ဆေးမင် ကြောင် ထိုးသလို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ပြန်ပြင်ရ ပြန်ဖျက် ရ ခက်သည် ဆိုသော လူကြီးသူမ စကားကို အကျွန်ုပ် လက်ခံသည်။ လောဘစိတ်ကြောင့် ဖြစ်စေ၊ တဏှာရာဂ ကြောင့် ဖြစ်စေ လက်ထပ် ရလျှင် ပြီးရော၊ နောင်အခါမူ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်၊ မကောင်းလျှင်လည်း ခံမည်၊ ကောင်း လျှင်လည်း စံမည်ဟု လူငယ်များ၏ စွန့်စားခြင်းမျိုး လည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုစွန့်စားခြင်းကို အပြစ်ဆိုရန် မရှိချေ။ ထိုဇနီးမောင်နှံသည် စိတ်တူ ကိုယ်တူ ရှိသူများ ဖြစ်သည်။ နစ်အတူ ပေါ်အတူ မခွဲအတူ အသည်းယူ ဆိုပြီး ကြည်ဖြူနိုင်သူများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

မ နှင့် အကျွန်ုပ်တို့မှာ နစ်အတူ ပေါ်အတူ ဟု သဘောထားမျိုး ရှိပါမည်လား။ ဤနေရာတွင် ကိုယ် တူပြီး စိတ်မတူလျှင် စိတ်ဆင်းရဲကြရပေမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ယောက်ျားက ဦးဆောင်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သျှောင်နောက် ဆံထုံး ပါမှလည်း ဖြစ် မည်။ လက်ထပ်ခင်က နားလည်ထားသော အခြေအနေ တွေသည် လက်ထပ်ပြီးမှ ပြောင်းလဲ သွားလျှင်လည်း မ စိတ်ဆင်းရဲ ပေဦးမည်။

အထူးသဖြင့် မ သည် အကျွန်ုပ် အ ပေါ် တွင်

ဘာသာရေး မျှော်လင့်ချက် ထားသည်ကို အကျွန်ုပ် နား လည်ရသည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ် စိတ် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲနေသည်ကို မ မသိသေးချေ။ မ ကို ချစ်ခြင်း နှင့်အတူ၊ မ နှင့်အတူ နေလိုသော ဆန္ဒ အကျွန်ုပ်မှာ မရှိလေသလား။

အသွေးအသားဖြင့် ဖွဲ့စည်း ဆောက်တည်ထား သော ဤ ခန္ဓာကိုယ်၏ တောင့်တမှုများ ရှိနေသော အကျွန်ုပ်လည်း ပုထုဇဉ်ပဲ။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ယှက် တင်ရမည် ဆိုလျှင် မ နှင့်သာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ယှက်တင်လိုသော ဆန္ဒ အကျွန်ုပ်မှာ ပြင်းထန်စွာ ရှိ ကြောင်း အကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါသည်။ မ နှင့် လက်ထပ် လိုပါဟု အကျွန်ုပ် ဟန်မဆောင်ပါ။ သို့သော် ယထာဓမ္မ ကို လိုက်စားသောသူသည် ဆန္ဒရာဂကို ဦးစား ပေးရ မည်လား။

လောကခံကို ရှောင်ရှားလိုသော ဆန္ဒသည် ပညာ ရှိတို့၏ လိုအင် ဆန္ဒ မဟုတ်။ ပညာမဲ့တို့၏ မိုက်မဲ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမှုတိုင်းမှာ လောကခံ ရှိသည်။ ထိုလောကခံကို ပညာရှိသည် တည်ငြိမ်သော မနသိကာရ မျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ကိုသာ အစဉ် နှလုံးသွင်းအပ်ပါသည်။ ရှေးက သူတော်စင်တို့သည် သစ္စာတရား အ လို့ ငှာ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ခြင်း၌ပင် ရဲရင့် ခဲ့ကြလေပြီ။ ထို သူတော်စင် သူတော်ကောင်း လမ်းစဉ်ကို လိုက်လိုသော သူသည် စွန့်သင့်သည်ဟု သဘောကျသော အရာကို စွန့်လွှတ်ခြင်း၌ ဝန်မလေးသင့်ချေ။

ဝမ်းနည်းခြင်း ဝမ်းသာခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်း ချီးမွမ်းခြင်း တို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ တွဲယှဉ်နေသော လောကခံ တရားများပင်တည်း။

ဝမ်းနည်းရသော အခါ ဝမ်းသာခြင်း ဆုံးရှုံးမည် မုချ။

ကဲ့ရဲ့ခံရသော အခါ ချီးမွမ်းခံရခြင်း ဆုံးရှုံးမည် မုချ။

ထို့အတူ . . .

မ ပြောခဲ့ဖူးသလို ခံစားတတ်သော အသည်းနှလုံး ကို အနိုင် ပေးလိုက်လျှင် ဆင်ခြင်တတ်သော ဦးနှောက် မှာ အရှုံး ပေါ်လိမ့်မည်။ အကျွန်ုပ်အဖို့မူ တစ်ခုခု ဆုံးရှုံး ရပေတော့မည်။ ဦးနှောက်ဘက်က အရှုံး ခံမည်လား။ ထိုသို့ အရှုံးခံလျှင် အကျွန်ုပ် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ အသိပညာဘက်က ဆုံးရှုံး ရလိမ့်မည်။ အသည်း နှလုံး ဘက်က အရှုံး ခံမည်လား။ ထိုသို့ အရှုံးခံလျှင် အကျွန်ုပ်

ဘဝဝယ် အချစ်ဘက်က ဆုံးရှုံး ရလိမ့်မည်။

အကျွန်ုပ်အဖို့ ဆုံးဖြတ်ရ ကျပ်လှပါ၏။ အသည်း နှလုံး ဆုံးရှုံးခြင်းလည်း မကောင်းပါ။ ဦးနှောက် ဆုံးရှုံးခြင်းလည်း သာ၍ပင် ဆိုးပါသည်။ ဤနေရာတွင် ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာ အခြေအနေမျိုး ဖန်တီး၍ ရပါမည်လား။

လောကဓံနှင့် ရင်ဆိုင်သူအဖို့ အလယ်လမ်း မရှိ။ အစွန်း တစ်ဖက်ဖက်ကို ရောက်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆင်းရဲမည့် အစွန်းကို ရှောင်၍ ချမ်းသာသော အစွန်းကို အရောက် သွားရမည်။ ဝမ်းနည်းသော အစွန်းကို ရှောင်ပြီး ဝမ်းသာသော အစွန်းကို အရောက် သွားရမည်။ ကဲ့ရဲ့ခြင်း အစွန်းကို ရှောင်ပြီး ချီးမွမ်းခြင်း အစွန်းသို့ ရောက်အောင် သွားရမည်။

သို့သော် ဘဝ ဖြစ်ရပ်တို့သည် မိမိ အလိုရှိတိုင်း ဖြစ်သည်ကား မဟုတ်။ အတိတ်ကံ၏ ပို့ ဆောင် မှု သဘောလည်း ရှိသည် ဆိုသည်ကို အ ကျွန်ုပ် သည် ဇာတ်မခံချင်ပါဘဲလျက် လက်ခံရမည့် အခြေအနေသည် ဆိုက်ရောက် လာလေတော့၏။

ထိုနေ့သည် သောကြာနေ့ ဖြစ်၏။ စာမေးပွဲအတွက် မေးခွန်း နမူနာ ပုံစံများ ပေးရန် ချိန်းမထားဘဲ မ တို့ အိမ်သို့ အကျွန်ုပ် ရောက်သွားလေသည်။ မ တို့ အိမ်တွင် ယောက်ျား တစ်ယောက် ရောက်နေလေသည်။ ထိုသူကို အစက အကျွန်ုပ် မမြင်ဖူး။ အကျွန်ုပ် မ တို့ အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သော အခါ ထိုယောက်ျားက မ စာဖတ် သည့် စားပွဲမှာ ထိုင်လျက် သူ့လက်ထဲတွင် မ ဓာတ်ပုံ များကို ကိုင်ကာ မ ကို လှမ်းကြည့် နေလေသည်။ မ က သူ့အနီးတွင် ကြမ်းတိုက်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဝင်လာ သော အကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သောအခါ အံ့အားသင့်ပြီး မ မျက်နှာ ပျက်သွားလေသည်။ အကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ မ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေလေ သည်။ အကျွန်ုပ်လည်း အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက် ဆိုသလို အားတုံ့ အားနာ ဖြစ်သွားသည်။ လက်ထဲမှာ ပါလာသော မေးခွန်းဟောင်းများကို ပေးပြီး ချက်ချင်း အိမ်ထဲက ပြန်ထွက် ခဲ့လေသည်။ မ ကလည်း မပြန်ပါ နှင့်ဟု မဆို၊ အလိုက်သင့်ပင် ကြည့်နေလေသည်။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက် အကျွန်ုပ်၏ ရင် တွေ ဆတ်ဆတ်တုန် နေလေသည်။ ရုတ်တရက် ခံစား ချက်က အသိဉာဏ်ကို တွန်းထုတ် ပစ်လိုက်သည် ထင် သည်။ အိမ်ရောက်ပြီး အတန် ကြာသည့်တိုင် ငြူစူ

နေသော စိတ်ကို ဖျောက်ဖျက် မရဘဲ နေလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိဖြင့် ချုပ်ဖို့ အားထုတ်သော် လည်း ချက်ချင်းမူ မလွယ်ကူပေ။ အဘယ်ကြောင့် ငါ ငြူစူသနည်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်အောင် အတန်ကြာ အားထုတ်ရသည်။ သူ့ကို အသန့်အပြန့် ချစ်ခြင်း ဆို လျှင် ငါ ဘာ ငြူစူစရာ ရှိသလဲ။ ယခု ငါ ဝန်တိုခြင်း ဖြစ်၍သာ ငြူစူခြင်း ဖြစ်၏။ ဝန်တိုခြင်း ဘာကြောင့် ဖြစ်သလဲ။ သူ့ကို တပ်မက်သော ရာဂစိတ် ရှိ၍လည်း ဖြစ်မည်။ မိမိကို စော်ကားသည်ဟု ထင်သော အတိမာန ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ ပိုးထိသူသည် အဆိပ် မွန်နေ ခိုက်မှာ ဘာကိုမျှ စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ မရသလို အကျွန်ုပ် လည်း မွန်ထူ နေလေသည်။ စာကို ကြိုးစားပြီး ဖတ် သည်။ ဖတ်၍ မရ။ ခေါင်းထဲ ဘာစာမှ မဝင်။ မေမေ က သားကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသည်။ သား နေ မကောင်းဘူးလား မေးပြီး ပြုစုဖို့ ကြိုးစားသည်။ အမေ ကိုလည်း မိမိအနားသို့ အကပ် မခံချင်။ ဒီအကြောင်း တွေကို မေမေ သိလည်း မသိစေချင်။ အကျွန်ုပ်၏ အချစ်ရေး ကိစ္စတွင် မေမေ ဝင် ပြော လျှင် မေမေ ပယောဂ ပါသည်ဟု အထင် ခံရမည်ကိုလည်း စိုးသည်။ ဆုံးဖြတ်စရာ ရှိလျှင် မိမိဘာသာ အလွတ်အလပ် ဆုံး ဖြတ်ခြင်းကိုသာ လိုလားသည်။

ခါတိုင်း စနေ တနင်္ဂနွေ မ ထံကို သွားနေကျ။ ထိုစနေ ထိုတနင်္ဂနွေကိုမူ အကျွန်ုပ်သည် အိမ်မှာပင် နေ လိုက်သည်။ အင်္ဂါနေ့တွင် စာမေးပွဲ စဖြေရတော့မည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ကြားက စာကိုတော့ ဖတ်သည်။ တနင်္လာနေ့တွင်လည်း အိမ်မှာပင် နေသည်။

နေ့လယ်တွင် အိမ်သို့ မ မိခင် လိုက်လာသည်။ လူကြီးကို အားနာဖို့ ကောင်းလှပါသည်။ အန်တီက သူ့ သမီး နေမကောင်း၍ အကျွန်ုပ်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက် ကြောင်း၊ လိုက်ကြည့်ပါဦးဟု ခေါ်သည်။ လူကြီးခမျာ မနေသာ၍ လာရခြင်း ဖြစ်သည်ကို အကျွန်ုပ် နားလည် ပါသည်။

မေမေကို သား ခဏ လိုက်သွားမယ်ဟု ပြောပြီး အန်တီနှင့် အတူ လိုက်ခဲ့ပါသည်။ အဘွားကြီးက လူကြီး ပီပီ ဘာ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ ကားပေါ်မှာ တခြား အကြောင်းတွေကိုသာ ပြောလာလေသည်။

မ တို့ အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ နှစ်ချက်တီး ကျော်ကျော် ရှိပြီ ထင်၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမျှ

မရှိ။ အကျွန်ုပ် သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်မှ သူ အိပ်ရာထဲက ထလာလေသည်။

သူ နေလို့လည်း မကောင်း၊ စိတ်လည်း ထိခိုက် ရကြောင်းများကို ပြောသည်။

‘ယူ ဟိုနေ့က စိတ် ထိခိုက်ပြီး ပြန်သွားတာ မ သိပါတယ်’ ဟု မ က ဆိုသည်။ သူ့စကားမှာ ရိုးရိုး သားသား ပြောခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင်မူ အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုး ကောက်ပစ်လိုက်သည်။ ‘စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး ပြန်တာ ကို သိလျက်သားနှင့် မ က လျစ်လျူရှုပြီး ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလိုက်တာပဲကိုး’ ဟုလည်း တွေးသည်။ ‘ဟိုလူ ရှိလို့ မ က ကျွန်တော် ထပြန်တော့ ပြန်မခေါ်တာကိုး’ ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်သည်။ ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ် ကောက်လိုက်ခြင်းသည် မှန်သလား မှားသလား မသိပါ။ သို့သော် အကျွန်ုပ် ပါးစပ်ကမူ စကား တစ်လုံးမျှပင် ထွက်မလာခဲ့။ ရင်ထဲမှာလည်း တင်းကျပ် ဆို့ပိတ် နေ လေသည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည် ကျချင်သော စိတ်ကို မနည်း ထိန်းထားရသည်။

မ ကချည်း ပြောနေလေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့က အကျွန်ုပ်ထံ သူ လာဖို့ ကြိုးစားသည်။ အဖော် မရှိ၍ မလာဖြစ်ဟုလည်း ဆိုသည်။ ပြီးမှ သူက အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။

‘You know Ko Sun Lwin, now I just come to know that I'm really in love with you. I've to admit that I can't live without you. Please don't run away from me, my love.’

အမှန်ဆိုလျှင် မ ဇာ စကားလုံး ကလေးများမှာ ပျားရည်နှင့် လိမ်းကျံထားသလို ချိုမြိန်သည်ဟု ထင်ရ ပါသည်။ အချိန်ကလည်း စကားပြောသည်။ အကယ်၍ သာ ဤ စကားလုံးကလေးများကို မ အဖြေ မပေးမီ တစ်ချိန်ချိန်က ပြောခဲ့လျှင် အရသာ ရှိလှပါမည်။ ယခုမူ ထိုစကားလုံးများမှာ ချိုသော်လည်း မဆိမ့်တော့ပါ။

မသည် ‘ခုမှ ယူကို မ တကယ် ချစ်မှန်း သိသည်’ ဆိုသော စကားကို ပြောသင့်သလား။ သည်စကားအရ မ မှာ အစက အချစ် မရှိခဲ့သည်မှာ မထင်ရှားဘူးလား။ အချစ် မရှိလျှင်လည်း နေပါ။ ရပါသည်။ အကျွန်ုပ် ကျေနပ်ပြီးသားပဲ။ ခုမှ သည်စကားမျိုး ပြောတော့ လွန် ခဲ့ပြီးသော သုံးနှစ်ကျော် ကာလတို့မှာ အချစ်မဲ့ လှည့် ပတ်စဉ် ကာလတွေ ဖြစ်မသွားဘူးလား။

အကျွန်ုပ်ကမူ အချစ်သည် ယုံကြည်ချက် ဖြစ် သည် ဟုလည်း မှတ်ယူထားသည်။ ထိုအတူ အချစ်နှင့် ယုံကြည်ချက်တို့သည် တမင် ဖန်တီးယူ၍ ရကောင်း သော အရာများ ဖြစ်သည်ဟုလည်း မမှတ်ချေ။ အချစ်နှင့် ယုံကြည်ချက်သည် သဘာဝ တရားတွေ ဖြစ်ကြသည်မို့ ၎င်းတို့ကို လုပ်ယူရသည် မဟုတ်။ ၎င်းတို့သည် သူ့ အလိုလို သဘာဝ အလျောက် ဖြစ်လာကြသော သယံ ဇာတမျိုးတွေသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ အချစ်နှင့် ယုံကြည် ချက်သည် ပေါက်ပွားရသော အရာမျိုးတွေပဲ။ အချစ် သည် လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်ချက်သည် လည်းကောင်း ရှင်သန် ကြီးထွားနေသော တရားမျိုးတွေသာ ဖြစ်ကြ သည် ဟုလည်း အကျွန်ုပ် နားလည်ထားပါသည်။

ပြီးတော့ ‘ယူ မရှိဘဲနှင့် မ မနေတတ်ဘူး’ ဆိုသော စကားကိုလည်း ယုံစားရ ခက်ပါသည်။ သည်စကားမျိုး ကလည်း တစ်ဖက်သား သည်းခြေ ကြိုက်အောင် ပြော သော စကားမျိုးသာ ဖြစ်၍ အနှစ်သာရ ပါလှသည် တော့ မဟုတ်ချေ။

ဤလောကဝယ် တစ်ယောက် မရှိ၍ တစ်ယောက် နေမဖြစ် ဆိုသော လူမျိုးကော လက်တွေ့အားဖြင့် ရှိပါ မည်လား။

‘I can't live without you’ ဆိုသော စကားသည် အနက် ဘယ်သို့ ထွက်သလဲ။ တကယ်ပဲ အကျွန်ုပ် မရှိ လျှင် သူ မနေနိုင်ဘူးလား။ အစက ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ဘဲ ယခုမှ ချစ်နေမှန်း သိသည်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူ အတူတကွ မနေရလျှင် သေပွဲဝင်မည့် အခြေအနေ မ မှာ ရှိသလား။ မဖြစ်နိုင်တာတွေဟု အကျွန်ုပ်စိတ်မှာ အထင်သား ပေါ်လာလေသည်။

‘Please don't run away from me, my love’ ဆိုသော စကားကလည်း တုပ်ချည်သော စကားလား။ ဘာကို ဆိုလိုသလဲ။ မ ရဲ့ စည်းဝိုင်းထဲက ထွက်မသွား နှင့်ဟု ဆိုသော စကားလား။ သည်စကားက ပိုပြီး တာ သွားလှသည်။ တောင်းပန်သလိုလိုနှင့် အမိန့်သံ ပါသည်။

ဤစကားက ပိုပြီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား စရာ ဖြစ်လာသည်။ ‘မ ဆီက ပြေးထွက် မသွားပါနှင့် အချစ်ရယ်’ ဆိုသည်မှာ လူချင်း ခွဲမသွားပါနှင့် ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်လည်း ရသည်။ အယူဝါဒ စည်းဝိုင်းထဲက ထွက်မသွားနှင့်၊ စိတ်ချင်းလည်း ခွဲမသွားနှင့် ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်လည်း ရသည်။ တကယ် စဉ်းစားလျှင် ဒုတိယ အဓိပ္ပာယ်က ပို၍ပင် များလေသည်။

အကျွန်ုပ် အဖို့မူ စဉ်းစား လိုက်တိုင်းမှာ မ နှင့် သဘောချင်း မတူသော အဖြစ်ကိုသာ တွေ့မြင် နေရ လေသည်။ ပြီးတော့ ဟိုလူ့ ရှေ့မှာတုန်းက ဘာကြောင့် လျစ်လျူရှုပြီး မသိကျိုးကျွန် ပြုခဲ့သနည်း။ လူစိမ်း တစ် ဦးလို မပတ်သက်သူ တစ်ဦးလို မျက်နှာပေးဖြင့် ဘာ ကြောင့် ဆက်ဆံခဲ့သနည်း။

မရိုးသားဘူး ဆိုသော အသိ တစ်ခု ရင်ထဲမှာ ရောက်လာသည်။ ဖျောက်ဖျက် ပစ်ဖို့လည်း ကြိုးစား ကြည့်သည်။ ဖျောက်ဖျက်လိုလည်း မရ။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ။ ထိုအသိက အသည်းမှာ တံဆိပ် ခတ်နှိပ်လိုက် သလို စွဲထင် နေလေသည်။

‘အချစ် မရှိဘူး’ ထို အထင်အမြင်ကလည်း ထင် ရှား ပေါ်လွင်နေဆဲ။

စိတ်ထဲမှ အရှိကို မျက်နှာက ထင်ရှား သိစေနိုင် ပါသည်။ မ သည် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အလွန် လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မ က ဆိုပြန်သည်။

‘If you don't believe me, I shall swear Ko Sun Lwin. The one you saw last time was one of our friends since we were young.’

မ က အကျွန်ုပ် မယုံကြည်လျှင် ကျိန်မည် ဆိုသည်။ ထိုနေ့က သူ့ အိမ်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသော သူသည် သူတို့ ငယ်ငယ် ကတည်းက ခင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်း တစ် ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောသည်။

အကျွန်ုပ်ကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ ပြန်ပြောဖို့ စကားလုံးလည်း ရှာမရပါ။ ရင်ထဲမှာ ပြောချင် နေခဲ့ သော စကားတွေလည်း အားလုံး အရည်ပျော် ကျသွား ကုန်ကြပြီ ထင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ် နှုတ်ခမ်းကို တင်း အောင် စေ့ထားမိသည်။

‘Why are you so keeping such a stiff upper lip Ko Sun Lwin? If I do something wrong you can blame me all the time.’

ထိုအခါ အကျွန်ုပ်ကလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက် မိသည်။

‘Oh! nothing, nothing to blame you. There is only one thing that I should say, I suppose.’

စိစဉ် မထားသော ရင်ထဲက စကားလုံးများ ထွက် ကျကုန်သည်။

အကျွန်ုပ် စကားမပြောဘဲ စိတ်တင်းထားသည်ကို မ ရိပ်စား မိလေသည်။ သူ့မှာ အမှားအယွင်း ရှိခဲ့လျှင်

လည်း အပြစ်တင်ပါဟု ဆိုသည်။ အကျွန်ုပ်မှာ အပြစ် တင်စရာ မရှိ။ ပြောစရာ စကားတစ်လုံးသာ ရှိသည်ဟု အကျွန်ုပ် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလေသည်။

မ သည် အကျွန်ုပ်အား စကားပြောဖို့ တိုက်တွန်း နေလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို စကားဖြင့် ပြော ပစ်လိုက်လျှင် ကျေချမ်းသွားမည်ဟု မ စိတ်မှာ အထင် ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် စကား လုံးတွေ ထွက်ကျ သွားတော့သည်။

‘I am sorry Ma. But I can't help it. Now I know I should request you to let me withdraw my proposal, Ma.’

အကျွန်ုပ် အဖို့ ဤစကားလုံးများကို ပြောမိခြင်းမှာ ပြောဖို့သင့်ပြီ ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါသ ဖြစ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ် မ အား ချစ်ရေး ဆိုထားခြင်းကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့် တောင်းလိုက်ပါသည်။

မ ကတော့ လက်မခံပါ။ ‘No, no.’ ဟု အော်ပြီး ပြောသည်။

‘You must not go away from me. Now I say that we shall get married tomorrow. Don't run away dear, you better sleep with me tonight’ ဟု ဆိုလေသည်။

ဤစကားတို့သည် မ အဖို့ အလွန် စွန့်စားရသော စကားများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စိတ် အလိုသို့ လိုက်ပြီး မ သည် သည်လောက်တောင်လည်း မစွန့်စား သင့်ဟု ထင်ပါသည်။ နက်ဖြန်ခါလည်း စာမေးပွဲ ဖြေရ ပေတော့မည်။ ဤညပိုင်းတွင် ဤမျှလောက် ပြင်းထန် စွာ ဖြစ်ဖို့လည်း မကောင်းပါ။

တကယ်တော့ မ မှာ အပြစ် မရှိပါ။

အပြစ် အားလုံးသည် အကျွန်ုပ် အပေါ်မှာသာ ကျ သင့်ပါသည်။ မ ဘက်က အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်သော အချိန်တွင် အကျွန်ုပ်က ချစ်ရေး ဆိုခြင်းကို ရုပ်သိမ်း လိုက်ခြင်းမှာ အကျွန်ုပ် အလွန်ပင် ဖြစ်သင့်ပါသည်။

အမှန်မှာ အကျွန်ုပ်သည် အာရစ္စတိုတယ်၏ စကား လုံးကို အသည်း စွဲနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

‘မ ကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ် မ၊ ဒါပေမယ့် အမှန်တရားကို ချစ်ရာတွင်မူ မ ကို ချစ်သည်ထက် အကျွန်ုပ် စိတ်က ပိုကဲနေသည်ကို ဟိုတစ်ကြိမ်က မ ကို ပြောဖို့ ဝန်လေးခဲ့မိ၍ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ’

ကျယ်လောင်သော အသံများ ရှိ၍ ကွာဝေးသွားပြီ

ဖြစ်သော မ၏ နားတွင်းသို့ ရောက်အောင် ပြောနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ ရှိမည် ဆိုလျှင်တော့ အထက်ပါ စကားများကို မအား ပြောပြချင်သော ဆန္ဒ ရှိပါသေးသည်။

ခွင့်မလွှတ်နိုင်လျှင်လည်း နေပါစေတော့။ သဘောသိရုံမျှ ပြောရလျှင်ပင် ဝမ်းမြောက် ရပါလိမ့်မည်။

အမှန်မှာ မဘဝသည် အကျွန်ုပ်၏ စွန့်လွှတ် နေရသော ဘဝမျိုးနှင့် မထိုက်တန်ပါ။ တင့်တောင်တင့်တယ် ဘဝမျိုးမှာသာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေသင့်ပါသည်။

စာမေးပွဲ ဖြေသော နေ့ရက်များတွင် အကျွန်ုပ်သည် မနှင့် မတွေ့ဆုံဘဲ နေလိုက်ပါသည်။ မနှင့် အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခန်းတည်းမှာ ဖြေကြံရသော်လည်း အကျွန်ုပ် စာမေးပွဲ အခန်းတွင်းသို့ အချိန် နောက်ကျပြီးမှ ဝင်သည်။ အခန်းတွင်းက ထွက်တော့လည်း ဦးစွာ ကြို၍ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

စာမေးပွဲ ဖြေပြီးသွားသော အခါ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ ကြီးပြတ်သွားသော စွန့်တစ်ခု ပမာ လွင့်ချင်ရာ လွင့်နေပါသည်။ မေမေက လွင့်သွားသော အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို စွန့်လိုက်သော ကလေးပမာ လိုက်ဖမ်းပြီး ရစ်ကြီး တစ်လုံးမှာ ပြန်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။

မျက်ရည်များဖြင့် ရစ်ဝဲ ပြည့်လျှံနေသော မေမေ မျက်လုံးများက ကျွန်ုပ်ကို အစဉ် အသနား ခံနေသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲ ရပြီပဲ။

‘မေမေကို ကတိပေးပါ သားရယ်၊ သားကို မေမေ အိမ်ထောင် ချပေးပါရစေ၊ မေသား ရှေ့ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် နော်၊ မေသား စိတ်လေနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး’

ကရုဏာပါသော မေမေ စကားများကို နားထောင် လိုက်ခြင်းဖြင့် ဤ ဘဝဝယ် မိခင်၏ နို့ဖိုးအထူး ထိုကျေးဇူးကို အကျေ မဆပ်နိုင်သည့် တိုင်အောင် မိခင် တစ်ဦး၏ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုတော့ ဖြစ်စေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မှန်သည် မှားသည်တော့ မသိပါ။ ကိုယ် စိတ် မချမ်းသာစေကာမူ မိခင် စိတ်ချမ်းသာ စေလို၍ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ် နီးပါးမျှ မအပေါ်ဝယ် ခွဲကြီးစွာ အချစ်ဖြင့် ပျိုးထောင် လာခဲ့သော ဘဝ သစ်ပင်ကလေး တစ်ပင်သည်လည်း နွမ်းခြောက် ပျက်စီး သွားရလေတော့သည်။

မနှင့် ခွဲခွာပြီးနောက် တစ်လကျော် ကာလအတွင်း မှာပင် အကျွန်ုပ်လည်း အချစ်မရှိသော ချည်တိုင် တစ်ခု

တွင် မိခင်၏ ချည်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် မမှာ အပြစ် မရှိ၊ အပြစ် ရှိသမျှကို အကျွန်ုပ်က ခံယူလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း မအား ပြသ နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ အသက်အရွယ် အားဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်ထက် ကြီးသူ မအနေနှင့် အကျွန်ုပ်ထက် ဦးစွာ အိမ်ထောင် ပြုလျှင် အစွပ်အစွဲ ခံရလေမည်လားဟု တွေးမှား သံသယဖြင့် လိပ်ပြာ မသန့် ဖြစ်မည့် အရေးမှလည်း ဝေးသွားပါလိမ့်မည်။

ကံအားလျော်စွာ ဘီအေ (က) ပိုင်း စာမေးပွဲတွင် အကျွန်ုပ်သည် ရှောရှောရှူ အောင်ပြီး မစာမေးပွဲ ကျသွားပါသည်။ အကျွန်ုပ်၏ ပယောဂကြောင့်လား၊ မကျောင်း မတက်နိုင်ခဲ့၍လားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ သို့သော် အကျွန်ုပ် သူ့အတွက် လျှောက်လွှာ တင်ပေးခဲ့သော အလုပ်ကို ရရှိပြီးနောက် မသည် လူဝင်မှု ဌာန သို့ အလုပ် ပြောင်းလာပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အကျွန်ုပ်တို့ တရားစွဲ ဌာနသည် လည်း အပုပ်နဲ့ ထွက်လျက် နာမည်ပျက်စ ပြုနေလေပြီ။ မကြာမီ အကျွန်ုပ်အား နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သည့် အမိန့် စာ ထွက်လာပါသည်။

အကျွန်ုပ် အဖို့ ထပ်မံ စွန့်လွှတ်ရမည့် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ယခုမူ အကျွန်ုပ်သည် အလုပ် တစ်ဖက် နှင့် ပညာ သင်လာခဲ့သည်မှာ ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ် သို့ပင် ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မှာ မနေဘဲ အလုပ်ကို ငဲ့ပြီး နယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်လျှင် ပညာ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်တော့မည်။ အလုပ်က ချက်ချင်း ထွက်လိုက်လျှင် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ မဟုတ်တော့ သော အကျွန်ုပ်အဖို့ ဝင်ငွေမဲ့ အခက်ကြုံ ပေတော့မည်။ အလုပ်က မထွက်ဘဲ နယ်သို့ ပြောင်းပြန်လျှင်လည်း ပညာရေး အခက်ကြုံရ ပေတော့မည်။

အကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေသည် စာမှာ သင်ခဲ့ရသော အာရစ္စတိုတယ်၏ နှစ်ဖက် ငြိစွန်းသော ဆင်ခြေ ‘ဒိုင်လဲမာ’ မျိုး ဖြစ်နေလေတော့၏။ ရှေ့ တိုး လည်း ထမ်းပိုး နောက်ဆုတ်လည်း လှည်းတုတ် ဆိုသော ဘေးကျပ် နံကျပ် အခြေအနေသည် နှစ်စွန်းထွက် (Dilemma) ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ အစွန်း တစ်ဖက်ကို လွတ်အောင် ရှောင်မှသာ လွတ်မြောက် နိုင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ် အဖို့ ‘အလုပ် (ဝါ) ရာထူး’ ကို စွန့်ရန်မှ တစ်ပါး တခြား ရွေးရန် လမ်း မရှိတော့ချေ။

၅။ ဘဝ သစ္စာ ရှာပုံတော်

စွန့်သင့်သော အခါ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ အား အခက်အခဲ ဟူသည် ယာယီသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကံ ယုံ၍ ဆူးပုံကို မနင်းသာ ဆိုသော်လည်း မလွဲသာ၍ နင်းမှ ဖြစ်မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်လျှင်ကား ဆူးပုံကို နင်းခြင်း၌ သတ္တိ မနည်းသင့်။

ဘဝမှာ ဘေးကျပ် နံကျပ် အခြေအနေတွေ များစွာ ရှိလေသည်။ နောက်မှာ ကျားရှိသည်။ ရှေ့မှာ ရေစီးသန်သော ချောင်းရှိသည်။ အလယ်မှာ ဆူးချို ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဆူးချိုကို မတိုးဘဲ ကျားကိုကန်ခံသော သူကို လောကက ချီးမွမ်းပါမည်လား။ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ဘဝကို အချည်း နီး ဖြစ်အောင် ပြုခြင်း မဟုတ်ဟု သဘောပေါက် နားလည်နိုင်လျှင် ယာယီ အနစ်နာခံခြင်း၌ ဝန်လေးစရာ ဘာလိုသနည်း။

အကျွန်ုပ် အဖို့ ရာထူး ဝင်ငွေတို့ကို စွန့်လိုက်ရခြင်းကို ယာယီ စွန့်ခြင်းဟု နားလည်နိုင်သော်လည်း မနှင့် ကွေကွင်းခြင်းကိုကား ယာယီ စွန့်ခြင်း ဟု နားမလည်နိုင်ချေ။

မကို စွန့်လွှတ် ရခြင်းသည် အသည်းနှလုံးကို စွန့်လွှတ်ရခြင်း ဟူ၍သာ အကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး နားလည်လျက် ရှိလေသည်။ ပြန်လည်၍ ရင်းစား မရနိုင်တော့သည့် ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ။ သို့သော် ဤ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည်လည်း အချည်းနီးသော စွန့်လွှတ်ခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

မ သင်ကြား ပေးခဲ့သော စကား တစ်ခွန်း ရှိလေသည်။

‘ဦးနှောက်ကို နှလုံးသားက မကြီးစိုးစေသင့်ဘူး’ ဆိုသော စကား ဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်ကို အစဉ်သဖြင့် ဘဝ လမ်းညွှန် ပြုသော စကား တစ်ခွန်း ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း အတွက် အကျွန်ုပ်မှာ အသည်းနှလုံး ဆုံးရှုံး (ကင်းမဲ့) သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထက်မြက်သော ဦးနှောက် ကျန်ရှိနေပါသည်။ မျက်စိ မမြင်သော သူသည် နားအကြား သန်သကဲ့သို့ အသည်းနှလုံး ဆုံးရှုံးပြီးသော အခါ အကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်သည် ပို၍ ရှင်သန် ထက်မြက် လာသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုဦးနှောက်ထဲတွင် မကို အစဉ် ကျေးဇူးဖြင့် ဖွဲ့နှောင်သော အချစ်ကို သိမ်း

ဆည်းထားလျက်ပင် ရှိသည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် ယုံကြည်ထားပါသည်။

ခက်ခဲသော ဘဝကို ရင်ဆိုင် ရသူတိုင်းမှာ သတ္တိ ရှိတတ်ကြပါသည်။ သို့သော် ထိုသတ္တိသည် ရုပ်သတ္တိ (Physical Courage) မျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။ စိတ်သတ္တိ (Mental Courage) မျိုးသာ ဖြစ်ထိုက်ပါသည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ရုပ်သတ္တိ သဘောမှာ ဉာဏ်အမြင် ကင်းသော မိုက်ရူးရဲ သဘောသာ ဖြစ်သည်ဟု ပညာရှိတို့ ယူဆကြလေသည်။ စိတ်သတ္တိမှာ ပိုင်းခြားဝေဖန်ခြင်း သဘော ပါရှိပါသည်။

ထိုအချိန်အထိ အကျွန်ုပ်သည် ကံ ကံ၏ အကျိုးဆိုသော စကားကို ကြားသာ ကြားဖူးပြီး ဘာမှန်း မသိပါ။ ကံ၏ အကျိုးပေး သဘောကို လုံးဝ နားမလည်ပါ။ လုပ်လျှင် ဖြစ်သည်ပဲ ထင်နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လက်တွေ့တွင် ဖြစ်ချင်၍ လုပ်သည်က တခြား၊ လုပ်၍ ဖြစ်လာသည်က တခြား ဖြစ်သည်ကို မြင်တွေ့ရုံမျှ မက ပက်ပင်း ကြုံရသောအခါ များစွာ အံ့ဩရလေတော့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်စဉ် ဆယ်တန်း မအောင်မီက မိခင်သည် အကျွန်ုပ်အား ‘ဆယ်တန်း အောင်လျှင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ပါ သားရယ်’ ဟု ပြောဖူးလေသည်။ ထိုအခါက အကျွန်ုပ်သည် မိမိ စိတ်ထဲ ရှိသည့် အတိုင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောချခဲ့ဖူး လေသည်။

‘မေမေကို သား တစ်ခု ပြောမယ်နော်၊ သား ဒီတစ်သက် ပုလိပ် (ရဲ) နှင့် ကျောင်းဆရာ ဘယ်အခါမှ မလုပ်ဘူး’

ဤစကားသည် အကျွန်ုပ် ဘဝတွင် နှုတ်ကျသော စကား ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် အစိုးရ အလုပ် (ရာထူး) ကို စွန့်ခဲ့ ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အကျွန်ုပ်သည် အလွန် မနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသော ကျောင်းဆရာ ဘဝသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားခဲ့ရလေသည်။ အတိတ်ကံသည် မျက်မှောက်တွင် ဘယ်သို့ အကျိုးပေးတတ် ပါသနည်း။ ထိုသဘောကို အကျွန်ုပ် လုံးဝ နားမလည်ချေ။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ အကျွန်ုပ် ဌာနမှ အထက်တန်း စာရေးကြီး ဖြစ်သူ ဦးကံညွန့် (ယခု ဗဟန်း အထက ၂၊ ယခင် နန်ရန် အထက်တန်းကျောင်း အထက်တန်းပြ ဆရာ) က အကျွန်ုပ်အား ဗလစ က ဖွင့်ထားသော ကျောင်းတွင် ဆရာ တစ်ဦး လိုနေ၍ စာပြ ပေးရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ ပြုရမည့် ဘာသာရပ်မှာ ကမ္ဘာ့ သမိုင်း ဘာသာရပ် ဖြစ်ပြီး ပြုရမည့် အတန်းမှာ ဥပစာ တန်း အပိုင်း (က) ဖြစ်လေသည်။

သမိုင်း ဘာသာရပ်သည် အကျွန်ုပ် ယူထားသော အဓိက ဘာသာတွဲမှ ဘာသာရပ် တစ်ခုလည်း ဖြစ်၍ ထိုဘာသာရပ်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်က အထိုက်အလျောက် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ကိုကံညွန့်၏ တိုက်တွန်းချက်ကို လက်ခံ လိုက်ပါသည်။ လက်ခံသည် ဆိုသော်လည်း ခြွင်းချက်တော့ ထားခဲ့လေသည်။ ထိုခြွင်းချက်မှာ မိမိ အနေနှင့် စာပြဖူးသော အတွေ့အကြုံ မရှိသေး၍ ပြ ကြည့်ပါမည်၊ အဆင်ပြေလျှင်လည်း ဆက်ပြမည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဗလစတွင် ဖွင့် ထား သော အလွတ် ပညာသင် ကျောင်းသည် ဆရာ ဦးပြည်သိမ်းနှင့် သိုင်းဆရာကြီး ဦးချစ်သန်းတို့ ဦးစီး၍ ဖွင့်လှစ်သော ကျောင်း ဖြစ်လေ သည်။ ထိုကျောင်းတွင် ဆရာ ဦးကံညွန့်လည်း စာပြ လျက် ရှိ၏။ ပထမနေ့ ဥပစာတန်း အပိုင်း (က) ကို စတင်၍ သမိုင်း ဘာ သာ ရပ် သင်ပြ နေစဉ်မှာပင် အကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဘယ်က ဟာသဉာဏ်တွေ ဝင်လာမှန်း မသိပါ။ စာသင်သားများ အားလုံး ရယ်ရွှင် မဆုံး ဖြစ်လျက် ပျော်ရွှင်စွာ စာသင်ကြား ကြရလေ သည်။ ဤသို့ ကြိုတင် စီမံထားခြင်း မရှိဘဲ သူ့အလိုလို နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ခြင်းကို လမိုင်း ကပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ထိုအခါမှ စ၍ စာသင်ကြားခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ လုပ်ငန်း တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ရလေ သည်။ အလုပ်မှ ထွက်လိုက် ပြီးသောအခါ အကျွန်ုပ် အဖို့ ဆရာ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ ဘဝက တိုက်တွန်း ထားပြီး ဖြစ်နေ လေတော့သည်။

မိမိ ရင်ထဲမှာ နှလုံး သည်းပွတ်တို့ မရှိတော့ သည့် အခါ လွမ်းနေဖို့လည်း အခွင့်အရေး မရှိတော့။ အချစ် အလွမ်း ကင်းသော ဘဝက အလိုလို လက်တွေ့ ဆန်လာ လေသည်။

ဘဝသည် အိပ်မက် မဟုတ်မှန်းလည်း စ၍ သိ လာပါသည်။ ဝင်ငွေ နည်းပါးခြင်း အခက်အခဲသည် မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ထိခိုက်လျက် ရှိလေသည်။ တစ်ဖက်မှ စာပြခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေကို ရှာဖို့ ကြိုးစားရ သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း စာရေးချင်သော စိတ် ပြင်း ထန် လာလေသည်။

အင်းစိန်တွင် စာသမား ကိုဘလှိုင် (အထောက် တော် အယ်ဒီတာ၊ အထက်တန်းပြ ဆရာ၊ ကွယ်လွန်) နှင့် ခင်မင်ကြပြီးနောက် သူနှင့် အကျွန်ုပ်တို့မှာ ချစ်ခင် လေးစားကြသော စာပေ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြလေ သည်။ သူ့ကို အကြောင်းပြု၍ ဒုတိယ ခင်မင် လေးစား ရသူမှာ အထောက်တော် လှအောင် ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် အားလပ်သည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အထောက်တော် လှအောင်နှင့် ဒေါ် ကြည်ကြည်မြင့်တို့ အိမ်တွင် စာအကြောင်း၊ အတွေး အခေါ် အကြောင်းများကို စားရင်း သောက်ရင်း ငြင်းကြ ခုံကြလေသည်။ အကျွန်ုပ်အား စာ ရေး ဖြစ် အောင် စာပေနယ်ထဲသို့ ခြေချမိအောင် ဆွဲယူ ခေါ်ငင်သွားသူ သည် စာရေးဆရာ အထောက်တော် လှအောင်ပင် ဖြစ် လေသည်။

ထိုအချိန်သည် ဝတ္ထု တစ်ကျပ်တန် ပြား ခြောက် ဆယ်တန်များ စတင် ထုတ်ဝေစအခါ ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ် လည်း စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုများကို ရေးသား ခဲ့လေ၏။ အထောက်တော် လှအောင်၏ ဆက်သွယ် ပေးမှုဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် စာပန်းချီ ဦးချစ်ဆွေနှင့် ခင်မင် လာရ လေသည်။ စာပန်းချီ ဦးချစ်ဆွေမှာ စာရေးဆရာ မောင် မောင်ပြုံး၏ ဖခင် ဖြစ်၏။ သူတိုက်က ပထမဆုံးအကြိမ် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေ လိုက်ပါသည်။

ကျန်ရှိ နေသေးသော ဘီအေ (နောက်ဆုံးနှစ်) ကို အကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် နေ့ကျောင်း သား အဖြစ် တက်ရောက် သင်ကြား ရလေသည်။ ထိုသို့ တက်ရောက် သင်ကြားနိုင်စေရန် ကောင်းမွန်သော အခြေ အနေများ ဖန်တီး ဖြစ်ပေါ် လာပါသည်။

ဗလစ ကျောင်းသား တပည့် ဖြစ်သူ မောင် ကျော်မြင့် (အင်းစိန်) က နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာ ဆရာ ဦးကျော်သူ (ကွယ်လွန်) နှင့် ဆက်သွယ် ပေးခဲ့ လေ သည်။ သူ့ ကို အကြောင်းပြုပြီး အကျွန်ုပ်လည်း ဦးလှ ဖေဝင်း တက္ကသိုလ် (အလွတ် ပညာသင်) ကျောင်းသို့

ရောက်ခဲ့ရ ပြန်လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အကျွန်ုပ်၏ ဝင်ငွေမှာ လုံးဝ မမျှော်မှန်းနိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ဦးကျော်သူနှင့် တွဲ၍ စာပြသော သင်တန်းနှင့် ဦးလူ ဖေဝင်း ကျောင်းက ရသော နှစ်ရပ်ပေါင်း ဝင်ငွေမှာ နှစ်ထောင် လေးရာ ရှိလေတော့၏။

ကံအားလျော်စွာ ဘီအေ နောက် ဆုံး နှစ် နေ့ ကျောင်းသား ဖြစ်ရသော အကျွန်ုပ်မှာ ငွေရေး ကြေးရေး မပူမပင် ရတော့သည့် အတွက် စာဘက်တွင် ထူးချွန် အောင် အားထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်နိုင်ပါသည်။

အကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားဆုံးမှာ ဖိလိုဆိုဖီ ဖြစ်၏။ ထိုကာလတွင် ဖိလိုဆိုဖီ ဌာနသည်လည်း အဖွံ့ဖြိုးဆုံး အစည်ကားဆုံး အချိန် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ပါမောက္ခမှာ ဆရာ ကေ၊ အင်၊ ကား ဖြစ်လေ သည်။ ဆရာ ကေအင်ကားသည် ထူးချွန်သော ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ လောဂျစ် (ယုတ္တိဗေဒ) နှင့် အက် သစ် (Ethics) ခေါ် ကိုယ်ကျင့်ပညာ စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာ့ ဖိလိုဆိုဖီ ညီလာခံ များတွင်လည်း တက်ရောက်ပြီး စာတမ်းများ ဖတ်ကြား ခဲ့သူ ကမ္ဘာသိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကထိက ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း (ပညာရေး ဝန်ကြီးဟောင်း) ကလည်း ယေး တက္ကသိုလ် မှ ပြန်ရောက်ပြီးစ သူ၏ ဖိလိုဆိုဖီ သင်တန်းများတွင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ တိုးဝေ့တက်ဆဲ အခါ ဖြစ် လေ သည်။ အကျွန်ုပ် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်၍ မကြာမီပင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ဆက်ရည် (ကွယ်လွန်) လည်း ယေး တက္ကသိုလ်မှ ပြန်ရောက် လာ ခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ခင်ဆက်ရည်ကား အလွန် အင်္ဂလိပ် စကားပြော ကောင်း၏။ သူ့ အတန်းပြင်ဘက်က နား ထောင် နေလျှင် စာပြနေသူသည် မြန်မာ အမျိုးသမီး မဟုတ်၊ တကယ့် အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် အမျိုးသမီး (ဆရာမ) တစ်ဦးလား မှတ်ထင်ရသည်။

ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ဆရာ ဦးခင်မောင် ဝင်းက အတွေးအခေါ် သမိုင်း (အနောက်တိုင်း) ကို ပြသည်။ ဆရာ ဦးခင်မောင်ဒင် (ယခု ပါမောက္ခ) က ကိုယ်ကျင့် ပညာကို ပြသည်။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ဆက်ရည် က ဒဿန သီဝရီများကို ပြသည်။ ဆရာကား က အရှေ့တိုင်း ဒဿနများကို ပြသလေသည်။

အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း အတွေး အခေါ်

အစုံကို သိမြင် နားလည် လာသည်မှ စ၍ အကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပြောင်းလဲ သွားလေတော့၏။

ရှေးက ဒဿန ပညာရှင်ကြီးတို့သည် လောက၏ သစ္စာ၊ ဘဝ၏ သစ္စာကို ရှာခဲ့ ကြဖူးလေသည်။ ထိုသို့ ရှာဖွေရင်းဖြင့် ယခုခေတ် လူသားတို့ ဘဝ အတွက် သိပ္ပံ ပညာ မျိုးစုံ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ပညာ မျိုးစုံကိုလည်း စူးစမ်း ဖော်ထုတ် ပေးခဲ့ကြလေသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း ထိုဖိလိုဆိုဖီ တစ်ဦးချင်း၏ အားထုတ်မှုများကို သိနားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည့်ပြင် ကံအားလျော်စွာ စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်နိုင်ဘဲ ရရှိခဲ့သော တက္ကသိုလ် နေ့ကျောင်းသား ဘဝကို ထူးထူးခြားခြား အကျိုး ရှိအောင် လုပ်ဖို့ကို လည်း ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့၏။

အကျွန်ုပ် ကျောင်းသို့ ရောက်စတွင် ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်းသည် အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေး အမြင်များကို စတင် သင်ကြားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အာရစ္စတိုတယ် အကြောင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ယခင် သက်ကြီး တက္ကသိုလ်မှာ ပညာ သင်စဉ်ကပင် ဆရာ ဦးဖေအောင်၏ သင်ကြားချက်များ၌ အထိုက် အလျောက် သိခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ သူ့အပေါ် ကြည်ညိုရင်းစွဲ ရှိပြီးသား ဖြစ်နေ လေတော့၏။

ကမ္ဘာ့ အတွေးအခေါ် သမိုင်းတွင် အာရစ္စတိုတယ် ကား အကြီးကျယ်ဆုံး ဖိလိုဆိုဖီ ဖြစ်၍ သူ့ လို လူ တစ်ဦး နောက်တစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ဖို့ အတွက် အနှစ် နှစ်ထောင်ကျော် ကြာခဲ့သည်ဟု ဘာထရန် ရပ်ဆယ်က သူ၏ အနောက်တိုင်း အတွေးအမြင်ကျမ်းတွင် ရေးသား ခံရသူ ဖြစ်၏။

အာရစ္စတိုတယ်သည် ဖိလိုဆိုဖီ ပညာရပ်ကို ကျမ်းပြု ပါမောက္ခ တစ်ဦး ရေးသား စီရင်သကဲ့သို့ စနစ် တကျ စီရင်နိုင်သူ ဖြစ်သည် ဟု လည်း ရပ်ဆယ်က ချီးကျူး ရသူ ဖြစ်၏။

ပလေတို၏ အတွေး အမြင်များတွင် ကာလ အတန်ကြာအောင် နစ်မြုပ်ပြီး နားလည်အောင် အား ထုတ် ခဲ့မိပြီ ဖြစ်သောအခါ အကျွန်ုပ်သည် မက်တာ ဖစ်ဇစ် (Meta Physics) ဆိုသော သဘောတရား တစ် ရပ်ကို သေသေချာချာ သဘော ပေါက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

‘ဖိလိုဆိုဖီ’ ကို ပလေတိုက အသိပညာကို မြတ် နိုးခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့လေသည်။ ထိုဖိလိုဆိုဖီသည် လောက သဘာဝ နှင့် လူသဘာဝ၏ အမှန် (သစ္စာ)

ကို စူးစမ်းသော သိပ္ပံ (အဓိက) ပင် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့ အတွေးအမြင် သမိုင်းတွင် ပိုက်သဂိုရပ် (Pythagoras) က စ၍ ထိုဝေါဟာရကို သုံးခဲ့သည် ဆို၏။ ဖီလိုဆိုဖီ သည် မျက်မှောက် ကမ္ဘာတွင် ဖြစ်ထွန်း ခဲ့ပြီးသော သိပ္ပံ ပညာရပ် အားလုံး၏ စတင် မွေးဖွားရာ သိပ္ပံတို့၏ မိခင်ကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ရုပ်ဆယ်ကမူ ဖီလိုဆိုဖီသည် ဖန်ဆင်းရှင် အတွေးအမြင် (Theology) နှင့် သိပ္ပံပညာ ကြား၌ ပေါင်းကူးပေးသော ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုလေသည်။

လူတို့သည် ခေတ် အဆက်ဆက်တွင် ဤမည် သော အတွေးများကို တွေးခဲ့ကြလေသည်။ ဤမည်သော မေးခွန်း (ပုစ္ဆာ) များကိုလည်း မေးခဲ့ ကြလေသည်။ ထို မေးခွန်းများကား ဤသို့ ဖြစ်လေသည်။

ဤလောကသည် ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ဖြင့် ပိုင်းခြားအပ်သော လောက ဖြစ်သလား။

အကယ်၍ ထိုသို့ ပိုင်းခြားအပ်သော လောက ဖြစ်လျှင် ရုပ်တရား နာမ်တရား (ရုပ် နှင့် စိတ်) ဆို သည် အဘယ်နည်း။

စိတ်သည် ရုပ်ခန္ဓာပေါ်မှာ တည်မှီ နေရသလား။ စိတ်သည် ရုပ်၏ အစိုးရခြင်းကို ခံရသလား။ သို့ မဟုတ် သီးခြား တည်နေနိုင်သော သတ္တိ ရှိသလား။

ဤစကြဝဠာကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ရည် ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြစ်တည် နေသလော။ ထိုစကြဝဠာ သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပန်းတိုင်ဆီသို့ ဖြစ် ပေါ် တိုးတက် နေသလော။

သဘာဝ တရားတွင် နိယာမ ဆိုသော အရာသည် အမှန်ပင် ရှိသလော။ သို့မဟုတ် လူသည် ပင်ကို အားဖြင့် အစီအစဉ် ကျမှုကို နှစ်သက်သော ဗီဇဇာဏ် ပါလာသောကြောင့်ပင် သဘာဝ တရားမှာ နိယာမ (အစီအစဉ် သတ်မှတ်ချက် နည်းလမ်း) ရှိသည်ဟု လူတွေက ထင်နေခြင်းပဲလား။

လူသားသည် နက္ခတ္တ ပညာရှင်များ ယူဆ သကဲ့သို့ သေးငယ်၍ အရေး မပါသော ပြိုဟ်ငယ် တစ်လုံးပေါ်မှာ အစွမ်းသတ္တိ မဲ့စွာ တွား၍ သွားလာ လှုပ်ရှား နေရသော ယုတ်ညံ့သော ကာဘွန်ဓာတ် ရေဓာတ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော အစုအခဲ တစ်ခု လား။

ဤလောကတွင် မြတ်သော အမှုအကျင့် (နေ ထိုင် ဆက်ဆံရေး နည်းလမ်း) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

ယုတ်သော အမှုအကျင့် ဟူ၍ လည်းကောင်း ရှိပါ သလော။ သို့တည်းမဟုတ် ဤလောက၌ အသက် ရှင်လျက် နေရခြင်းသည် အချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ ဖြစ် သလော။

အကယ်စင်စစ် မြတ်သော အသက် ရှင်ရေး နည်းလမ်း ရှိသည် ဖြစ်အံ့။ ထို နည်းလမ်းသည် မည်သည့် ကိစ္စတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သနည်း။ ထို ကိစ္စ ပြီးမြောက်အောင် မည်သို့ ပြုအပ်ပါသနည်း။

ကောင်းမှု (ကုသိုလ်) ဟူသည် တန်ဖိုး ထား ထိုက်သော ထာဝရ သဘော ဖြစ်သလော။

လောကကြီး တစ်ခုလုံးသည် သေခြင်း တရား ဆီသို့ (တောင်းပန် တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်သာဘဲ) ရွေ့လျားနေသည်ကို သိလျက် ထိုလောက၌ အမြတ် တရား ကောင်းမှုကို ရှာဖွေထိုက်သလား။

ဤလောက၌ အသိပညာ Wisdom (ဝိဇ္ဇာ) ဟု သည် အမှန် ရှိသလား။ ထို အသိပညာဟု ထင်ရ သော အရာသည် စင်စစ် မိုက်မဲခြင်း (အဝိဇ္ဇာ) ကိုပင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြောဆိုနေကြသော စကား မျိုး ဖြစ်လေသလား။

ထို မေးခွန်းများ၏ အဖြေကို မည်သည့် သိပ္ပံ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်မှ ထုတ်ယူ၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ရှေးကမူ ဖန်ဆင်းရှင် ကိုးကွယ်သော အယူဝါဒ များက အထက်ပါ မေးခွန်းများကို တိကျသော အဖြေ များစွာ ပေးခဲ့ ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတိကျသော အဖြေများကိုပင် ခေတ်သစ် လူသားများ၏ စိတ်တွင် များစွာ ဒွိဟ သံသယ ဖြစ်ကြရလေသည်။

ထိုမေးခွန်းများကို အဖြေပေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထိုသဘော အသီးသီးကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် လေ့လာခြင်းသည် ဖီလိုဆိုဖီ၏ အလုပ် ဖြစ်တော့သည်* ဟု ဘာထရန်ရုပ်ဆယ်က ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင်

‘လူမျိုး တစ်မျိုး ခေတ် တစ်ခေတ်ကို နားလည် ရန်မှာ ထိုခေတ် ထိုလူမျိုး၏ ဖီလိုဆိုဖီ (အတွေးအမြင်) ကို နားလည် ကြရပေလိမ့်မည်။ ထို ဖီလိုဆိုဖီကို နား လည်ရန်မှာလည်း မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်က ဖီလိုဆိုဖီ (အထိုက် အလျောက်) ဖြစ်နေဖို့ လိုသေး၏။ လူ့ ပတ် ဝန်းကျင်က လူ့အတွေးအမြင်ကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ဖန်တီး ပေးသည်။ ထိုအတူ သူတို့၏ အတွေးအမြင်က သူတို့၏

* A History of Western Philosophy, xiv

ခေတ်ကို ပို၍ပင် ဖန်တီးတတ်သေးသည်' ဟုလည်း ရုပ်ဆယ်က မှတ်ချက်ချ လေသည်။

စင်စစ် ရှေးက ဖိလိုဆိုဖီတို့သည် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော ပုစ္ဆာများကို လေ့လာ စူးစမ်းရှင်းက ထို ပုစ္ဆာများ၏ အဖြေကို ပေးဖို့လည်း ကြိုးစား ခဲ့ကြလေ သည်။ ထိုပညာတို့ကား သဘာဝ ရုပ်လောကလွန် ပုစ္ဆာ များလည်း ဖြစ်ကြလေရာ ထိုသဘာဝ ရုပ်လွန်ပုစ္ဆာများ ကို စူးစမ်းသော သဘောကိုပင် 'မက်တာဖစ်ဇစ်' ဟု ခေါ်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ဖိလိုဆိုဖီသည်ပင် ရှေး က မက်တာဖစ်ဇစ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အာရစ္စတိုတယ်၏ မက်တာဖစ်ဇစ်သည် သူ့ဆရာ ပလေတိုး၏ အတွေး အမြင်ကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ လေသည်။ ပလေတိုးက သူ့ အတွေးအခေါ်များတွင် ပရမတ္ထ သစ္စာနယ် ဖြစ်သော ဝိညာဏ လောကကြီး (The World of Ideas) တစ်ခု ရှိလေဟန်၊ ထိုလောက သည် ဤရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများ တည်ရာ လောက၏ အလွန်တွင် ရှိလေဟန် ခွဲခြား ပြသွားသည်ကို အာရစ္စ တိုတယ်က မှားသည်ဟု ရှုမြင် ခဲ့လေသည်။

ပရမတ္ထ တရားများသည် သမုတိ သစ္စာနယ်ထဲ မှာပင် ရှိသည်ကို အာရစ္စတိုတယ်က ထုတ်ပြသည်။

ဤတွင် သူ့ ဆရာ ပလေတိုးက စိတ်ကူးထည် ဝိညာဏ သဘောများဟု ဆိုသော ထာဝရသစ္စာ ပရမတ် သဘောများကို အာရစ္စတိုတယ်က စကားလုံး ပြောင်းပြီး ခေါ်သည်။ သူက 'ပုံသဏ္ဍာန်' (Form) ဆိုသော စကား ကို သုံးသည်။

အာရစ္စတိုတယ်သည် ပညတ် (သမုတိ) နယ် နှင့် ပရမတ်နယ်ကို ပိုင်းခြား ဝေဖန်ရာတွင် များစွာ နက်ရှိုင်း လာပြီကို တွေ့ရသည်။

အကျွန်ုပ်သည် အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေးအမြင် ကို ခွဲခြား သိနိုင်မှသာ လောကကို ရှုမြင်ရာတွင် အဘယ် ကား ပညတ်၊ အဘယ်ကား ပရမတ်ဟု ခွဲခြား တည်မည် ကို သဘောပေါက် လာလေသည်။ ပညတ်နှင့် ပရမတ် ကို နားလည်ခြင်းသည် အတုနှင့် အစစ် ခွဲခြား ရှုမြင် တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း နားလည် လာတတ်ပြီ ဖြစ်၏။

ဤသို့ သိမြင်ခြင်းသည် အရေးပါသည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် စိတ်တွင် ထင်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤလောကဝယ် အတုအယောင်နှင့် အစစ်အမှန် သဘော များ တည်ရှိနေသည် ဆိုသော အချက်ကို အကျွန်ုပ် နား

လည် တတ်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် အစဉ်မှ လူတို့သည် အဘယ် အရာကို အတုအယောင် အဘယ်အရာကို အစစ်အမှန်ဟု ခွဲခြား တတ်သည်ကို ကား အကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် မရှင်း မလင်း ဖြစ်ကာ ဝေဝါး နေလေသည်။

ရှေးကျသော ဂရိ ဒဿန ဆရာကြီးများသည် ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပျက်နေသော လောကကြီး ကို ကြည့်ပြီး ထိုသို့ အတည်မရှိ ဖောက်ပြန်နေသော လောကကား အစစ်အမှန် လောက မဖြစ်တန်ရာ။ ထို ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲ ပျက်စီးတတ်သော သဘောတို့၏ အလွန်တွင် မဖောက်မပြန် မပြောင်းမလဲ အမြဲ တည်တံ့ သော 'အတ္တ' သဘော တစ်ရပ်သည် ရှိတန်ရာ၏။ ရှိ သော် ထိုသဘောသည် အဘယ်နည်း။

ထိုပရမတ် တရားကို ရှာခဲ့ ကြဖူးပြီ။ သူတို့ အဖြေတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပင်။ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် တော့ မရှိခဲ့ကြ။

အာရစ္စတိုတယ်ကား အားထား လောက်သော ပညာရှင် ဖြစ်သည်ကို ငြင်း ဖွယ် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ခင် တရားမင် ဆိုသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်လည်း အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေးအမြင်များကို နားလည် သဘော ပေါက်အောင် အားထုတ် လေတော့၏။

ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း၏ စာသင်ပြပုံ မှာလည်း ထူးခြားမှု ရှိသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်မိလေ သည်။ မည်မျှ ခက်ခဲ နက်နဲသော တရားကိုမဆို စာ သင်သားတိုင်း နားလည်အောင် ဆရာသည် အလွယ် ပြုတတ်လေသည်။ အကျွန်ုပ်တို့အား အင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားဖြင့် ပို့ချနေသော ဆရာ၏ လက်ချာများကို နားထောင် နေရသည်မှာ မြန်မာလို ပို့ချနေသလား ထင်ရလောက်အောင် တစ်လုံးမကျန် နားလည်နိုင်လေ သည်။ ဆရာကား စကားပြော ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လည်း ဖြစ်သည်။

အာရစ္စတိုတယ်၏ ဒဿနများကို ဆရာ ပို့ချစဉ် အကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဝင်စား၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါ၏။ စိတ်ဝင်စားရသည့် အကြောင်းမှာ ဆရာသည် ပညတ် နှင့် ပရမတ်တို့ ဆက်စပ်နေပုံကို အာရစ္စတိုတယ် သင် ကြားခဲ့သည့် အတိုင်း အတိမ်း အစောင်း မရှိ ပို့ချသည့် ပြင် အာရစ္စတိုတယ်၏ သိယိုလိုဂျီ ခေါ် ထာဝရ ဘုရား ရှင် ဖန်ဆင်းသခင် အယူဝါဒကိုပါ ပို့ချသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

mgyoe.com

အာရစ္စတိုတယ်၏ ဖန်ဆင်းသခင် ထာဝရဘုရား ရှင် (ဂေါဒ်) အယူဝါဒကား အလွန် ထူးခြားသည် ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါ၏။ ထိုအယူဝါဒ အကြောင်းကို နောက်တွင် ဆိုပါမည်။ ယခု အာရစ္စတိုတယ်၏ ဖန်ဆင်းရှင် အယူဝါဒကို လမ်းခင်းသော ရှေ့ပိုင်း အယူ အဆများ အကြောင်း ဆရာ ပို့ချပုံကို ဆိုပါဦးမည်။

ချိုမြသော ဆရာ၏ အသံများထဲတွင် နက်နဲ လေးလံသော အတွေးအခေါ်များကို သယ်ပိုးလျက် ရှိ လေသည်။

‘ပထမ တပည့်တို့ နားလည်သင့်တဲ့ အချက်က အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဆရာ ပလေတိုးဟာ အာရုံသိလို့ ခေါ် တဲ့ တွေ့ကြုံသိကို လုံးဝ လက်မခံတဲ့ အချက် ဖြစ်တယ်။’

‘ဒါကို ရိုးရိုး စကားနှင့် ပြောရရင် ပလေတိုးက အာရုံ ခေါ်တဲ့ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံ့မှု၊ ထိတွေ့မှု၊ အရသာ ခံစားမှု ဆိုတဲ့ နည်းနှင့် လူတွေက လောကရဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကို သိဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မြင်ပြီး သိတယ်။ ကြားလို့ သိတယ်။ နံ့လို့ သိတယ် စသည်အားဖြင့် ထိ တွေ့ သိမြင်တဲ့ သဘောကို ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလို သိပုံ သိနည်းကို ဖီလိုဆိုဖီမှာ အာရုံသိ (Perception) လို့ လည်း ခေါ်တယ်။ တွေ့ကြုံသိ (Empirical Knowledge) လို့လည်း ခေါ်တယ်။ အာရစ္စတိုတယ် မတိုင်ခင် ပလေတိုး မတိုင်ခင်တုန်းက ဂရိတိုင်းမှာ ဆိုဖီဆရာကြီး များ (Sophist) လို့ ခေါ်တဲ့ အတွေးအမြင် ဂိုဏ်း တစ် ဂိုဏ်း ပေါ်ပေါက် ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီ ဆိုဖီ ဆရာကြီးတွေက လောကကို လူသားသည် အာရုံအားဖြင့် (ဝါ) အတွေ့ အကြုံအားဖြင့် သိနိုင်တယ်။ အဲဒီလို သိခြင်းသည်လည်း မှန်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ကြတယ်။ အချုပ်အားဖြင့်တော့ အတွေ့ နှင့် သိတဲ့ အသိဟာ မှန်ကန်တဲ့ အသိပညာ ဖြစ်တယ်။ တခြားနည်းနှင့် သိတဲ့ အသိပညာဟာ မမှန်ဘူးလို့ ဆိုဖီ ဆရာများက ဆိုချင်တာပဲ။’

‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာကြောင့် ဒီလို သဘော အယူ ရှိခဲ့ကြသလဲလို့ ဆိုတော့ သူတို့က လူကို အရာ ခပ်သိမ်းရဲ့ အတိုင်းအတာ ဖြစ်တယ် (Man is the measure of all things) လို့ ယုံကြည် ကြတာကိုး။’

‘ဒီမှာ ဘယ်လို ပြဿနာ ပေါ်လာသလဲ လို့ ဆိုတော့ လူဟာ အရာခပ်သိမ်းရဲ့ အတိုင်းအတာ ဆိုရင် သူလည်း လူပဲ၊ ငါလည်း လူပဲ၊ သူဟာ အရာခပ်သိမ်းရဲ့ အတိုင်းအတာ ဆိုရင် ငါလည်း အရာခပ်သိမ်းရဲ့ အတိုင်း အတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား တပည့်တို့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဟုတ်ရင် ပြဿနာ ပေါ်မှာပဲ။ ဘယ်လို ပေါ်မလဲ ဆိုတော့ သူက သူသိတာ မှန်တယ် ဆိုရင် ငါလည်း ငါသိတာ မှန်တာပဲပေါ့။ ဒီတော့ အမှန်တရား သစ္စာ ဆိုတာ ကိုယ်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်သစ္စာ နှင့် ကိုယ်၊ သူ့မှာလည်း သူ့သစ္စာနှင့်သူ၊ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ အမှန်တရား (သစ္စာ) ဆိုတာ ကိုယ် ထင်ရာ မှန်တာပဲ ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ မခက်ဘူးလား၊ သစ္စာတရား ဆိုတာ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် ဖြစ် ကုန်ရောပေါ့။ ဒါဆို လူ့လောကမှာ ညီညွတ်တဲ့ တရား ဘယ်မှာ ရှိတော့မှာလဲ။ လူတွေ အချင်းချင်း ကွဲပြားပြီး သတ်ပတ်ကုန်ရောပေါ့။ သူက မှန်တယ်၊ ငါက မှန်တယ် နှင့် အငြင်း ပွားကုန်ရောပေါ့။ ဆိုဖီတွေရဲ့ ဒီအယူဝါဒ သာ တကယ်တမ်း ခေတ်စားခဲ့ရင် လူ့လောကတောင် ပျက်စီး သွားနိုင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်း သာယာမှု ဘယ်ရှိနိုင်တော့မှာလဲ။ အမှန်မှာ ဖီလိုဆိုဖီ ဆိုတာက လူတွေရဲ့ အတွေးအမြင် ညီညွတ်မှုကို ရှာတဲ့ ပညာပဲ။’

‘ဒါကြောင့် ဆိုဖီတွေရဲ့ အ တွေး အ ခေါ် ကို ပလေတိုးက အလွန် ရှုတ်ချတယ်။ သူ့ရဲ့ ဆိုဖီကျမ်း (Sophists) မှာ ပလေတိုးက ဆိုဖီ ဆရာတွေကို နာ လည်း နာလောက်အောင်၊ သတိ တရားလည်း ရအောင် ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ် မှားယွင်းပုံ တစ်ခုကို နမူနာ အနေနှင့် ထုတ်ပြခဲ့တယ်။ သူ့ဆင်ခြေက တော် တော်လည်း ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဆို တော့ တစ်နေ့မှာ စလီစီပု ဆိုတဲ့ ရိုးသားတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ဆိုဖီဆရာ ဒိုင်အိုနီဆိုဒိုရု ဆိုသူက ဒီလို မေးတယ်။ ဟိုလူကလည်း ရိုးတော့ သဘောရိုးနှင့် မေး တယ် ထင်ပြီး ဖြေတာပေါ့။ ဒိုင်အိုနီဆိုဒိုရုက ဘယ်လို မေးသလဲ ဆိုတော့

“မင်းပြောတော့ မင်းမှာ ခွေးတစ်ကောင် ရှိ တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော် ဆိုးတဲ့ အကောင် ပဲဗျာ”

‘စလီစီပုက ဖြေတယ်။’

“ပြီးတော့ အဲဒီ ခွေးမှာ သားကလေးတွေ လည်း ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကောင်လေးတွေကလည်း သူ့လိုပဲဗျ ဆိုးတယ်”

“ဒါဆို ဒီခွေးကြီးက ဒီကောင်လေးတွေရဲ့

အဖေပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ် မျက်စိနှင့်ကို မြင်တယ်။ အဲဒါ သူ့သားတွေမှ သူ့သားတွေ အစစ်၊ ခွေးကလေးတွေ ရဲ့ အမေ ခွေးမကြီးကလည်း သူ့အနားက မခွာဘူးဗျ”

“အဲဒီ ခွေးကြီးက ခင်ဗျား ခွေးတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါ”

“အမှန် ပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့ ခွေးပဲဗျ”

“ဒါဆို ဒီခွေးဟာ အဖေလည်း ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ခွေးချင်းလည်း ဖြစ်တယ် ဆိုတော့ရင် သူဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အဖေပဲပေါ့။ ခွေးကလေးတွေကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ ညီတွေပဲပေါ့ နော်” တဲ့။

“ဒီဆင်ခြေကို ကြည့်၊ ဆိုဖီ ဆရာတွေက သူတို့ သိတာ မှန်တယ် ဆိုပြီး မဟုတ်က ဟုတ်က ဆင်ခြေ ထုတ်ပုံကို ပလေးတိုးက လက်ညှိုး ထိုးပြတာ။

‘ပလေးတိုးက ပရိတာဂိုရပ် ဆိုတဲ့ ဆိုဖီ ဆရာကြီး တီထွင်ခဲ့တဲ့ လူဟာ အရာခပ်သိမ်းရဲ့အတိုင်းအတာ (စံ) ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောကို ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် စံအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်။ ဒီတရားဟာ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် တရားအားလုံးကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်လို့ မြင်တယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ဒီအယူအဆ ပေါ်ပေါက် လာရတာဟာ အသိပညာကို လှည့်ဖြားတတ်တဲ့ အာရုံ အပေါ်မှာ အခြေစိုက်ခဲ့မိလို့ပဲ လို့လည်း ပလေးတိုးက ယူဆတယ်။ ဒီအထိ ရှင်းကြရဲ့လား တပည့်တို့’

‘ရှင်းပါတယ် ဆရာ’

‘ဒါဖြင့် ပလေးတိုးရဲ့ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပိုင်းကို သွားကြည့်ကြစို့။ ပလေးတိုးကတော့ လောကရဲ့ သစ္စာတရား အဖြစ်မှန် သဘောတွေကို အာရုံအားဖြင့် မသိနိုင်ဘူး။ ဆင်ခြင်တဲ့ တရား (Reason) ဆိုတဲ့ ဉာဏ်နှင့်သာ သိနိုင်တယ်။ အာရုံနှင့် အသိဟာ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အာရုံက နက်ရှိုင်းတဲ့ တရားကိုယ် သဘောတွေကို မသိနိုင်ဘူး။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ အာရုံမှာ ထင်မြင်တာက နီတဲ့ အရာဝတ္ထု တစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် နီတဲ့ အရာဝတ္ထု အများပဲ မြင်မယ်။ တစ်လောကလုံးနှင့် ဆိုင်တဲ့ အနီရောင် (Redness) ဆိုတဲ့ တရားကိုယ် သဘော သက်သက်ကို မျက်စိက မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒါက ဉာဏ်ရဲ့ အလုပ် ဖြစ်သွားပြီ။ အနီရဲ့ သဘောကို သိပြီးတဲ့ အခါ နောင် အတွေ့အကြုံမှာ ဒီလို အဆင်းကို မြင်တိုင်း အနီရောင် ရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲလို့ သတ်မှတ် နိုင်တယ်လေ။

‘ဒီလိုပဲ မိန်းမဆိုတဲ့ ဣတ္ထိဘာဝ သက်သက်ကို

မျက်စိက မမြင်နိုင်ဘူး။ မျက်စိမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) မိန်းကလေး အများကိုပဲ မြင်မယ်။ မိန်းမ အဖြစ် ဣတ္ထိဘာဝကတော့ ဉာဏ်မှာပဲ ထင်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ လျှာပေါ်မှာ ထန်းလျက်ခဲကို တင်လိုက်တယ်။ သူ ခံစားမိတာက အချို့ဓာတ် တစ်ခု၊ သူ စားတာက ထန်းလျက်၊ သိတာက အချို့ သဘော၊ နောက်ပြီးတော့ သကြားကို လျှာပေါ်မှာ တင်တယ်။ ဉာဏ်မှာက အချို့ပဲ ထင်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပျားရည်ကို လျှာပေါ်မှာ တင်တယ်။ ဉာဏ်မှာ ပေါ်တာက အချို့ဓာတ်ပဲ။ ဒီတော့ ထန်းလျက်ထဲမှာ အချို့ ရှိသလား၊ လျှာမှာ အချို့သဘော ရှိသလား၊ သကြားမှာ အချို့ ရှိသလား၊ လျှာမှာ အချို့ ရှိသလား၊ ပျားရည်မှာ အချို့ ရှိသလား။

‘ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေက ဘယ်လောက်ကြီး ခြားနားသော်လည်း ဉာဏ်မှာ တစ်သဘောတည်း ထင်တာက အချို့ပဲ။ ဒီတော့ အချို့ ဆိုတဲ့ သဘော သက်သက်ကို ဉာဏ်ကပဲ သိနိုင်တယ်လို့ မှတ်ပါ။

‘ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နေ့စဉ် အတွေ့အကြုံတွေထဲမှာ မည်းတဲ့လူ၊ ဖြူတဲ့လူ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ကုလား၊ ဂျပန်၊ ဝသူ၊ ပိန်သူ၊ ရှည်သူ၊ ပုသူ၊ မတူတဲ့ လူတစ်ယောက်စီကို တွေ့မြင် ဆက်ဆံ နေကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသတ္တဝါ အားလုံးဟာ လူတွေချည်းပဲလို့ ဉာဏ်က ပိုင်းခြား ရှုမြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပလေးတိုးက ဉာဏ်ဖြင့်သာ နက်နဲတဲ့ ပရမတ္ထ သဘောတွေကို မြင်နိုင်တယ်။ အဲဒီ သဘောတွေဟာလည်း အာရုံမှာ ထင်မြင်တဲ့ အပေါ်ယံ သဘောတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ပရမတ္ထ သဘောတွေက အစစ်အမှန် သဘောတွေလို့ ဆိုတယ်။

‘ဒီနေရာမှာ ပရမတ္ထ သစ္စာကို သိတာ (သိနိုင်တာ) ဟာ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ပဲလို့ ပလေးတိုးကတော့ တထစ်ချ ဆိုတယ်။ ပလေးတိုး မြင်တာက လူဟာ လောကကို သိဖို့ ကြိုးစားရာမှာ အာရုံအားဖြင့်လည်း သိတယ်။ သို့သော် အာရုံနှင့်က ပရမတ် သဘောကို မသိဘူး။ အပေါ်ယံ ပညတ် သဘောကိုပဲ သိတယ်။ အာရုံဟာ သမုတိသစ္စာ နယ်မှာသာ ကျက်စားတယ်။ ပရမတ်နယ်ကို ထိုးဖောက် သိစွမ်းခြင်းငှာ မတတ်သာဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

‘ဒီလို ပလေးတိုး ဆုံးဖြတ်ချက် ချတာကို အခု ပြောမယ့် သူ တပည့် အာရစ္စတိုတယ်ကလည်း သဘော ကျတယ်။ လက်လည်း ခံတယ်။ သို့သော် ပလေးတိုးနှင့် အာရစ္စတိုတယ် ဘယ်နေရာမှာ အယူအဆ ကွဲပြား သွား

သလီ ဆိုတော့ ပလေတိုးက ပညတ်နယ်ထဲမှာ ပရမတ် မရှိဘူး၊ ပညတ်က သတ်သတ်၊ ပရမတ်က သတ်သတ်၊ တစ်နယ်စီ တစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေတယ်။ ပရမတ္ထ လောက ဆိုတာ တသီးတခြား တည်နေတယ်လို့ သဘော ထား ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို တပည့် ဖြစ်သူ အာရစ္စတိုတယ်က လက်မခံဘူး။

‘အာရစ္စတိုတယ်က သူ့ဆရာလို ပရမတ္ထ သဘော တွေကို ဝိညာဏ သဘောတွေလို့လည်း မမြင်ဘူး၊ အာရစ္စတိုတယ် မြင်တာက မောင်ဘ ဆို ပါ တော့၊ မောင်ဘဟာ လူ့လိုဆိုရင် မောင်ဘမှာ သီးခြား ပုဂ္ဂိုလ် သဘော တစ်ခု ရှိပြီး လူဆိုတဲ့ ယေဘုယျ သဘော (universal) တစ်ခုလည်း ပေါင်းစပ် ပါဝင် နေတယ် လို့ မြင်တယ်။

‘သရက်ပင် ဆိုရာမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အပင် တစ်ပင် ရှိတယ်၊ အဲဒီအပင်ကို သရက်ပင်လို့ ခေါ်တယ်၊ သရက်ပင် ဆိုတာလည်း သစ်ပင်ပဲ၊ ဒီတော့ သီးခြား အပင်ရယ်၊ သရက်ပင်ဆိုတဲ့ မျိုးတူစု အမည်ရယ်၊ သစ် ပင် ဆိုတဲ့ ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်တဲ့ ဂုဏ်တူစု အမည်ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါကို အာရစ္စတိုတယ်ဟာ သူ့ရဲ့ ယုတ္တိဗေဒမှာ လည်း ရှင်းပြ ထားတာ ရှိတယ်၊ ပညတ်နှင့် အဓိပ္ပာယ် သွားပုံ သဘောပေါ့၊ ဆိုပါတော့။

- ‘မောင်ဘဟာ ကျောင်းသား ဖြစ်တယ်၊
- ‘မောင်ဘဟာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြစ်တယ်၊
- ‘မောင်ဘဟာ ဆေး တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဖြစ်တယ်၊

‘မောင်ဘဟာ ပထမနှစ် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်း သား ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အဆို (proposition) လေးခုကို လေ့လာ ကြည့်ပါ။ မောင်ဘဆိုတဲ့ ကတ္တားပုဒ် နောက်မှာ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ပြပုဒ်တွေ များလာလေလေ သူ့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် နယ်အဝန်းဟာ ကျဉ်းသွားလေပဲ ဆိုတာ ဉာဏ်မှာ ထင် လာ ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါကြောင့် ပစ္စည်းတိုင်းမှာ အထည်ဒြပ် တစ်ခု ရှိသလို သူ့ရဲ့ ပုံဆောင် သဘာဝ (form) ခေါ်တဲ့ ဂုဏ်ပြ ပုဒ်တွေ ရှိတာပဲ၊ ဒါကို ပလေတိုးက ဝိညာဏ သဘောတွေ တသီးတခြား တည်နေတဲ့ ပရမတ္ထ တရားကိုယ် သဘော တွေလို့ ရှုမြင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အမြင်ဟာ မှား တယ်လို့ အာရစ္စတိုတယ်က သဘော မြင်အောင် ပြခဲ့ တယ်။ ဒီအထိ ရှင်းရဲ့လား တပည့်တို့’

ကျန်သော စာသင်သားတို့ အဖို့ ရှင်း သည်

မရှင်းသည်ကိုကား အကျွန်ုပ် မသိတော့ပါ။ အကျွန်ုပ် အဖို့မူ အာရစ္စတိုတယ်၏ ရှင်းပြချက်များသည် သဘာဝ နှင့် နီးစပ်လာသည်ဟု ထင်မြင် နေမိလေသည်။ ထို့အတူ ခွဲခွဲခြားခြား နားလည်ချင်သော စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ မေးခွန်း တစ်ခုကိုလည်း မေးချင်လာလေသည်။ ဆရာ ၏ နောက်စကား မဆက်မီ အကျွန်ုပ် မတ်တတ် ရပ် လိုက်ပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ’

ဆရာက ချက်ချင်းပင် မေတ္တာဖြင့် တုံ့ပြန်ကာ ခွင့်ပြုချက် ပေးပါသည်။

‘ပလေတိုး ပြောတဲ့ အိုက်ဒီယာ (idea) ဆိုတဲ့ သဘောနှင့် အာရစ္စတိုတယ် ပြောတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် (form) ဆိုတဲ့ သဘောတွေဟာ စကားလုံးပဲ ကွဲပြားတာလား ဆရာ၊ ဒီသဘော နှစ်ခုစလုံးဟာ ပရမတ် တရားတွေ မဟုတ်ကြဘူးလား၊ ဒီနှစ်ခုစလုံးဟာ ထာဝရ တည်မြဲတဲ့ သဘောလည်း ရှိပြီး အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်တဲ့ ယေဘုယျ တရားကိုယ် သဘောတွေချည်းပဲ မဟုတ်ကြဘူးလား လို့ ကျွန်တော် သိချင်တာပါ’

‘ဒီမေးခွန်း အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ကဲ ထိုင်ပါ၊ ဆရာ ရှင်းပြပါ့မယ်၊ form နှင့် idea ဟာ သဘောချင်း တူလည်း တူတယ်၊ မတူလည်း မတူဘူး လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ပလေတိုး ပြောတဲ့ idea ဆိုတာက ကောင်းကင်ဘုံမှာ သတ်သတ် သီးခြား တည်နေတဲ့ ဝိညာဉ် သဘောတွေ၊ ဒီသဘောတွေဟာ ဒီလူသားများ တွေ့ကြုံ ဆက်ဆံ နေရတဲ့ လောကထဲမှာ မရှိဘူး၊ ဒါ တွေကို ဉာဏ်နှင့်သာ ထိုးထွင်း သိမြင်နိုင်တယ်၊ ဒီဝိညာဉ် သဘောတွေက ထာဝရလည်း ဖြစ်တယ်၊ မဖောက်ပြန် တဲ့ အမြတ်တရားတွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ဒီလောကမှာ မြင်နေ ရတာတွေက ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ယေဘုယျ နာမ်သဘောရှိ စိတ်ကူး ထည် ဝိညာဉ်တွေရဲ့ မိတ္တူ သဘောလောက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဥပမာ ပရမတ္ထ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်က လူ ဆိုတဲ့ ဝိညာဉ် စိတ်ကူးထည် တစ်ခု ကို ဖန်ဆင်း ထားတယ်၊ ဒါက လူသဘော တစ်ခု၊ လူ ပြည်မှာ အကောင်အထည်နှင့် ဖြစ်နေ ပျက်နေကြတဲ့ လူတွေကတော့ ပြောခဲ့ပြီးတဲ့ လူ သဘော ဝိညာဏ စိတ်ကူးထည် (idea) ရဲ့ မိတ္တူတွေသာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါ ကြောင့် လူပြည်က လူတွေက မမြဲဘူး၊ မွေးလိုက်ပြန် သေလိုက်ပြန်နှင့် ဖောက်ပြန် ပျက်စီး နေကြရတယ်။

ကောင်းကင်ဘုံမှာ ရှိတဲ့ ပရမတ္ထ လူသဘောကတော့ မပျက်မစီးဘူး၊ မဖောက်ပြန်ဘူး၊ ထာဝရ တည်နေတယ်။ လူသဘော ဆိုတာက လူတစ်ဦး မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ ရှိသမျှ လူတွေထဲမှာ ရှိတဲ့ အများပိုင် ယေဘုယျသဘော တစ်ခု၊ ဒီလောက်ဆို ပလေတိုးရဲ့ အမြင်ဟာ ရှင်းရှင်း ပေါ်ပေါက်ပါပြီ။ တပည့်တို့ စိတ်ထဲ မရှင်းတာ ရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်။

မေးမည့်သူ မရှိ။ သဘော ရှင်း၍ပဲ ထင်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်မှာမူ ဆက်လက် ဖြေကြားမည့် အကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်သော အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းရင်း စဉ်းစား နေမိလေသည်။ အကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အမေရိကန် ဒေါ်လာငွေများကို ရိုက်ထုတ်သော ဘလောက်တုံးကြီးကို သတိ ရနေလေသည်။ ငွေစက္ကူတွေ ကတော့ သန်းနှင့် ကုဋေနှင့် ချီပြီး ထိုဘလောက်တုံး ပုံစံအတိုင်း ပုံတူ ထွက်လာ ကြပါသည်။ အရောင် ပြောင်းလဲလျှင် အရောင်ကွဲ အဆင်တူ ငွေစက္ကူတွေ ထွက်လာ ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို ငွေစက္ကူများကား မမြဲသော သဘော ရှိသည်။ လက်လည်း မမြဲ၊ အသက်လည်း မမြဲ ကြချေ။ တော်တော်ကြာ သည်လူလက်ထဲ၊ တော်တော်ကြာတော့ ဟိုလူလက်ထဲ၊ ဟိုရောက် သည်ရောက်နှင့် အနေအားဖြင့်လည်း ဖောက်ပြန် တတ်ကြ၏။ ဘဏ်က ထုတ်လာတုန်းကတော့ အသစ် ကျပ်ချွတ်တွေ။ ဘယ်လောက်မှ မကြာပါဘူး၊ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်ကုန်ကြလေသည်။ ငွေစက္ကူ၏ သဘောက အနိစ္စ ဆန်လှပါသည်။ နေ့မြင်ညပျောက် ဖြစ်လေသည်။ ဘာထူးသလဲ၊ လူတွေ သက်ရှိ သက်မဲ့တွေလည်း သည်အတိုင်းပါပဲ။

တစ်ယောက်တည်း ဖြန့်ကျက်၍ တွေးနေသော အတွေးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော ဆရာ၏ အသံကြောင့် အမျှင် ပြတ်သွားပါသည်။

‘ခုနစ်က ကျောင်းသား ကိုဆန်းလွင် မေးတဲ့ အမေးမှာ ပဲလေတိုးရဲ့ idea နှင့် အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ form တူ မတူ ပြဿနာ ပါလာတယ်။ ဒါကို ခု ရှင်းပြပါဦး မယ်။’

‘စောစောက ဆရာ အဖြေ အစမှာ ဒီသဘော နှစ်ခုဟာ တူလည်း တူတယ်။ မတူလည်း မတူဘူးလို့ ဆိုခဲ့တာ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ အာရစ္စတိုတယ်က idea တွေဟာ ယေဘုယျ သဘောတွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို မငြင်းဘူး၊ ဒီသဘောတွေဟာ ရုပ်သဘော အထည်ခြပ် တွေ မဟုတ်ဘူး၊ တရားကိုယ် သဘော၊ နာမ်တရားတွေ

ဆိုတာလည်း လက်ခံတယ်။ မငြင်းဘူး၊ သူ လက်မခံတာက ဘာလဲလို့ ဆိုတော့ အဲဒီ တရားတွေဟာ တခြားမှာ တစ်ကမ္ဘာ သတ်သတ် တည်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ အာရစ္စတိုတယ်က လက်မခံဘူး၊ ငြင်းတယ်။

‘ခြုံပြီး ပြောရရင်တော့ ပညတ်နှင့် ပရမတ်ဟာ စိတ်ထဲ ဉာဏ်ထဲမှာပဲ ခွဲလို့ရတယ်။ တကယ့် လောကမှာ တခြားစီ တည်နေကြတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပညတ်ထဲမှာပဲ ပရမတ် ရှိတယ်လို့ သဘောရတယ်။ ယေဘုယျ သဘော ဆိုတာ အများနှင့် ဆိုင်တဲ့သဘော၊ အများဆိုင် သဘောလို့ပဲ အာရစ္စတိုတယ်က နားလည်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အများဆိုင် သဘော၊ ယေဘုယျ နာမ်သဘောတွေ သည်ပင်လျှင် အထည်ခြပ် ကင်းပြီး သီးခြား မရှိဘူးလို့လည်း မြင်တယ်။ ဥပမာ...

‘မိဘ သဘော၊ မိဘ အဖြစ် (parenthood) ဆိုတာ အမိ အဖ လို့ ခေါ်တဲ့ လင်နှင့် မယားရယ်၊ သားသမီး ဆိုတဲ့ မွေးဖွားလာတဲ့ ကလေးတွေ မရှိဘဲနှင့် သူချည်း သက်သက် မတည်ရှိနိုင်ဘူး၊ ဒါ သဘော ရှင်းကြရဲ့လား။’

‘ရှင်းပါပြီ ဆရာ’
‘ဒီအတိုင်းပဲ စဉ်းစားပါ။ နီခြင်း ဆိုတဲ့ သဘော သည်လည်း အနီရောင်ရှိ ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေ မရှိဘဲနှင့် သူချည်း သက်သက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား။’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’
‘ကဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက် စဉ်းစားပါဦး၊ ဒါပေမယ့် နီခြင်း ဆိုတဲ့ သဘောဟာ အနီရောင် ရှိတဲ့ ဒီပစ္စည်း ဟိုပစ္စည်း မရှိလည်း တခြား တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါကော သဘော ပေါက်ရဲ့လား။’

‘မပေါက်ပါဘူး ဆရာ’
တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာသော စာသင်သားများ၏ အသံ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ချက်ချင်း သဘော ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒါက ဘာသာစကားရဲ့ ပြဿနာ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်နေတယ်။’

‘ဥပမာ ဆိုပါစို့၊ မောင်ဘက လိမ္မာတယ်၊ မောင်မြက မိုက်တယ်၊ မောင်မြက မောင်ဘထက် အရပ် ပိုမြင့်တယ်လို့ ဆိုရာမှာ သဒ္ဒါနည်း အရကတော့ မောင်ဘ၊ မောင်မြ ဆိုတာတွေက ကတ္တာပုဒ် (ကိုယ် ပိုင် နာမ်) တွေ၊ လိမ္မာသည်၊ မိုက်သည် ဆိုတာတွေက ဂုဏ်ပြုတဲ့ ဝိသေသနပုဒ်တွေ၊ လိမ္မာသော မောင်လှ၊ မိုက်သော

m.g.v.c.c.com

SAMPLE BOOK

မောင်မြလို့ ဆိုလိုတဲ့ သဘောပဲကိုး၊ ဒီမှာ အရပ် ပို၍ မြင့်သည် ဆိုတာက ဆက်သွယ်ပုဒ် နှိုင်းယှဉ်ပုဒ် ဖြစ် တယ်၊ ဒါက သဒ္ဒါ သဘော နားလည်တာ၊ ဒါကို ဖီလို ဆိုဖာတွေက မက်တာဖစ်ဇစ် သဘောနှင့် တွေးကြတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်ကုန်ရော၊ မောင်ဘတို့ မောင်မြတို့ ဆိုတာ တွေကို ခြပ်တွေလို့ ဖီလိုဆိုဖာက မြင်တယ်၊ အကောင် အထည်တွေ ဝတ္ထုအကောင် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့၊ လိမ္မာ ခြင်း၊ မိုက်ခြင်း ဆိုတာကျတော့ ယေဘုယျ နာမ်သဘော (Universals) တွေလို့ ဆင်ခြင်လိုက်တယ်၊ ဟို ဆက် သွယ် ပုံပြ ကြိယာ ကျတော့လည်း လျစ်လျူ ရှုရင်ရှု မရှုရင်လည်း တလွဲ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ကြတယ်၊ ဒါ ကြောင့် သဘော မရှင်းမှုတွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါ အပြစ် လား ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ ဖီလိုဆိုဖာတွေ စ တွေး ကတည်းက သိပ် မရှင်းဘူး၊ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်’

ကျောင်းသားများ ရယ်ကြလေသည်။

‘ဒီနေရာမှာ အာရစ္စတိုတယ်က ယေဘုယျသဘော ဆိုတဲ့ အစား ပရမတ် သဘောတွေကို အနှစ်သာရ (essence) လို့ ခေါ်လာတယ်၊ သူ့သဘော သူ ဆောင် ယူ ဖော်ပြနေတဲ့ သဘောကို အာရစ္စတိုတယ်က အနှစ် သာရလို့ ခေါ်တာပါပဲ၊ ဒီထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် ပီပြင် အောင် ပြောရရင် အရာဝတ္ထုတိုင်းမှာ အ နှစ် သာ ရ သဘော တစ်ရပ် ရှိတယ်၊ အဲဒီ သဘောမှ မရှိရင် ဆို ခဲ့တဲ့ အရာဝတ္ထုလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မွေးပျံ့တဲ့ ရနံ့ ကြောင့် ဒီသစ်သားကို စန္ဒကူးနဲ့သာ ခေါ်တာ၊ အဲဒီ နဲ့သာ ရနံ့ ကင်းသွားတာနှင့် ဒီသစ်သားလည်း စန္ဒကူး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါပဲ ဆိုပါတော့ ဒါဖောင်တိန်၊ မင်စီး တဲ့ သဘော၊ မင် စီးဆင်းတဲ့ သဘောနှင့် ရေးခြစ် ရလို့ ဖောင်တိန် ခေါ်တာ၊ အဲဒီသဘော မဲ့သွားရင် ဒါဖောင်တိန် မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ဆိုပါတော့ လက်ကိုင် ပဝါ၊ အဲဒါ လက်မှာ ကိုင်ပြီး ချွေးသုတ်လို့ မရတော့တဲ့ အခါ သူ့ကို လက် ကိုင် ပဝါ မခေါ်တော့ဘူး၊ လက်နှီးစုတ် ဖြစ်ချင် ဖြစ် သွားမယ်၊ ဆိုလိုတာကတော့ ပညတ်တွင်းမှာ သူ ရဲ့ အနှစ်သာရကို ဖော်ဆောင်တဲ့ ဓာတ်သဘောပေါ့လေ၊ အဲဒါ ရှိတယ်၊ အဲဒီ အနှစ်သာရဓာတ် ပျက်စီးသွားရင် အဲဒီ ပစ္စည်းရဲ့ အဖြစ် အနေ၊ ပညတ်လည်း ပျက်ရော၊ ဒါဆို ရှင်းပြီ ထင်ပါတယ်’

‘ရှင်းပါပြီ ဆရာ’

‘ဒီသဘောကို ဒီမျှ နားလည်ပြီးရင် ဆရာတို့

အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အကြောင်းအရာ (form and matter) သဘောကို လေ့လာ ကြည့်ကြစို့ရဲ့’

ဆရာသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လွယ် ရာ မှ အခက်၊ တိမ်ရာမှ အနက်ဆီသို့ ခေါ်သွား နေပြီကို အကျွန်ုပ် သတိ ပြုမိပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ခေါင်း ရှင်းရှင်းနှင့် သဘောပေါက် လွယ်စေရန် သတိကို လက် မလွှတ်စေဘဲ ဆရာ သင်ကြားသမျှကို အမီ လိုက်နိုင် အောင် ကြိုးစားနေလေသည်။

‘ဒီနေရာမှာ သူဆိုတဲ့ matter ဟာ mind နှင့် matter (စိတ် နှင့် ရုပ်) သဘောတရားက matter နှင့် မတူဘူး ဆိုတာကို ပယမ တံပည့်တို့ သဘောပေါက် ထားမှ ဖြစ်မယ်’

အင်္ဂလိပ် စကား မက်တာ (matter) သည် ရုပ် ကိုလည်း ဟော၏။ (content) ဆိုသော အတွင်းသား အကြောင်းအရာကိုလည်း ဟောကြောင်းကို အကျွန်ုပ် သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆို သော် အထောက်အကူ လှအောင်တို့ အိမ်တွင် အကျွန်ုပ် တို့ စာအကြောင်း၊ အနုပညာ အကြောင်း၊ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံကြသည့် အခါတိုင်းမှာ form နှင့် content (ပုံ သဏ္ဍာန်နှင့် အကြောင်းအရာ) သဘော ပါသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ အကျွန်ုပ် အဖို့မှာ ဝတ္ထု စတင် ရေးစာ ကဗျာ စတင် ဖွဲ့တတ်စကပင် ထိုသဘော နှစ်ရပ်နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အာရစ္စတိုတယ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အကြောင်းအရာ သဘော တရားကို ဆရာ စတင် သင်ကြားသောအခါ မိမိ မူလ က သိထားသည့် အသိနှင့် တူများ တူနေလိမ့်မည်လား ဟု များစွာ စိတ်စော နေခဲ့မိပါသည်။

ဆရာသည် ဤအကြောင်းအရာကို စတင် သင် ကြားသော အခါ ပြယုဂ် တစ်ခုကို ထုတ်၍ သင်ကြား လေသည်။

‘တပည့်တို့ ကျောက်ဆစ် ရုပ်တု ယမင်းရုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်ရုပ် ခြင်္သေ့ရုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်ဖူး ကြပါလိမ့် မယ်၊ ဂူဘုရားတွေမှာ ဆိုလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ဆင်းတုတော်တွေ အများအပြား ရှိတာလည်း တွေ့ဖူး ကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒီရုပ်တုတွေမှာ သလင်း ကျောက်သား ဟာ ရုပ်တုရဲ့ အတွင်းသား မက်တာ အကြောင်းအရာပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောက်သားနှင့် ထုလုပ်တဲ့ အရုပ်ဆို ကျောက်ဆစ်ရုပ်၊ ကြေးနှင့် သွန်းတဲ့ အရုပ်ဆို ကြေးသွန်း ရုပ်၊ သစ်သားနှင့် ထုလုပ်တဲ့ အရုပ်ဆိုရင် သစ်သားရုပ်

ပေါ့။ ဒီမှာ အရုပ်က တခြား၊ အတွင်းသား အထည်တွေ က တခြား ဖြစ်နေတာ သတိ ပြုမိကြတယ် မဟုတ်လား။ ကျောက်သား၊ ကြေးတုံး၊ သစ်တုံးတို့ဟာ အ ရုပ် ရဲ့ အတွင်းသားတွေ၊ အကြောင်းအရာတွေ၊ ဒါကို အာရစ္စ တိုတယ်က မက်တာ (matter) လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဒီမှာ ထုလုံးကိုတော့ ပုံသဏ္ဍာန် (form) လို့ သဘော ပေါက် ရမယ်။ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်မှာလည်း ရေက မက်တာပဲ။ ပြေချော ပြန့်ပြောတဲ့ သဘောအနေက ပုံ သဏ္ဍာန် (form) ပဲ။ ဒီအထိကတော့ နားလည်လို့ လွယ် ပါလိမ့်မယ်'

ဆရာသည် ခေတ္တ ရုပ်နားပြီး ကျောက်သင်ပုန်း ကို ဖျက်နေလေသည်။ ပြီးမှ သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် form နှင့် matter ဆိုသော စာနှစ်လုံးကို ရေးလေ သည်။ ထို့နောက် စက်ဝိုင်းပုံ၊ တြိဂံပုံ၊ လေးထောင့် စတုဂံပုံ၊ လုံးရှည်ပုံ စသော ပုံတွေကို ရေးဆွဲ လေသည်။
'ဒါတွေဟာ ဘာတွေလဲ'

ဆရာက မေးတော့ တစ်တန်းလုံးက သူသိ ကိုယ်သိ ဖြေကြလေသည်။
'ပုံတွေပါ ဆရာ'

'ပုံတော့ ပုံပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပုံလို့ပြောရင် ပစ်ချာ (picture) သဘောမျိုးလည်း ပါသွား နိုင်တယ်။ ဒါတွေ ကို သဏ္ဍာန်တေလို့ သဘောကျပါ။ ဒီမှာ အဆင်း မပါ ဘူး၊ အတွင်းသား မပါဘူး။ ဒါတွေက ပုံသဏ္ဍာန် သက် သက်တွေပဲ။ အာရစ္စတိုတယ်ဟာ အရာဝတ္ထုတွေကို ရှုမြင် တဲ့ အခါမှာ ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့်သာ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ဘာရယ် ညာရယ် သတ်မှတ်လို့ ရတဲ့ အရာတွေ ဖြစ် လာ တယ်လို့ မြင်တယ်။ ကြွေသား မြေထည်တွေချည်း ပဲ။ တစ်ခုကို လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံး၊ တစ်ခုကို စောက်ပန်းကန်၊ တစ်ခုကို ပန်းကန်ပြား စသည်အား ဖြင့် ခေါ်ကြတာ ဘာကြောင့်လဲ'

'ပုံသဏ္ဍာန် မတူကြလို့ပါ ဆရာ'

ရှေ့က မိန်းကလေး ကျောင်းသူများက စိတ် အား ထက်သန်စွာ ဖြေကြလေသည်။

'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီထက် သဘော ရှင်းအောင် ပြောရရင် အရာဝတ္ထု (ဝါ) ပစ္စည်းတိုင်းကို ဘောင်ခတ် ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ အဲဒီ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ သဘောကို ပုံသဏ္ဍာန်လို့ နားလည်ရမယ်။ ရေပဲ ဆိုပါစို့၊ တွင်းနှင့် ဘောင်ခတ်တော့ တွင်းရေ ဖြစ်တယ်။ ကန်နှင့် ဘောင် ခတ်တော့ ကန်ရေ၊ ချောင်းနှင့် ဘောင်ခတ်တော့ ချောင်း

ရေ၊ မိုးကောင်းကင်က ရွာချတော့ မိုးရေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို တစ်စုံတစ်ခု အဖြစ်နှင့် ထင်ရှား လာအောင် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သဘောကို ပုံသဏ္ဍာန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီအထိ နားလည်ကြပြီနော်'

'နားလည်ပါတယ် ဆရာ'

'ဒါဆို အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို တစ် ဆင့် တက်ပြီး လေ့လာ ကြည့်ကြဦးစို့။ ဒီမှာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ် နော်။ ဂရု မထားရင် နားရှုပ် သွားနိုင် တယ်။ အာရစ္စတိုတယ် ပြောတာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေ တယ်။ သူမြင်တာက ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ် ပေါင်းဖွဲ့ရာမှာ ခန္ဓာရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန် (shape) ကို ကျတော့ သူက ပုံသဏ္ဍာန်လို့ မယူဘူး။ ဝိညာဉ် (soul) ကိုသာ သူက ခန္ဓာရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်တယ် လို့ ယူတယ်'

'နားဝေး သွားပြီ ဆရာ'

ဆရာ မမေးမီပင် ကျောင်းသား တစ်ဦးက ထ အော်လေသည်။ အော်သူမှာ အကျွန်ုပ်နှင့် ကြား တစ် ယောက်ခြား ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လျက် ရှိသော ကိုခင်မောင် သန်း (ယခု ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွား ကော်ပိုရေးရှင်း မန် နေဂျာ) ဖြစ်လေသည်။ ထစ်ခနဲဆို ထ ထ မေးတတ် သော အကျွန်ုပ်၏ အကျင့်များ သူတို့ထံသို့ ကူးစက် သွားပြီ ထင်ပါသည်။ သူနှင့် အကျွန်ုပ် ကြားမှာ ထိုင် နေသော ကိုမြင့်ဆွေ (ယခု ကုန်သွယ်ရေး မန်နေဂျာ) ကတော့ လူအေး၊ အလွန် ရှက်တတ်သူလည်း ဖြစ်၍ လူပုံ အလယ်မှာ ထမမေးရဲ။ သူ မေးချင်လျှင် အကျွန်ုပ် တို့ကိုသာ တို့ထောင်ပေးတတ်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ နားဝေးရုံ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိပါ လည်သွားနိုင်တယ်'

ဆရာ၏ တည်ကြည်သော ဟာသကွက် ကလေး က တစ်တန်းလုံးကို ရယ်မော ရွှင်ပျ စေပါသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မျက်စိရော လည်ပါတယ်'

ကိုခင်မောင်သန်း၏ ထပ်ဆင့် ဝန်ခံ စကား ကြောင့် အတန်းသားများမှာ ပို၍ ရယ်ကြလေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့အားလုံး ခံစား နေရသော အဖြစ်ကို ကိုခင်မောင်သန်းက ကိုယ်စား ပြုပြီး ပြောပေးလိုက် သည် မဟုတ်လား။

'ကောင်းပြီ၊ ဝိညာဉ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပုံသဏ္ဍာန် လို့ အာရစ္စတိုတယ်က ဆိုသလဲ၊ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အသွင် သဏ္ဍာန် မတူဘူးလို့ ဘာကြောင့် ဆိုသလဲ၊ ဒါကို နောက်ကျတော့ သဘော ပေါက်ပါလိမ့်မယ်။'

မဂ္ဂဗိညာဉ် သဘောကို သူ ဘယ်ပုံ နားလည် ထားတယ် ဆိုတာကို ဆက်ပြောသွားမယ်။ အာရစ္စတို တယ်က ဝိညာဉ်ကသာ ခန္ဓာ တစ်ခုကို ပုံပေါ်အောင် ဖော်ဆောင် ထားတာတဲ့။ ခြေလက် အင်္ဂါတွေမှာ သူ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူ ဖြစ်ပြီး ဒီခန္ဓာစု တစ်ခုလုံးကို ညီညွတ်အောင် စုစည်းပြီး တူညီတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ် ပေါ်လာအောင် ဖန်တီး ပွဲ့စည်းတာက ဝိညာဉ်သာ ဖြစ် တယ်လို့ အာရစ္စတိုတယ်က မြင်တယ်။ ဒီမှာ ကြည့်၊ မျက်လုံးရဲ့ ကိစ္စ၊ မျက်လုံးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကြည့်ဖို့၊ နားရဲ့ ကိစ္စက ကြားဖို့၊ လျှာရဲ့ ကိစ္စက အရသာ ခံဖို့၊ ဟုတ်ရဲ့လား။’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘ဟုတ်ရင် မျက်လုံးကို ခန္ဓာကိုယ်က ဖြုတ်ပြီး တခြားမှာ ထားလိုက်၊ မြင်သေးရဲ့လား။’

‘မမြင်တော့ပါဘူး ဆရာ’

‘ကောင်းပြီ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ ဆိုတာတွေကို ကော ခန္ဓာကိုယ်က ဖြုတ်ပြီး တခြားစီ ထားလိုက်ရင် သူတို့ ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ သေးရဲ့လား။’

‘မဆောင်ရွက်နိုင်ကြတော့ပါဘူး ဆရာ’

‘ဒါဆို မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံ တာ တွေ ဟာ မျက်လုံးထဲ၊ နားထဲ၊ နှာခေါင်းထဲမှာ ရှိသလား။’

‘မရှိပါဘူး ဆရာ’

အတန်းသား အားလုံး ဆရာနှင့် အတူ အာရစ္စ တိုတယ်၏ အတွေးအမြင် နောက်သို့ ပါသွားကြလေပြီ တကား။ အကျွန်ုပ်ကမူ ရင်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်ကာ ဘယ်လို ခံစား နေရမှန်း မသိ ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဒါဆိုရင် မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာဟာ တစ်စုံ တစ်ခုသော အရာရဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့၊ ဆိုသင့်သလား။’

‘ဆိုသင့်ပါတယ် ဆရာ’

ကျောင်းသား တစ်စုက ထအော် လေသည်။

‘မဆိုသင့်ပါဘူး ဆရာ’

တစ်ဖက်က တစ်စုက ထကန့်ကွက်လေသည်။ ဆရာက သဘောကျသည်။

‘ဖီလိုဆိုဖီ ဆိုတာ အဲဒီလို အပြန်အလှန် ဆွေး နွေးရတဲ့ ဘာသာရပ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ ခုလို မိမိတို့ အမြင် တွေ ရှင်သန်လာတာ သိပ် ကောင်းတာပဲ။ ဒါဆို ကန့် ကွက်တဲ့ လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ မဆိုသင့်ဘူးလဲ ပြော ပါဦး။’

မျက်လုံးကို ဖြုတ်ထားရင် သူ့ချည်းသက်သက် မမြင်နိုင်သလို မျက်စိ ကန်းနေရင်လည်း ဒီခန္ဓာက မမြင်နိုင်ပါဘူး ဆရာ’

ကန့်ကွက်သူများထဲတွင် အကျွန်ုပ်လည်း ပါဝင် လေရာ အကျွန်ုပ်က ထ၍ ဆရာ အမေးကို ဖြေလိုက် ပါသည်။ ထိုအခါ အတန်းသားများ အကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပါလာ ကြပြန်လေသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကိုဆန်းလွင်က တော်တော် ဝေဖန် တတ်လာပြီပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါ ထားပါဦး၊ အာရစ္စ တိုတယ်ရဲ့ အမြင်ကိုပဲ ဆက်ကြပါဦးစို့ရဲ့၊ သူကတော့ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ နံမှု စတာတွေဟာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာတို့နှင့် မပတ်သက်ဘူး၊ ဒါတွေဟာ စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ လုပ်ငန်း တွေချည်းပဲလို့ သဘောကျတယ်။ ဒီဝိညာဉ် ကပဲ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေကို အချိုးကျအောင် ညီညွတ်အောင် ဖော်ဆောင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ပုံ ဖော်တဲ့ သတ္တိကို သူက ဝိညာဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ ရွှံ့ရုပ်ကို လုပ်ကြတယ် ဆိုပါစို့၊ အစ ကတည်းက ရွှံ့ လည်း ရှိတယ်၊ အရပ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်လည်း ရှိတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် အကြောင်းအရာနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်က မပေါင်းမိ ကြသေးဘူး၊ တခြားစီ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒါကို လက် သည် ဖြစ်တဲ့ ပန်းပုဆရာက ရွှံ့ထဲကို ပုံသွင်းပြီး ရွှံ့ရုပ် လုပ်တယ်။ ပန်းတည်းဆရာကလည်း ကြေးကို ပုံလောင်း (သွန်း) ပြီး ကြေးရုပ် လုပ်တယ်။ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း အကြောင်းအရာနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပေါင်းစပ်ခြင်းဟာ ဖန်ဆင်းခြင်းပဲ၊ အာရစ္စတိုတယ်က ဒီလို သဘောကျ နားလည်တယ်။ ဒါကော မဟုတ်ဘူးလား။’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

ဤအချက်တွင် အကျွန်ုပ်မှာ ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှား ရလေသည်။ အာရစ္စတိုတယ် ရှုမြင်သော ‘ဖန်ဆင်းခြင်း’ သဘောကား ရှင်းပါသည်။ အတွင်းသား အထည်ခြပ် ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ပုံသဏ္ဍာန်ထဲသို့ ထည့်လုပ်ခြင်း ကို ဖန်ဆင်းခြင်းဟု နားလည် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် အကျွန်ုပ်သည် ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းခြင်း ကို သတိ ရလေသည်။ ယခင် ကုရ်အာန် ကျမ်းနှင့် သမ္မာကျမ်းစာများကို ဖတ်ရှုစဉ် အခါက ထာဝရ ဘုရား သခင်သည် လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ‘ဖြစ်စေ’ ဟု ဆိုကာမျှဖြင့် ဤလောက ဖြစ်ပေါ် လာရသည် ဆိုသော ဖန်ဆင်းခြင်း သဘောကို လုံးဝ နားလည် သဘော ပေါက်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ ရပေမည်။

သို့သော် ဖန်ဆင်းခြင်း ဆိုသော သဘောကို တခြား တစ်နည်းအားဖြင့် နားလည်အောင် အားထုတ် နိုင်သလား ဆိုတော့လည်း အားမထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ အား ထုတ်၍ မရတိုင်းမှာလည်း မိမိ၏ အတွေးအခေါ် အား နည်းသည့် အဖြစ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူတို့ လုပ်ပြအပ် သော ပစ္စည်းကလေး တစ်ခုကို ကောက်ကိုင် ကြည့်ပြီး ဤသို့ စဉ်းစားပါသည်။

‘ဒီ မီးခြစ်ဘူးကလေးဟာ လူဖန်ဆင်းတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုပဲ၊ ဖန်ဆင်းသူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကို တော့ ငါ မတွေ့နိုင် မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါ ဟာ လူမလုပ်ဘဲ ဖြစ်မလာဘူး၊ ဒါကိုတော့ ငါ သိတယ်၊ ဒီတော့ မီးခြစ်ကို ဖန်ဆင်းတဲ့ လူတစ်ဦးတော့ဖြင့် ဒီ လောကကြီးထဲမှာ ရှိရ ပေလိမ့်မယ်၊ ရှိရ ပေလိမ့်မယ် တောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှိကို ရှိရမယ်၊ ဒါကတော့ မုချပဲ၊ ဒါဆို ဒီလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဖန်ဆင်း ရှင် ဆိုတာလည်း ရှိရမှာပေါ့၊ ငါ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး သော်လည်း ရှိတန်ရာတယ်၊ ရှိတယ်လို့ပဲ ယူဆသင့် တယ်၊ ဒါပေမယ့် မီးခြစ်ကို ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းရာမှာ တောင် ဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ အတတ် ပညာလည်း ရှိဦးမှ၊ ဒီပစ္စည်းကို ဘာနှင့် ပြုလုပ်မယ်၊ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ပြု လုပ်မယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဘာအတွက် ပြုလုပ်မယ် ဆိုတာ တွေတော့ ရှိရဦးမယ်၊ လူက မီးခြစ် ဖြစ်စေ ဆိုလို့တော့ ဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ပါဘူး’

ဤကား အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ် ဆရာကြီး ဦးဖိုး ညွန့်ထံမှာ ပညာ သင်စဉ် ကတည်းက တွေးခဲ့ဖူးသော အတွေးများ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အာရစ္စတိုတယ် လိုတော့ ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည်ခဲ့။ အကြောင်းအရာ နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပေါင်းစပ်ခြင်းသည် ဖန်ဆင်းခြင်း မည်သည်ဟုလည်း သဘော မပေါက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ယခုမှ အာရစ္စတိုတယ်၏ ကျေးဇူး ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ဖန်ဆင်းခြင်း၏ သဘောကို အမြင် ပေါက်စ ပြုနိုင်တော့၏။

‘ဒီနေရာမှာ အာရစ္စတိုတယ်က ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ဟာ ရိုးရိုး ယေဘုယျ တရားကိုယ် သဘောမျှ မကဘူး၊ ဒါတွေဟာ ခိုင်ခံ့တဲ့ သဘောလည်း ရှိတယ်၊ အနှစ်သာရ သဘောတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်၊ အမှန်တကယ် တည်ရှိ တဲ့ အရာတွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ အစစ်အမှန် တရားတွေ လည်း ဖြစ်တယ်၊ အကောင်အထည်အားဖြင့်ကို တည်ရှိ

တယ်၊ ဒါတွေဟာ ရိုးရိုး စိတ်ကူးတွေ ဝိညာဉ် သဘော တွေ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မြင်တယ်၊ ဒါတွေက ပရမတ် တရားတွေ ဖြစ်တော့ လူက ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖန်ဆင်းလို့ မရဘူး၊ အစ ကတည်းက လောကမှာ ပရမတ်တရား များ အဖြစ်နှင့် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဟာ သူ့ဘာသာ ရှိပြီးသား ဖြစ်တယ်၊ လောကမှာ အရာခပ်သိမ်း ရုပ်ခြပ် ရှိတာ မဟုတ်ကြဘူးတဲ့၊ လောကမှာ ထာဝရ တရားတွေ လည်း တည်ရှိနေကြတယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ ဒီထာဝရ တရား တွေဟာ အာကာသကြီးထဲမှာ ရွေ့လျားနေတဲ့ အရာ ဝတ္ထုတွေမှ အပ တခြားတော့ ဖြစ်နေကြတယ် တဲ့၊ ဒီနေရာမှာ အာရစ္စတိုတယ် သုံးနှုန်းတဲ့ စကား နှစ်ခွန်း ကို အထူး သတိ ပြုရမယ်၊ အဲဒါက ဧကန်မုချ ဖြစ်တဲ့ သဘော (actuality) နှင့် ဖြစ်ရန် အလားအလာ ရှိတဲ့ သဘော (potentiality) ဆိုတဲ့ စကား နှစ်လုံးပါပဲ၊ ပုံ သဏ္ဍာန်တွေဟာ တကယ် မုချ ဖြစ်သေးတာတွေတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူတို့က အထည်ခြပ်နှင့် ပေါင်းတော့ မှ တကယ် မုချ သဘော ပေါ်မယ်၊ ဧကန္တ သဘော ပေါ်မယ်၊ သူချည်း သက်သက်ကတော့ ဘာမဆို ဖြစ်ခွင့် ရှိသေးတော့ ဖြစ်ချေ (ဝါ) ဖြစ်ရန် အလားအလာပဲ ဖြစ် ကြတယ်၊ အင်မတန် လှပတဲ့ ယမင်းရုပ်ပုံ ဆိုပါစို့၊ ရွှေနှင့် ပေါင်းစပ်တော့ ရွှေရုပ်၊ ငွေနှင့် ပေါင်းစပ်တော့ ငွေရုပ်၊ ကြေးနှင့် ပေါင်းစပ်တော့ ကြေးရုပ်၊ ဆင်စွယ် နှင့် ပေါင်းစပ်တော့ ဆင်စွယ်ရုပ် ဖြစ်တယ်၊ သူ့မှာ ဘာ ပစ္စည်းနှင့် မဆို ပေါင်းပြီး သူ့ အဖြစ်ကို မုချဧကန် ဖော်ပြနိုင်တဲ့ သတ္တိ ရှိနေတယ်၊ ဒါကို သဘောပေါက် ရင် အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ မက်တာဖစ်ဇစ်ကို တော်တော် သဘောပေါက်ပြီလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်’

‘သဘောပေါက် ပါတယ် ဆရာ၊ ကျေးဇူး တင် ပါတယ် ဆရာ’

အတန်းပြောင်း ခေါင်းလောင်း ထိုးသော အခါ ဆရာသည် သင်ခန်းစာကို ထိုနေရာမှာ ရပ် ထား ပြီး ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အတန်း ထဲတွင် ကျောင်းသားများလည်း မရှိတော့။ ခုံနေရာများ မှာ ဗလာ ဟင်းလင်း ဖြစ်သွားကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ် ခေါင်းထဲတွင်မူ ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားခြင်း မရှိဘဲ အတွေးများ ရှုပ်ထွေး ပြည့်ကျပ် နေလေတော့၏။ စင်္ကြံပေါ်တွင် ကိုခင်မောင်သန်း နှင့် ကိုမြင့်ဆွေတို့က ရပ်စောင့်နေကြလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွား

ရန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဗိုက်မှာ အတန် ဆာလျက် ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆူသံ ပူသံများ ပြည့်လျှံနေသော လက် ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားချင်စိတ် မရှိ။ သူတို့ နှစ်ဦးနှင့် လူ ချင်း ခွဲခဲ့ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်လည်း လူရှင်းရာ ပါဠိဌာန အောက်ထပ်ရှိ အခန်းလွတ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာတွင် ထိုင်ပြီး ဆရာ သင်ကြားသွားသော အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေး အမြင်များကို ပြန်လည် သုံး သပ် ကြည့်ရန် ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်လည်း တစ်ကိုယ်တော် ထိုင်ပြီးနောက် အာရစ္စတိုတယ်၏ ဖန် ဆင်း ခြင်း သဘောတရား အကြောင်းကို မီးခိုး ကြွက်လျှောက် ပြန်၍ စဉ်းစား နေလေသည်။

အတွင်းသား ရုပ်ဒြပ် (အကြောင်းအရာ) နှင့် ပုံသဏ္ဍာန် ပေါင်းစည်းခြင်း သဘောကို အကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် ဖန်ဆင်းခြင်းပဲဟု သာမန်မျှ တွေးကြည့် နေခဲ့ မိခြင်းမှာ စင်စစ် မှားနေလေ၏။ အာရစ္စတိုတယ်က ပုံသဏ္ဍာန် ဆိုသည်မှာ အသွင်အပြင် မဟုတ်။ ပုံပန်း မဟုတ်။ အပေါ်မြင် သဘော သက်သက် မဟုတ်။ 'အနှစ်သာရ' ဟု ဆိုလေသည်။ ခန္ဓာမှာ ဆိုလျှင် ဝိညာဉ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ခန္ဓာ၏ အစိတ် အပိုင်းများ အားလုံးကို သူ့နေရာ သူ့အလုပ် သူ့ကိစ္စနှင့် သူ နေရာတကျ ဖွဲ့စည်းပြီးနောက် ထို အစိတ်အပိုင်း အားလုံး၏ ညီညွတ်သော သဘော၊ ပြေ ဖြစ် သော သဘော၊ တစ်စု တစ်ပေါင်းတည်းဖြင့် တစ် ခု သော အဖြစ်ကို ဧကန်မုချ ဖြစ်ပေါ်စေသော သဘောကိုသာ အာရစ္စတိုတယ်က ပုံသဏ္ဍာန်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် အာရစ္စ တိုတယ်၏ ဒဿနကို အခြေခံကာ စာပေ အနုပညာ ဖန်ဆင်းမှု သဘောများ ကိုပါ အရှည်အဝေး စဉ်းစား နေမိလေသည်။

အနုပညာ ဖန်တီးသူသည် မိမိ ဖန်တီးလိုသော အကြောင်းအရာ၊ ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ရရှိသော အခါ ၎င်း တို့ကို အနုပညာ ကုန်ကြမ်းများ အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုကုန်ကြမ်းများကို ကုန်ချော အဖြစ် ထုတ် လုပ်မည့် အခါ အရေး အကြီးဆုံး ဖြစ်သော ပုံသဏ္ဍာန် ကို ရှာရလေသည်။ အနုပညာရှင်၏ ပဋိဘာန် ဉာဏ် ကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက်၊ ပုံကောင်း ပုံလှ ပုံ ဆန်းကို ရတတ်သည်။

ပုံကောင်း ပုံလှ ပုံဆန်းများသည် လူက ဖန် ဆင်းအပ်သော အရာများ မဟုတ်။ လောကထဲမှာ သူ့

ဘာသာ သူ တည်ရှိ နေကြလေသည်။ သို့သော် မျက် မြင် ထင်ရှား ရှိကြသည် မဟုတ်။ ဖော်ထုတ်တတ်မှ ပေါ်လာတတ်သော ဖြစ်ခွင့်ရှိ အလားအလာများ အဖြစ် တည်နေ ကြလေသည်။ ၎င်းတို့ကို သိရန် ဆင်ခြင်ဉာဏ် လိုသည်။ ပလေဝံတို့ ပြောခဲ့သလို အာရစ္စတိုတယ်က လည်း၊ ထိုပုံသဏ္ဍာန်များကို ဖော်ထုတ်တတ်ရန် ဉာဏ် အထူး လိုသည့် ဆိုသော် အချက်ကို လက်ခံ ခဲ့လေ သည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချက်ကို လက်ခံ ထားပါ သည်။

တချို့ ပညာရှင်များကမူ ဖန်ဆင်းခြင်းသည် ပုံ ကောင်း ပုံလှ ပုံဆန်းများကို ဖန်ဆင်းခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ထင်ကြသည်။ ထိုအချက်ကို အာရစ္စ တိုတယ်က ငြင်းသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်တို့သည် ပရမတ် တရားများ ဖြစ်သည်ဟုသာ နားလည်အပ်သည်။ ပရမတ် တရား (ထိုပုံသဏ္ဍာန်) များကို ဘယ်သူမှ ဖန်ဆင်းထားသည် မဟုတ်။ ဖန်ဆင်းနိုင်သည်လည်း မဟုတ်ဟု အာရစ္စ တိုတယ်က ရှုမြင်လေသည်။

ဖန်ဆင်းခြင်းသည် ရှိပြီးသား ရုပ်တရားများနှင့် ရှိပြီးသား နာမ်တရား (ပုံသဏ္ဍာန်) များကို စနစ်တကျ ပေါင်းစပ်တတ်သော အစွမ်း သတ္တိကိုသာ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဆိုလျှင် ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်က ဤ လောကကို ဖန်ဆင်းခြင်း ဆိုသည်မှာလည်း ရှိပြီးသား ရုပ်တရားများနှင့် ရှိပြီးသား နာမ်တရားများကို ညီညွတ် အောင် ပေါင်းစည်းခြင်း ပေပဲလား။

'ဟော ကိုဆန်းလွင်ကြီး ဒီမှာ ရောက်နေတာ ကိုး'

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အသံကြောင့် အတွေး များ လန့်စဉ် သွားလေသည်။

'ဪ လွင်လွင်တို့ ပါလား'

မိန်းကလေး လေးယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ဦးဆောင်၍ လာသူမှာ အေမိခင်မြလွင် (ယခု တက္ကသိုလ် စာပေးစာယူ ဥပဒေ လက်ထောက် ကထိက) ဖြစ်လေ သည်။ မာဂရက် မြမြစိန် (ဂရိတ် ဦးဘိုးစိန်၏ မြေး၊ ဦးကန်နက်စိန်၏ သမီးကြီး၊ ရဲစိန်တို့ အစ်မ၊ ကွယ် လွန်) လည်း ပါလေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကိုဆန်းလွင်ကို လိုက်ရှာ လိုက်ရ တာ မောနေတာပဲ၊ လွင်လွင်တို့က ဖီလိုဆိုဖီ မေးမလို့

'လာ ထိုင်ကြ၊ တတ်သိ နားလည် သမျှတော့

ပြောမှာပေါ့၊ ဒါထက် ကျွန်တော်က ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ ဗိုက်တောင် ဆာနေပြီ'

'အံ့မယ်လေး ခုမှ၊ လွင်လွင်တို့က ကျွေးပါ့မယ်၊ ရော့ ခု ဒီမုန့်ကို စားပြီး ပြောပြ၊ ပြီးတော့ ကင်တင်းမှာ လွင်လွင်တို့ လိုက်ကျွေးမယ်'

အကျွန်ုပ်လည်း ဗိုက်မှာ အတန် ဆာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ကျွေးသော မုန့်ကို စားပြီးနောက် ရေတစ်ခွက် သောက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သူတို့လေးဦး၏ ဆရာ အဖြစ်ကို ခံယူကာ အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေးအခေါ်များကို နားလည်လိုလျှင် ပလေတိုး၏ အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံ စဉ်းစားဖို့ လိုကြောင်း၊ အာရစ္စတိုတယ် အတွေးအခေါ်များသည် အများအားဖြင့် သူပင်ကို အတွေးအခေါ် သက်သက် မဟုတ်ကြဘဲ သူ့ဆရာ ပလေတိုး၏ အတွေးအမြင်များကို အခြေခံ၍ ပေါ်ပေါက်လာသော အတွေးအမြင်များသာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရလေသည်။ ထို့နောက် ပလေတိုးနှင့် အာရစ္စတိုတယ် အတွေးအမြင်များ ကွာခြားပုံ၊ ပလေတိုးက ပရမတ်တရားများကိုပါ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းထားသည်ဟု ယုံကြည်ပုံ၊ အာရစ္စတိုတယ်က ပရမတ်တရားများမှာ မူလ ကတည်းက သူ့အလိုလို ရှိပြီး ထိုပရမတ် ပုံသဏ္ဍာန် သဘောများကို ဖြစ်ချေရှိ အလားအလာများ အဖြစ်မှ မုချ အဖြစ်အနေ (actuality) ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းကိုသာ ဖန်ဆင်းခြင်းဟု နားလည်ကြောင်းများကို စာပေ အနုပညာ သဘောတရားများ ဖြင့်ပါ ရှင်းပြလိုက် လေသည်။

အေမိခင်မြလွင်တို့ လူစုလည်း အားရ ကျေနပ် ကြလျက် အကျွန်ုပ်အား ကင်တင်းသို့ ခေါ်သွားကာ ကြိုက်သလောက် အဝစား စုပေါင်း ကျွေးမွေးခြင်း အမှုကို ပြုကြလေတော့၏။

နောက်နေ့ ဆရာဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း သင်တန်း မစမိပင် ကျယ်ဝန်းသော ဥပဒေဌာန အောက်ထပ် ရှိ ယုဒသန် ခန်းမ၏ လက်ဝဲဘက် စာသင်ခန်းမကြီးမှာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများဖြင့် ပြည့် လျှံ နေ လေတော့၏။

အကျွန်ုပ်လည်း နောက်နားက ခုံသို့ ရောက်အောင် တွန်းတက် ရလေသည်။ ခန်းမမှာ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကဲ့သို့ ခုံတန်းများကို ဆင်ခြေလျှော စီထားသဖြင့် နောက်ဘက်က ခုံတန်းများမှာ လူ တစ်ရပ်ခန့်ပင် မြင့်နေလေသည်။ သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်သန်း တို့ က

အကျွန်ုပ် အတွက် နေရာဦးထား ကြလေသည်။

ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးနောက် ပါးချိုင့်ကလေး ပေါ်အောင် ပြုံး၍ ဝင်လာသော ဆရာ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်မှာ ချစ်စရာ ကောင်းသလောက် နံနက်ခင်း၏ နေခြည်ဖြာကို မြင်ရသလို ရွှင်လန်း အားရဖွယ် လည်း ကောင်းလှပါသည်။

'မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ အတန်းသားတို့'

ဆရာက အင်္ဂလိပ်လို နှုတ်ခွန်းဆက် စကားဆိုလိုက်သော အခါ 'Good Morning Sir' ဆိုသော အတန်းသားများ၏ နှုတ်ခွန်း တုံ့ပြန်သံကလည်း တစ်ခဲနက် ဟိန်းထွက် သွားလေတော့၏။

ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်းကား ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတိုင်းက ချစ်ခင် လေးစားခြင်းကို တစ်ခဲနက် ခံစားရသော ဆရာ ဖြစ်၏။ ပါးချိုင့်ကလေးနှင့် အတူ ဆရာ၏ မျက်နှာမှာ အစဉ် ပြုံးရွှင်သလောက် ဆရာ၏ နှုတ်သံကလည်း ချိုလှပါသည်။

ဆရာသည် အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေးအခေါ်ကိုပင် ဆက်၍ သင်ကြားလေသည်။

'မနေ့က အကြောင်းအရာနှင့် ပုံသဏ္ဍာန် သဘောကို သင်ကြား ပို့ချခဲ့ရာမှာ အတွင်းသား အကြောင်း အရာတွေဟာ ရုပ်သဘော ရှိပြီး ပုံသဏ္ဍာန်ကတော့ နာမ်သဘော ရှိတယ်ဆိုတာ အာရစ္စတိုတယ် တင်ပြတဲ့ ခန္ဓာနှင့် ဝိညာဉ် သဘောနှင့်ပဲ ပေါ်ပါလိမ့်မယ်။

'ရုပ်ဒြပ် သဘောတွေဟာ နာမ်သဘောဖြစ်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ဖြစ် ပေါ်ခွင့်ရှိတဲ့ အလားအလာတွေ ဖြစ်ကြတယ်လို့လည်း သူက ဆိုတယ်၊ ဒါလည်း တွေး ကြည့် ရင် ပေါ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ နောက်ထပ် အတွေးအခေါ် အဆင့် တစ်ဆင့် ပိုလာပါတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ဖန်ဆင်းခြင်း တရားမှာ ဖြစ်ခွင့် အလားအလာ ရှိတာတွေဟာ တကယ့် မုချ အဖြစ်အနေ ဘဝ (actuality) အဖြစ်ကို ရောက်ဖို့ အတွက် ကြားမှာ ပြောင်းလဲခြင်း သဘောတရား တစ်ရပ်ကို ကျော်ဖြတ် ရသေးတယ်၊ ဥပမာ တစ်ခု ဆရာပြမယ်၊ ဆိုကြပါစို့။

'ပဲစေ့ကလေး တစ်စေ့ဟာ ပဲပင်ကလေး ပေါက်လာဖို့ အတွက် အလားအလာ (ဝါ) ဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထု ကလေးပဲ၊ သူ့ကို ရေစိမ့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အစို့အညှောက်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အပင်ကလေး ပေါက်လာတယ်၊ အရွက်ကလေး

ကားထွက်လာတယ်။ နောက် အညွန့်ကလေး ဖြာလာ တယ်။ နောက်အနွယ်ကလေး ဖြစ်ပြီးသွားတယ်။ မူလ အစေ့ နေရာမှာ အစေ့ ပျောက် သွား ပြီး အမြစ်တွေ ထွက်လာတယ်။ ဒီလို ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်တာတွေရဲ့ ဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာတွေ ပြောင်းလဲ သွားသလဲ၊ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ပြောင်းသွားတာပဲ မဟုတ် လား၊ တပည့်တို့ မြင်ကြရဲ့လား’

‘မြင်ပါတယ် ဆရာ’

‘ပိုပြီး မြင်လွယ်အောင် ဆရာ နောက်ထပ် ဥပမာ တစ်ခု ပြပါဦးမယ်။ ဆိုကြပါစို့။ ကျွန်းခေါ်တဲ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် ရှိတယ်။ ဒီသစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပြီး ပထမ သစ်တုံးတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ကြတယ်။ နောက် လွှစင်ပေါ် တင်ပြီး သစ်ခွဲစက်နှင့် ပျဉ်ချပ်တွေ တိုင်တွေ တန်းတွေ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ကြတယ်။ သစ် ပင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ သစ်တုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ တစ်ဖန် ဒီသစ်တွေနှင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေ လုပ် လိုက်တော့ သစ်သား၊ သစ်ပင်၊ သစ်တုံး ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန် တွေ ပျောက်ပြီး စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် စသည် ဖြစ်သွား တယ်။ ဒီမှာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်တွေပဲ၊ တစ်ဆင့်ပြီး တစ် ဆင့် ပြောင်းလဲသွားတာ ရှင်းရှင်း မြင်တယ် မဟုတ် လား တပည့်တို့’

‘ရှင်းပါတယ် ဆရာ၊ မြင်ပါတယ် ဆရာ’

စာသင်သားများ၏ အသံများမှာလည်း သဘော ကျ နားလည်ခြင်းကို ရောင်ပြန် ဟပ်လျက် ပေါ့ပါး ရွှင်လန်း နေလေသည်။

‘ဒီမှာ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်သွား တာကို သတိ ထားရမယ်။ ဒီလို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း သဘောဟာ တစ်လောကလုံး မှာ ရှိတယ်။ ဒီလိုလည်း အကျယ်အပြန့် နားလည်ရမယ်။ ဒါကိုတော့ အာရစ္စတိုတယ်က အီဗောလူးရှင်း (evolu- tion) လို့ ခေါ်ပါတယ် တပည့်တို့’

ဤတွင် အကျွန်ုပ်သည် အာရစ္စ တိုတယ်ကို များစွာ အထင်ကြီးမိ လေတော့၏။ လက်စသတ်တော့ ‘အီဗောလူးရှင်း’ ဆိုသော စကားလုံးကို အကျွန်ုပ် စိတ် မှာ ဒါဝင် ဆိုသော ပညာရှင်က စတင် သုံးစွဲသည် ထင် ခဲ့၏။ စင်စစ် ထို စကားကို အာရစ္စတိုတယ်သည် လွန်ခဲ့ သော အနှစ် နှစ်ထောင်ကျော် ကတည်းက စတင် သုံးစွဲ ခဲ့ပြီပဲ။

ဤနေရာတွင် အကျွန်ုပ်၏ မသိ နားမလည်မှု

တစ်ခုကို ဝန်ခံ ရပေဦးမည်။ အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ပင် ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင် အကြောင်း၊ ဖန်ဆင်းခြင်း အကြောင်းရပ်များ အကြောင်းကို လေ့လာ ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုဖန်ဆင်းရှင်နှင့် ဖန်ဆင်းခြင်း သဘောကို ခရစ်ယာန်နှင့် အစ္စလာမ် ဘာသာများ ပေါ် ပေါက် လာသော အခါမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အယူဝါဒ များဟုလည်း ထင်ခဲ့လေသည်။ ယခုမှ မိမိ၏ ထို အထင် အမြင် မှား ယွင်း ကြောင်း ကို သိရ၏။ ဂရိ တိုင်းသားများသည် ရှေးကပင် နတ်ဘုရား များစွာကို လက်ခံ ခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ဆူတည်းသော ဖန်ဆင်း ရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကိုမူ ဂရိ ဒဿန ဆရာကြီး ဟေရာကလိတပ် (Heraclitus) * လက်ထက်က စ၍ လက်ခံ ယုံကြည်နေပြီ ဖြစ်၍ ပလေတိုင်း၊ အာရစ္စတိုတယ် တို့ လက်ထက်တွင် ထိုအယူဝါဒသည် အလွန်ပင် တိုး တက်လျက် ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှပင် သိရလေ တော့၏။

‘အီဗောလူးရှင်း ဆိုတဲ့ ပြောင်းလဲခြင်း တရား အားလုံးဟာ ကြောင်းကျိုး ဆက်နွယ်မှု တရားတွေနှင့် လည်း ဆက်ဆံနေတယ်။ ဒီမှာ အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ တစ်ဆူ တည်းသော ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင် (God) ရဲ့ သဘောကို နားလည်ဖို့ လိုပြန်တယ်။

‘အာရစ္စတိုတယ်က ဖန်ဆင်းရှင် နတ်ဘုရားဟာ ပကတိ သန့်စင်သော ပုံသဏ္ဍာန် (Pure Form) လည်း ဖြစ်ပြီး ပကတိ သန့်စင်စွာ တည်နေသော ဧကန္တ ဖြစ် ရပ် (Pure Actuality) လို့လည်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်လောကလုံးမှာ ပြောင်းလဲခြင်း တရား၊ အီဗောလူးရှင်း ရှိသော်လည်း ထာဝရ ဘုရားမှာတော့ ပြောင်းလဲခြင်း ကင်းတယ်လို့ သူ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါဖြင့် စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးဟာ ဘယ်ပုံ ပြောင်းလဲပြီး တိုး တက် နေသလဲ၊ ဒီမှာ အာရစ္စတိုတယ်က လောကကြီး ဟာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပိုမို ကောင်းမွန်တဲ့ ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ တိုးတက် ပြောင်းလဲနေတယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့တယ်။ ဒီအမြင်ကို တပည့်တို့ ဘာသာ စဉ်းစားပါ။ သဘော ပေါက်ပါလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ လက်ရှိ ရထား တဲ့ ဘဝ အခြေအနေကို ဆိုးတယ်လို့ အမြဲ သဘော ထားပြီး ဒီထက် ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘဝကို ရောက်အောင် လို့ ကြိုးပမ်း အားထုတ် နေကြတာကို အထင်အရှား

* A History of Western Philosophy - p 40

တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာ နိုင်ငံရေးကိုလည်း ကြည့်၊ နိုင်ငံတိုင်းက ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းဖို့၊ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာ သားများ ပြည့်ဝ ချမ်းသာဖို့၊ စည်ကား ပွားများဖို့၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်ဖို့ အဘက်ဘက်က ကြိုးစား နေကြတယ်။ လူသားတိုင်းဟာ လက်ရှိ ဘဝ အခြေ အနေထက် ပိုပြီး ကောင်းမြတ်တဲ့ အနာဂတ်ကို အမြဲ မျှော်လင့်ပြီး အားထုတ် နေကြတာကိုလည်း တပည့်တို့ မြင်မိကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တို့ သင်ကြား နေကြရတဲ့ ကိုယ်ကျင့်ပညာ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် အာ ရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဒီထာဝရ ဘုရား အမြင် (သီယိုလိုဂျီ) ဟာ အကျိုးကြည့် အမြင် ဖြစ်တယ်လို့လည်း သုံးသပ်သင့် ပါတယ်။

‘အာရစ္စတိုတယ်က အတ္တ သုံးမျိုး ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။ အတ္တကို အာရစ္စတိုတယ်ကတော့ (sub- stance) လို့ ခေါ်တယ်။ ဆစ်စတင့် ဆိုတာ ပစာန အကြောင်းရင်းခံ ဝတ္ထုလို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်နိုင်တယ်။ ပင်ကို သဘာဝ တရားကိုယ်ကို ပြောတာပါ။ အဲဒီ သုံး မျိုးက ပထမ အမျိုးဟာ အာရုံနှင့် ထိတွေ့ သိမြင်နေ ရတဲ့ ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်လွယ်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယ အမျိုးက အာရုံနှင့် ထိတွေ့ သိမြင် ရပြီး မပျက်စီး မပျောက်ကွယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ ဒါတွေ က ဂြိုဟ်တွေ နက္ခတ်တာရာတွေကို ဆိုတာ။ တတိယ အမျိုးက အာရုံနှင့် မသိဘူး၊ ဉာဏ်နှင့်သာ သိမြင်ရတဲ့ လူမှာ ရှိတဲ့ ဝိညာဉ်၊ ထာဝရ ဘုရားသခင်တို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

‘အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဒဿနမှာ အဓိက တစ်ချက် က ထာဝရ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ အရာခပ်သိမ်း တို့ရဲ့ ပထမ မူလ အကြောင်းတရား (First Cause) ဖြစ် တယ် ဆိုတာကို ဆင်ခြေ တက်ခြင်းပါပဲ။ ဒါက ဘယ် လိုလဲ ဆိုတော့ စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးဟာ လှုပ်ရှား နေတာရယ်၊ ပြောင်းလဲ နေတာရယ်ကို တွေ့မြင် နေကြ ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို လှုပ်ရှား နေအောင် စက် မောင်းသူ စက်ကို ပထမ လှုပ်ရှားစေသူ ရှိရမယ်။ သို့ သော် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ဖန်တီးခဲ့သူဟာ အဖန်တီးခံ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူကတော့ မဖန်တီးဘဲ သူ့အလိုလို ရှိနေ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ထာဝရ ဘုရားက စကြဝဠာကြီးကို ဖန် တီးတယ်။ လှုပ်ရှား နေအောင်လည်း လုပ်ထားတယ်။ ဒါဖြင့် အဲဒီ ဘုရားကိုကော ဘယ်သူက ဖန်တီးတုံးလို့၊ ဒီလို မေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ ဘုရားကို ဖန်ဆင်းတဲ့ ဘုရားရဲ့ ဘုရားကို လိုက်ရှာရင်

အတွေးက မဆုံးတော့ဘူး။ ဒီတော့ အဆုံးစွန် တစ်ခု တော့ ရှိရတော့မယ်။ မူလ အစ ပထမ ဆိုတာပေါ့။ အဲဒါကို (First Cause) လို့ အာရစ္စတိုတယ်က ခေါ် တာ။ အဲဒီ ပထမ အကြောင်းပစ္စည်းသည်ပင် ဖန်ဆင်း ရှင် ဘုရား ဖြစ်တယ်လို့ အာရစ္စ တိုတယ်ရဲ့ ဒဿနမှာ အရှင်းသား ပေါ်တယ်။ ဒီ ထာဝရ ဘုရားဟာ အနိစ္စ တရားတွေရဲ့ အလွန်မှာ တည်ရှိနေတယ်။ ထာဝရဘုရား သခင်ရဲ့ ပင်ကို သဘာဝဟာ ဝိညာဉ် သိစိတ်ကြီးပဲ။ အဲဒီ သိစိတ်ဟာ တကယ် ဖြစ်တည်ရာမှာ အသက် ဇီဝရဲ့ သဘောကိုလည်း ဆောင်ထားတယ်။ ဒီ အသက် ဇီဝက အမှီခို ကင်းတယ်။ သူ့ဘာသာ ရပ်တည်နေတဲ့ အကောင်း ဆုံး အမြတ်ဆုံး ထာဝရ သဘောကြီး ဖြစ်တယ်။ ဒါ ကြောင့် ထာဝရ ဘုရားသခင် ဆိုတာ သက်ရှိ သဘော ကြီးလို့ နားလည် ရမယ်။ ထာဝရ အခွန် ကာလကို ထာဝရ ဘုရားကပဲ စိုးပိုင် နေတယ်လို့ အာရစ္စတိုတယ် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ခဲ့တယ်’

ဆရာ၏ သင်ကြားချက်များမှာ ရှင်းပါသည်။ သို့သော် အာရစ္စတိုတယ် ပြောသော ‘လှုပ်ရှားခြင်းမဲ့ လှုပ်ရှားစေသူ’ (unmoved mover) ဆိုသော ဝေါဟာရ ကိုမူ အကျွန်ုပ်သည် နားလည်အောင် အားထုတ် ရလေ သည်။

ထိုစကားကို နားလည်အောင် ကြိုးစား ကြည့် သောအခါ ကမ္ဘာကျော် ဗိနပ် နတ်သမီးရုပ်ကို သတိ ရလေသည်။ ထိုနတ်သမီး၏ ပြတ်နေသော လက်များ၊ ပြေလျှော ကျဆင်းနေသော ဝတ်ရုံလွှာ၊ ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကို ကြည့်ရင်း အကြင် အနုပညာ၌ ဝင်စား တတ်သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု များစွာကို ခံစား ရလေ သည်။ အကယ်၍ ဗိနပ်၏ လက်များ ရှိခဲ့ပါမူ ထို လက်များသည် ဘယ်သို့ ရှိချိမ့်မည်နည်း။ ဘယ်နေရာ တွင် ရှိလေမည်နည်း။ ဝတ်ရုံ ပေါ်မှာလား၊ ချက်ပေါ် မှာလား၊ သူမ၏ မြတ်သော စနေနံ့တွေ ပေါ်မှာလား။

ဤကား လှုပ်ရှားမဲ့ ဗိနပ်ကြောင့် တစ်ပါးသူ၌ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ရခြင်းကို အကျွန်ုပ် ဉာဏ် ကွန့်မြူး ကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အာရစ္စတိုတယ်၏ ဆိုလိုရင်းနှင့် ကိုက် မကိုက်ကိုမူ အကျွန်ုပ် မသိချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အာရစ္စတိုတယ် ပေါ်ပေါက် သော ကာလသည် ခရစ်တော်ထက် အနှစ် လေးရာခန့် စောနေသေးသည်။ ထိုအချိန်ကပင် အာရစ္စတိုတယ်သည် နောင်အခါ သမ္မာကျမ်းစာများ၌ ဖော်ပြထားသောထာဝရ

ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းရှင်၏ သဘောများစွာကို အတွေးလမ်း ခင်းသွားခဲ့ပြီ တကား။

ထို့နောက် ဆရာသည် အာရစ္စတိုတယ်၏ အရေးပါသော အကြောင်းအရာ အမြင်ကို သင်ကြား ပို့ချပြန်သည်။

‘အာရစ္စတိုတယ် ဟောကြားတဲ့ ထာဝရ ဘုရားသခင်၊ သူ့ရဲ့ ဖန်ဆင်းခြင်း သဘောတရား စသည်တို့ကို အပြည့်အစုံ သဘော ပေါက်ဖို့ကတော့ သူ့ရဲ့ အကြောင်းတရား အမြင်ကို နားလည် ရဦးမယ်။ လောကီ အကြောင်းတရား လေးပါးက ခြယ်လှယ် ဖန်တီး နေတယ်လို့ အာရစ္စတိုတယ်က ဆိုတယ်။ ပါဠိသက် မြန်မာ စကားနှင့် ဆိုရင်တော့ သမုဋ္ဌာန် လေးပါးပေါ့။ သို့သော် မြန်မာတွေ နားလည်တဲ့ သမုဋ္ဌာန် လေးပါးက ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ၊ အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ သမုဋ္ဌာန် လေးပါးကတော့

- (၁) ရူပ သမုဋ္ဌာန် material cause
- (၂) သဏ္ဍာန် သမုဋ္ဌာန် formal cause
- (၃) နိမ္မိတ သမုဋ္ဌာန် effecient cause
- (၄) အန္တိမ သမုဋ္ဌာန် final cause

တွေပဲ-ဖြစ်တယ်။ ရုပ်ရယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်ရယ်၊ ဖန်တီး ပြုပြင်သူရယ်၊ အဆုံးစွန် ရည်ရွယ်ရင်း အကြောင်းတရားရယ်၊ ဒီလေးပါး ပြည့်စုံမှသာ တစ်စုံတစ်ရာ သည် မုချ ဖြစ်ပေါ် လာတယ်လို့ သဘော ကျရမယ်။

‘ဥပမာ ဆိုကြပါစို့။ မျက်စိ အောက်က ဒီစားပွဲမှာ သစ်သားဟာ ရုပ် အကြောင်းတရားပဲ၊ မြေဖြူမှာ မြေစေးဟာ ရုပ် အကြောင်းတရားပဲ၊ ဒါကို သက်ဆိုင်ရာ စားပွဲ ပုံသဏ္ဍာန် မြေဖြူ ပုံသဏ္ဍာန်ထဲကို ရောက်အောင် ဖန်တီး ပြုပြင်သူ (နိမ္မိတ) က ဖန်တီး ပြုပြင်ရတယ်။ ဒါဘာအတွက် ပြုပြင် ဖန်တီး ရသလဲဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ခု သော ကိစ္စ အတွက်ပဲပေါ့။ စားပွဲဆို စာရေးဖို့၊ ပစ္စည်း တင်ဖို့၊ မြေဖြူဆိုရင် ဘုတ်မှာ စာရေးဖို့ပေါ့။ ပစ္စည်း တိုင်းကို ကြည့်၊ ဖန်တီးသူ မရှိဘူးလား၊ အင်္ကျီမှာလည်း အဝတ်ရယ်၊ ပုံစံရယ်၊ အပ်ချုပ်သူရယ်၊ ဝတ်ဖို့ရယ် အကြောင်း လေးပါး ရှိတာပဲ။ ဘယ်ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြည့် အကြောင်းမဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိ၊ ကိစ္စ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာ ဘာရှိသလဲ၊ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျောက်ခဲ တစ်လုံး တောင် ကိစ္စ ရှိတယ်။ မြင်အောင် ကြည့်၊ မြက်ပင်ကို အဖိုး မတန်ဘူး၊ ကိစ္စ မရှိဘူးလို့ မထင်ပါနှင့်၊ မြက်ပင် မှာလည်း ဆိုင်ရာ အကြောင်း ကိစ္စ ရှိတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ သဘောတရား နှင့် ကြည့်ရင် တစ်

လောကလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ သူ့ကိစ္စနှင့်သူ သူ့အကြောင်း နှင့်သူ ရှိနေကြပါကလား ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင် လာပါလိမ့်မယ်’

အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေး အမြင်များမှာ လွန်ခဲ့ သော အနှစ် နှစ်ထောင့် ငါးရာကျော် ကာလက ပေါ် ပေါက် ခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း ထူးခြား လှပါသည်။ အံ့ဖွယ် ကောင်း လှ ပါ သည်။ အာရစ္စတိုတယ်သည် တစ်ဆူတည်းသော ဖန်ဆင်းခြင်းမဲ့ ဖန်တီးရှင် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို မေတ္တာဓာတ်ကြီး အဖြစ် ရှုမြင်ရာ၌ လည်း ထူးခြား လှပါသည်။

အာရစ္စတိုတယ်၏ အတွေး အခေါ်တွင် ဝိညာဉ် (အသက်) နှင့် စိတ် မတူကြောင်းကိုလည်း ပြသည်။ စိတ်ကို အာရစ္စတိုတယ်က ဆင်ခြင်ခြင်း သတ္တိ အဖြစ် သဘော ပေါက်လေသည်။ ဝိညာဉ်မှာ အဆင့် အမျိုးမျိုး ရှိလေသည်။ သေသော ဝိညာဉ်၊ မသေသော ဝိညာဉ် ရှိ သည်။ စိတ်ကား သင်္ချာကို လည်းကောင်း၊ ဒဿနကို လည်းကောင်း နားလည် သိမြင်တတ်သော ဉာဏ်သတ္တိ ပင် ဖြစ်သည်ဟု အာရစ္စတိုတယ် ယူဆ လေသည်။

အာရစ္စတိုတယ်သည် သူ၏ ကိုယ်ကျင့် တရား အမြင် (Nicomachean Ethics) ကို သူ၏ ဝိညာဉ် သဘောတရားနှင့် ဆက်စပ်၍ တွေးခေါ်ထားလေသည်။

ဝိညာဉ်မှာ အသိဉာဏ်ရှိ အပိုင်း နှင့် အသိ ဉာဏ်မဲ့ အပိုင်း ဟူ၍ နှစ်ပိုင်း ရှိသည်ဟုလည်း သူ မြင် သည်။ အသိဉာဏ်မဲ့ အပိုင်းမှာပင် ရုက္ခ သဘာဝနှင့် သတ္တ သဘာဝ နှစ်မျိုး ရှိသည်။ ဆန္ဒမဲ့ သဘာဝနှင့် ဆန္ဒရှိ သဘာဝကို ဆိုလိုသည်။

‘နီကိုမာခီယန် အက်သစ်’ ခေါ် အာရစ္စတိုတယ် ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား အမြင်ကို သင်ကြား ပို့ချသူမှာ ကထိက ဆရာ ရက်ဂျီ (ဦးခင်မောင်ဒင်) ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ဦးခင်မောင်ဒင် ဟု ခေါ်သူ နည်းသည်။ ဆရာ တိုင်း ကျောင်းသားတိုင်းက ဆရာ ရက်ဂျီ ဟုသာ ခေါ် နေကြလေသည်။ ကျောင်းသားများနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေတတ်သော ဆရာ ရက်ဂျီသည် အကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိ ထဲတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ခင်မောင်ရင်နှင့်လည်း တူနေ လေသည်။ စာပြသောအခါ အလွန် ဟန်ပါသည်။ သူ သည် ခရစ်ယာန် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ဆရာ ရက်ဂျီသည် ပို၍ စိတ်ဝင်စား စရာ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုစဉ် အခါက အကျွန်ုပ်သည် ခရစ်ယာန် အယူဝါဒ

များ၏ လွှမ်းမိုးမှု အောက်တွင် ရှိဆဲအခါ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အာရစ္စတိုတယ်၏ ကိုယ်ကျင့်တရား အမြင်များ သည်လည်း အကျွန်ုပ်အား များစွာ အမြင် ကျယ်စေနိုင် ခဲ့ရုံမျှ မက အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ် အခြေခံ ပြောင်းလဲ မှုများ နှင့် ဘဝ အယူအဆ ပြောင်းလဲမှု များစွာကို လည်း ဖြစ်စေခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ ရပေလိမ့်မည်။

ဆရာ ရက်ဂျီ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ပညာ သင် ခန်းစာများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရှိပါသည်။

‘ပထမဆုံး အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ အက်သစ် (Ethics) ကို လေ့လာကြရာမှာ သိထားသင့်တဲ့ အချက် တစ် ချက်ကတော့ ဒီအတွေးအမြင်တွေဟာ အာရစ္စတိုတယ် အသက် ထင်ရှား ရှိစဉ် ကာလတုန်းက သူ့ခေတ်က ပညာတတ် လူရည်လည်များရဲ့ အယူအဆများ ဖြစ် တယ်လို့ ဆိုမယ်ဆို ဆိုသင့်ပါတယ်။’

‘ခင်ဗျားတို့ သိကြပြီ ဖြစ်ကြတဲ့ အတိုင်း ကိုယ် ကျင့်တရား ပညာဟာ လူတို့ ကျင့်ကြံ လိုက်နာအပ်တဲ့ အကျင့်များရဲ့ စံကို ရှာတဲ့ ပညာရပ် ဖြစ်တယ်။ အကျင့် များရဲ့ စံ ဆိုတာကလည်း တခြား မဟုတ်ဘူး။ ကောင်း ခြင်း၊ မြတ်ခြင်း (good) ဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာကို ရှာ တာပါပဲ။ သဘော ပေါက်တယ်နော်’

‘ပေါက်ပါတယ် ဆရာ’

‘ကျေးဇူးတင်တယ်။ သဘော ပေါက်လို့ ရှိရင် အာရစ္စတိုတယ်က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ပညာ အတွေး အခေါ်တွေမှာ အဲဒီ ကောင်းမှု သဘောကို ဘာတဲ့တဲ့၊ ဘာမှာ ကောင်းတယ်တဲ့တဲ့၊ ဒါကို လေ့လာ ကြရမယ်။’

‘အာရစ္စတိုတယ်က ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း သုခ (happiness) ဟာ ကောင်းမြတ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ နှစ် သက်ဖွယ် ပျော်ရွှင်ဖွယ် စိတ်ချမ်းသာဖွယ် ဖြစ်လို့ ရှိရင် အဲဒါ ကောင်းတာပဲလို့ ဆိုတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါ ကောင်းသလဲလို့ ဆိုတော့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း သုခ ဟာ ဝိညာဉ်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် အမှုကံ ဖြစ်လို့ပဲတဲ့။’

‘ဒီမှာ အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ ဝိညာဉ် (soul) အယူ အဆကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိဖို့ လိုပြန်တယ်။ ဘယ်လို သိရမလဲ ဆိုတော့ သူ့ဆရာ ပလေတိုး တွေးမြင် သုံး သပ် ခဲ့သလိုပဲ ဝိညာဉ်မှာ အပိုင်း နှစ်ပိုင်း ရှိတယ်လို့ သူကလည်း မြင်တယ်။ ဘယ်လို နှစ်ပိုင်းလဲ ဆိုတော့ ဉာဏ်ရှိ အပိုင်း (rational part) နှင့် ဉာဏ်မဲ့ အပိုင်း (irrational part) တွေ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ပိုပြီး

သရုပ် ပါအောင် သူက သစ်ပင်တွေ ရှင်သန် နေရာမှာ ပါဝင်တဲ့ အသက် ဝိညာဉ်မျိုးက ဉာဏ်မဲ့ ဝိညာဉ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ တိရစ္ဆာန် သက်ရှိ သတ္တဝါများမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ဆန္ဒ တောင့်တမှု ဦးစီးတဲ့ အသက် ဝိညာဉ်မျိုးကိုတော့ သူက ဉာဏ်ရှိ ဝိညာဉ်လို့ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထိ ခင်ဗျား တို့ လိုက်နိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘လိုက်နိုင်ပါတယ် ဆရာ’

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ လိုက် နိုင် လို့ ရှိရင် အာရစ္စတိုတယ်က ကောင်းမှု သဘောကို အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ပုံကို ကျွန်တော် ဆက်ပြောမယ် နော်။’

‘အာရစ္စတိုတယ်က ကောင်းမှု ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အသိဉာဏ်က လက်ခံတာဟာ ကောင်းတာ ပဲတဲ့။ ကောင်းတာကို အသိဉာဏ်က သိတယ်။ ကောင်း ရင် အသိဉာဏ်က လက်ခံတာပဲတဲ့။ ဒီမှာ အာရစ္စ တို တယ်ရဲ့ အတွေးအမြင်ဟာ တစ်ဆင့် မြင့်လာတယ်။ သူ က ကောင်းမှု ကုသိုလ် ဖြစ်ပေါ်နိုင်တဲ့ အခြေခံ နှစ်ရပ် ကိုလည်း ချမှတ် ပေးခဲ့တယ်။ ဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ အသိ သီလနှင့် အကျင့် သီလ (intellectual virtue) နှင့် (moral virtue) များ ဖြစ်ပါတယ်။ သီလကို နှစ်ပိုင်း ခွဲပြီး ရှုမြင်တယ်လို့ နားလည်ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဝိဇ္ဇာ နှင့် စရဏ ခွဲခြား သလိုပဲပေါ့’

ဆရာ ရက်ဂျီသည် ခရစ်ယာန် တစ်ဦးပင် ဖြစ် သော်လည်း အတွေးအခေါ် ပညာရှင် တစ်ဦး ပီပီ ဗုဒ္ဓ ဝါဒနှင့်လည်း နှိုင်းယှဉ် သင်ပြ လေသည်။ သဘော ပေါက်မှု လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့သင်တန်း မှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလာ လေပြီ။

‘အာရစ္စတိုတယ် ဆိုလိုတာကတော့ ဝိညာဉ်ရဲ့ အပိုင်း နှစ်ပိုင်းပေါ် မူတည်ပြီး အသိ သီလဟာ လေ့လာ သင်ကြားရတဲ့ သီလမျိုး ဖြစ်တယ်။ အကျင့်သီလ က တော့ အထုံ ဖြစ်အောင် ကျင့်ယူမှ ရတယ် လို့လည်း သူက ဆိုပါတယ်’

ဤတွင် အကျွန်ုပ်၏ စိတ်အစဉ်သည် အာရစ္စ တိုတယ် အသက် ထင်ရှား ရှိစဉ် ကာလဆီသို့ ရောက် သွားလေသည်။ ဤသဘောတရားသည် သာမန် စိတ်ကူး ထဲက ထွက်လာသော သီဝရီ သက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ လက်တွေ့ သဘောများဖြင့် ထုံမွမ်း ဝေဆာနေသော သူ့ အတွေးအခေါ်သည် သူ၏ ကျင့်ကြံ အားထုတ်မှုက ပေါ် လာသော အတွေးအမြင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်

ပဲလား မသိ၊ ပညာရှိများက အာရစ္စတိုတယ်သည် လက်တွေ့ သမားဟု ဆိုကြလေသည်။

အာရစ္စတိုတယ်သည် သူ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား အမြင်များကို နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်မှု နယ်ပယ် အထိ ချဲ့ထွင် သွား လေ သည်။ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ နိုင်ငံသား ကောင်းတွေ ဖြစ်လာဖို့ ဥပဒေ ပြုသူများက ဥပဒေဖြင့် ကောင်းသော အကျင့်များကို လေ့ကျင့်ပေးရမည်၊ အထုံ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ် ပေးရမည်ဟုလည်း သူက သဘော ကျခဲ့လေသည်။

ဝိညာဉ်၏ အသိမဲ့ အ စိတ် အ ပိုင်း သည် မကောင်းမှုနှင့် ဆက်ဆံသည်။ လူ၏ သီးခြား ပုဂ္ဂလိက သဘောနှင့်လည်း ဆက်ဆံသည်။ ထိုအစိတ်အပိုင်းသည် အများ ကောင်းကျိုးကို မကြည့်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းကို သာ ကြည့်တတ်သော အစိတ်အပိုင်း ဖြစ် လေ သည်။ ဝိညာဉ်၏ အသိရှိ အစိတ်အပိုင်းမှာ ဘုရားသခင် နှင့် ဆက်ဆံသော အပိုင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထို အစိတ် အပိုင်း၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် ကောင်းမှုကိုယ်မှာ တည်စေသည်။ အများ အကျိုးကိုလည်း ကြည့်သည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ချေ။

‘အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ သဘောတရားမှာ ကောင်းမှု ကို ပြုရင် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုကို ရနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အယူ အဆ ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အာရစ္စတိုတယ်ရဲ့ အလယ် လမ်း ကျင့်စဉ် ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူကတော့ (golden mean) လို့ ခေါ်တယ်။ ရွှေလမ်းစဉ်ပေါ့။ ဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ အကုသိုလ် အစွန်း နှစ်ခုရဲ့ ကြားက အလယ် လမ်းကို ပြောတာ၊ အမြတ် တရားတိုင်းမှာ အစွန်း နှစ် ဖက် ရှိတယ်။ မကောင်းတဲ့ ယုတ်တဲ့ မမြတ်တဲ့ အကု သိုလ် အစွန်း နှစ်ဖက်ပေါ့။ ဒါကို သူက ဥပမာတွေ အများကြီးပဲ ပြထားတယ်။ ဆိုကြပါစို့၊ ရဲစွမ်း သတ္တိ (courage) မှာ သူရဲဘော ကြောင်ခြင်း အစွန်းနှင့် မိုက် ရူးရဲ အစွန်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ ရက်ရောခြင်း (liberality) ဆိုရာမှာ ဖြန့်တီးခြင်း အစွန်းနှင့် စေးနဲခြင်း အစွန်း ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သိက္ခာ ရှိခြင်း (modesty) ဆိုရာမှာလည်း အရှက်အကြောက် ကြီးခြင်းနှင့် အရှက် မရှိခြင်း ဆိုတဲ့ အစွန်း နှစ်ဖက် ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ဘယ်ကောင်းမှု ကုသိုလ် သဘောကိုပဲ ကြည့် ကြည့် ကောင်းတဲ့ သဘောဟာ အလယ်လမ်း၊ အစွန်း လွတ်တဲ့ လမ်း ဖြစ်နေတာကို တွေးကြည့်တတ်ရင် တွေ့ရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တချို့ ကောင်းမှု ကိစ္စတွေမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ

နားလည် ရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဥပမာ မှန်ကန် ခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း ဆိုရာမှာ ဘက်လိုက်ခြင်း အစွန်း က တစ်ဖက်၊ ဘက်မလိုက်ခြင်း အစွန်းက တစ်ဖက် ဖြစ်နေတယ်။ စကားနှင့်တော့ ဘက်လိုက် သည်လည်း မဟုတ်၊ ဘက်မလိုက်သည်လည်း မဟုတ် ဆိုတာ ပြော လို့ ရတယ်။ အလုပ်နှင့်ကျတော့ အဲဒါ လွယ်ပါ့မလား’

‘မလွယ်ပါဘူး ဆရာ’

တစ်တန်းလုံး ဝုန်းခနဲ ဖြေလိုက်သည်။

ဆရာကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။

အကျွန်ုပ်က ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ တစ်စုံတစ်ခု စူး ဝင် သွားသလို ခံစားရသည်။ ဘက်လိုက်ခြင်း အစွန်း နှင့် ဘက်မလိုက်ခြင်း အစွန်း နှစ်ခု ကြားတွင် အလယ် လမ်း တစ်ခု ရှိသေးသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်မိပါသည်။ စိတ်က သိနေသည်ကို နှုတ်က ပြောချင်သော်လည်း စကားလုံးက လွယ်လွယ်နှင့် ရှာမရ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် ဆရာက ဆက်ပြီး စာသင်နေလျှင် အကျွန်ုပ် မေး ချင် သော ကိစ္စ မမေးလိုက်ရဘဲ ရှိမည် ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက် ထိုင်ရာက ထလိုက်မိ လေ၏။

‘ဘာမေးချင်လို့လဲ ကိုဆန်းလွင်’

ဆရာ ရက်ဂျီလည်း အကျွန်ုပ် အမည်ကို သိ ကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ဆရာ ရက်ဂျီ မေးလိုက်မှ ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသော စကားလုံးသည် အကျွန်ုပ် ခေါင်းထဲသို့ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်၍ ဝင်လာ လေတော့၏။

‘ဩ ဟုတ်ပြီ’

အတန်းသားများက ဘာမှန်းမသိ ဝါးခနဲ ရယ် လိုက်လေသည်။ သူတို့ ရယ်လိုက်မှ ဉာဏ်က ပိုပြီး ပွင့် သွားသလား မှတ်ရသည်။

‘ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဘက်လိုက်ခြင်း နှင့် ဘက် မလိုက်ခြင်း ဆိုတဲ့ အစွန်း နှစ်ခုကြားမှာ အလယ်လမ်း ရှိပါတယ် ဆရာ’

‘ဆိုပါဦး ကိုဆန်းလွင်၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဥပမာ တရား စီရင်ရာမှာ တရားခံနှင့် တရား လို ရှိတယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ သူဟာ တရားခံဘက် ကိုလည်း မလိုက်ဘူး၊ တရားလို ဘက်ကိုလည်း မလိုက် ဘူး။ အစွန်း နှစ်ဖက်စလုံးကို ရှောင်တာဟာ ဥပဒေကို လိုက်တာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဥပဒေကို လိုက်တာဟာ ဘက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ တရားလိုနှင့် တရားခံ ဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခုကြားမှာ တစ်ဖက်ကို လိုက်

ရင် တစ်ဖက်ကို မလိုက်ဘူး ဆိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ နှစ်ဖက် စလုံးကို မလိုက်ဘဲ ခုန်ထွက်တာ၊ ဒါမှ မဟုတ် အစွန်း နှစ်ဖက်စလုံးကို ဘေးမှာ ထားပြီး အလယ်ကြောက လျှောက်တာလည်း ရှိတာပဲ'

'ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါကို ကိုဆန်းလွင်က ဘယ်လို စကားလုံးနှင့် ပြောမလဲ'

'ရပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ဥပေက္ခာပါပဲ၊ လျစ် လျူ ရှတဲ့ နည်းပဲ ဆရာ'

ဤတွင် တစ်တန်းလုံး ငြိမ်သက် သွားလေတော့ ၏။ ခေါင်းလောင်းလည်း ထိုးပြီ ဖြစ်၍ ဆရာလည်း ခေါင်းညိတ်လျက် ထွက်သွား လေတော့၏။

ပလေတိုး နှင့် အာရစ္စတိုတယ်တို့၏ ဒဿန ပညာများကို သင်ကြား၍ သိမြင်ပြီးသော အခါ အကျွန်ုပ် သည် လောကကို ထိုးထွင်း ရှုမြင်နိုင်သော အဝေးကြည့် မှန်ဘီလူး တယ်လီစကုပ် တစ်ခုနှင့် အဏုကြည့် မှန် ဘီလူး မိုက်ကရိုစကုပ် တစ်ခုကို ရရှိသူနှင့် တူလာလေ တော့သည်။

အထူးသဖြင့် ဖီလိုဆိုဖီ၏ အနက်နယ်ကို သိ လာသည်။ အကျွန်ုပ် ရင်ထဲတွင် အမြစ် တွယ်လျက် ရှိသော ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ (မှားသော အမြင်များနှင့် ဒွိဟ သံသယ) များကို ပယ်ရှင်းရာတွင် ဤဖီလိုဆိုဖီ ခေါ် ဒဿန ပညာမှအပ အခြား သည့်ထက် ကောင်းသော နည်းလမ်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း သဘော သိ မြင် လာလေတော့၏။

ဦးစွာ အသက် ရှင်နေစဉ် အခိုက်အတန့်ဝယ် မိမိ ဘာလုပ် သင့်သနည်း ဆိုသည်ကို ရှာဖွေ ရပေ လိမ့်မည်။ ယခု မိမိ ပညာ သင်ကြားလျက် ရှိသည်။ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော လူအဖြစ်သို့ ရောက်ကာ မျှကို လူ့ကိစ္စ ပြီးပြီဟု ဆိုရမည်လား။ ဆော့ခရစ္စတိုကို ခေတ်အဆက်ဆက် လူသားတိုင်းက ပညာရှိ သုခမိန်ဟု အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြလေသည်။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင် ကမူ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမျှ မသိသေးသူ၊ သိမြင်ရေး အတွက် အားထုတ် နေရသူ အဖြစ် အစဉ် သဘောထား ၍သာ ပြောဆို ဆွေးနွေး ခဲ့လေသည်။

လောကတွင် တချို့သော လူတို့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကိုသာ တစ်သက်ပတ်လုံး ရှာဖွေရင်း သေသွားကြလေ သည်။ သေသွားကြသော အခါ သူတို့ တစ်သက်လုံး ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေ ထားခဲ့သော ပစ္စည်းများက ပြက် ရယ် ပြုခြင်းကို ခံကြရလေသည်။ လုံခြုံအောင် စုဆောင်း

ထိန်းသိမ်းထားသော သူ့ပစ္စည်းတို့သည် သူ ဆောက်တည် ခဲ့သော တိုက်တာ အိမ်ရာထဲမှာ နေကြစဉ် သူသည် ထို ပစ္စည်းများနှင့် မစပ်မအပ်သော ဝေးရာ သင်္ချိုင်းကုန်း တွင် စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံရသည်။ တစ်သက်ပတ်လုံး ငါ့ အိမ်၊ ငါ့ဟာ၊ ငါ့ပစ္စည်း ဟု ဆိုသော အရာတို့သည် သူ့ကို လျစ်လျူ ရှုလျက်သာ ခံစားခဲ့ နေနေကြသည်။ ပစ္စည်း ဥစ္စာကို ရှာဖွေစဉ်ကလည်း သူ ပင်ပန်း ဆင်းရဲ ခဲ့ဖူးပြီ။ ပစ္စည်း ဥစ္စာကို ရသော အခါမှာလည်း ထို ပစ္စည်းများ လုံခြုံရေး အတွက် သူသည် စိုးရိမ် ထိတ်လန့် စွာ နေခဲ့ ရဖူးပြီ။ ပစ္စည်း ဥစ္စာကြောင့် သူ့ဘဝ ချမ်းသာ မည်၊ စိတ်အေး ရမည် ထင်ခဲ့သော အထင်တို့သည် ပစ္စည်း များစွာ ရပြီးသော အခါ မှားယွင်းနေကြောင်း ပစ္စည်းရှင် အသိဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံး သွားမည်ကို အစဉ် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြရသော သောက သည် အဆမတန် ကြီးမားပါသည်။ ပစ္စည်းကြောင့် မာန ဖြစ်ပေါ် လာသောအခါ သူသည် သူတစ်ပါး၏ ချစ်ခြင်းကို မခံစားရဘဲ မုန်းခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရလေသည်။ သို့ဆိုလျှင် စည်းစိမ် ဥစ္စာသည် ဘဝ၏ ချမ်းသာစစ်ဟု ဆိုထိုက်သလား။

ရာထူး ဂုဏ် အဆင့် အတန်းသည် ဘဝဝယ် ရည်မှန်း တောင့်တအပ်သော တန်ဖိုးများ ဖြစ်ကြကုန် သလော။

အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ အသက်ရှင်ဆဲ ဖြစ်၏။ အသက်ရှင်စဉ် လူသားသည် ဘယ်သို့ နေသင့်သနည်း။

မျက်စိ အောက်မှာပင် လူတို့ သေဆုံးလျက် ရှိ နေကြသည်ကို ငါ မြင်နေရသည် ဖြစ်ရာ ငါလည်း တစ်နေ့သော အခါ မုချ သေရလိမ့်မည် ဟူသည်ကို အကျွန်ုပ် တွေးမြင် နိုင်ပါသည်။ သို့သော် တချို့သော ဘာသာ အယူဝါဒတို့သည် သေပြီးနောက် ဝိညာဉ်သည် တမလွန် ဘဝတွင် သေမင်း နိုင်ငံ၌ ဆက်လက် အသက် ရှင်နေသည်ဟု ဆို လေ သည်။ တချို့သော ဘာသာ အယူဝါဒတို့သည် သေပြီး နောက်တွင် ပဋိသန္ဓေဖြင့် ဘဝသစ်သို့ ကူးပြီး သံသရာ၌ ကျင်လည် ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုသို့ဆိုသော စကားတို့သည် သေခြင်းသည် ဘဝ၏ အဆုံး နိဂုံး မဟုတ်သော အချက်ကို ပြဆိုသော စကားများ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သေခြင်း၏ သဘောသည် အဘယ်နည်း။ ဤပစ္စုပ္ပန် ဘဝကို လွန်သော် အကျွန်ုပ်သည် အဘယ် ဘဝသို့ ရောက်ရ ဦးမည်နည်း။

m ဤဘဝဝယ် c အသက်ရှင်စဉ် အကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုးသော ကံကိစ္စများ (ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ) ကို ဆောင်ရွက် နေရလေသည်။ တချို့သော အမှုကံ တို့သည် မှန်ကန်ခြင်း ရှိကြသည်။ တချို့သော အမှုကံ တို့သည် မှားယွင်းခြင်း ရှိကြသည်။ ဤတွင် အမှန် ဆိုသည် အဘယ်ကို ဆိုသနည်း။ အမှား ဆိုသည် အဘယ်ကို ဆိုသနည်း။

အသက်ရှင်လျက် ရှိကြသော အကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသား များစွာတို့သည် ငွေ အတွက် ဂုဏ်ပကာသန အတွက် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှု အတွက် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ငွေ၊ ဂုဏ်၊ ပကာသနနှင့် ပျော်ရွှင်မှု ဟူသော ကာမ ချမ်းသာတို့သည် ဘဝ၏ အမြင့်ဆုံးသော တန်ဖိုးများလား။ သို့မဟုတ်ပါလျှင် ၎င်းတို့ထက် ပို၍ ကောင်းမြတ်သော တန်ဖိုးများ ရှိကြသေးသလော။

ငြိမ်းချမ်းမှု၊ စိတ်ထား စင်ကြယ်မှု၊ ယုံကြည်မှု (သဒ္ဓါ)၊ မေတ္တာ၊ စင်ကြယ်သော အသက်မွေးမှု၊ အနုပညာဖြင့် ရအပ်သော ပီတိ၊ အတတ်ပညာဖြင့် ရအပ်သော သိပ္ပံ စသည်တို့သည် ဘဝ၏ မြင့်မြတ်သော တန်ဖိုးများလား။

ဘဝဝယ် အဘယ် အရာကို အမြတ်ဆုံး ထားအပ်သနည်း။ အကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏ အမှန်သဘော (သစ္စာ) ကို သိမြင်ရန်ဖြင့် ထိုးထွင်း သိမြင်စရာ အမေးပုစ္ဆာ များစွာကို မေးနေ မိလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝယ် ဤပုစ္ဆာများ အတွက် အဖြေ ရှိပါမည်လား ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြံမှုများ ဖြစ်ပေါ် လာတတ်ပါသည်။

လူသား၏ အသိပညာသည် အလုံးစုံသော တရားများကို ရရှိနိုင်ပါ့မလား။ လူသား အသိပညာ၏ အကန့်အသတ်သည် အဘယ်နည်း။ တစ်ခါတစ်ရံ တရားမျှတခြင်း ဆိုသည် အဘယ်နည်း စသည့် အမေးပုစ္ဆာများကိုလည်း မေးနေမိလေသည်။

ထိုအခါမှ စ၍ အကျွန်ုပ်သည် ပြန်ကြံလျက် ရှိသော ထိုအတွေးများကို စုစည်း၍ ညီညွတ်သော အမြင်၊ စည်းလုံးသော အမြင်ကို ပေးနိုင်မည့် နည်းပညာကို ရှာနေ မိလေသည်။

ဟားဘတ် စပင်ဆာ (Herbert Spencer) ဆိုသူ ပညာရှိကတော့ စည်းလုံး ညီညွတ်၍ ပြည့်စုံသော လောက အမြင် ဘဝ အမြင်တွေကို ဖိလိုဆိုဖီ (ဒဿန

ပညာ) က ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။* သိပ္ပံပညာကလည်း စည်းလုံး ညီညွတ်သော (ဝါ) တစ်လုံး တစ်စည်းတည်း ဖြစ်သော အသိပညာကို ပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ဖိလိုဆိုဖီလောကတော့ ပြည့်စုံ ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိချေ။ အထွေထွေသော သိပ္ပံပညာ မျိုးကွဲများကိုပင် စုစည်း၍ ခြုံလွှမ်းသော တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း အမြင် မျိုးရအောင် ဖိလိုဆိုဖီက ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်ပါသည်။ ဤအမြင်သည် ရှေးက ဒဿနဆရာကြီးများ မျှော်လင့်လွန်းသော အမြင် ဖြစ်လေသည်။

ကုန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်တွင် သိပ္ပံ ပညာရပ်များ ထူးထူးခြားခြား တိုးတက် ထွန်းကား လာခဲ့လေသည်။ သဘာဝ သိပ္ပံ ပညာရပ်များ ဖြစ်ကြသော ရူပဗေဒ၊ ဇီဝဗေဒ၊ စိတ္တဗေဒ နှင့် လူမှုသိပ္ပံ ပညာများ ဖွံ့ဖြိုး လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါ လူတွေ စိတ်ထဲမှာ ထွန်းပသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးများ တောက်ပြောင်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ လူ့ဘဝ ကိစ္စ မှန်သမျှ ကမ္ဘာ့ ပြဿနာ မှန်သမျှကို ဤပညာရပ်များက ဖြေရှင်း ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတော့ သိပ္ပံပညာတွေ ထွန်းကားလာလေ ဘဝ ပြဿနာတွေက မပြေမလည် ဖြစ်လေ၊ ပိုပြီး လွမ်းမောဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ နှင့် ကြုံရလေ ဖြစ်တော့သည်။ ယခုအခါ ကမ္ဘာကြီးသည် သိပ္ပံပညာ၏ ကောင်းကျိုးကို ခံစားရသည်ထက် ဆိုးကျိုးကို ခံစားရသည်က ပိုများလာသည်။

သိပ္ပံပညာသည် ဘီလူး သရဲနှင့် တူလာသည်။ သိပ္ပံပညာ၏ ခြိမ်းခြောက်မှု မျိုးစုံကို ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ခံစားနေရသည်။ လူတွေ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်စီးခြင်းကို သိပ္ပံပညာက ကုစားခြင်းငှာ မတတ်သာ။

ဒဿန ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဝီးလ် ဂျူးရန် (Will Durant) ၏ စကားဖြင့် ပြောရလျှင် အရာခပ်သိမ်းသည် အသစ်အဆန်းတွေချည်း ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ လူစိတ်ကူးတွေ၊ လူ့အမူအကျင့်တွေ အားလုံးမှာလည်း စမ်းသပ် လုပ်ကိုင် နေရသည့် သဘောချည်းသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဘာ တစ်ခုမျှ အသားကျသည် ဟူ၍လည်း မရှိသေး။ ဘဝမှာ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည် အားထားရမည့် အရာ ဟူ၍လည်း ဘာဆို ဘာမျှ မရှိတော့။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ လူ့ဘဝ အခြေအနေသည် ရှင်းလင်းလွယ်ကူလာသည် မရှိ။ ရှုပ်ထွေးသည်ထက် ပို၍ ရှုပ်

* Introduction to Philosophy, W. Patrick p 12

ထွေး လာကြလေသည်။ အစဉ်အလာ မရှိ၊ ထုံးစံ မရှိ သော အဖြစ်အပျက် အပြောင်းအလဲ မျိုးစုံကိုလည်း ကြုံတွေ့ ဆက်ဆံ နေကြရပါသည်။ *

လူသား၏ မြေပေါ်မှာ နေ မြေကို လက်ဖြင့် ထွန်ယက်၍ အစာ ရှာစားရသော ဘဝကို အရှိန် ပြင်းစွာ လည်ပတ်သော စက်ကိရိယာများက ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ စိုက်ပျိုးရေး အခြေခံ လူ့ဘဝသည် စက်မှု အခြေခံ လူ့ဘဝသို့ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ တော ကျေးလက်မှာလည်း မြို့ပြ သဘာဝတွေ ရောက် ကုန်ပြီ မဟုတ်လား။ စက်မှု ထွန်းကားလာခြင်းသည် လူ့ဘဝ၏ အနေအထိုင် အဆက်အဆံ သဘာဝကိုသာ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်သေး၊ လူ့စိတ်ကူး စိတ်သန်း တွေ၊ လူ့အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကိုပါ တော်လှန် ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်ကိုလည်း သတိ ထားသင့်ပါသည်။

ပဒေသရာဇ် မြေရှင် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တွေ၊ မှူးမတ် သူကောင်းမျိုးများ ကြီးစိုးသည့် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တွေကို ဒီမိုကရေစီ စနစ်၊ ဆိုရှယ်လစ် စနစ်တွေက ချေမှုန်း သုတ်သင် ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ထိုအခါမှ စ၍ မိန်းမများလည်း ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူရည်တူ လွတ်လပ်ခွင့်ကို တောင်းဆို လာကြသည် မဟုတ်လား။ ဤတောင်းဆိုမှုကြောင့် လူ့ဘဝဝယ် ချမ်းမြေ့သော အိမ် ထောင်ရေး အခြေအနေများ အားလုံး ကမောက်ကမ ကစဉ်ကလျားတွေ ဖြစ်ပြီး တစ်လင် တစ်မယား စနစ် တွေလည်း ပျက်စီးကုန်ပြီ မဟုတ်လား။

လူတို့ တန်ဖိုး ထားခဲ့ကြသော ကိုယ်ကျင့်တရား စံများကိုလည်း ဘေးဖယ်လိုက်ကြပြီ။ ရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နိုင်သော လူ့ဘဝကို ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်များ ကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖန်တီးပြီး ပျက်ဆီး ပစ်လိုက်ကြ သည်မှာလည်း ထင်ရှားပါသည်။ သိပ္ပံပညာက ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးကို ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်မဲ့ ချောက်ကမ်းပါးစွန်း သို့ တွန်းပို့ ခဲ့ပြီပဲ။

မရှိခြင်းကို ဆင်းရဲဟု ယူဆလျက် ရှိခြင်းကို သိပ္ပံပညာက ဖန်တီးခဲ့ရာတွင် မရှိဆင်းရဲထက် ရှိဆင်းရဲ က အဆမတန် ပိုမို ပြင်းထန်သည်ကို မျက်မှောက် လူသားတိုင်း သိနားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သိပ္ပံပညာကြောင့် လူ့ဘဝမှာ မကြုံဖူးတာတွေ အလွန် ပေါများ ပြည့်စုံသော အဖြစ်ကို ရောက်ရှိနေ

သည်ကို ငြင်းနိုင်မည့်သူ မရှိပါ။ သို့သော် အလွန် ပစ္စည်း ပြည့်စုံသော ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် လူသား သည် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်လျက် နေရလေသည်။

အကျွန်ုပ်သည် သိပ္ပံပညာ၏ ကောင်းကျိုး ပြုမှု များကို ရှာဖွေ ကြည့်မိသလို ထိုပညာ၏ ဆိုးကျိုး ပေး ပုံတွေကိုလည်း မြင်တတ်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မျက်မှောက် လူသား၏ ဘဝသည် ရှင်ရေးလည်း မအေး၊ သေရေးလည်း စိတ်မချရသော အ ဆင့် သို့ ရောက်ရှိ နေသည်ကို သူတစ်ပါးသို့ လှမ်းကြည့်နေစရာ မလိုပါ။ မိမိကိုယ်ကို စစ်ကြည့်ကာမျှ သိနိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ အသက်ရှင်လျက် နေရသော လူသား၏ ဘဝသည် ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ဇာတ်ဝင်ခန်း တစ်ခန်းကို ကိုယ်တိုင် ကပြ နေပါလျက် မိမိ ဇာတ်ဝင်ခန်း၏ အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရကို ဘာမှန်း မသိဘဲ က ဆို၍သာ က နေရသော ဇာတ်ကောင်မျိုးနှင့်သာ တူနေလေတော့၏။

လူ့ဘဝမှာ အသက် ရှင်လျက် နေခြင်းသည်ပင် အဓိပ္ပာယ် မဲ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။ အဘက်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ လူ့ဘဝ ဝန်းကျင်မှာ လိုလေသေး မရှိ ပြည့်စုံ ကုံလုံနေကာမှ လူ့ဘဝက ဟာလာဟင်းလင်း အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေလေသည်။

စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ ရပြီးကာမှ၊ ကျော်စောခြင်း ဂုဏ် သတင်းတွေကို ရပြီးကာမှ လူ့ဘဝ၏ အနှစ် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာမရ၊ ဘဝ၏ သစ္စာကို မမြင်နိုင်သော ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စာပေသမားကြီးတွေ၊ အနုပညာ ရှင်ကြီးတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး စီရင် သွားကြသည်ကိုလည်း ဝမ်းနည်းဖွယ် ကြုံရ ကြားရ ဖူးပါသည်။

အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ဆောက်တည်ရာ ဘဝ၏သစ္စာ၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကို ရှာရပေတော့ မည်။

ဘဝ၏ အစစ် အမှန် သဘော (သစ္စာ) ကို အကျွန်ုပ် သိလိုပါ၏။

ဘဝ အဓိပ္ပာယ် ဆိုသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လည်း အကျွန်ုပ် သိလိုပါ၏။

ဘဝ၏ ရည်မှန်းအပ်သော အဆုံး ပန်းတိုင်ကို လည်း အကျွန်ုပ် သိလိုလှပါသည်။

ထိုထို သိလိုသူများ အတွက် ဖီလိုဆိုဖီသည် အကျွန်ုပ်အား လုံးဝ ဥသံ့ ပြည့်စုံသော အသိပညာကို

* The Pleasure of Philosophy, Will Durant p ix

ပေးလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်ဖွယ်ရာ အကြောင်းတို့ကို အကျွန်ုပ် မြင်နိုင်ပါပြီ။

ဘဝ အမြင် မရှိဘဲနှင့် ဘဝ ခရီးကို ရှေ့ဆက် လျှောက်သွားလျှင် ဆင်ကန်း တောတိုးသည်နှင့် မခြား ဖြစ်ပေတော့မည်။ အမြင်ကင်းသော သူကန်း၏ ခရီး သွားခြင်းသည် မျက်စိလည် လမ်းမှားခြင်းဖြင့်သာ အချည်း နှိုး အချိန် ကုန်ရမည့် အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝအမြင် ရှိမှသာ အကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏သစ္စာ (ဘဝ၏ အဖြစ်မှန် သဘောများ) ကိုလည်း သိတတ် ပေမည်။

ဘဝအမြင် ရှိမှ ဘဝ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း သိ တတ်ပေမည်။

ဘဝအမြင် ရှိမှ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ် ထူးခြားချက် (significance) (ဝါ) ထူးခြားစွာ အဓိပ္ပာယ် ရှိခြင်းကို လည်း သိတတ် ပေလိမ့်မည်။

အကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းတက်နေစဉ် အခါက စ၍ ထူး ထူး ခြား ခြား ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မည်းမှောင်နေသော ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်းရာ တွင် လမ်းမြင်ဖို့ အတွက် အလင်း တစ်ခု လိုသည်ဟု လည်း အကျွန်ုပ်သည် နားလည်၍ သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအလင်းသည် သိပ္ပံပညာက ပေးသော ဓာတ် အလင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဖီလိုဆိုဖီက ပေးသော ဒဿန အလင်းသာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှ စ၍ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါ်ထွန်းပြီးသော အတွေးအမြင် အမျိုးမျိုး၊ ထို အတွေး အမြင်များ ပေါ်ထွန်းရာ ခေတ်ကာလ အမျိုးမျိုးကိုပါ သိနားလည်အောင် လေ့လာပြီးမှ မိမိ၏ ဘဝလမ်းကို ရွေးနိုင်တော့မည်။ မိမိ သိလိုသော ဘဝ၏ အမှန်သဘော ကို သိနိုင်တော့မည် ဆိုသည်ကို သဘောကျ နားလည် သွားပါတော့သည်။

မိမိ၏ အချိန်ကာလ များစွာကို ဖီလိုဆိုဖီ အတွက် ရင်းနှီး မြုပ်နှံရန်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်ပါတော့သည်။

သို့သော် အကျွန်ုပ် အဖို့မှ အသိပညာ သက်သက် ကို ရှာဖွေခြင်း၏ ဆိုးကျိုးကိုလည်း ရှုမြင် နေမိပါသည်။

နှစ်ဆယ်ရာစု ဗြိတိသျှ တွေးခေါ်ရှင်ကြီး ဘာထ ရန် ရပ်ဆယ် ပြောခဲ့ဖူးသလို လူသား၏ အသိပညာက လူသားကို တန်ခိုး ဣဒ္ဓိ (power) များကို ပေးခဲ့သော

အခါ လူသားသည် ထို တန်ခိုး အာဏာဝယ် ယစ်မှုး လေသည်။ မိမိ၏ အစွမ်းသတ္တိ တန်ခိုး အင်အားဖြင့် ဘဝတူ လူသား အချင်းချင်း အပေါ်ဝယ် နိုင်ထက်ကလူ ပြုမှုဖို့ကိုလည်း စဉ်းစား ပါလေသည်။

အမှန်မှာ ထို တန်ခိုး ဩဇာကို ဖြစ်စေတတ်သော အသိပညာ အတတ်ပညာများသည် ဉာဏ်ပညာ ရှိသော သူတော်ကောင်းများ၏ လက်ဝယ်သို့ မရောက်သရွေ့ ကောင်းကျိုး မပေးနိုင်* ဆိုသော အချက်ကိုလည်း အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားဝယ် ကျောက်သား၌ ကမ္မည်း ထိုးသကဲ့သို့ ကမ္မည်း ထိုးလိုက်ပါပြီ။

မိမိ၏ နှလုံးသားဝယ် စွန်းထင်းလျက် ရှိသော သံသယ အကြွင်းကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ အသိပညာကို ပေးတတ်သော ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင် မှန်သမျှကိုလည်း ရိုသေ မြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ အကျွန်ုပ် ရှိခိုးတတ်အောင် ကြိုးစားပါတော့အံ့။

ထို့အတူ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဆုံးမစကား မှန်သမျှကို နာယူလွယ်သော နားထောင်တတ်သော နှလုံးသား အသစ်ကို မွေးမြူနိုင်သူ ဖြစ်အောင်လည်း အကျွန်ုပ် ကြိုးစားပါတော့အံ့။

ဖီလိုဆိုဖီကိုမူ အကျွန်ုပ်၏ ဘဝဝယ် ခရီးလမ်း ကို ပြတတ်သော အလင်းတိုင် အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ခရီးလမ်းပြ မိတ်ဆွေ အဖြစ် လည်းကောင်း အမှတ်ပြု လျက် မှီဝဲ ဆည်းကပ်ပါတော့အံ့။

သေခြင်းသည် ဘဝ၏ အဆုံး မဟုတ်သေးဟု အကျွန်ုပ် သိနားလည် နိုင်ပါမူကား အသေ မြတ်ဖို့ အတွက် အနေ တတ်ဖို့လည်း လိုပေလိမ့်ဦးမည်။

ဖီလိုဆိုဖီသည် လူသားအား အနေ တတ်အောင် လည်းကောင်း၊ အသေ မြတ်အောင် လည်းကောင်း သွန် သင် ညွှန်ပြ ဆုံးမ နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် စိတ် မှာ ယုံကြည် အားထားလိုက်ပါပြီ။

ရှေးအခါက စတိုးဝစ် (Stoic) ဆိုသူ တွေးခေါ်ရှင် များသည် 'အနေမြတ် လမ်းစဉ်' ကို တွေးခေါ် ခဲ့ကြဖူး လေ သည်။ ထိုသူတို့သည် ဆီးရီးယန်း လူမျိုးများနှင့် ရောမ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ စတိုးဝစ် ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်သည် ဇီနို (Zeno) ဖြစ်လေသည်။

စတိုးဝစ် အတွေးအမြင်သည် သီလကို အခြေခံ သော အတွေးအမြင် ဖြစ်လေသည်။ ဇီနိုသည် ရှေးကံက

* Has Man a Future, B. Russell p.13-14

လူ့ကိစ္စ မှန်သမျှကို ပြုပြင် ဖန်တီးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသော ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုက ဝါဒကိုသို့ လူသား၏ ကြမ္မာကို စကြဝဠာ နိယာမ (cosmic determinism) က ဖန်တီး ပြုပြင်နေသည်ဟု ရှုမြင်သူ ဖြစ်လေသည်။

သီလသည် စိတ်မှာ တည်သည်။ ထို စိတ်သည် သဘာဝ နိယာမ အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ရသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘဝဝယ် သီလသည်သာ တစ်ခုတည်းသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အခြေခံ ဖြစ်ပေသည်။ သီလမှ အပဖြစ်သော အရာများကို ကောင်းမှု ကုသိုလ် စာရင်းမှာ မသွင်း။ သီလသည် မိမိစိတ်မှာ အခြေခံသည် ဖြစ်ရာ ကောင်းမှု ဆိုးမှု အားလုံးသည် မိမိ (ပြုသူ) နှင့်သာ ဆိုင်သည်။ သီလကို ဆင်းရဲခြင်းကလည်း မဖျက်ဆီးနိုင်။ ဆင်းရဲ သူမှာလည်း သီလ ရှိနိုင်သည်။ ဆင်းရဲသားမှာလည်း ကုသိုလ် ကောင်းမှု ရှိသည်သာ။ အကြင်သူအား မင်းပြစ် မင်းဒဏ် သင့်စေကာ သေမင်းနှင့် (ဆော့ခရတ္တိ ကဲ့သို့) ရင်ဆိုင် ရစေကာ အကြင်သူသည် သီလကို မြဲမြံစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကား သူတော်ကောင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းသည် မြတ်သော သေခြင်းဖြင့် သေနိုင်သူ ဖြစ်၏။ တခြားသူတို့သည် ဗဟိဒ္ဓ သဏ္ဍာန်ကိုသာ ကြီးစိုး၍ ရ၏။ တစ်ခုတည်းသော ကောင်းမှု ကိုယ်၌ တည်စေသော သီလသည်သာ ကိုယ်နှင့် မကွာ တည်နိုင်ထပေစွ။ အကြင်သူသည် လွတ်မြောက်ခြင်း အစစ်အမှန်ကို ရလိုမှုကား လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ် (ကိလေသာ) တရားတို့၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်စေရာ၏။ မှားယွင်းသော အဝိဇ္ဇာ တရားများကြောင့်သာ ဆိုအပ်သော တဏှာရာဂ ကိလေသာ တရားတို့ တည်ရှိ နေကြရကုန်သည်။ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကို ရပြီးသော အရိယာ သူတော်စင်သည် ကိလေသာ တရားတို့၌ ငြိစွန်းခြင်းကို ကင်းစေလျက် မိမိ၏ သီလကို စင်ကြယ်စေနိုင်၏။ သီလကို စင်ကြယ်စေလျက် ကိလေသာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။

စတိုးဝစ်တို့သည် ရက်စက်မှုများနှင့် မတရား ပြုကျင့်မှုများကိုပင် သီလကို စမ်းသပ်သော တရားများ အဖြစ် သဘော ထားကြလေသည်။

စတိုးဝစ်တို့ကား ရာဂ မှန်သမျှကို ချိုးနှိမ် ပယ်သတ် ကြသည်။ သူတို့သည် လောကဓံ နကမ္မတိ မတုန်လှုပ်သော စိတ်ဖြင့် လောကကို ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် အားထုတ်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အရိယာ သူတော်စင်၏ စိတ်တွင် သားမယား

သေဆုံးသော်လည်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း အလျှင်း မရှိချေ။ သားမယားပင် ဖြစ်စေ မည်သူမဆို သေရသော နိယာမ အတိုင်းသာ ဖြစ်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ သားမယားသည်သာ ထူးထူးခြားခြား သေခြင်း မဟုတ်။ သေခြင်းလည်း အဆန်း မဟုတ်ဟု သဘာဝကို ရှုဆင်ခြင်၍ သီလကို အပျက် အနွမ်း မခံဘဲ နေတတ်ကြလေသည်။ *

အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ် အခါကပင် မင်္ဂလသုတ် ပျို့ကို ကျောင်းမှာ သင်ကြား ခဲ့ရဖူးလေသည်။ စတိုးဝစ်တို့၏ လောကဓံ ကြံ့ခိုင်ပုံကို ရှုမြင်သော အခါ ကျောင်းတုန်းက သင်ကြားခဲ့ရသော မင်္ဂလသုတ်ပျို့ကို သတိ ရမိလေသည်။ မုံရွေး ဆရာတော်၏ မင်္ဂလသုတ် ပျို့သည် နှုတ်တိုက်အာဂုံ ဆောင်ထားသောစာ ဖြစ်လေ၏။

‘ရှစ်ဖြာ လောကဓံ၊ ဆက်ဆံ ရစ်ငွေ၊
ကြိုလေ တွေ့လည်း၊ ခါရွှေ့ မခုန်
မတုန် မလှုပ်၊ စောင့်ချုပ် မယိမ်း
မတိမ်း မပြို၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏
နဂို တည်ကြည်၊ စိတ်မြတ်သည်လည်း
တမည် မင်္ဂလာ၊ ရောက်ရာ ရောက်ဆစ်
ဘေးရန် ဖြစ်လည်း၊ မညစ် မညှိုး
မစိုး မရိမ်၊ ချမ်းငြိမ် ပေသူ
စိတ်ကို မူလည်း၊ ပြုသည် မင်္ဂလာ
မှတ်လေရာ၏။’

စတိုးဝစ်တို့၏ သီလ အမြင်သည် အကျွန်ုပ်အား များစွာ နှစ်ထောင်အားရ ဖြစ်စေပါသည်။ လောကဓံ ကြံ့ခိုင်ရေးသည် ဘဝဝယ် အနေ တတ်ရေး အနေ မြတ်ရေး၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သည်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကိလေသာကို ကင်းစင်အောင် ပြုလုပ်ရာ၌ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲသော နည်းဖြင့် ကျင့်ကြံ နေထိုင်ခြင်းကိုမူကား အကျွန်ုပ် စိတ်တွင် ဘဝင်မကျ ကသိကအောက် ဖြစ်လျက် နေလေသည်။

တပ်မက်မှု ကင်းအောင် နေခြင်းသည် စိတ် စင်ကြယ်မှုသာ ဖြစ်ပြီး လောကီနှင့် ကင်းအောင် အပေါ်ယံ မျက်ကွယ် ပြု၍ နေခြင်းနှင့် မဆိုင်ဟုလည်း အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ တွေးထင် မိလေသည်။

ရှေးအခါက အနောက်တိုင်းသား ဒဿန ဆရာ

* The Stoic Philosophy, Gilbert Murray p 25

များတွင် စတိုးဝစ်တိုနှင့် ခေတ်ပြိုင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အတွေးအခေါ် ဂိုဏ်းသည် အက်ပီကျူးရီးယန်း (Epicureans) များ ဖြစ်ကြလေသည်။

အက်ပီကျူးရီးယန်းများကလည်း ဘဝဝယ် နေ တတ်ဖို့ တရားကို ဟောကြား ခဲ့ဖူးလေသည်။ အက်ပီ ကျူးရီးယန်း အတွေးအခေါ် ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်သည် အက်ပီကျူးရပ် (Epicurus) ဖြစ်လေသည်။

ဤအတွေးအခေါ် ဂိုဏ်းသားများသည် အာရစ္စ တိုတယ်တို့၏ နောက် ကာလ အတန်ကြာမှာ ပေါ်ပေါက် လေသည်။ ထိုဝါဒများ ထွန်းကားသော ကာလသည် ဘီစီ သုံးရာစု ရှေ့ပိုင်းကာလ ဖြစ်၏။

အက်ပီကျူးရီးယန်းများသည် ကာမသုခလွှဲက ဝါဒစွဲ ရှိသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ၎င်းတို့က သုခကို ဖြစ်စေသော အရာမှန်သမျှ ကောင်းမှုချည်းပင် ဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

ကောင်းကျိုး ကိုယ်မှာ တည်သော ဘဝ၏ အစ သည် လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ အဆုံးသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာ သုခ (pleasure) ပင် ဖြစ်သည်ဟု အက်ပီ ကျူးရီးယန်းများက ဆိုခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ထိုချမ်းသာသုခတို့တွင် ဗိုက်ချမ်းသာ (pleasure of stomach) (ဝမ်းရေး) သည် အခြေခံ အကျဆုံး ဖြစ်သည်ဟုလည်း ထိုသူတို့ ဆိုခဲ့ကြလေသည်။*

စိတ် ချမ်းသာမှုသည်လည်း ကိုယ် ချမ်းသာမှု အပေါ်မှာ တည်၍သာ ဖြစ်လာနိုင်ကောင်းသော တရား မျိုး ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း သူတို့ ယူဆကြလေသည်။ အက်ပီကျူးရီးယန်းတို့သည် လောကီ ချမ်းသာကို ဦးစား ပေးကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အတွေးအမြင်များသည် လောကီ ဆန်လှပေသည်။

‘ချမ်းသာသုခ ရရှိရေး ဟူသော ပညာ သတိ ကင်းသော သီလသည်လည်း အချည်းနှီးပင်။ အမည်ခံ သီလသာ ဖြစ်၏။’

ဤသို့လည်း ဆိုကြကုန်၏။
သို့သော် ချမ်းသာသုခ ဆိုရာတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းငြိမ်းခြင်း သဘောကို ပို၍ အလေးပေး စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အပျော်အပါး လိုက်ခြင်းဟု မယူသင့်ချေ။

‘ကောင်းမှု အားလုံးတို့တွင် သတိပညာသည် အမြင့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သတိပညာသည်

* The Stoic and Epicurean Philosophy, W. J. Oates p 47

ဒဿန ပညာထက်ပင် ပို၍ ကောင်းသေးသည်’ ဟုလည်း အက်ပီကျူးရပ် တွေးခဲ့ဖူးလေသည်။

အက်ပီကျူးရီးယန်းတို့၏ လောကီ ချမ်းသာ ခံစားရေး ဝါဒသည် ဘဝဝယ် အနေတတ်ရေး ကိစ္စ ဖြစ်သည် ဆိုသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေရုံဖြင့် ဘဝ ကိစ္စ ပြီးပြီလား ဟူသော ပုစ္ဆာသည် အကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင် လာပြန်လေသည်။

သေခြင်းသည် ဘဝ၏ အဆုံး မုချ ဖြစ်သည် မှန်လျှင်ကား အက်ပီကျူးရီးယန်းတို့၏ ဒုက္ခ ကင်းဝေး ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ရေး အယူဝါဒသည် ဘဝ အတွက် လုံလောက်သော အခြေအနေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့် မည်။

သို့သော် ဘဝသည် သေခြင်း၌ မဆုံးသေးဟု အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ ထင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝသည် သေခြင်း၌ မဆုံးသေးဟု တွေးထင် ထားခြင်းမှာ သေပြီးနောက် ဘာဖြစ်မည်ကို သိလိုတော့ မဟုတ်ပါ။ သေပြီးနောက် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး ဟု ယုံကြည်ခြင်းထက် သေပြီးနောက် ဖြစ်ရန် အကြောင်း ကိစ္စများ ရှိသေးသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းက ပို၍ အကျိုး များနိုင်သည်။ ဤသို့ ယုံကြည်ထားခြင်းဖြင့် သေပြီး နောက် ဘာမှ မဖြစ်တော့လျှင်လည်း အရှုံး မရှိနိုင်။ သေပြီးနောက် ဘာမှ မရှိဘူး ဟု ယုံကြည်ကာ ဤ အသက်ရှင်စဉ် ဘဝဝယ် မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သည် များကို လုပ်ခဲ့ပါမူ သေပြီးနောက် ဘဝ ရှိနေပါက သံသရာဝယ် အရှုံးသမားကြီး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိ သောကြောင့် သေပြီးနောက်လည်း ဘဝ အဆုံးမရှိသေး ဆိုသော အရှုံး မရှိသည့် အယူအဆကို အကျွန်ုပ် လက်ခံ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ သေပြီးနောက် ဘဝဆက် ရှိခြင်း အယူ အဆကို လက်ခံလိုက်ခြင်းသည် ထာဝရ ဘုရားသခင်၏ အပြစ် ချခြင်း မခံရအောင် ဘုရားသခင်ကို ပူဇော် ပသ ခြင်းဖြင့် မျက်နှာသာ ရအောင် လုပ်ခြင်းဖြင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် နေခြင်းကိုပါ ပြန် လည် ဆင် ခြင် ရန် အကြောင်း ဖြစ်ပေါ် လာလေတော့၏။

အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် ချစ်သော မနှင့် ကွေကွင်း ရခြင်းသည် အသည်းနှလုံး ဆုံးရှုံး ပျက်စီးခြင်း ဖြစ် သော်လည်း အသည်းမဲ့ လွတ်လပ်ခြင်း အမြတ်ကိုတော့ ရခဲ့ပါသည်။ အသည်းမဲ့ လွတ်လပ်ခြင်း အမြတ် ဆိုသည် အဘယ်နည်း။

mgv.o.e.com SAMPLE BOOK

ထိုသဘောမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။ နှလုံးသား မဲ့သူသည် အစွဲအလမ်း မဲ့သူ၊ ခံစားချက် မဲ့သူ၊ သံယောဇဉ် မဲ့သူ၊ အကြင်နာ မဲ့သူ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့အတူ လောဘ မဲ့သူ၊ ဒေါသ မဲ့သူ၊ မောဟ မဲ့သူလည်း ဖြစ် သွားနိုင်ပါသည်။

သီလ ဟူသော ထိန်းကျောင်းခြင်း (ရှောင်ခြင်း၊ ဆောင်ခြင်း) အမှုသည် နှလုံးသား၏ အလိုကို ဖြည့်ဆည်း နေရသော ပုထုဇဉ်များ အဖို့ နှလုံးသား၏ အလိုကို မလိုက်ဘဲ တင်းခံနိုင်အောင် ကျင့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။

တွယ်တာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ စွဲလမ်းခြင်း၊ အောက်မေ့ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်းတို့ တည်ထောင်ရာ၊ ရှင် သန်ရာ၊ ပေါက်ပွားရာ၊ ပျံ့နှံ့ရာ နှလုံးသား ကင်းမဲ့သွား သော အခါ (ဝါ) နှလုံးသား ခြောက်သွေ့ မာကျော သွားသော အခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးနှောက်မှ ပေါ်ထွန်း လာသော ဆင်ခြင် ထိုးထွင်းဉာဏ်၏ ညွှန်ကြားရာကို သာ လိုက်နာ လိုပေတော့မည်။

ဆင်ခြင်ဉာဏ်သည် အစဉ်သဖြင့် အဓမ္မ ပြုမှုကို ရှောင်ရှားသည်။ အနိုင်ကျင့်သော သဘော ကင်းသည်။

လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ကို ဆင် ခြင်ဉာဏ်က ပေးတတ်ပါသည်။

မ၌ ထားခဲ့သည့် အနှောင် အဖွဲ့နှင့် တူသော သံ ယောဇဉ် ကြီးမျှင် ပြတ်သွားသောအခါ အကျွန်ုပ်သည် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်း၏ သဘောမှန်ကို သိဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုးစားပါ သည်။

ထိုသို့ မကြိုးစားမီ အချိန်ကာလ များစွာတို့သည် ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံး ခဲ့ရလေ သည်။

အကျွန်ုပ်ကသာ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေ နေသည်။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို သိဖို့ ကြိုးစားနေ သည်။ သို့သော် မနှင့် တကွ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခု လုံးသည် ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေရန် အားထုတ်ခြင်း မရှိကြချေ။

သူတို့သည် ဘုရားသခင်ကို ပူဇော် ပသခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းကို လည်းကောင်း စိတ် အား ထက်သန်စွာ ပြုနေကြလေသည်။

သူတို့၏ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်း သည် အကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လိုခြင်း

နှင့် မတူ ခြားနား နေလေသည်။

ထာဝရ ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ကြရာ၌ ဘုရားသခင်၏ မျက်နှာသာ ပေးမှု၊ ထောက်ပံ့ မှုကို ရယူလို၍ ပူဇော် ပသကြသည်က များလေသည်။ ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုသည် ဆုလာဘ်နှင့် ပြစ် ဒဏ် ကြားတွင် တည်ရှိနေလေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခေတ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် နတ်ဘုရား၏ မစခြင်းကို ခံရဖို့၊ နတ်ဘုရား၏ အငြိအငြင် မခံရဖို့ပင် ဖြစ်လေ သည်။

အကျွန်ုပ်သည် ပါမောက္ခ ဆရာ ကား သင်ကြား ခဲ့သော အိန္ဒိယ အတွေးအခေါ်များတွင် ရှေးက အာရိယန် လူမျိုးများသည် ဣန္ဒြာ၊ ဝါရဏ၊ သောမ စသော နတ် ဘုရားများကို ပူဇော် ပသ ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း ကြားသိ ခဲ့ရပါသည်။

ဆော့ခရစ္တီ မတိုင်မီ ရှေး ဂရိတို့သည်လည်း စီးယပ်၊ ပိုဆိုင်ဒွန်၊ အပိုလို၊ အေသီနာ စသော နတ် ဘုရားများကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ခဲ့ကြပုံကိုလည်း သိခဲ့ရပြီ။ ပြီးတော့ ယေဝတီ (ဟီးဘရူး) လူမျိုးများက ယေဟောဝါ နတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း သိခဲ့ရပြီ။

ထိုကဲ့သို့ ထာဝရ နတ်ဘုရားများ (တစ်ပါးတည်း တစ်ဆူတည်း ဖြစ်စေ၊ အများ ဖြစ်စေ) ကို ကိုးကွယ် ကြသော အခါ လူသားတို့မှာ ဤလောက၌ အသက် ရှင်လျက် နေစဉ် စိတ်ချ လက်ချ ရှိခဲ့ကြသည်။ စိတ် အေး ချမ်းသာ ရှိခဲ့ကြသည်။ လုံခြုံမှု ရှိခဲ့ကြသည်။ ဤ ကား ဘာသာ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှု၏ အကျိုးရလဒ်ပင် ဖြစ်၏။

ယခု အကျွန်ုပ် စဉ်းစားရမည်မှာ ထိုကဲ့သို့ ရှင် ရေး အတွက်ရော၊ သေရေး အတွက်ပါ လုံခြုံ စိတ်ချ ရမှုမျိုးကို ဒဿန (ဖိလိုဆိုဖီ) ပညာက ပေးနိုင်ပါမည် လော ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်ပါသည်။

ပါမောက္ခ ပက်ထရစ်ကတော့ 'ဒဿန ပညာသည် ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်ပေရာ ထိုပညာက လည်း စိတ်၏ ချမ်းသာမှု၊ စိတ်၏ ငြိမ်းအေးမှုကို ပေး နိုင်ပါသည်' ဟု ဆိုလေသည်။

ဘာသာ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုသည် အမှန်စင်စစ် စိတ်၏ ငြိမ်းအေးခြင်း အတွက်၊ လောက၌ အဆင်ပြေပြေ

* Introduction to Philosophy p 36

နေနိုင်ခြင်း၊ အတွက်၊ ဘဝ လွတ်မြောက်ခြင်းတို့ အတွက် ပင် ဖြစ်လေရာ ထိုသို့သော အရေးကိစ္စတို့ကို ဒဿန ပညာက ဖြည့်ဆည်း ဆောင်ရွက်ပေးနိုင် ပါမည်လား။ ပညာရှင် အများကတော့ ဘာသာရေးနှင့် ဒဿနသည် သဘောချင်း တူသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ဘဝ၏ သစ္စာကို ရှာကြည့်ကြရာတွင် ရုပ်နာမ် ဓမ္မများ အကြောင်း၊ လောက သဘာဝ စတင် ဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်း၊ လူသားများနှင့် လောက၏ကြမ္မာ အကြောင်း၊ ထာဝရ ဘုရားသခင်နှင့် ဖန်ဆင်းခြင်း အကြောင်းတို့ ကို စဉ်းစားကြရာ၌ ဘာသာ အယူဝါဒများနှင့် ဒဿန

ပညာရပ်သည် နီးစပ်စွာ တူနေကြလေသည်။

သို့သော် ဘာထရန် ရုပ်ဆယ် ကတော့ ဒဿန ပညာသည် ဘာသာ အယူဝါဒနှင့် သိပ္ပံပညာ အကြားတွင် ပေါင်းကူး ဆယ်သွယ်ပေးသော ပညာ ဖြစ်သည်ဟု ဆို လေသည်။ *

သို့ရာတွင် ဒဿန ပညာသည် ဉာဏ်ကို စေစား ရာ၌ လည်းကောင်း၊ စနစ်တကျ သဘောတရားများ ထုတ်ယူရာ၌ လည်းကောင်း ဘာသာအယူဝါဒများထက် သာလွန်လျက် ရှိရာ အကျွန်ုပ်လည်း ထိုလမ်းကိုသာ ဆုံးအောင် လျှောက်ကြည့်ချင်စိတ် ရှိပေတော့မည်။

* A History of Western Philosophy xiii

mgjoe.com

၆။ အရှေ့ဘက်က အလင်းရောင်များ

ပုထုဇဉ်၏ အချစ်မဲ့ ဆင်းရဲကို အကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထောင် ပြုပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ပိုပြီး နားလည်လာပါသည်။ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်း ဆင်းရဲကို အစား ထိုးခြင်းဖြင့် ဖြေပျောက်လိုက်လျှင် ရလိမ့်မည်ဟု အကျွန်ုပ်က ထင်ခဲ့မိလေသည်။ စိတ်အထင်တို့သည် လက်တွေ့ ဘဝဝယ် ပူပြင်းသော နေရောင် အောက်က နှင်းပေါက်များသဖွယ် ပျောက်ပျက်လွယ်လှပါသည်။ စိတ်ကူးနှင့် တကယ့်ဘဝသည် တူညီချက်များဖြင့် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပါတကား။

အစစ်၏ နေရာတွင် အတုနှင့် အစားထိုးပြီး အဖြစ် လုပ်လျှင် အလုပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အစစ်လိုတော့ စိတ် ချမ်းသာမှုကို ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အဆိုးဆုံးမှာ ချစ်သူ၏ နေရာ၌ အစားထိုးစရာ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘာဆို ဘာမျှ ရှာမရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့် အဆိုးဆုံးဟု ဆိုသင့်ပါသနည်း။ ဆိုသင့်သည့် အကြောင်း ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်နှင့် ကွေကွင်း ရသောအခါ သား၏ စိတ်များ လေလွင့်ခြင်းမှ ကင်းဝေးစေလိုသော မေတ္တာဖြင့် မိခင်သည် ကြိုးပြတ်၍ လေမှာ လွင့်သွားသော လေတံခွန်ကလေးကို အမိ လိုက်ဖမ်းကာ တခြား ရစ်လုံး တစ်ခု၏ ကြိုးဖြင့် ဆက်ပေးလိုက်သည့် အကြောင်းကို ရှေ့မှာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

အမှန်မှာ အဝိညာဏက ဖြစ်သော လေတံခွန်ကိုသာ ထိုသို့ ပြုလုပ်၍ ရချင်ရမည်။ သဝိညာဏကပင် ဖြစ်သော်လည်း အချစ် မရှိ၊ ဥပါဒါန် မရှိသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ကိုလည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်၍ ရချင် ရမည်။ ဥပါဒါန်၏ သားကောင် ဖြစ်သော အချစ် နှလုံး သားရှင် လူသား တစ်ယောက်ကိုတော့ မည်သည့် တန်ခိုး ရှင်ပင် ဖြစ်စေ အချစ်အတွက် အစားထိုးခြင်း အမှုကို ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အကျွန်ုပ် မထင်တော့ပါ။ မထင်ရဲတော့ပါ။ မထင်ရဲတော့ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ အသက်နှင့် ခန္ဓာ မြဲနေသရွေ့ မိမိနှင့် ပတ်သက်သမျှ သားသမီး

များ ကိစ္စနှင့် ကြုံရသော အခါမှာပင် အချစ်ကို တခြား တစ်ပါးသော အရာတို့ဖြင့် အစားထိုးခြင်းကို အားမပေးတော့ ဟူ၍လည်း စိတ်ဆုံးဖြတ် ထားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကျွန်ုပ်၏ ဘဝဝယ် အချစ်၏ နေရာကို အစားထိုးခြင်းဖြင့် အနာ၏ ဒဏ်ရာ ပပျောက်အောင် (တစ်ကြိမ်မက) ပြုလုပ်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုသို့ ပြုမိလေတိုင်း မူလဒဏ်ရာသည် မပျောက်ပျက်ရုံမျှမက ဒဏ်ရာသစ်များပင် ထပ်မံ ရရှိခဲ့သည်ကို ကြုံခဲ့ဖူးပါပြီ။ ထိုဆန်းကြယ်သော သဘာဝကို အစက အကျွန်ုပ် မသိခဲ့ပါ။

အချစ်နှင့် ကွေကွင်းသော နှလုံးသားသည် သစ္စာ၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရသည်နှင့်လည်း တူပါသည်။ စိမ်ရေ (ကျိန်စာ) သင့်သည်နှင့်လည်း တူပါသည်။ လုပ်သမျှ ဒုက္ခချည်းသာ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်း များသည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်း ဆင်းရဲကို ခံစားရသော သူတိုင်း ကိုယ့်ဝဋ်နှင့်ကိုယ် ခံရသည်ဟု သဘောထားပြီး တစ်ယောက်တည်း ခံလိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဤသို့ ထင်ရသည့် အကြောင်းကို ယခု ဆိုပါမည်။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်း ဆင်းရဲသည် ကြီးမားပါသည်။ ထို့အတူ မချစ်သော သူနှင့် အတူ နေခြင်း ဆင်းရဲက အဆမတန် ပို၍ ကြီးမားကြောင်းကို မကြုံဖူးသူတို့ ခံစား တတ်ကြပါမည်လား။ အကျွန်ုပ် အဖို့မူ ထိုဆင်းရဲကိုပါ ခံစားခဲ့ရ ဖူးပါသည်။ ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပျောက်အောင် ကုသရာတွင် ဆေးမှား ကုမိသောကြောင့် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာတစ်ခု ထပ်ရသည်နှင့် တူပါသည်။ အကယ်၍ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးလျက် ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကိုယ်ရှာမိ၍ ကိုယ်သာ ထိုဒုက္ခကို ခံစားရလျှင် တော်ပါသေး၏။ ယခုမူ မိမိ၏ လော်လီမှုကြောင့် အပြစ်မဲ့သော တခြား လူသား တစ်ဦးပါ ဒုက္ခ အဆစ် ပါတတ်လေသည်။

ဖြောင့်မတ်သော နှလုံးသားကို စင်ကြယ်အောင် ပွတ်တိုက်သူသည် တင်နေသော အညစ်အကြေးများကို

ရုံရှာနေပါလျှင် ထိုနှလုံးသားသည် သူ့အလိုလို ပြောင်
လက်လာမည် မဟုတ်ပါ။ ရှေးက သူတော်ကောင်းတို့
သည် နှလုံးသားကို ဆေးကြော သုတ်သင်သည့် အခါ
အပြစ်ကို ဝန်ခံခြင်းဖြင့် ဆေးကြောလေ့ ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။

အကျွန်ုပ်လည်း ယခု ထိုသို့ပြုဖို့ အချိန်တန်နေ
ပြီ ထင်ပါသည်။ မိုက်မဲခြင်းကို ဟန်ဆောင်၍ ဖုံးကွယ်
ခြင်းလောက် မိုက်မဲသော အမှုအကျင့်သည် ဤလောက
၌ တခြား ရှိမည် မထင်တော့ပါ။ ထိုအကြောင်းကြောင့်
အကျွန်ုပ် ဝန်ခံပါမည်။

မိခင် ပေးစားသော ဇနီးကို အကျွန်ုပ် လက်ခံစဉ်
အကျွန်ုပ် တွေးမြင် ယူဆခဲ့သော အတွေးမှား အမြင်မှား
များကို ယခု ဆိုသင့်ပါပြီ။

မိခင်သည် သူ၏ ချွေးမကို သူ ယုံကြည် ကိုး
ကွယ်သော ဘာသာ အယူဝါဒ ရှိသူများထဲက ရွေးချယ်
ပါသည်။ ဤအချက်သည် မိခင်၏ စိတ်တွင် အဓိက
ထားသော အချက် ဖြစ်သည်ကို ဟိုစဉ်အခါက အကျွန်ုပ်
မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့် မစဉ်းစားခဲ့လေသနည်း။

ထိုစဉ်က အကျွန်ုပ်သည် အချစ် အဆိပ် မွန်လျက်
ရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မ အပေါ် ချစ်သော အချစ်
သည် အကျွန်ုပ်ကို နှိပ်စက်လျက် ရှိရာ အကျွန်ုပ်သည်
မခံချင်စိတ် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေပြီး မိမိ၏ အသည်း
နှလုံးမှ အပေါက်ကြီးကို ဖာထေးလိုစိတ်ဖြင့် ဖြစ်ချင်
ရာ ဖြစ်စေတော့ ဆိုသည့် ကြောင်းကျိုးကင်း ဆင်ခြင်
စိတ်၊ အိမ်ထောင် ကျသွားလျှင် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များ
ငြိမ်သက်ပြီး မိမိဘဝ တိုးတက်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်
လိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်စိတ်၊ အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကူး
ယဉ်တာ တစ်မျိုးပဲ၊ အိပ်မက် မက်တာပဲ၊ တကယ့်ဘဝ
နှင့် တခြားစီပဲဟု ထွေရာလေးပါး ရသေ့စိတ်ဖြေ လှည့်
ဖြား စဉ်းစားသည့် (ဦးနှောက်ကို အားကိုးသည့်) စိတ်
များ ရောထွေး နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ခံနေခဲ့ရသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

အချစ်သည် ကျိန်စာ နှင့် တူသည် ဆိုသော
အချက်ကို လုံးဝ မသိခဲ့သည်မှာလည်း အကျွန်ုပ်၏
ညံ့ဖျင်းမှု ဖြစ်လေသည်။

အမေက အကျွန်ုပ် ကြိုက်ရာရွေးဖို့ သူ နှစ်သက်
သည့် ချွေးမလောင်းများ စာရင်းကို တင်ပြလေသည်။
ထိုမိန်းကလေး အားလုံးပင် ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်များ
ဖြစ်ကြလေသည်။ အများအားဖြင့် မေမေသည် မိမိ၏
ဇာတိမြို့ရွာမှ အကြောင်းသိ အပေါင်းသိများကို ရွေး

ချယ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ချမ်းသာသော
မိဘများက မွေးဖွားသည့် မိန်းကလေးများကိုချည်း ရွေး
ထားသဖြင့် အကျွန်ုပ်စိတ်မှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိခဲ့၏။

‘မေမေ ချွေးမ စာရင်းက သူဌေးသမီးချည်းပါ
ကလား’

‘ဟဲ့ သူဌေး သမီးကို ငါလိုချင်ရင် ရနိုင်လို့ ငါ
ရွေးတာပေါ့၊ ငါ့သားက ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် အပင်ပန်း
ခံပြီး ပညာ သင်ထားရတာ ဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ငါ
အလကား ပေးရမလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

မေမေသည် အကျွန်ုပ်ကို ရောင်းစားတော့မည်
လား။

အကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ မေတ္တာကို မသိပါ။
မိခင်၏ အမြော်အမြင်ကိုလည်း နားမလည်ပါ။ စိတ်
ထဲတွင် ငယ်စဉ် ကတည်းက ဦးလေးညီတင် သွတ်သွင်း
ပေးလိုက်သော ငွေရှင် ကြေးရှင် မုန်းတီးစိတ်နှင့် ဆင်းရဲ
သားဘက် လိုက်ချင်သည့် စိတ်ကသာ အစဉ် လွှမ်းမိုး
လျက် ရှိခဲ့လေသည်။

‘သားရယ် မိဘ ဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ဆင်
စီးပြီး မြင်းရံတာသာ မြင်ချင်ပါတယ်’

မိခင်၏ ထိုစကားသည်ပင် ဓနရှင် ဆန်လွန်း
သော စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါသည်။

‘အမေရယ် လက်ထပ်တာ၊ အိမ်ထောင် ပြုတာ
ကို အရောင်းအဝယ် သဘောနှင့် မစဉ်းစားသင့်ပါဘူး’

ဤစကားသည် မိခင်၏ စေတနာကို စော်ကား
ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ် စိတ်မှာ ထိုသို့ မထင်
ဘဲ မိမိစကားသည်ပင် ပညာရှိ ဆန်သည် ဟူသော
အထင်ပေါက်လျက် နေခဲ့လေသည်။ မိခင်က သား
အပေါ်မှာ စိတ်ရှည်ပါသည်။ သား၏ အလိုသို့ လိုက်ဖို့
ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူပါသည်။

‘ဒါဆိုလည်း သားသဘောကျ ကြိုက်ရာ ရွေးပါ၊
မေမေ မငြင်းပါဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

အကျွန်ုပ် အပေါ်သို့ မေမေသည် ပါးနပ်စွာဖြင့်
တာဝန် ပုံချလိုက်၏။ ထိုအခါ ရွေးချယ်ရေး ကိစ္စသည်
အကျွန်ုပ်ကိစ္စ ဖြစ်သွားလေသည်။

ပထမ အကျွန်ုပ် ခေါင်းထဲတွင် ဘယ်သူ့ကို ရွေး
မလဲ။ လူအနေနှင့်ဆိုလျှင် အားလုံး ရင်းနှီး သိကျွမ်းခဲ့
သော ငယ်စဉ် ကစားဖော် ကစားဖက် တွေချည်းပင်။
လူချင်းထားသော ခင်မင်မှုက အားလုံးသော မိန်းကလေး
တွေ အပေါ်မှာ အတူတူ အပိုအလို မရှိ။

ဒါဆို ငွေရှိသူ ဥစ္စာ ပစ္စည်း ရှိသူကို ရွေးမလား။ ထိုအချက်ကို အလွယ်တကူ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်၍ ရသည်။ ရောင်းမစားဘူးဟု ပထမ စဉ်းစားသည်။ ငွေနှင့် ပေါက်တာကို အနိုင် မခံဘူးဟု ဒုတိယ စဉ်းစားသည်။ ငွေမက်လို့ ယူတာဟု အစွပ်စွဲ မခံဘူးဟု တတိယ စဉ်းစားသည်။ ငါသည် ထာဝရစွန်း မှီ၍ စားသော ယောက်ျားမျိုး မဖြစ်ရဘူးဟု စတုတ္ထ စဉ်းစားသည်။

ဒါဖြင့် ဘာကို အခြေခံပြီး ရွေးမလဲ။

ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်သူ ကျေးဇူး ရှိခဲ့ဖူးသလဲ။

ခေါင်းထဲမှာ 'ကျေးဇူး' ဟူသော အသိ ပေါ်လာသော အခါ ရင်မှာ အေးမြသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပညာရှိသော သူတို့သည် ကျေးဇူးကို အရေးထား တတ်ကြသကဲ့သို့ မိမိလည်း ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ တတ်သူ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

ထိုအခါ အကျွန်ုပ် ပထမ အိမ်ထောင် ပြုခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ မိဘများကို သတိရလေသည်။ သူနှင့် အကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ် ဖြစ်သည်။ သူ့အစ်မက အကျွန်ုပ်ထက် တစ်နှစ် ကြီးသည်။ သူတို့မှာ မိန်းကလေး ညီအစ်မများချည်း ဖြစ်ကြသည်။ အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က သူတို့နှင့် အိမ်ချင်းကပ်၍ နေခဲ့သည်။ အကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ နို့မထွက်သော အခါ သူ့မိခင်ထံတွင် အကျွန်ုပ် နို့စို့ခဲ့ရလေသည်။ သူ့အစ်မနှင့် အကျွန်ုပ်တို့မှာ နို့စို့ဘက် ဖြစ်၏။ သား မရတတ်သော သူတို့၏ မိခင်သည် အကျွန်ုပ်ကို သားရင်းတမျှ ချစ်ခင်လေသည်။ အကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့မိခင်ကို အမေပဲ ခေါ်ခဲ့၏။

ဂျပန်ခေတ် စစ်ပြေး ဘဝတွင် သူတို့နှင့် အကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက် တစ်ရွာစီ ကွဲသွားကြသော်လည်း အကျွန်ုပ်မှာ သူ့မိခင်ကို လွမ်းသဖြင့် မကြာခဏ မိဘများက သူတို့ရှိရာ နွားစားပြင်ရွာသို့ အကျွန်ုပ်ကို ပို့ထားရလေသည်။

လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက် အကျွန်ုပ်တို့ မြို့ကလေးကို အလံနီ အလံဖြူ ကွန်မြူနစ်များက သိမ်းပိုက်ထားစဉ် အကျွန်ုပ်တို့မှာ တောရွာသို့ ပြန်ရောက်သွားကြရပြန်သည်။ ထိုအခါ မြို့မိမြို့ဖများ စုပေါင်း ထောင်ထားသော မြို့ကျောင်းတွင် ပညာ သင်ကြားရန် အကျွန်ုပ်သည် သူတို့ အိမ်မှာ နေ၍ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား လုပ်ခဲ့ရလေသည်။

သူတို့ ညီမများကလည်း အကျွန်ုပ်ကို ဖြူစင်

သော မေတ္တာဖြင့် မောင်ရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်ကြပါသည်။ သူတို့အိမ်က ချက်သော ထမင်းဟင်းကိုလည်း အကျွန်ုပ်သည် အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။

သူတို့အိမ်တွင် အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား နေသော အဘိုး တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ထိုအဘိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လေသည်။ အဘိုးကလည်း အကျွန်ုပ်ကို ချစ်သည်။ အကျွန်ုပ်ကလည်း အဘိုးကို ချစ်ပါသည်။ သူတို့ မိဘများမှာ မချမ်းသာလှသော်လည်း စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိသည်။ သမီးများ အပျို ဖြစ်လာ ကြသော အခါ တစ်ကိုယ်စာ ရွှေအပြည့် ဆင်နိုင်သည်။ ရွှေခြေချင်း ခေတ် ဖြစ်ရာ ညီအစ်မ နှစ်ဦးစလုံး အတွက် တစ်ဦးလျှင် တစ်ဖက် ငါးကျပ်သားစီ ရှိသော ရွှေခြေချင်းကြီးတွေကို ဆင်နိုင်သည်။ လှည်း ရှိသည်။ နွားလည်း ရှိသည်။ နွားများကို မိုးအခါ တောဘက်တွင် အငှားချ ထားသည်။ နွေပေါက်ပြီဆိုလျှင် အကျွန်ုပ်နှင့် အဘိုးတို့သည် နွားခစပါးများကို ကျားကိုက်ရွာ ကျိန္ဒ လီရွာဘက်တွင် သွား၍ ယူကြရလေသည်။ အကျွန်ုပ် ကျောင်းနေစဉ် ကာလ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ထမင်းဖိုး မယူ၊ သူတို့ မိဘများကပင် ကျွေးမွေး၍ ကျောင်းထား ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကျေးဇူးများသည် တခြားသော ဥစ္စာ ပစ္စည်းတို့ထက် ပိုပြီး အချိန်စီးသည်ဟု အကျွန်ုပ် ထင်ပါ၏။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းကလေးကိုသာ လက်ထပ်ယူလိုကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

မိခင်သည် သားအလိုကို မငြင်းပါ။ သူ့မိဘများကလည်း အကျွန်ုပ်၏ အလိုကို မငြင်းပါ။ မူလကပင် သားရင်းတမျှ ချစ်ခင်လာသော အကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်းသို့ သူတို့ သမီးကို ထည့်လိုက်ရန် ဝန်မလေးကြပါ။ သို့သော် အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ် သူတို့ လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းသော အခါက 'မောင်မောင်' ဆိုသည့် အကောင်ကလေး တစ်ကောင် မဟုတ်တော့သည်ကို သိဟန် မတူပါ။ ဤကား အကျွန်ုပ်၏ အထင်သာ ဖြစ် ပါ သည်။ အကျွန်ုပ် ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီးနောက် ရည်းစားသနာ ရှိဖူးသည့် အကြောင်းကို သူတို့ မကြား မဟုတ်ပါ။ ကြားကြပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် အကျွန်ုပ် ဘယ်သို့ နေခဲ့သည်၊ ထိုင်ခဲ့သည်ကို သူတို့ အမြဲ နားစွင့် နေခဲ့ကြောင်း နောင်အခါ အကျွန်ုပ် သိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ ခွင့်လွှတ်သော စိတ်ထားမျိုး ရှိသောကြောင့်လား မသိ။ သို့မဟုတ် တခြားသော အကျွန်ုပ်ကို လိုချင် နေကြသည့် မိဘများ အနက် သူတို့က အကျွန်ုပ်အား ရပိုင်ခွင့်